

Michael Crichton

LUMEA PIERDUTĂ

SCIENCE FICTION

EDITURA FAHRENHEIT

LUMEA PIERDUTĂ

Au trecut şase ani de la dezastrul din „Jurassic Park".

Şase ani de cînd acel extraordinar vis al ştiinţei şi al imaginaţiei a cunoscut un sfîrşit lamentabil: dinozaurii au fost nimiciţi, parcul de distracţii – distrus, insula – închisă pentru public pe termen nedefinit.

Umblă însă zvonul că ceva a supravieţuit...

Iar cînd paleontologul Richard Levine va descoperi pe o plajă din Costa Rica un animal desprins parcă din epocile preistorice, aventura este gata să reînceapă.

De data aceasta, cu ce deznodămînt oare?

ISBN 973-97417-9-7

Scriitor, scenarist şi regizor de film, **MICHAEL CRICHTON** s-a născut în 1942. A absolvit Harvard Medical School, apoi a început să publice science fiction, sub pseudonimul John Lange, în 1968, folosind elementele SF într-o manieră tipică thrillerului modern post-James Bond. Majoritatea cărţilor scrise sub pseudonim au fost însă thrilleruri pur şi simplu, una dintre ele, *A Case Of Need* (1968), cîştigînd premiul Edgar pentru cel mai bun roman poliţist al anului în SUA.

Mult mai interesante sînt cărţile publicate de Michael Crichton sub propriul nume. Începutul îl face romanul *The Andromeda Strain* (*Germenul Andromeda* – 1969), devenit fulgerător bestseller, în care spori microscopici veniţi din spaţiul cosmic atacă vestul Statelor Unite. De altfel, formaţia de medic a lui Crichton se va face simţită pe parcursul întregii sale opere, exemple fiind romane precum *The Terminal Man* (*Omul terminal* – 1974) – speculaţie fascinantă pe tema moralităţii şi a efectelor implanturilor electronice în creier, cu rol de reglare a comportamentului criminalilor – sau *Jurassic Park* (1990) – avertisment asupra riscurilor inerente pe care le presupune ingineria genetică scăpată de sub control, în încercarea de a reconstitui uriaşele reptile preistorice, dinozaurii. Ambele cărţi au fost transpuse pe ecran de Mike Hodges (în 1974), respectiv de Steven Spielberg (în 1993), cunoscînd un uriaş succes de public.

În bibliografia lui Michael Crichton se mai află însă şi alte titluri SF importante: *Eaters Of The Dead* (1976) relatează conflictul sîngeros dintre vikingi şi o ciudată populaţie neolitică, reluînd, de fapt, în termeni moderni, legenda lui Beowulf; *Congo* (1980) este o poveste à la H. Rider Haggard, reactualizată; *The Sphere* (1987) ne prezintă, într-un cadru submarin, întîmplările legate de descoperirea unei nave extraterestre de mult scufundate, prefigurînd o lucrare similară, dar mult mai cunoscută, *The Abyss* (1989) de Orson Scott Card.

Ultima carte a lui Michael Crichton, pînă la această dată, este *The Lost World* (*Lumea pierdută* – 1995). Continuînd oarecum ideile şi unele întîmplări din deja celebrul *Jurassic Park*, romanul *LUMEA PIERDUTĂ*, pe care editura FAHRENHEIT are plăcerea să vi-l ofere acum în versiune românească, este o lucrare de sine stătătoare, care nu a pierdut nimic din originalitatea, tensiunea epică şi suspansul modelului iniţial.

Michael Crichton

LUMEA PIERDUTĂ

SCIENCE FICTION

EDITURA FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
GRUPUL EDITORIAL RAO
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

Michael Crichton
The Lost World

Traducere din limba engleză
MIHAI SAMOILĂ

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Aprilie 1997

ISBN 973-97417-9-7

Lui Carolyn Conger

Ceea ce mă interesează cu adevărat este dacă Dumnezeu a avut vreun cuvînt de spus în crearea lumii.

ALBERT EINSTEIN

În profunzimea haosului, uşoare schimbări în structură duc aproape întotdeauna la modificări majore în comportament. Comportamentul complex controlabil pare a fi exclus.

STUART KAUFFMAN

Sechelele sînt în mod inerent imprevizibile.

IAN MALCOLM

Introducere

„Dispariţia speciilor la graniţa K-T“

Sfîrşitul secolului douăzeci a fost martorul unei remarcabile creşteri a interesului ştiinţific faţă de dispariţia speciilor.

Subiectul nu este nou – primul care a demonstrat dispariţia speciilor a fost baronul Georges Cuvier, încă din 1786, la puţin timp după Revoluţia Americană. De aceea, faptul dispariţiei speciilor a fost acceptat de savanţi cu aproape trei sferturi de secol înainte ca Darwin să-şi prezinte teoria asupra evoluţiei. Iar după Darwin, cele mai multe controverse privind această teorie nu au căutat să găsească soluţii.

Dimpotrivă, dispariţia speciilor a fost considerată de către toată lumea drept lipsită de importanţă, aidoma unei maşini rămase fără carburant. Ea dovedea pur şi simplu incapacitate de adaptare. Modul de adaptare a speciilor a fost intens studiat şi puternic dezbătut. Dar faptului că unele specii nu au reuşit i s-a acordat prea puţină atenţie. Ce se putea spune despre asta? Şi totuşi, începînd din anii '70, două proiecte au început să atragă atenţia asupra dispariţiei speciilor, dintr-un nou punct de vedere.

Primul era recunoaşterea faptului că fiinţele umane au devenit foarte numeroase şi astfel alterează starea planetei, într-un ritm foarte rapid – eliminînd habitaturile tradiţionale, defrişînd pădurile, poluînd aerul şi apa, chiar schimbînd climatul global. În decursul acestui proces, multe specii de animale au dispărut. Unii savanţi au tras un semnal de alarmă; alţii, deşi neliniştiţi, au tăcut. Cît de fragil era ecosistemul terestru? Oare specia umană se angajase într-un proces comportamental care avea să o ducă la propria sa dispariţie?

Nimeni nu era sigur. De vreme ce nici un om de ştiinţă nu se obosise să studieze dispariţia speciilor în mod organizat, informaţiile referitoare la rata dispariţiilor în alte ere geologice erau reduse. Astfel că savanţii au început să cerceteze cu atenţie dispariţia speciilor din trecut, sperînd să răspundă neliniştilor prezentului.

A doua idee privea noile date apărute despre moartea dinozaurilor. Se cunoştea de multă vreme că toate speciile de dinozauri dispăruseră într-un interval de timp relativ scurt, la sfîrşitul erei cretacice, cu aproximativ 65 de milioane de ani în urmă. Iuţeala cu care se petrecuse această dispariţie a fost subiect de îndelungi dezbateri: unii paleontologi credeau într-o dispariţie catastrofal de rapidă, alţii erau de părere că dinozaurii dispăruseră în mod gradat, de-a lungul unei perioade cuprinse între zece mii şi zece milioane de ani – interval greu de considerat a fi un eveniment rapid.

Apoi, în 1980, fizicianul Luis Alvarez, împreună cu trei dintre colaboratorii săi, a descoperit înalte concentraţii de iridiu în rocile de la sfîrşitul cretacicului şi de la începutul terţiarului – aşa-numita graniţă K-T (cretacicul a fost prescurtat K, pentru a se evita confuzia cu cambrianul şi alte perioade geologice). Iridiul este un material rar pe Terra, dar abundent în meteoriţi. Echipa lui Alvarez a tras concluzia că

o cantitate atît de mare de iridium în rocile de la granița K-T sugera ciocnirea Pămîntului, în acea perioadă, cu un meteorit uriaș, de mai multe mile în diametru. Ei au presupus că praful și resturile rezultate acoperiseră cerul, inhibaseră fotosinteza, uciseseră plantele și animalele, punînd astfel capăt domniei dinozaurilor.

Această teorie dramatică a cucerit mass-media, iar imaginația publicului a iscat o controversă ce a continuat vreme de mulți ani. Unde se afla craterul acestui metorit? Au fost propuse mai multe candidate. Existaseră cinci mari perioade de dispariție a speciilor – să le fi cauzat pe toate meteoriții? Să existe cumva un ciclu de douăzeci și șase de milioane de ani pentru catastrofe? Oare planeta aștepta acum un alt impact devastator?

Chiar și după mai mult de un deceniu, aceste întrebări au rămas fără răspuns. Dezbaterile au continuat furtunoase – pînă în august 1993, cînd, la un seminar săptămînal de la Institutul Santa Fe, un matematician iconoclast, pe numele său Ian Malcolm, a anunțat că nici una dintre aceste întrebări nu are valoare și că dezbaterea asupra impactului meteoritic era doar „o speculație frivolă și lipsită de relevanță".

– Să luăm în considerare cifrele, spuse Malcolm, aplecîndu-se peste tribună și privind înainte, către audiență. Pe planeta noastră există în momentul de față cincizeci de milioane de specii de plante și animale. Credem că aceasta reprezintă o diversitate remarcabilă, însă, chiar și așa, incomparabilă cu cea de dinainte. Estimăm că au existat cincizeci de miliarde de specii pe această planetă de cînd a apărut viața. Asta înseamnă că din fiecare o mie de specii care au viețuit pe planetă, doar una a mai rămas în zilele noastre. De aceea, 99,9 la sută din numărul total de specii care au existat vreo-

dată a dispărut. Iar uciderea în masă este responsabilă pentru doar cinci procente din acest total. Copleşitoarea majoritate a speciilor a dispărut încetul cu încetul.

Adevărul, a mai spus Malcolm, era că viaţa terestră a fost marcată de o rată continuă, constantă, de dispariţii. În mare, durata medie de viaţă a unei specii a fost de patru milioane de ani. Pentru mamifere, aceasta a scăzut pînă la un milion de ani. În medie, în fiecare zi, de-a lungul întregii istorii a vieţii pe Pămînt, a dispărut cîte o specie.

– Dar de ce? întrebă el. Ce lege guvernează înălţarea şi decăderea speciilor terestre, într-un ciclu de patru milioane de ani? Un răspuns ar fi că nu recunoaştem faptul că planeta noastră este continuu activă. Doar în ultimii cincizeci de mii de ani – o clipă din punct de vedere geologic – pădurea tropicală s-a restrîns drastic, apoi s-a extins din nou. Pădurea tropicală nu este un obiect lipsit de vîrstă; de fapt, este chiar recent. Cu doar zece mii de ani în urmă, pe cînd pe continentul american existau oameni ce se ocupau în principal cu vînătoarea, o pătură de gheaţă a coborît pînă în dreptul actualului oraş New York. Multe specii de animale au dispărut în acea perioadă.

Deci, o mare parte a istoriei Pămîntului ne demonstrează că speciile de animale trăiesc şi mor pe un fundal foarte activ. Acest lucru explică probabil nouăzeci la sută din totalul dispariţiilor. Dacă mările seacă sau devin mai sărate, atunci, fireşte, planctonul oceanic va dispărea în întregime. Dar situaţia animalelor complexe, asemenea dinozaurilor, este cu totul alta, pentru că aceste animale complexe sînt ferite – la propriu şi la figurat – de asemenea schimbări. De ce mor speciile complexe de animale? De ce nu se adaptează? Din punct de vedere fizic, par a avea capacitatea de a supravieţui. Nu există vreun motiv evident pentru dispariţia lor. Şi totuşi, aceasta se întîmplă.

Ideea pe care doresc să o propun este aceea că speciile complexe de animale dispar nu din pricina vreunei schimbări în adaptarea lor fizică la mediu, ci din pricina comportamentului lor. Aş spune că ultimele concepte ale teoriei haosului sau ale dinamicii neliniare, dau indicii uimitoare despre felul în care se petrec lucrurile.

Teoria haosului sugerează că acest comportament al animalelor complexe se poate schimba foarte rapid şi nu întotdeauna spre mai bine. Că el poate înceta de a mai fi un răspuns la modificările din mediu, conducînd la declin şi moarte. De asemenea, că animalele pot înceta să se mai adapteze. Asta să se fi întîmplat cu dinozaurii? Să fie *asta* cauza reală a dispariţiei lor? S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar nu este un accident faptul că fiinţele umane sînt atît de interesate de dispariţia dinozaurilor. Declinul acestora a permis mamiferelor – inclusiv oamenilor – să se dezvolte nestingherit. Iar asta ne conduce la întrebarea dacă o dispariţie precum cea a dinozaurilor are să se repete, mai devreme sau mai tîrziu, avîndu-ne de astă dată pe noi drept subiect. Dacă, la cel mai profund nivel, greşeala stă nu în soarta oarbă – în căderea din ceruri a vreunui meteorit uriaş – ci în propriul nostru comportament. În acest moment nu avem nici un răspuns.

Zîmbi.

– Eu însă am cîteva sugestii...

LUMEA PIERDUTĂ

Prolog:

„Viața la Marginea Haosului“

Institutul Santa Fe era găzduit într-o serie de clădiri de pe Canyon Road, clădiri care aparținuseră unei mînăstiri, iar seminarele se țineau într-o încăpere ce servise drept capelă. Acum, stînd la tribună, în bătaia razelor de soare strecurate prin ferestre, Ian Malcolm făcu o pauză dramatică, înainte să-și continue prelegerea.

Malcolm avea patruzeci de ani și era o figură obișnuită pentru cei de la Institut. Fusese unul dintre pionierii teoriei haosului, dar cariera lui promițătoare fusese întreruptă de un accident grav pe care-l suferise în timpul unei călătorii în Costa Rica; de fapt, Malcolm fusese declarat mort la cîteva buletine de știri.

– Îmi pare rău că am stricat sărbătorirea evenimentului în departamentele de matematică din țară, spusese el mai tîrziu, dar s-a dovedit că eram doar pe jumătate mort. Chirurgii au făcut minuni, ei au să fie primii care or să vă spună asta. Așa că m-am întors – la o viață nouă, s-ar putea spune.

Îmbrăcat complet în negru, sprijinindu-se într-un baston, Malcolm dădea impresia de severitate. Era cunoscut în Institut pentru analizele lui neconvenționale și pentru tendințele pesimiste. Discursul lui din acel august, purtînd titlul „Viața la Marginea Haosului“, era tipic pentru modul în care gîndea. În acel discurs, Malcolm își prezenta analiza proprie, din punct de vedere al teoriei haosului, aplicată la evoluția speciilor.

Nimeni nu şi-ar fi putut dori o audienţă mai valoroasă. Institutul Santa Fe fusese ridicat pe la mijlocul anilor '80 de către un grup de savanţi interesaţi în implicaţiile teoriei haosului. Savanţii veniseră din mai multe domenii – fizică, economie, biologie, informatică. Aveau în comun credinţa că diversitatea lumii ascundea o ordine misterioasă care pînă atunci eludase ştiinţa şi care putea fi adusă la lumină prin teoria haosului, cunoscută şi sub numele de teoria complexităţii. După spusele unuia dintre ei, teoria complexităţii era „ştiinţa secolului douăzeci şi unu."

Institutul explorase comportamentul unei mari varietăţi de sisteme complexe – corporaţii din cadrul pieţei, neuroni din creierul uman, cascade enzimatice din interiorul unei singure celule, comportamentul de grup al păsărilor migratoare – sisteme atît de complexe încît fuseseră imposibil de studiat înainte de apariţia computerelor. Cercetarea era o noutate, iar descoperirile – surprinzătoare.

Nu a trecut mult timp pîna ce savanţii au început să observe că sistemele complexe evidenţiau unele elemente comportamentale comune. Au început să vadă în aceste elemente de comportament caracteristici ale tuturor sistemelor complexe. Şi-au dat seama că aceste comportamente nu puteau fi explicate prin analizarea separată a componentelor sistemului. Venerabila metodă ştiinţifică a reducerii – demontarea ceasului pentru a vedea cum funcţionează – nu ducea la nici un rezultat în domeniul sistemelor complexe, din pricină că trăsătura de cercetat părea să rezulte din interacţiunea spontană a componentelor. Trăsătura nu era nici planuită, nici dirijată; exista pur şi simplu. De aceea, numiră un asemenea comportament drept „autoorganizat".

– Dintre toate trăsăturile autoorganizate, spuse Ian Malcolm, două prezintă un interes deosebit pentru studiul evoluţiei. Una este adaptarea. O vedem peste tot. Corporaţiile se adaptează la piaţă, celulele cerebrale se adaptează la traficul de semnale nervoase, sistemul imunitar se adaptează la infecţii, animalele se adaptează la posibilităţile de hrană. Am ajuns să gîndim că puterea de adaptare este o caracteristică a sistemelor complexe – şi s-ar putea ca acesta să fie unul dintre motivele pentru care evoluţia conduce la organisme tot mai complexe.

Malcolm se mişca, trecîndu-şi greutatea în baston.

– Dar şi mai important, spuse el, este felul în care sistemele complexe par să atace echilibrul dintre nevoia de organizare şi imperativul schimbării. Sistemele complexe tind să se localizeze într-o zonă pe care noi o numim „marginea haosului". Ne imaginăm marginea haosului drept un loc în care există suficientă inovaţie pentru a păstra în stare de vibraţie un sistem viu, precum şi suficientă stabilitate pentru a-l feri de prăbuşirea în anarhie. Este o zonă de conflict şi prefacere, în care vechiul şi noul se află în mod constant în război. Găsirea punctului de echilibru este, cu siguranţă, o problemă delicată – dacă un sistem viu alunecă prea aproape, riscă să se prăbuşească în incoerenţă şi nehotărîre; dar dacă sistemul se mută prea departe de margine, devine rigid, îngheţat, totalitarist. Ambele condiţii duc la dispariţia speciei. Prea multe schimbări sînt la fel de distructive ca şi prea puţine. Doar la marginea haosului pot înflori sistemele complexe.

Făcu o pauză.

– Drept urmare, dispariţia este rezultatul inevitabil al uneia sau alteia dintre strategii – prea multe schimbări sau prea puţine.

În sala, audienţa clătina capul în semn de aprobare. Acest fel de a gîndi era familiar celor mai mulţi cercetători aflaţi de faţă. Într-adevăr, conceptul marginii haosului era aproape o dogmă a Institutului Santa Fe.

– Din nefericire, continuă Malcolm, prăpastia dintre acest eşafodaj teoretic şi realitatea dispariţiei speciilor este imensă. Nu avem nici o posibilitate de a afla dacă modul nostru de gîndire e corect. Dovezile fosile ne pot spune că o specie animală a dispărut la un moment dat, dar nu şi de ce. Simulările computerizate au o valoare limitată. Nici nu putem face experienţe pe organisme vii. De aceea, sîntem obligaţi să admitem ca dispariţia speciilor – imposibil de testat, neacceptînd experimentul – poate chiar să nu reprezinte un subiect ştiinţific. Acest lucru ar putea explica de ce subiectul a fost implicat în cea mai intensă controversă religioasă şi politică. Aş vrea sa amintesc că nu a existat nici o dezbatere religioasa asupra numarului lui Avogadro sau asupra

constantei lui Planck, nici asupra funcţiilor pancreasului. Dar asupra dispariţiei speciilor există o controversă continuă de două sute de ani încoace. Şi mă întreb cum se va rezolva dacă... Da? Ce doriţi?

Din spatele sălii se ridicase o mînă, clătinîndu-se nerăbdătoare. Malcolm se încruntă, vizibil deranjat. Prin tradiţia Institutului, întrebările trebuiau să aştepte pînă la terminarea discursului; se considera că întreruperea vorbitorului era o dovadă de impoliteţe.

– Aveţi vreo întrebare? făcu Malcolm.

Din spatele sălii, se ridică în picioare un tînăr la vreo treizeci de ani.

– De fapt, spuse tînărul, am de făcut o observaţie.

Cel care vorbise era brunet şi slab, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni scurţi, ambele kaki, arătînd precizie în mişcări şi în felul de a fi. Malcolm îl recunoscu pe Levine, paleontologul de la Berkeley care-şi petrecuse toată vara în Institut. Malcolm nu-i vorbise niciodată, dar îi ştia reputaţia: Levine era recunoscut drept cel mai bun paleobiolog al generaţiei sale, poate chiar cel mai bun din lume. Dar cei mai mulţi savanţi ai institutului nu-l agreau, găsindu-l pompos şi arogant.

– Sînt de acord, continuă Levine, cu ideea că dovezile fosile nu sînt de mare ajutor în explicarea dispariţiei speciilor. Mai ales dacă luăm drept adevărată teza în care susţineţi că trăsăturile de comportament reprezintă cauza dispariţiei – pentru că oasele nu ne spun prea mult despre comportament. Dar nu sînt de acord şi cu ideea că teza comportamentală este imposibil de testat. De fapt, aveţi nevoie de un lucru palpabil. Deşi poate nu v-aţi gîndit încă la asta.

În sală se lăsă tăcerea. La tribună, Malcolm se încruntă. Eminentul matematician nu era obişnuit să fie atenţionat că nu-şi gîndise în detaliu ideile.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

Levine părea indiferent faţă de tensiunea din sală.

– Doar atît, spuse el. În cretacic, Dinosauria a fost larg răspîndită pe planetă. Le-am găsit rămăşiţele pe toate continentele şi în toate zonele climatice – pînă şi în Antarctica. Ei,

dacă dispariţia lor a fost într-adevăr un rezultat al comportamentului şi nu consecinţa unei catastrofe, a unei boli, a unei schimbări în vegetaţie sau a oricărei alte cauze cu efecte pe scară largă, atunci mi se pare foarte improbabil ca toate speciile să-şi fi schimbat comportamentul în acelaşi timp şi peste tot. Iar asta înseamnă că pe Pămînt ar mai putea exista unele animale vii aparţinînd acestor specii. De ce nu le căutaţi?

– Fă-o dumneata, replică Malcolm cu răceală, dacă asta te distrează. Şi dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

– Nu, nu, spuse Levine pe un ton preocupat. Vorbesc foarte serios. Ce-ar fi dacă dinozaurii n-au dispărut cu totul? Dacă mai există încă? Undeva, într-un loc izolat al planetei?

– Vorbeşti despre Lumea Pierdută, spuse Malcolm, iar audienţa clătină din cap cu o expresie avizată.

Savanţii Institutului dezvoltaseră un fel de cod de referinţă pentru scenariile evolutive mai cunoscute. Vorbeau despre Cîmpul de Proiectile, despre Ruina Jucătorului de Noroc, despre Jocul Vieţii, despre Lumea Pierdută, despre Regina Roşie şi despre Zgomotul Negru. Erau teorii bine definite asupra evoluţiei. Dar toate aceste teorii erau....

– Nu, insistă cu încăpăţînare Levine. Vorbesc despre o realitate.

– Atunci ai luat-o razna complet, zise Malcolm cu un gest de respingere din mînă.

Se întoarse cu spatele către public şi păşi încet către tablă.

– Acum, dacă luăm în consideraţie implicaţiile teoriei marginii haosului, putem începe prin a ne întreba care este unitatea de bază a vieţii? Cele mai multe definiţii contemporane ale vieţii îmbrăţişează prezenţa ADN-ului, dar există două exemple care sugerează îngustimea acestei definiţii. Dacă luăm în consideraţie cazul viruşilor şi al aşa-numiţilor prioni, este limpede că viaţa poate exista şi fără ADN...

În spatele sălii, Levine rămase cu privirea ţintă preţ de o clipă. Apoi, şovăitor, se aşeză şi începu să ia notiţe.

Ipoteza lumii pierdute

Malcolm terminase conferința și traversa șchiopătînd curtea Institutului, la puțin timp după ora prînzului. Alături de el pășea Sarah Harding, o tînără din grupul biologilor naturaliști venită în vizită din Africa. Malcolm o cunoștea de cîțiva ani, de cînd i se ceruse să-și spună părerea, ca unul neimplicat, asupra tezei ei de doctorat de la Berkeley.

Perechea ce traversa curtea în bătaia fierbinte a soarelui de vară părea nepotrivită: Malcolm, îmbrăcat în negru, aplecat de spate și cu aer de ascet, sprijinindu-se în baston; Harding, îndesată și musculoasă, respirînd tinerețe și energie, îmbrăcată cu pantaloni scurți și tricou, cu părul ei scurt și negru ridicat de pe frunte de ochelarii de soare. Domeniul său de studiu erau animalele de pradă africane, leii și hienele. Era programată să se întoarcă la Nairobi în ziua următoare.

De la operația pe care o suferise Malcolm, cei doi fuseseră apropiați. Harding își luase un an de concediu și rămăsese în Austin, unde avusese grijă de Malcolm pînă la însănătoșire. O vreme, toată lumea crezuse într-o nouă idilă și în faptul că Malcolm, celibatar convins, avea să se așeze la casa lui. Dar, după aceea, Harding se întorsese în Africa, iar Malcolm la Santa Fe. Oricare ar fi fost relațiile lor de mai înainte, acum erau doar prieteni.

Discutau întrebările care se puseseră după încheierea conferinţei. Din punctul de vedere al lui Malcolm, obiecţiile fuseseră previzibile: acea dispariţie în masă a dinozaurilor era într-adevăr importantă; fiinţele umane îşi datorau existenţa tocmai acestor dispariţii din cretacic, care şterseseră de pe faţa pămîntului dinozaurii şi lăsaseră conducerea mamiferelor. Aşa după cum formulase pompos unul dintre cei care puneau întrebări, „evenimentele din cretacic au oferit conştiinţei nostre posibilitatea de a se ridica pe cele mai înalte culmi".

Replica lui Malcolm fusese imediată:

– Ce vă face să credeţi că fiinţele umane sînt conştiente şi raţionale? Nu avem nici o dovadă în acest sens. Fiinţele umane nu gîndesc niciodată pentru sine, procesul acesta li se pare prea greu de controlat. În cea mai mare parte, membrii speciei noastre nu fac decît să repete pur şi simplu ceea ce li s-a spus – şi se revoltă atunci cînd sînt expuşi unei alte concepţii. Trăsătura umană caracteristică nu este conştiinţa, ci conformismul, iar rezultatul caracteristic este religia. Alte animale luptă pentru teritoriu şi hrană; spre deosebire de animale, fiinţele umane luptă pentru „credinţă". Comportamentul este dirijat de credinţe, factorul cu cea mai mare importanţă evolutivă pentru oameni; dar acum, în clipa în care comportamentul nostru e pe cale să ne ducă la pierzanie, nu văd nici un motiv de a presupune că am fi dotaţi cu oarecare conştiinţă. Nu sîntem decît nişte conformişti încăpăţînaţi, autodistructivi. Orice altă imagine pe care specia noastră o are faţă de sine nu este decît lăudăroşenie. Următoarea întrebare...

Acum, traversînd curtea, Sarah Harding rîdea.

– Nu prea le-a plăcut asta...

– Recunosc că este descurajant, clătină el din cap. Dar nu

se poate face nimic. Erau de faţă cîţiva dintre cei mai mari savanţi din ţara şi totuşi... n-a apărut nici o idee demnă de interes. Că veni vorba, cine-i tipul care m-a întrerupt?

– Cine, Richard Levine? rîse ea. Enervant, nu? Are o reputaţie mondială de a fi o pacoste.

– Aşa s-ar spune, mormăi Malcolm.

– E bogat, asta-i marea problemă, spuse Harding. Ştii păpuşile Becky?

– Nu, răspunse Malcolm, aruncîndu-i o privire scurtă.

– Ei, toate fetiţele din America le ştiu. Sînt serii întregi: Becky şi Sally şi Frances şi alte cîteva. Astea sînt păpuşi Americana. Levine este moştenitorul companiei. Aşa că o face pe copilul răsfăţat şi bogat. Impetuos, face tot ce vrea.

Malcolm dădu din cap.

– Ai timp să luăm prînzul împreună?

– Sigur, aş fi...

– Doctore Malcolm! Aşteptaţi-mă o clipă! Vă rog! Doctore Malcolm! Malcolm se întoarse. Silueta lăbărţată a lui Richard Levine traversa curtea în fugă, îndreptîndu-se spre ei.

– Ah, la naiba, făcu Malcolm.

– Doctore Malcolm, spuse Levine, ajungîndu-i din urmă. Am fost surprins că nu mi-aţi luat propunerea mai în serios.

– Cum aş fi putut s-o fac? răspunse Malcolm. E absurdă!

– Da, dar...

– Domnişoara Harding şi cu mine tocmai plecam să luăm prînzul, spuse Malcolm, arătînd către Sarah.

– Da, dar cred că ar trebui să vă mai gîndiţi, insistă Levine. Sînt de părere că argumentele mele stau în picioare – este posibil, ba chiar probabil ca dinozaurii să existe încă. Aţi aflat, cu siguranţă, despre zvonurile referitoare la animalele

din Costa Rica, loc în care știu că ați petrecut ceva timp.

– Da, iar în cazul Costa Rica vă pot spune...

– Ca și în Congo, continuă Levine. De ani de zile apar rapoarte din partea pigmeilor despre un mare sauropod, poate chiar un apatozaur, în pădurile dese din jurul localității Bokambu. Și chiar în jungla înaltă din Irian Jaya se presupune că ar exista un animal de mărimea rinocerului care poate fi un supraviețuitor al speciei ceratops...

– Fantezii, spuse Malcolm. Pure fantezii. Nimic nu a fost văzut vreodată. Nu există fotografii. Nici o dovadă palpabilă.

– Poate că nu, spuse Levine. Dar absența dovezii nu este o dovadă a absenței. Cred că ar putea exista un loc în care să fi supraviețuit animale din vremurile trecute.

Malcolm ridică din umeri.

– Orice este posibil, admise el.

– Supraviețuirea *este* într-adevăr posibilă, insistă Levine. Primesc în continuare informații din Costa Rica despre animale necunoscute. Rămășițe, fragmente...

Malcolm facu o pauză.

– Recent?

– Nu chiar în ultima vreme.

– Hm, făcu Malcolm. Am bănuit eu...

– Ultimul anunț a fost acum nouă luni, spuse Levine. Eram în Siberia, cercetam puiul de mamut înghețat și nu am putut ajunge înapoi la timp. Dar mi s-a spus că au găsit cadavrul unei șopîrle foarte mari, neobișnuite, în jungla din Costa Rica.

– Și? Ce s-a întîmplat?

– Cadavrul a fost ars.

– Deci nu a mai rămas nimic?

– Nimic.

– Nici o fotografie? Nici o dovadă?

– Se pare că nu.

– Deci nu e decît o poveste, spuse Malcolm.

– Poate. Dar cred că merită să se facă o expediție, să se afle mai multe detalii despre acești supraviețuitori.

Malcolm îl privi fix.

– O expediție? Pentru a găsi o ipotetică Lume Pierdută? Cine o să finanțeze așa ceva?

– Eu, răspunse Levin. Am și început planificările preliminare.

– Dar s-ar putea să coste o avere...

– Nu-mi pasă cît costă, spuse Levine. Important este că există supraviețuitori; dacă fenomenul s-a petrecut la atîtea alte specii, tot la fel de bine ar putea să se fi petrecut și la cele din cretacic.

– Fantezii, repetă Malcolm, scuturînd din cap.

Levin facu o pauză și privi țintă spre Malcolm.

– Doctore Malcolm, trebuie să spun că sînt foarte surprins de atitudinea dumneavoastră. Tocmai ați prezentat o teorie, iar eu vă ofer șansa să o dovediți. Am crezut c-o să vă agățați cu disperare de această oportunitate.

– Vremurile cînd mă aruncam în felul ăsta au trecut de mult, replică Malcolm.

– Dar în loc să mă susțineți, dumneavoastră...

– Nu mă interesează dinozaurii, i-o reteză Malcolm.

– Dar toată lumea este interesată de dinozauri!...

– Nu și eu.

Se răsuci sprijinindu-se în baston și dădu să se îndeparteze.

– Că veni vorba, spuse Levine. Ce făceați în Costa Rica? Am auzit c-ați stat acolo aproape un an...

– Am zăcut într-un pat de spital. N-au putut să mă scutească de îngrijirile intensive timp de şase luni. Nici măcar atît cît să mă urc într-un avion.

– Da, spuse Levine. Ştiu că aţi fost rănit. Dar pentru ce v-aţi dus acolo? Nu cumva în căutare de dinozauri?

Malcolm îl privi încruntat din pricina soarelui şi se sprijini mai bine în baston.

– Nu, răspunse el, nu făceam asta.

Stăteau toţi trei la o măsuţă vopsită, din colţul cafenelei Guadelupe, de cealaltă parte a rîului. Sarah Harding sorbea berea Corona direct din sticlă şi îi privea pe cei doi bărbaţi aşezaţi de partea cealaltă a mesei. Levine părea încîntat că se afla în prezenţa lor, ca şi cum locul lui la acea masă ar fi însemnat o victorie. Malcolm părea plictisit, ca un tată care petrecuse prea mult timp cu un copil neastîmpărat.

– Vreţi să ştiţi ce am auzit? spuse Levine. Am auzit că, în urmă cu doi ani, o companie numită InGen a înviat prin inginerie genetică nişte dinozauri pe care i-a izolat pe o insulă în Costa Rica. Dar ceva a mers prost, o mulţime de oameni au fost ucişi şi dinozaurii au fost distruşi. Iar acum nimeni nu vrea să vorbească despre asta, din pricina unui pact. O înţelegere de neamestec sau ceva de genul ăsta. Iar guvernul costarican nu vrea să aducă prejudicii turismului. Aşa că nimeni nu suflă o vorbă. Asta am auzit!

Malcolm îl privi ţintă.

– Şi crezi în asemenea chestii?

– La început n-am crezut, spuse Levine. Dar ceva tot s-a întîmplat, primesc veşti în permanenţă. Zvonurile continuă să circule. Se presupune că dumneavoastră şi Alan Grant, împreună cu un grup, aţi fost acolo.

– L-ai întrebat pe Grant despre asta?

– L-am întrebat, anul trecut, la o conferinţă ţinută la Peking. Mi-a spus că e absurd.

Malcolm dădu încetişor din cap.

– Asta o să-mi spuneţi şi dumneavoastră? întrebă Levine şi sorbi din halbă. Adică, îl cunoaşteţi pe Grant, nu?

– Nu. Nu l-am întîlnit niciodată.

Levine îl privi pe Malcolm cu atenţie.

– Deci nu este adevărat?

Malcolm oftă.

– Ai auzit de conceptul de tehno-mit? A fost dezvoltat de Geller la Princeton. Ideea de bază este că am pierdut toate miturile vechi, i-am pierdut pe Orfeu şi Euridice, pe Perseu şi Medusa. Aşa că umplem prăpastia cu tehno-mituri moderne. Pe lista lui Geller se află vreo duzină. Unul dintre ele spune că într-un hangar de la baza aeriană Wright-Patterson trăieşte un extraterestru. Un altul, că a fost inventat un carburator cu ajutorul căruia o maşină poate rula o sută cincizeci de mile cu un singur galon de benzină, dar companiile de automobile au cumpărat patentul şi îl ţin dosit. Mai este povestea copiilor ruşi, antrenaţi pentru puteri paranormale într-o bază secretă din Siberia, copii care pot ucide oameni de oriunde din lume doar prin puterea gîndului. Povestea cu liniile din Nazca, Peru, care ar fi trasee ale unui spaţioport extraterestru. Că CIA a împrăştiat virusul SIDA pentru a ucide homosexualii. Că Nikola Tesla a descoperit o sursă incredibilă de energie, dar că notiţele lui s-au pierdut. Că în Istanbul există un desen din secolul zece, care înfăţişează Pămîntul văzut din spaţiu. Că Institutul de Cercetări Stanford a dat peste un individ al cărui trup luminează în întuneric. Ai înţeles cum vine treaba?

– Vreţi să spuneţi că dinozaurii de la InGen sînt un mit? insistă Levine.

– Fireşte că sînt un mit. Trebuie să fie. Crezi că se poate construi prin inginerie genetică un dinozaur?

– Toţi experţii mi-au spus că nu.

– Şi au dreptate, făcu Malcolm

Aruncă o privire către Harding, ca şi cum ar fi cerut o confirmare din partea ei. Femeia nu spuse nimic, doar sorbi din bere.

De fapt, Harding ştia şi mai multe amănunte despre aceste zvonuri cu dinozauri. După operaţie, Malcolm delirase, mormăise tot felul de prostii din pricina anesteziei şi analgezicelor. Fusese speriat, se răsucise în pat, repetînd numele cîtorva specii de dinozauri. Harding vorbise atunci cu infirmiera; i se spusese că aşa se întîmplă după fiecare operaţie. Personalul spitalului presupunea un delir datorat medicamentelor – cu toate astea, Harding avea convingerea că Malcolm dezvăluia fără să vrea o experienţă reală şi îngrozitoare. Sentimentul era întărit de argoul în care Malcolm făcea referire la dinozauri: îi numea „raptori“ şi „compi“ şi „trici“. Şi parcă se temea în mod deosebit de raptori...

Mai tîrziu, cînd se întorsese acasă, Sarah îl întrebase despre delirul lui. Malcolm se mulţumise să ridice din umeri, făcînd o glumă proastă:

– Cel puţin n-am pomenit despre o altă femeie, nu?

Apoi aruncase în treacăt că fusese un puşti înnebunit după dinozauri şi că boala poate produce întoarceri în timp la nivel mintal. Întreaga lui atitudine era construită atent ca să mimeze indiferenţa, ca şi cum nimic n-ar fi avut importanţă; Sarah avusese totuşi senzaţia că Malcolm încerca să scape. Dar nu era genul care să forţeze lucrurile; pe atunci, era îndrăgostită de el şi, de aceea, indulgentă.

Acum, el o privea întrebător, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu avea să-l contrazică. Harding nu făcu decît să ridice din sprînceană şi se uită în spate. Probabil că Malcolm

avea motivele lui. Putea să aştepte să i le spună din proprie iniţiativă.

Levine se aplecă peste masă către Malcolm şi spuse:

– Deci povestea InGen este cu totul neadevărată?

– Cu totul neadevărată, repetă Malcolm, dînd grav din cap. Cu totul neadevărată...

Malcolm nega această speculaţie de trei ani. Ajunsese să se descurce foarte bine; plictiseala lui nu mai era exagerată, ci reală. Adevărul era că, în vara anului 1989, fusese consultant la International Genetic Technologies din Palo Alto şi făcuse o călătorie în Costa Rica în serviciul lor, călătorie care se încheiase dezastruos. În perioada următoare, toţi cei implicaţi s-au grăbit să ascundă povestea. InGen voia să-i limiteze credibilitatea. Guvernul costarican dorea să păstreze reputaţia ţinutului, cunoscut drept un paradis al turiştilor. Iar savanţii fuseseră încorsetaţi printr-o înţelegere de a nu divulga secretul, înţelegere completată mai apoi cu garanţii generoase. În cazul lui Malcolm, nota de plată pentru cei doi ani petrecuţi în spital fusese onorată de către companie.

Între timp, clădirile InGen de pe insula costaricană au fost distruse. Nu mai exista nici o creatură vie pe insulă. Compania îl angajase pe George Baselton, eminentul profesor de la Stanford, un biolog şi eseist ale cărui dese apariţii televizate îl transformaseră într-un popular autor de subiecte ştiinţifice. Baselton a pretins că vizitase insula şi a negat vehement zvonurile care răspîndeau ideea că acolo îşi făcuseră veacul animale de mult dispărute. Remarca lui, pufnind în rîs: „Tigri cu colţi-sabie, fireşte“ era deosebit de eficientă.

O dată cu trecerea timpului, interesul pentru poveste s-a pierdut. InGen dăduse de mult faliment; investitorii principali din Europa şi Asia suportaseră pierderile. Deşi proprietăţile,

clădirile și echipamentul de laborator se vînduseră bucată cu bucată, compania hotărîse ca tehnologia dezvoltată să nu fie înstrăinată niciodată. Pe scurt, capitolul InGen era închis.

Nu mai era nimic de comentat.

– Deci nu e adevărat, spuse Levine, mușcînd din turta de porumb cu carne. Ca să vă spun adevărul, doctore Malcolm, asta mă face să mă simt mai bine.

– De ce? întrebă Malcolm.

– Înseamnă că supraviețuitorii care tot apar în Costa Rica trebuie să existe cu adevărat. Dinozauri în carne și oase. Am acolo un prieten de la Yale, un naturalist care declară că i-a văzut. Eu îl cred.

Malcolm ridică din umeri.

– Mă îndoiesc, spuse el, că vor mai apărea și alte asemenea animale în Costa Rica.

– E adevărat că n-au mai apărut de aproape un an. Dar, dacă mai apare vreunul, eu mă duc acolo. Și pînă una-alta, am să pun la cale o expediție. M-am gîndit mult la felul în care trebuie plănuită. Vehiculele speciale vor fi construite și vor fi gata de drum peste un an. Am aranjat deja cu Doc Thorne. Apoi am să adun o echipă, în care să intre, poate, și doctor Harding aici de față sau un alt naturalist la fel de bun, precum și cîțiva studenți...

Malcolm asculta, clătinînd din cap.

– Credeți că-mi pierd vremea, spuse Levine.

– Așa este, da.

– Dar haideți să presupunem – doar să presupunem – că animalele încep din nou să apară.

– Asta n-o să se întîmple.

– Dar dacă apar? insistă Levine. Ați fi interesat să mă ajutați? Să punem la cale o expediție?

Malcolm își termină porția și împinse farfuria deoparte. Îl privi fix pe Levine.

– Da, făcu el în sfîrşit. Dacă animalele vor începe din nou să apară, aş fi interesat să te ajut.

– Grozav! spuse Levine. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Afară, în soarele puternic de pe strada Guadelupe, Malcolm păşea alături de Sarah, către vechiul lui Ford Sedan. Levine urcă într-un Ferrari roşu, strălucitor, făcu vesel din mînă şi porni în trombă.

– Crezi c-o să se întîmple vreodată? întrebă Sarah Harding. Ca aceste... mă rog, animale să apară din nou?

– Nu, spuse Malcolm, sînt sigur că n-o să se întîmple niciodată.

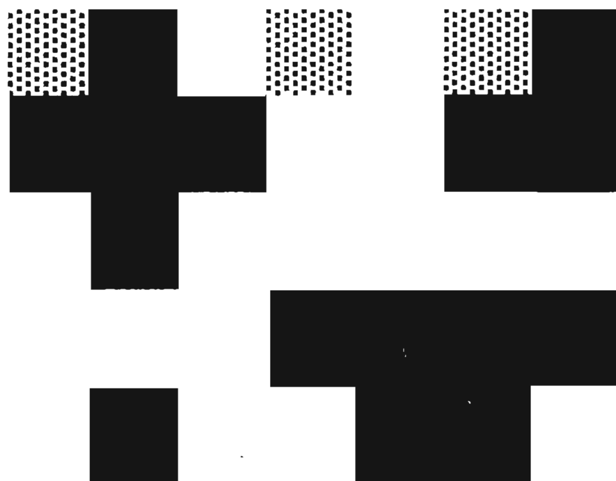
– O spui de parcă ai dori-o.

El clătină din cap, urcă stîngaci în maşină, trăgîndu-şi piciorul beteag sub volan. Harding urcă alături de el. Malcolm o privi şi răsuci cheia în contact. Porniră înapoi către Institut.

A doua zi, Sarah se întoarse în Africa. În cele optsprezece luni care urmară, avu destul de puţine veşti despre pregătirile lui Levine, şi asta pentru că, din cînd în cînd, primea de la el cîte un telefon ca să-i pună întrebări despre pregătirile pentru teren sau despre cauciucurile vehiculelor sau despre cel mai bun anestezic pentru animalele sălbatice. Uneori, primea cîte un telefon de la Doc Thorne, cel care construia vehiculele. De obicei, vocea acestuia trăda nelinişte şi iritare.

De la Malcolm nu primi nici o veste, deşi de ziua ei îi trimisese o felicitare, ajunsă cu întîrziere de o lună. Mîzgălise în josul paginii: „La mulţi ani! Fii fericită că nu eşti prin preajmă. Tipul ăsta mă scoate din minţi.“

PRIMA CONFIGURAŢIE

„În regiunea conservatoare, departe de marginea haosului, elementele individuale se agregă lent, fără să demonstreze un model clar.“

IAN MALCOLM

Forme aberante

Scăldat în lumina slabă a după-amiezii, elicopterul survola la mică înălţime coasta, urmărind linia de întîlnire dintre jungla deasă şi plajă. Ultimul dintre satele de pescari rămăsese fulgerător în urmă, cu zece minute mai devreme. Acum nu se mai vedea decît impenetrabila junglă costaricană, mlaştinile cu mangrove şi mile întregi de nisip pustiu. Stînd alături de pilot, Marty Guitierrez privea pe geam la defilarea coastei. Nu exista nici măcar un drum în această regiune, cel puţin nici unul pe care Guitierrez să-l poată vedea.

Guitierrez era un american de treizeci şi şase de ani, tăcut, bărbos, un naturalist care trăise în ultimii opt ani în Costa Rica. Venise aici cu gîndul să studieze tucanii din pădurea tropicală, dar rămăsese drept consultant la Reserva Biológica de Carara, parcul naţional din nord. Porni microfonul şi se adresă pilotului:

– Cît mai avem de mers?

– Cinci minute, señor Guitierrez.

Marty se întoarse şi spuse:

– Nu mai avem mult.

Dar bărbatul înalt, ghemuit pe locul din spate al eli-

copterului, nu răspunse ori poate nici măcar nu băgă de seamă că i se vorbise. Se mulțumea să stea cu bărbia sprijinită în palmă și să privească încruntat pe fereastră.

Richard Levine purta un hanorac decolorat de soare și o pălărie australiană trasă bine pe cap. Un binoclu uzat îi atîrna la gît. Dar, în ciuda înfățișării sale, Levine inspira un aer de savant absorbit de munca sa. Înapoia ochelarilor cu ramă metalică, trăsăturile îi erau ascuțite, expresia atentă și critică.

– Ce loc e ăsta?

– Se numește Rojas.

– Deci sîntem departe în sud?

– Da. Doar la cincizeci de mile de granița cu Panama.

Levine privi țintă către junglă.

– Nu văd drumuri, spuse el. Cum a fost găsit obiectul?

– O pereche de excursioniști, spuse Guitierrez. Au venit cu barca, au tras pe plajă...

– Cînd asta?

– Ieri. Au aruncat o privire, apoi au fugit ca de dracu'!

Levine dădu aprobator din cap. Așa cum stătea, cu picioarele lui lungi strînse la piept, cu mîinile proptite sub bărbie, arăta ca o călugăriță[1]. Asta îi și fusese porecla în liceu: în parte din pricina înfățișării, în parte din cauză că ar fi fost în stare să rupă gîtul oricui n-ar fi fost de acord cu el.

– Ai mai fost pînă acum în Costa Rica? întrebă Guitierrez.

– Nu. E pentru prima dată, răspunse Levine, făcînd apoi a lehamite din mînă, ca și cum ar fi vrut să spună că nu mai voia să fie deranjat cu discuții fără rost.

Guitierrez zîmbi. După atîția ani, Levine nu se schimbase deloc. Rămăsese unul dintre cei mai străluciți și mai ener-

1 Călugărița (*manta religiosa*) = insectă din ordinul ortopterelor, avînd, popular, reputația de ucigașă, datorită faptului că în timpul acuplării femela devorează masculul, începînd de la cap (*n.tr.*).

vanţi savanţi. Cei doi fuseseră colegi de facultate la Yale, pînă ce Levine îşi părăsise programul de doctorat ca să-şi ia diploma în zoologie comparată. Levine anunţase atunci că nu este interesat în cercetările faunei contemporane, care îl atrăgeau atît de mult pe Guitierrez. În felul lui caracteristic, descrisese odată munca lui Guitierrez drept „colecţionarea de pene de papagal din toată lumea."

Adevărul era ca Levine – strălucit şi fastidios – era atras de trecut, de lumea care nu mai exista. Şi studiase această lume cu o intensitate obsesivă. Era recunoscut pentru memoria lui fotografică, pentru aroganţa lui, pentru limba ascuţită şi pentru plăcerea nestăpînită cu care scotea în evidenţă greşelile colegilor. După cum spunea odată un coleg al său, „Levine nu uită niciodată un os – şi nici pe tine nu te lasă să-l uiţi".

Cercetătorii de teren nu-l plăceau pe Levine, iar el le răspundea cu acelaşi sentiment. În adîncul sufletului era un om al detaliilor, un catalogator; cel mai fericit era atunci cînd cotrobăia prin colecţiile muzeelor, refăcînd ordinea speciilor, schimbînd poziţiile scheletelor expuse. Ura mizeria şi disconfortul muncii de teren. Dacă ar fi fost după el, Levine n-ar fi părăsit în veci muzeul. Dar soarta îl făcuse să trăiască în perioada celor mai mari descoperiri din istoria paleontologiei. Numărul speciilor de dinozauri cunoscute se dublase în ultimii douăzeci de ani şi noile specii apăreau acum într-un ritm de una la şapte săptămîni. De aceea, reputaţia mondială a lui Levine îl forţa să călătorească necontenit prin lume, să cerceteze noile descoperiri şi să-şi dea cu părerea, în calitate de expert; necazul cercetătorilor era că, într-adevăr, Levine era indispensabil muncii lor.

– De unde vii? îl întrebă Guitierrez.

– Din Mongolia, spuse Levine. Am fost la Culmile Aprinse, în deşertul Gobi, la trei ore distanţă de Ulan Bator.

– Da? Ce-i acolo?

– John Roxton a făcut nişte săpături. A găsit scheletul incomplet al unui animal pe care el îl crede făcînd parte dintr-o specie nouă de *velociraptor*, a vrut să arunc şi eu o privire.

– Şi?

Levine ridică din umeri.

– Roxton n-a stat niciodată bine cu anatomia. Este un entuziast care se pricepe să facă rost de fonduri, dar dacă reuşeşte să descopere ceva, este prea incompetent ca să continue.

– I-ai spus asta?

– De ce nu? Ăsta-i adevărul.

– Şi scheletul?

– Scheletul nu era deloc al unui raptor, spuse Levine. Metatarsienele aveau altă formă, pubisul avea poziţia prea ventrală, ischionul ducea lipsă de un obturator potrivit, iar oasele lungi erau mult prea subţiri. În ceea ce priveşte craniul... Levine dădu ochii peste cap. Palatul dur era prea gros, gaura preorbitală în poziţie rostrală exagerată, orificiul distal prea mic – o, şi-aşa mai departe. Iar ghearele nu erau de găsit. Asta e. Nu ştiu ce-a gîndit Roxton. Cred că a găsit mai degrabă o subspecie de *stenonychosaurus*, deşi nu m-am hotărît încă.

– *Stenonychosaurus?* făcu Guitierrez.

– Un carnivor mic din triasic – doi metri înălţime. De fapt, un theropod obişnuit. Iar descoperirea lui Roxton n-a fost una deosebit de interesantă. Deşi există un detaliu curios. Materialul cuprinde şi un fragment integumental – o amprentă a pielii dinozaurului. Fragmentul în sine nu este rar.

Avem pînă acum vreo duzină de amprente de piele în stare bună, mai ales de la *hadrosauridae*. Dar nici una nu-i ca asta. Mi-am dat seama că pielea acestui animal are nişte caracteristici neobişnuite, nebănuite pînă acum la dinozauri...

– Señores, îi întrerupse pilotul. Avem în faţă golful Juan Fernández.

– Putem să dăm mai întîi un ocol?

Levine privi afară pe geam, din nou preocupat, uitînd de conversaţie. Zburau peste jungla întinsă pe dealuri pînă la orizont. Elicopterul se aplecă pe o parte, înconjurînd plaja.

– Uite, spuse Guitierrez, arătînd pe geam.

Plaja era o semilună curată, albă, complet pustie, scăldată în lumina dupa-amiezii. Către sud, văzură o masă întunecată, întinsă pe nisip. Din aer părea o stîncă sau, poate, o grămadă de alge. Forma era neclară, cam de cinci picioare lăţime. Împrejur se vedeau o mulţime de urme de paşi.

– Cine a mai fost pe-aici? oftă Levine.

– Cei de la Serviciul de Sănătate Publică; au trecut puţin mai devreme.

– Au făcut ceva? L-au atins, l-au deranjat în vreun fel?

– N-aş putea să spun, răspunse Guitierrez.

– Serviciul de Sănătate Publică, repetă Levine, scuturînd din cap. Ce ştiu ei? N-ar fi trebuit să-i laşi niciodată să se apropie, Marty.

– Ascultă, făcu Guitierrez. Nu eu guvernez ţara asta. Am făcut tot ce-am putut. Voiau să-l distrugă încă înainte să ajungi tu aici. Măcar am reuşit să-l păstrez intact pînă ce soseşti tu. Deşi nu ştiu cît o să mai aştepte...

– Atunci, ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Levine. Apăsă butonul microfonului. De ce tot ocolim?

Pierdem lumina. Coboară pe plajă. Vreau să văd imediat obiectul!

Richard Levine fugi peste nisip către forma întunecată, cu binoclul săltîndu-i la piept. Simțea de departe mirosul de putreziciune. Și deja își făcuse primele impresii. Cadavrul zăcea pe jumătate îngropat în nisip, acoperit de un nor de muște; în plus, gazele care-l umflaseră făceau identificarea dificilă.

Se opri la cîțiva iarzi distanță de creatură și-și scoase aparatul de fotografiat. Imediat, pilotul elicopterului se apropie și-i apăsă mîna în jos.

– *No permitado.*

– Ce?

– Îmi pare rău, señor. Nu e voie să fotografiați.

– De ce naiba nu? sări Levine și se întoarse către Guitierrez, care se grăbea către ei. Marty, de ce n-am voie să fotografiez? Ar putea fi important...

– Fără poze, spuse din nou pilotul și trase aparatul de fotografiat din mîna lui Levine.

– Marty, asta-i o tîmpenie!

– Tu continuă-ți examinarea, spuse Guitierrez și porni să vorbească în spaniolă cu pilotul, care răspundea tăios și furios, făcînd semne largi din mînă.

Levine îi privi o clipă, apoi se întoarse. Să-i ia naiba, gîndi el. Puteau să se certe la nesfîrșit. Continuă să se apropie grăbit, respirînd pe gură. Mirosul deveni mult mai puternic. Deși cadavrul era mare, observă lipsa păsărilor, a șobolanilor și a altor prădători mici. Erau numai muște – atît de multe încît acopereau pielea și ascundeau forma animalului mort.

Chiar și așa, se vedea limpede că fusese o creatură de

mari dimensiuni, cam de mărimea unei vite sau a unui cal, asta înainte să se umfle. Pielea uscată crăpase la soare şi se cojise, expunînd stratul de grăsime galbenă, rîncedă, de dedesubt.

Of, ce duhoare! se strîmbă Levine. Se forţă să se apropie şi mai mult, îndreptîndu-şi întreaga atenţie asupra animalului.

Deşi de mărimea unei vite, se vedea clar că nu fusese un mamifer. Pielea era lipsită de păr. Culoarea originală a pielii părea să fi fost verde, cu unele striuri mai întunecate. Suprafaţa epidermei era împărţită în tuberculi poligonali de diferite mărimi, model moştenit de la şopîrle. Textura varia în diferitele părţi ale trupului, poligoanele cele mai largi şi mai puţin distincte aflîndu-se pe pîntece. În dreptul gîtului, al umerilor şi al coapselor, pielea făcea pliuri groase – iarăşi, aidoma şopîrlelor.

Cadavrul era mare. Levine estimă greutatea animalului cam la o sută de kilograme. Nici o şopîrlă nu atingea aceste dimensiuni, cu excepţia dragonilor de Komodo din Indonezia. *Varanus komodoensis* erau şopîrle cu lungimea de nouă picioare, carnivore, cu înfăţişare de crocodil, care nu se dădeau în lături să atace caprele, porcii şi, cîteodată, şi oamenii. Dar în Lumea Nouă nu existau astfel de şopîrle. Fireşte, se putea accepta apartenenţa la grupul iguanidaelor. Iguanele puteau fi găsite prin toată America de Sud, iar cele marine putea ajunge la dimensiuni respectabile. Chiar şi aşa, aceasta ar fi bătut recordul.

Levine dădu încet ocol cadavrului, îndreptîndu-se către partea din faţă. Nu, gîndi el, nu era o şopîrlă. Cadavrul zăcea pe o rînă, cu partea stîngă a cutiei toracice în sus. Era îngropat aproape pe jumătate; şirul de protuberanţe care marcau procesele spinale dorsale ale coloanei vertebrale se afla la doar

cîţiva inci deasupra nisipului. Gîtul lung era curbat, capul ascuns sub trupul ghemuit, asemenea capului unei raţe, ascuns sub pene. Levine văzu un picior din faţă – părea subdezvoltat. Partea din spate era îngropată în nisip. Ar fi vrut să sape şi s-o cerceteze, dar ar fi vrut să ia şi cîteva fotografii înainte să mişte specimenul din loc.

De fapt, cu cît cerceta mai mult cadavrul, cu atît se gîndea să procedeze cu mai multă grijă. Un lucru era clar – animalul era foarte rar, poate chiar necunoscut. Levine se simţea, în acelaşi timp, încordat şi emoţionat. Dacă această descoperire era chiar atît de însemnată după cum credea, atunci avea nevoie să se documenteze corespunzător.

Pe plajă, Guitierrez încă se mai răstea la pilot, însă acesta din urmă continua să scuture din cap cu încăpăţînare. Birocraţi de republică bananieră, gîndi Levine. De ce să nu facă fotografii? Nu putea produce nici un rău. În plus, era vital să aibă dovada degradării creaturii...

Auzi un huruit şi ridică privirile; văzu un al doilea elicopter dînd roată golfului, aruncîndu-şi umbra peste nisip. Elicopterul era alb ca o ambulanţă, cu un marcaj roşu pe laturi. Din pricina soarelui, nu reuşi să citească înscrisul.

Reveni la cadavru, observînd cît de puternice erau labele din spate, cu totul diferite de cele din faţă. Acest lucru sugera faptul că animalul avusese o poziţie verticală şi păşise echilibrîndu-se pe labele puternice din spate. Fireşte, multe şopîrle se ridicau în două labe, dar nici una nu era atît de mare ca aceasta. De fapt, privind forma generală a cadavrului, Levine se simţea din ce în ce mai sigur că nu avea în faţă o şopîrlă.

Grăbi ritmul, pentru că soarele apunea şi el mai avea destule lucruri de făcut. Pentru fiecare specimen studiat, existau întotdeauna două întrebări majore, ambele la fel de

importante. Prima, ce fel de animal era acesta? A doua, de ce murise?

Ajungînd în dreptul pulpei, văzu epiderma crăpată, fără îndoială din pricina acumulării de gaz subcutanat. Dar, pe cînd privea mai atent, îşi dădu seama că ruptura era de fapt o zgîrietură adîncă, întinsă pe traseul arterei femurale, expunînd muşchiul roşu şi fascia[1] palidă de dedesubt. Ignoră duhoarea şi viermii albi care se răsuceau prin ţesuturile expuse ale rănii, pentru că îşi dădu seama...

– Îmi pare rău, se apropie Guitierrez. Dar pilotul refuză cu încăpăţînare.

Pilotul îl urma furios pe Guitierrez, ţinîndu-se scai şi supraveghindu-l cu atenţie.

– Marty, zise Levine. Am mare nevoie să iau cîteva poze aici...

– Mi-e teamă că n-ai să poţi, spuse Guitierrez cu o ridicare din umeri.

– E important, Marty.

– Regret. Am făcut tot ce-am putut.

Elicopterul alb ateriză ceva mai departe pe plajă şi huruitul lui tînguitor se micşoră. Dinăuntru ieşiră mai mulţi bărbaţi în uniformă.

– Marty... Ce animal crezi că-i ăsta?

– Păi, nu pot decît să presupun, şovăi Guitierrez. După dimensiuni aş spune că e o iguană dintr-o specie necunoscută. Este foarte mare şi e limpede că nu provine din Costa Rica. Bănuiesc că animalul vine din Galapagos, sau de pe una dintre...

– Nu, Marty, spuse Levine. Nu e o iguană.

– Înainte să continuu, făcu Guitierrez, aruncînd o privire

1 Fascie = înveliş rezistent al muşchilor, avînd aspect de membrană albicioasă (*n.tr.*).

către pilot, cred c-ar trebui să afli că prin zonă s-au mai arătat şi alte şopîrle de felul ăsta. Nimeni nu ştie precis de ce. Poate din pricina pădurii tropicale care se defrişează, poate din altă pricină. Dar apar noi specii. Cu cîţiva ani în urmă, am început să găsesc specii neidentificate de...

– Marty... Asta nu-i o amărîtă de şopîrlă!

Guitierrez clipi.

– Ce vrei să spui? Fireşte că e o şopîrlă.

– Nu cred, insistă Levine.

– Probabil că te înşeli din pricina dimensiunilor, spuse Guitierrez. De fapt, aici în Costa Rica, întîlnim cîteodată forme aberante...

– Marty, rosti Levine cu răceală. Eu nu mă înşel *niciodată*.

– Mă rog, n-am vrut să...

– Şi-ţi mai spun o dată, asta nu-i o şopîrlă.

– Îmi pare rău, clătină din cap Guitierrez. Dar nu pot fi de acord.

Lîngă elicopterul alb, oamenii adunaţi îşi trăgeau pe figură măşti chirurgicale albe.

– Nu-ţi cer să fii de acord, spuse Levine şi se răsuci din nou către cadavru. Diagnosticul se pune destul de uşor, tot ce trebuie să facem este să dezgropăm capul sau oricare dintre membre, de exemplu pulpa asta de-aici, pe care cred că...

Se opri şi se aplecă mai mult. Privi cu atenţie spatele pulpei.

– Ce e? făcu Guitierrez.

– Dă-mi cuţitul!

– De ce? întrebă Guitierrez.

– Dă-mi-l cînd îţi spun!

Guitierrez pescui din buzunar briceagul şi-l întinse cu

mînerul înainte către mîna întinsă a lui Levine. Levine privea fix la cadavru.

– Cred c-o să ţi se pară interesant.

– Ce?

– Chiar pe linia dermică posterioară, este o ...

Brusc, auziră strigăte pe plajă şi ridicară privirile; cei care veniseră cu elicopterul alb alergau pe plajă către ei. Cărau în spate nişte tuburi şi strigau în spaniolă.

– Ce spun? întrebă Levine încruntat.

Guitierrez oftă.

– Spun să ne îndepărtăm.

– Spune-le că sîntem ocupaţi, făcu Levine şi se aplecă din nou peste cadavru.

Dar soldaţii continuau să strige şi brusc se auzi un vîjîit; Levine ridică privirile şi văzu aruncătoarele de flăcări aprinzîndu-se, aruncînd jeturi mari de flăcări roşii în lumina serii. Dădu ocol cadavrului şi veni în întîmpinarea lor, strigînd:

– Nu! Nu! Dar echipa nu-i dădu nici o atenţie.

– Nu, e nepreţuit..., strigă el.

Primul dintre oamenii în uniformă îl apucă pe Levine de pieptul hainei şi-l azvîrli brutal pe nisip.

– Ce naiba faci? ţipă Levine, ridicîndu-se în picioare, împleticit.

Chiar pe cînd rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că era prea tîrziu: primul jet de flăcări atinsese cadavrul, înnegrind pielea, aprinzînd cu o flacără albastră pungile de metan de dedesubt. Fumul porni să se ridice gros către cer.

– Opriţi! Opriţi! Levine se întoarse către Guitierrez. Fă-i să se oprească!

Dar Guitierrez nu făcu nici o mişcare, se mulţumi doar să

privească spre cadavru. Consumat de flăcări, torsul pocnea şi grăsimea bolborosea; după ce pielea arse, ieşiră la iveală coastele negre, plate, apoi întregul tors se răsuci şi, brusc, gîtul animalului se ridică, înconjurat de flăcări, mişcîndu-se din pricina contractării pielii. În spatele flăcărilor, Levine zări un bot lung, ascuţit, cu şiruri de dinţi de animal de pradă; zări şi orbitele goale; întregul trup ardea, ca un dragon din legendele medievale înălţîndu-se parcă, în flăcări, la cer.

San José

Levine stătea în fața unei beri în restaurantul din aeroportul San José, așteptînd să fie anunțat avionul care să-l ducă înapoi în State. Guitierrez stătea lîngă el la măsuță, fără să spună prea multe. De cîteva minute se lăsase o liniște stînjenitoare. Guitierrez privea rucsacul lui Levine, așezat pe podea, lîngă picioare. Era fabricat dintr-un material special, cauciucat, marca Gore-Tex, de un verde-închis, cu buzunare aplicate pentru adăpostirea a tot felul de instrumente electronice.

– Drăguț rucsac, făcu Guitierrez. De unde-l ai? Parcă ar fi un Thorne...

Levine sorbi din paharul cu bere.

– Chiar este.

– Drăguț, repetă Guitierrez nedezlipindu-și privirea de obiect. Ce ai acolo, în buzunarul de sus? Un telefon de satelit? Ce naiba or să mai descopere ăștia? Destul de fin. Probabil că te-a costat...

– Marty, izbucni Levine pe un ton exasperat. Termină cu pălăvrăgeala. Îmi spui sau nu?

– Ce să-ți spun?

– Vreau să știu ce naiba se întîmplă aici.

– Uite ce-i, Richard, îmi pare rău că...

– Nu, îi tăie vorba Levine. Pe plaja aceea a fost distrus un

specimen foarte important, Marty. Nu înţeleg de ce i-ai lăsat s-o facă...

Guitierrez oftă. Privi împrejur către turiştii de la celelalte mese şi spuse:

– Rămîne între noi, bine?

– Bine.

– Avem o mare problemă aici.

– Care?

– Au apărut... forme aberante... pe coastă. Prea des. Asta de cîţiva ani încoace.

– Forme aberante? repetă Levine, clătinînd din cap a neîncredere.

– Ăsta-i termenul oficial pentru aceste specimene, spuse Guitierrez. Nimeni din guvern nu vrea să fie mai precis. Tot circul a început acum cinci ani. Au dat peste nişte animale în munţi, lîngă o staţiune agricolă experimentală care testa specii noi de soia.

– Soia, repetă Levine.

Guitierrez aprobă tăcut, printr-o mişcare a capului.

– Se pare că animalele erau atrase de plantele acelea şi de unele ierburi din preajmă. S-a presupus că dieta lor necesită aminoacidul lizină. Dar nimeni nu-i sigur. Poate că le place mai mult recolta asta...

– Marty, spuse Levine. Nu-mi pasă dacă preferă berea şi pătrunjelul. Singura întrebare importantă este: de unde vin animalele astea?

– Nimeni nu ştie, răspunse Guitierrez.

Levine trecu pentru moment peste subiect.

– Ce s-a întîmplat cu animalele acelea?

– Au fost ucise. După cîte ştiu, timp de ani de zile după aceea n-au mai dat peste altele. Dar se pare că bîlciul a început iarăşi. Anul ăsta am găsit rămăşiţele a patru animale, printre care şi pe acela pe care l-ai văzut azi.

– Şi ce s-a făcut cu ele?

– Formele astea... aberante... sînt întotdeauna distruse. Aşa după cum ai putut să vezi. De la început, guvernul a făcut tot ce-a putut pentru ca nimeni să nu afle despre asta. Cu cîţiva ani în urmă, nişte ziarişti americani au început să raporteze întîmplări ciudate petrecute pe o insulă, Isla Nublar. Menéndez a invitat o mînă de ziarişti să facă un tur al insulei – şi a aranjat ca zborul să-i ducă pe o alta. Nu şi-au dat seama de diferenţă. Vreau să spun că guvernul e foarte serios în treburi din astea.

– De ce?

– Sînt îngrijoraţi.

– Îngrijoraţi? De ce-ar fi?

Guitierrez ridică mîinile, se foi în scaun, se apropie.

– Boală, Richard.

– Boală?

– Mda. Costa Rica are unul dintre cele mai bune sisteme de îngrijire a sănătăţii din lume, spuse Guitierrez. Epidemiologii au detectat un tip ciudat de encefalită care pare să se răspîndească, mai ales de-a lungul coastei.

– Encefalită? Cu ce origine? Virală?

Guitierrez clătină din cap.

– Nu s-a găsit nici un agent cauzal.

– Marty...

– Dacă-ţi zic, Richard. Nimeni nu ştie. Nu-i un virus, pentru că titrul anticorpilor[1] nu urcă, iar numărul relativ de leucocite nu se modifică. Nu e nici de origine bacteriană, pentru că nu a apărut nimic în cultură[2]. E un mister complet. Tot

1 Concentraţia anticorpilor din sînge, care creşte în infecţii virale sau bacteriene (*n.tr.*).

2 Metodă de depistare a bacteriilor, prin însămînţarea, cu fragmente de ţesut bănuit a fi infectat, a unui mediu nutritiv pentru bacterii (*n.tr.*).

ce ştiu epidemiologii este că boala pare să-i afecteze mai ales pe fermieri: cei care stau în preajma vitelor şi a nutreţului. Şi e o encefalită adevărată – cu cefalee teribilă, confuzie, febră, delir...

– Mortalitate?

– După datele pe care le avem pînă acum, boala pare limitată, durează doar vreo trei săptămîni. Dar chiar şi aşa, guvernul e îngrijorat. Ţara asta e dependentă de turism, Richard. Nimeni nu vrea să audă vorbindu-se despre boli necunoscute.

– Deci se crede că encefalita este legată într-un fel de aceste forme... aberante?

– Şopîrlele sînt purtători ai multor boli virale, spuse Guitierrez, ridicînd din umeri. Sînt un vector cunoscut. N-ar fi o idee trăznită, s-ar putea să existe vreo legătură.

– Dar ai spus că nu-i o boală virală...

– Orice-ar fi, ei cred că are o legătură.

– Cu atît mai mult, există motive să aflăm de unde vin şopîrlele astea, spuse Levine. Probabil că le-au căutat...

– Căutat? rîse Guitierrez. Fireşte că le-au căutat. Au cotrobăit fiecare centimetru pătrat al ţării ăsteia, şi nu numai o dată. Au trimis zeci de echipe de cercetare – cîteva dintre ele le-am condus chiar eu. Au făcut recunoaşteri aeriene. Au survolat jungla. Au survolat insulele de lîngă ţărm. Asta e o muncă serioasă. Sînt destul de multe insule, ştii şi tu, mai ales pe coasta de vest. Le-au cercetat chiar şi pe acelea proprietate privată...

– Există insule particulare? întrebă Levine.

– Cîteva. Vreo trei sau patru. De pildă, Isla Nublar – a fost concesionată unei companii americane, InGen, pentru ani de zile.

– Dar ai spus că a fost cercetată...

– Şi încă foarte atent. Nu s-a găsit nimic.

– Şi celelalte?

– Păi, să vedem, făcu Guitierrez, numărîndu-le pe degete. Isla Talamanca, pe costa de est; au un Club Med acolo. Apoi e Sorna, pe coasta vestică; e concesionată unei companii miniere germane. Şi mai este Morazan, sus în nord; este proprietatea unei familii bogate din Costa Rica. Poate că mai e vreo insulă de care să fi uitat.

– Şi cercetările au condus la vreun rezultat?

– La nici unul, spuse Guitierrez. Nu s-a găsit nimic. S-a presupus deci că animalele astea vin de undeva, din adîncul junglei. De aceea n-am fost în stare să le dibuim pînă acum.

– În cazul ăsta, mult noroc, mormăi Levine.

– Ştiu, spuse Guitierrez. Pădurea tropicală este un loc incredibil de bun pentru a te ascunde. O echipă de căutare ar putea trece la o depărtare de zece metri de un animal de mari dimensiuni, fără să-l vadă. Nici chiar cea mai avansată tehnologie de detecţie la distanţă nu ajută prea mult, din pricina mulţimii de straturi care trebuie penetrate – nori, coroanele copacilor, flora de la nivelele inferioare. Nu-i nici o cale de a ocoli piedicile: aproape că nu există lucru care să nu poată fi ascuns în pădurea tropicală. Oricum, spuse el, guvernul e speriat. Şi, fireşte, el nu-i singura parte interesată.

Levine ridică brusc privirea.

– Nu mai spune!

– Ba spun. Nu ştiu de ce, dar există un mare interes faţă de animalele astea.

– Ce fel de interes? întrebă Levine pe un ton cît mai nepăsător.

– Anul trecut, guvernul a dat permis unei echipe de

botanişti de la Berkeley să facă o recunoaştere aeriană a junglei în zona podişului central. Recunoaşterea a ţinut cam o lună, pînă ce s-a pornit o ceartă – ceva legat de nota de plată pentru combustibilul de avion, sau cam aşa ceva. Oricum, un birocrat din San José a telefonat la Berkeley să se plîngă. Iar cei de la Berkeley au spus că nici n-au auzit vreodată de echipa aceea de cercetare. Între timp, echipa a dispărut din ţară.

– Deci nimeni nu ştie cine erau de fapt?

– Nu. Apoi, iarna trecută, au apărut doi geologi elveţieni, să colecteze probe de gaz de pe insulele de lîngă coastă; spuneau că se ocupă cu cercetarea activităţii vulcanice din America Centrală. Toate insulele de coastă sînt vulcanice, iar multe dintre ele pe jumătate active, aşa că cererea lor a părut rezonabilă. Dar s-a descoperit că „geologii" lucrau de fapt pentru o companie americană de cercetare genetică, numită Biosyn, şi că erau în căutarea... animalelor mari de pe insule.

– De ce s-ar interesa de asta o companie care se ocupă de biotehnologie? întrebă Levine. Nu pare să aibă sens.

– Poate că n-are sens pentru noi, răspunse Guitierrez, dar Biosyn e o companie cu reputaţie deosebit de proastă. Şeful cercetărilor de la ei este un tip numit Lewis Dodgson...

– A, da, făcu Levine. Ştiu. E tipul care a făcut testul antirabic în Chile cu cîţiva ani în urmă. Cel în care fermierii au fost expuşi turbării fără să li se spună...

– El e. A mai pornit prin magazine o campanie de teste cu o specie de roşii manipulată genetic, fără să spună nimănui că era alterată. Copiii au suferit o diaree uşoară; vreo doi dintre ei au fost internaţi în spital. După asta, compania a trebuit să-l angajeze pe George Baselton ca să le aranjeze imaginea publică.

– Se pare că toată lumea îl angajează pe Baselton, spuse Levine.

Guitierrez ridică din umeri.

– E la modă supravegherea din partea profesorilor universitari renumiţi. Face parte din afacere. Şi Baselton este profesor doctor docent în biologie. Compania a avut nevoie de el ca să limpezească apele, din pricină că Dodgson şi-a luat obiceiul să încalce legea. Are oameni plătiţi în toată lumea. Fură cercetările altor companii, fără nici un scrupul. Se spune că Biosyn e singura companie genetică cu mai mulţi avocaţi decît savanţi...

– Şi ce interese avea în Costa Rica? întrebă Levine.

Guitierrez ridică din nou din umeri.

– Nu ştiu, dar atitudinea faţă de cercetare s-a schimbat radical, Richard. Aici se vede limpede. Costa Rica are unul dintre cele mai bogate sisteme ecologice din lume. O jumătate de milion de specii în douăsprezece medii diferite. Cinci la sută dintre speciile planetei există aici. Ţara asta a fost un centru de cercetări biologice vreme de ani de zile şi pot să-ţi spun că lucrurile s-au schimbat. Pe vremuri, cei care veneau aici erau savanţi pasionaţi să afle cîte ceva de dragul ştiinţei – despre maimuţe urlătoare, viespi polistine sau planta sombrilla. Oamenii aceia îşi alegeau domeniul de cercetare pentru că le plăcea. Cu siguranţă, nu voiau să se îmbogăţească din asta. Dar acum, orice element al biosferei are o valoare potenţială. Nimeni nu ştie de unde o să apară următorul medicament, de aceea companiile farmaceutice fac tot felul de cercetări. Poate că oul vreunei păsări are o proteină cu proprietăţi hidroizolante... Poate că vreun păianjen produce o peptidă care inhibă coagularea... Poate că suprafaţa ceroasă a unei ferigi conţine un analgezic... Se întîmplă destul

de des ca atitudinea faţă de cercetare să se schimbe. Oamenii nu mai studiază natura, o exploatează. E mentalitatea animalelor de pradă. Orice lucru nou sau necunoscut devine brusc interesant pentru că s-ar putea să aibă oarece valoare. Poate că valorează o avere...

Guitierrez îşi bău pînă la capăt berea.

– Lumea s-a întors cu fundu-n sus, spuse el. O mulţime de oameni vor să ştie ce înseamnă animalele astea aberante – şi de unde vin ele.

Megafoanele anunţară avionul lui Levine. Cei doi bărbaţi se ridicară de la masă.

– Ai să ţii secretul? întrebă Guitierrez. Mă refer la ceea ce ai văzut astăzi...

– Ca să fiu cinstit, spuse Levine, nici nu ştiu prea bine ce-am văzut azi. Ar putea fi orice...

Guitierrez zîmbi forţat.

– Călătorie plăcută, Richard.

– Să ai grijă de tine, Marty.

Plecarea

Cu rucsacul atîrnat pe umăr, Levine păşi către culoarul de îmbarcare. Se întoarse să-i facă un semn de adio lui Guitierrez, dar prietenul lui se îndrepta deja către uşă, cu mîna ridicată după un taxi. Levine ridică din umeri şi se întoarse.

Chiar în faţă se aflau ghişeul şi coada la care călătorii aşteptau să le fie vizate paşapoartele. Era programat pentru un zbor de noapte către San Francisco, cu o escală lungă în Mexico City; nu se înghesuiau prea mulţi doritori la cursa lui. Probabil că îi rămînea destul timp să sune la birou şi să lase un mesaj secretarei, Linda, că avea să urce în avionul acela; şi gîndi el, poate avea să-l sune pe Malcolm. Privind împrejur, văzu pe zidul din dreapta un şir de telefoane publice purtînd inscripţia ICT TELEFONOS INTERNATIONAL, dar acestea erau puţine şi ocupate toate. Mai bine să folosească telefonul pentru satelit din bagaj, gîndi el în vreme ce-şi cobora rucsacul de pe umăr, şi poate că...

Se opri încruntat.

Privi înapoi către zid.

Patru persoane foloseau telefoanele. La primul se afla o femeie blondă cu pantaloni scurţi şi tricou, legănînd în braţe un copil ars de soare. La cel de alături stătea un bărbos în haină safari, care arunca priviri dese ceasului de aur marca Rolex. La următorul vorbea în spaniolă o femeie cu păr sur şi

înfăţişare de bunică, avînd lîngă ea pe cei doi fii maturi, care dădeau din cap cu emfază.

Ultima persoană era pilotul elicopterului. Îşi scosese jacheta şi rămăsese într-o cămaşă cu mîneci scurte şi cravată. Era întors cu spatele, privind către perete, cu umerii aplecaţi în faţă.

Levine se apropie şi-l auzi vorbind în engleză. Lăsă jos rucsacul şi se apleacă peste el, prefăcîndu-se a-i potrivi curelele, în vreme ce asculta. Pilotul continua să vorbească, întors cu spatele.

Îl auzi spunînd:

– Nu, nu, profesore. Nu e aşa. Nu...

Făcu apoi o pauză.

– Nu, continuă pilotul. Vă spun că nu. Îmi pare rău, profesore Baselton, dar asta nu se ştie. E o insulă, dar care dintre ele... Trebuie să mai aşteptăm. Nu, pleacă în noaptea asta. Nu, cred că nu ştie nimic şi nici fotografii nu are. Nu. Înţeleg. Adios!

Levine lăsă capul în jos atunci cînd pilotul trecu grăbit către ghişeul LACSA de la celălalt capăt al aeroportului.

Ce naiba? gîndi el.

„E o insulă, dar care dintre ele...“

De unde ştiau că e vorba de o insulă? Nici Levine nu era prea sigur. Şi doar lucrase intens la prelucrarea datelor, zi şi noapte, punînd cap la cap toate datele pe care le avusese la îndemînă. De unde veniseră animalele... De ce se-ntîmpla ceea ce se-ntîmpla...

Se opri după colţ, la adăpost de priviri indiscrete, şi scoase telefonul din rucsac. Formă la iuţeală un număr din San Francisco.

Apelul declanşă un clinchet o dată cu legătura la satelit. Auzi sunînd, apoi un bip. O voce electronică spuse:

– Vă rog să introduceţi codul de acces.

Levine formă pe taste un număr de şase cifre.

Se auzi un alt bip. Vocea electronică interveni din nou:

– Lăsaţi mesajul.

– Am sunat să-ţi spun rezultatele călătoriei, vorbi Levine. Un singur specimen, în condiţie nu prea bună. Locaţia: BB-17 pe harta ta. Asta e departe în sud, ceea ce se potriveşte cu ipotezele noastre. N-am reuşit să fac o identificare precisă înainte ca ei să incinereze specimenul. Dar bănuiesc că era un *ornitholestes*. După cum ştii, animalul nu se află pe listă – descoperirea este importantă.

Aruncă o privire împrejur, dar nu zări pe nimeni în preajmă care să-i acorde atenţie.

– Mai mult, zona laterală a femurului avea o tăietură adîncă. Asta e tulburător.

Ezită, nu voia să spună prea multe.

– Am să trimit o probă care necesită examinare atentă. Mai cred că sînt şi alţii interesaţi. Oricum, orice s-ar întîmpla aici, e un fenomen nou, Ian. De peste un an de zile n-au mai apărut specimene de felul ăsta, acum apar din nou. Se întîmplă ceva şi noi nu înţelegem.

Sau înţelegem? gîndi Levine. Apăsă butonul care întrerupea legătura, strînse telefonul şi-l puse înapoi în buzunarul exterior al rucsacului. Poate, gîndi el, ştim mai multe decît ne dăm seama. Privi cu grijă către poarta de acces. Venise vremea să prindă cursa aeriană.

Palo Alto

La ora două dimineaţa, Ed James opri în parcarea aproape goală a restaurantului Marie Callender de pe Carter Road. BMW-ul negru se afla deja acolo, parcat aproape de intrare. Dincolo de fereastră, îl zări pe Dodgson aşezat la o masă, încruntat. Nu-l vedeai niciodată pe Dodgson bine dispus. În clipa aceea, vorbea cu bărbatul solid de lîngă el şi arunca priviri către ceasul de la mînă. Bărbatul solid era Baselton. Profesorul care apăruse la televizor. James se simţea întotdeauna uşurat cînd îl avea în preajmă pe profesorul Baselton. Dodgson îi dădea fiori, dar îi venea greu să-şi imagineze că Baselton ar putea fi amestecat în lucruri murdare.

James opri motorul, potrivi oglinda retrovizoare ca să verifice dacă era încheiat la nasturele de la gulerul cămăşii şi-şi îndreptă cravata. Îşi zări figura în oglindă – figura unui om obosit, răvăşit, cu barbă de două zile. Ce naiba? gîndi el. De ce să nu pară obosit? Era miezul nopţii.

Dodgson îşi programa întotdeauna întîlnirile în toiul nopţii şi întotdeauna la blestematul de restaurant Marie Callender. James nu înţelesese niciodată de ce făcea asta; cafeaua era îngrozitoare. Oricum, erau multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Luă plicul şi ieşi din maşină, trîntind uşa. Se îndreptă

către intrare, clătinînd din cap. De cîteva săptămîni, Dodgson îl plătea cu cinci sute de dolari pe zi ca să urmărească o mînă de savanţi. La început, James crezuse că era vorba despre un fel de spionaj economic. Dar nici unul dintre savanţi nu lucra pentru industrie; cu toţii lucrau în universităţi, în domenii destul de plicticoase. Aşa cum era paleobotanista Sattler, a cărei specialitate era studiul polenului preistoric. James asistase odată la una dintre conferinţele ei şi abia dacă reuşise să rămînă treaz. Un diapozitiv după altul, înfăţişînd sfere palide ca nişte mingi de vată, în vreme ce ea bolborosea ceva despre unghiul legăturilor din polizaharide şi despre granita Campanian-Maastrichtiană. Doamne, ce plictisitor!

Cu siguranţă că nu valora cinci sute de dolari pe zi, gîndi el. Intră, clipi orbit de lumină şi se apropie de masă. Se aşeză, îi salută cu o mişcare a capului pe Dodgson şi Baselton şi făcu semn chelneriţei ca să-i aducă o cafea.

Dodgson îi aruncă o privire scurtă.

– N-am la dispoziţie toată noaptea, spuse el. Hai să-i dăm drumul.

– Bine, spuse James, lăsîndu-şi mîna în jos. Cum doriţi.

Deschise plicul, începu să scoată foi de hîrtie şi fotografii, întinzîndu-le lui Dodgson peste masă, în vreme ce vorbea.

– Alan Grant: paleontolog la universitatea din Montana. În clipa asta este în concediu şi se află la Paris, să studieze ultimele descoperiri despre dinozauri. Se pare că are nişte idei noi despre tiranozaurii care ar fi fost prădători şi...

– Treci peste asta, spuse Dodgson. Continuă.

– Ellen Sattler Reiman, spuse James, împingînd înainte o fotografie. Botanist, amestecată cîndva într-o relaţie amoroasă cu Grant. Acum e căsătorită cu un fizician de la

Berkeley şi are un băiat şi o fată. Lucrează o jumătate de normă la universitate. Petrece restul timpului acasă pentru că...

– Treci peste amănunte.

– Bine. Mai toţi ceilalţi au murit. Donald Gennaro, avocat... a murit de dizenterie într-o călătorie de afaceri. Dennis Nedry, angajat la Integrated Computer Systems... a murit şi el. John Hammond, care a pus bazele companiei International Genetic Technologies... a murit în vreme ce vizita laboratoarele de cercetări din Costa Rica. La vremea aceea, Hammond era cu nepotul său; copilul trăieşte cu mama lui în est şi...

– I-a contactat cineva? Vreunul de la InGen?

– Nu, nici un contact. Băiatul a început colegiul şi fata este la şcoala pregătitoare. Iar InGen a înaintat un dosar în instanţă invocînd paragraful 11. De la moartea lui Hammond se tot judecă. Bunurile cele mai importante au fost în sfîrşit vîndute. De fapt, afacerea s-a încheiat abia cu două săptămîni în urmă.

Baselton vorbi pentru prima dată:

– În vînzarea asta a fost implicată şi Zona B?

James privi în gol.

– Zona B?

– Da. A pomenit cineva despre ea?

– Nu. N-am mai auzit despre asta. Ce înseamnă?

– Dacă auzi ceva despre Zona B, spuse Baselton, vrem să aflăm.

Stînd alături de Baselton în separeu, Dodgson răsfoi printre fotografii şi hîrtii, apoi le dădu la o parte nerăbdător. Ridică privirile către James.

– Ce alte informaţii mai ai?

– Asta-i tot, doctore Dodgson.

– Asta-i tot? făcu Dodgson. Şi despre Malcolm? Dar despre Levine? Mai sînt încă prieteni?

James îşi consultă notiţele.

– Nu sînt sigur.

Baselton se încruntă.

– Nu eşti sigur? făcu el. Ce înseamnă că nu eşti sigur?

– Malcolm l-a întîlnit pe Levine la Institutul Santa Fe. Au petrecut ceva timp acolo cu vreo doi ani în urmă. Dar Malcolm n-a mai dat în ultima vreme pe la Santa Fe. E în schimb de experienţă la departamentul de biologie de la Berkeley. Predă modelele matematice ale evoluţiei. Şi se pare c-a pierdut legătura cu Levine.

– S-au despărţit?

– Poate. Mi s-a spus că s-au certat de la expediţia lui Levine.

– Ce expediţie? întrebă Dodgson, aplecîndu-se peste masă.

– De vreun an încoace, Levine pune la cale o expediţie. A comandat vehicule speciale la o companie numită Mobile Field Systems. E o întreprindere mică în Woodside, condusă de unul, Jack Thorne. Thorne pregăteşte jeepuri şi camioane pentru oamenii de ştiinţă care fac cercetări pe teren. Savanţii din Africa, din Sichuan şi din Chile au cu toţii legături cu el.

– Malcolm ştie despre expediţia asta?

– Cu siguranţă. Din cînd în cînd, trece pe la Thorne. Cam o dată pe lună. Şi, fireşte, Levine trece pe acolo în fiecare zi. Aşa a şi căpătat o condamnare.

– Condamnare? făcu Baselton.

– Mda, făcu James, aruncînd o privire prin notiţe. Să

vedem. Pe zece februarie, Levine a fost arestat pentru depăşirea vitezei legale. Conducea cu o sută douăzeci de mile pe oră într-o zonă cu restricţie de cincisprezece mile pe oră. Chiar în faţa Colegiului Woodside Junior. Judecătorul i-a confiscat Ferrari-ul, i-a ridicat carnetul şi l-a condamnat la muncă forţată. De fapt, i-a ordonat să ţină un curs la şcoală.

Baselton zîmbi.

– Levine, profesor la colegiu. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta.

– E destul de conştiincios. Fireşte, oricum petrecea mult timp în Woodside, cu Thorne. Asta pînă ce a părăsit ţara.

– Cînd a plecat din ţară? întrebă Dodgson.

– Acum două zile. A plecat în Costa Rica. O călătorie scurtă, trebuia să se-ntoarcă azi dimineaţă.

– Şi unde-i acum?

– Nu ştiu. Mi-e teamă că va fi greu să aflăm.

– De ce?

James ezită, tuşi.

– Pentru că era pe lista de pasageri a zborului din Costa Rica, dar nu era în avion atunci cînd acesta a aterizat. Legătura mea din Costa Rica spune că a verificat la hotelul din San José după plecarea avionului şi că nu s-a întors. Nici n-a luat vreun alt avion. Aşa că, pentru moment, mi-e teamă că l-am pierdut pe Levine.

Se aşternu o tăcere lungă. Dodgson se lăsă pe spate în scaun, şuierînd printre dinţi. Privi către Baselton, care clătină din cap. Dodgson ridică cu grijă toate hîrtiile, le bătu de tăblia mesei ca să le stivuiască. Le strecură înapoi în plic şi plicul i-l înmînă lui James.

– Acum ascultă, idiotule, spuse Dodgson. Un singur lucru mai vreau de la tine. E foarte simplu. Eşti atent? James înghiţi în sec.

– Ascult.

Dodgson se apleca peste masă.

– Găseşte-l, şuieră el.

Berkeley

Aflat în biroul lui înghesuit, Malcolm ridică privirile către asistenta sa, Beverly, care intră în încăpere, urmată de un bărbat de la DHL ducînd în mînă o cutie.

– Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Malcolm, dar trebuie să semnați hîrtiile astea... E o mostră venită din Costa Rica.

Malcolm se ridică şi ocoli biroul. În ultimele săptămîni, reuşise să păşească bine fără baston. Piciorul îl mai durea din cînd în cînd, dar era hotărît să depăşească situația. Chiar şi medicul terapeut, Cindy, o femeie întotdeauna veselă, remarcase mirată progresele lui.

– Măi să fie, după toți anii ăştia, brusc ați căpătat o motivație, doctore Malcolm, spusese ea. Ce se petrece?

– Ştiţi, îi spusese Malcolm. Nu te poți baza la nesfîrşit pe un baston...

Adevărul era altul. Confruntat cu entuziasmul neobosit al lui Levine față de ipoteza lumii pierdute, cu telefoanele lui agitate la ore nepotrivite din zi şi din noapte, Malcolm începuse să-şi reconsidere propriile vederi. Ajunsese chiar să creadă în posibilitatea – ba chiar în probabilitatea – existenței unor animale considerate dispărute, într-un loc îndepărtat şi nebănuit de nimeni. De fapt, Malcolm avea propriile lui motive de a crede asta, motive pe care i le pomenise doar în treacăt lui Levine.

Dar posibilitatea existenței unei alte insule îl făcuse să-şi

dorească mersul fără sprijin. Voia să se pregătească pentru călătoria viitoare spre acea insulă. Şi, astfel, începuse să facă eforturi, zi de zi.

Împreună cu Levine, îşi îndreptase atenţia asupra unui şir de insule aflat de-a lungul coastei costaricane, iar Levine era, ca de obicei, entuziasmat. Dar, pentru Malcolm, toate astea rămîneau la stadiul de ipoteză.

Refuza să se entuziasmeze şi el pînă ce nu avea o dovadă solidă – fotografii sau chiar probe de ţesuturi – care să demonstreze existenţa acelor animale. Şi, pînă acum, Malcolm nu văzuse nimic. Nu era sigur dacă asta îi aducea dezamăgire sau linişte.

Oricum, proba lui Levine sosise.

Malcolm luă planşeta din mîna poştaşului şi semnă iute primul formular: „Livrare de materiale excluse / Probe: cercetări biologice."

– Trebuie să completaţi formularul, spuse poştaşul.

Malcolm privi lista de întrebări din josul paginii, fiecare flancată de o căsuţă liberă. Dacă specimenul era viu. Dacă specimenul era mediu de cultură pentru bacterii, fungi, viruşi sau protozoare. Dacă specimenul era înregistrat într-un protocol de cercetare. Dacă specimenul era contagios. Dacă specimenul a fost luat dintr-o fermă sau dintr-o crescătorie. Dacă specimenul era material vegetal, seminţe cu capacităţi de propagare sau bulbi. Dacă specimenul era insectă sau cu legături în regnul precizat...

Marcă „Nu" la toate punctele.

– Şi pe pagina următoare, domnule, spuse poştaşul, privind împrejur prin birou, la teancurile de hîrtii stivuite neglijent, la hărţile de pe pereţi cu bolduri colorate înfipte din loc în loc. Faceţi cercetări medicale aici?

Malcolm dădu pagina, măzgăli semnătura pe formularul următor.

– Şi asta, şi altele, domnule...

Al treilea formular era o adeverinţă de primire de la curier. Malcolm o semnă şi pe aceea.

– O zi bună, spuse poştaşul şi plecă.

Imediat, Malcolm oftă, sprijinindu-şi greutatea pe marginea biroului. Se schimonosi.

– Încă mai doare? întrebă Beverly, aşezînd specimenul pe masa de alături, împingînd cîteva hîrtii mai încolo şi începînd să despacheteze.

– Mi-e bine.

Privi către bastonul care se odihnea lîngă scaunul din spatele biroului. Apoi trase adînc aer în piept şi traversă încet încăperea.

Beverly termină de despachetat, descoperind un cilindru mic de oţel, de mărimea unui pumn. Pe capacul înşurubat era desenat semnul cu trei raze al biohazardului. Prins de cilindru era un al doilea recipient cu valvă metalică în care se afla gaz refrigerant.

Malcolm îndreptă lumina lămpii de birou asupra cilindrului şi spuse:

– Ia să vedem de ce era el atît de entuziasmat.

Rupse sigiliul şi deşurubă capacul. Se auzi un şuierat şi un norişor alb de condens scăpă din cilindru. Exteriorul cilindrului se acoperi cu gheaţă.

Aruncă o privire înăuntru şi văzu un săculeţ de plastic şi o foaie de hîrtie. Răsturnă cilindrul, vărsînd conţinutul pe masă. Săculeţul conţinea o bucată sfîşiată de carne verzuie, cam de doi inci pătraţi, cu o etichetă mică, verde, prinsă de ea. O ridică la lumină, o cercetă cu o lupă, apoi o aşeză din nou jos. Privi pielea verde, cu textură de pavaj.

Poate, gîndi el.

Poate...

– Beverly, sun-o pe Elizabeth Gelman, la grădina zoologică. Spune-i că am ceva la care vreau să se uite. Şi mai spune-i că afacerea este confidenţială.

Beverly dădu din cap şi ieşi din încăpere, îndreptîndu-se către telefon. Rămas singur, Malcolm despături bucata de hîrtie care însoţea mostra. Foaia fusese ruptă dintr-un carneţel galben. Cu litere de tipar, se spunea:

EU AM AVUT DREPTATE, TU AI GREŞIT.

Malcolm se încruntă. Ticălosul, gîndi el.

– Beverly? După ce-o suni pe Elizabeth, caută-l pe Richard Levine la biroul lui. Vreau să vorbesc cu el imediat.

Lumea pierdută

Richard Levine își presă fața de piatra caldă și se opri să-și tragă răsuflarea. La cinci sute de picioare dedesubt, oceanul fierbea, valurile cu luciri albe izbeau stîncile întunecate. Vasul care îl adusese pînă la țărm se îndepărta deja, o pată mică, albă, la orizont. Fusese nevoit să se întoarca, nu găsisera nici un loc bun pentru ancorare lîngă această insulă părăsită și neprimitoare.

Acum erau singuri.

Levine trase puternic aer în piept și privi în jos către Diego, aflat la douăzeci de picioare sub el, pe stîncă. Diego era împovărat cu rucsacul care conținea echipamentul, dar era tînăr și puternic. Zîmbi vesel și ridică bărbia.

– Curaj. Nu mai e departe, señor.

– Sper, făcu Levine. Cînd cercetase de pe vas insula cu binoclul, i se păruse un loc ușor de escaladat. De fapt, stînca era aproape verticală și incredibil de primejdioasă, pentru că roca vulcanică se disloca ușor și era friabilă.

Levine ridică brațul, cu degetele îndreptate în sus, căutînd să se agațe de următorul sprijin. Se prinse de stîncă; piatra se sfărîmă și mîna îi alunecă. Se prinse din nou, apoi se trase în sus. Răsufla greu, de epuizare și de teamă.

– Încă douăzeci de metri, señor, spuse Diego încurajator. O să reușiți.

– Sigur c-o să reuşesc, mormăi Levine. N-am altă alternativă.

Cu cît se apropia de vîrf, vîntul bătea mai tare, îi şuiera pe la urechi, îi răvăşea hainele, de parcă ar fi vrut să-l smulgă de pe stîncă. Ridică privirea, văzu desişul care creştea pornind chiar de pe marginea stîncii.

Aproape am ajuns, gîndi el. Aproape.

Apoi, cu o ultimă opintire, se trase peste margine şi se prăbuşi, rostogolindu-se în ferigile moi şi umede. Gîfîind, privi înapoi şi-l văzu pe Diego apărînd cu mişcări agile; sări pe iarba moale şi zîmbi. Levine se întoarse, privind către ferigile uriaşe de deasupra capului, şi încercă să scape de tensiunea acumulată în timpul urcuşului prin răsuflări lungi şi zguduitoare. Picioarele îi ardeau.

Dar nu conta – ajunsese! În sfîrşit!

Privi jungla din jurul lui. Era o pădure virgină. Exact aşa cum arătaseră fotografiile din satelit. Levine fusese forţat să se bazeze pe aceste fotografii din satelit pentru că nu existau hărţi ale insulelor proprietate particulară, precum aceasta. Insula era un fel de lume pierdută, izolată în mijlocul oceanului Pacific.

Levine ascultă şuieratul vîntului, fîşîitul frunzelor de palmier de pe care-i picura apă peste faţă. Apoi auzi un alt sunet, depărtat, ca un strigăt de pasăre, dar mai profund, mai rezonant. Ascultă şi-l auzi din nou.

Un sfîrîit tăios îl făcu să-şi întoarcă privirile. Diego aprinsese un chibrit şi-l ridica să-şi aprindă o ţigară. Iute, Levine se ridică, împinse deoparte mîna tînărului şi clătină din cap în semn de negaţie.

Diego se încruntă, nedumerit.

Levine puse un deget la buze.

Arătă în direcţia din care se auzea pasărea.

Diego ridică din umeri cu o expresie indiferentă. Nu era impresionat. Nu vedea nici un motiv de îngrijorare.

Asta din pricină că nu înţelege spre ce se-ndreaptă, gîndi Levine pe cînd deschidea fermoarul rucsacului verde-închis şi începea să monteze puşca Lindstradt de mare calibru. Puşca fusese fabricată special pentru el în Suedia şi reprezenta ultima noutate în tehnologia de control al animalelor. Înşurubă camera încărcătorului în locaş, introduse un încărcător Fluger, verifică rezerva de gaz şi înmînă arma lui Diego. Tînărul o luă, ridicînd din nou din umeri.

În acest timp, Levine scoase pistolul Lindstradt negru, împreună cu tocul pe care-l prinse în jurul mijlocului. Scoase pistolul, îi verifică de două ori piedica şi-l puse înapoi în toc. Levine se ridică în picioare, făcu un gest către Diego să-l urmeze. Diego închise fermoarul rucsacului şi-l puse din nou pe umăr.

Cei doi bărbaţi începură să coboare panta abruptă a dealului, să se îndepărteze de stînci. Aproape imediat, hainele se îmbibară cu umezeala frunzişului ud. Nu aveau vizibilitate; erau înconjuraţi din toate părţile de jungla deasă şi nu puteau vedea decît la cîţiva iarzi înainte. Desişurile de ferigi erau enorme, plantele aveau grosimea unui trup uman, înălţimea de douăzeci de picioare şi tulpini aspre şi pline de ţepi. Mult deasupra ferigilor, coroanele arborilor opreau cea mai mare parte a luminii soarelui. Mergeau prin semiîntuneric, fără zgomot, pe pămîntul îmbibat ca un burete.

Levine se oprea des ca să-şi consulte busola de la mînă. Se îndreptau spre vest, coborînd o pantă abruptă către interiorul insulei. Ştia că insula era un străvechi crater vulcanic, erodat şi preschimbat de secole întregi de vînt şi ploaie.

Interiorul nu era decît un şir de creste care duceau în jos către podeaua craterului. Dar mai ales aici, pe versantul răsăritean, relieful era abrupt, aspru şi înşelator.

Levine putea simţi sentimentul izolării, al întoarcerii la o lume primordială. Inima îi bătea cu putere; continuă să coboare panta, trecu peste un pîrîu nămolos, apoi urcă din nou. Pe vîrful culmii următoare, găsi un luminiş şi simţi o binevenită briză. Din locul în care se afla, putea să vadă pînă în partea cealaltă a insulei, un inel de stînci mari şi negre, la depărtare de cîteva mile. Între luminiş şi stînci nu văzu nimic altceva decît jungla unduitoare.

Alaturi de el, Diego spuse:

– *Fantástico!*

Levine îi făcu iute semn să tacă.

– Dar señor, protestă Diego, arătînd priveliştea. Sîntem singuri aici...

Levine scutură din cap, enervat. Mai discutase asta o dată cu Diego, în timp ce traversau cu barca. O dată ajunşi pe insulă, să nu mai vorbească. Să nu folosească pomadă de păr, apă de colonie sau ţigări. Toată hrana să fie bine sigilată în saci de plastic. Totul să fie împachetat cu mare grijă. Nimic care să producă miros sau zgomot... Îl prevenise pe Diego, de mai multe ori, de importanţa acestor măsuri de precauţie.

Dar acum era clar că Diego nu lua în serios nimic. Nu înţelesese. Levine îl zgudui cu furie şi clătină din nou din cap.

Diego zîmbi.

– Señor, vă rog. Nu sînt decît păsări aici!

În clipa aceea, un sunet adînc, zguduitor, un strigăt nepămîntean se ridică din pădurea de sub ei. După o clipă, strigătul primi răspuns, din altă parte a pădurii.

Diego făcu ochii mari.

Levine mimă cu buzele:

– Păsări?

Diego tăcu. Îşi muşcă buzele şi rămase cu privirea ţintă către pădure.

Înspre sud, vîrfurile copacilor porniră să unduiască, o întreagă parte a pădurii păru să învie, ca şi cum ar fi fost răvăşită de vînt. Dar restul pădurii era nemişcat. Nu era deci vîntul...

Diego îşi făcu iute cruce.

Auziră mai multe strigăte; concertul ţinu aproape un minut, apoi liniştea se lăsă din nou.

Levine coborî de pe culme şi porni în jos către junglă, adîncindu-se în interiorul insulei.

Înainta iute, privind în pămînt, atent la şerpi, cînd auzi un şuierat uşor înapoia lui. Se întoarse şi-l văzu pe Diego arătînd către stînga.

Levine se întoarse pe drum, se strecură prin frunziş şi-l urmă pe Diego spre sud. În scurt timp, ajunseră lîngă două şanţuri paralele, de mult acoperite de ierburi şi ferigi, dar încă uşor de recunoscut: erau urmele unui jeep care străbătuse jungla. Fireşte, trebuiau să le urmeze. Aveau să înainteze mult mai rapid pe o cărare decît prin desiş.

Levine făcu un gest şi Diego se despovără de rucsac. Era rîndul lui Levine; îşi potrivi greutatea pe umeri, ajustă curelele.

În tăcere, porniră pe cărare.

Din loc în loc, jungla era atît de deasă, încît urmele jeepului abia dacă se mai cunoşteau. Era limpede că nimeni nu mai folosise de mulţi ani drumul, iar jungla era întotdeauna dispusă să-şi recupereze teritoriul.

Înapoia lui, Diego mormăi ceva, înjură încetişor. Levine se întoarse şi-l văzu scuturîndu-şi scîrbit piciorul; călcase pînă la jumătatea gleznei în balegă verde.

Diego îşi curăţă cizma cu un şomoiog de ferigi. Balega părea compusă din paie decolorate amestecate cu verdeţuri. Materialul era uşor şi sfărîmicios – uscat, vechi. Nu mirosea.

Levine cercetă terenul cu grijă pînă ce găsi vechile urme de atunci. Bălegarul era bine închegat, în grămăjoare de doisprezece centimetri în diametru. Era limpede că acestea fuseseră lăsate în urmă de un ierbivor mare.

Diego tăcea, cu ochii larg deschişi.

Levine clătină din cap şi continuă să meargă. Atîta vreme cît dădeau peste urme de ierbivore, nu aveau de ce să se îngrijoreze. Cel puţin, nu prea mult. Cu toate astea, îşi sprijini degetele de patul pistolului, ca să fie mai liniştit.

Ajunseră la un pîrîu cu maluri noroioase. Aici, Levine se opri. Văzu în noroi urme clare cu trei degete, unele dintre ele destul de mari. Palma lui, cu degetele răsfirate, ar fi încăput înăuntrul uneia dintre aceste urme fără să-i atingă marginile.

Cînd ridică privirile, Diego îşi făcea cruce cu o mînă, ţinînd puşca în cealaltă.

Aşteptară la pîrîu, ascultînd gîlgîitul uşor al apei. Ceva luci în apă, atrăgîndu-i privirea. Se aplecă şi scoase obiectul. Era un tub de sticlă, spart, de mărimea unui creion. Unul dintre capete era spart. Latura era gradată. Îşi dădu seama că avea dinainte o pipetă, dintre acelea folosite în toate laboratoarele din lume. Levine o ridică în lumină, răsucind-o între degete. Ciudat, gîndi el. O pipetă ca asta înseamnă...

Levine se întoarse şi zări cu coada ochiului mişcare. O creatură mică şi maronie scurma prin noroiul de pe mal. O creatură de mărimea unui şobolan...

Diego icni de surpriză. Animalul dispăru în tufişuri.

Levine înaintă şi se aplecă spre mîlul pîrîului. Privi îndelung urmele lăsate de animalul cel mic. Urmele aveau trei degete, ca acelea ale unei păsări. Văzu şi alte urme cu trei degete, chiar şi unele mai mari, de cîţiva inci.

Levine mai văzuse asemenea urme, în straturile de la Purgatoire River din Colorado, unde străvechiul mal era acum fosilizat, păstrînd urmele pietrificate ale dinozaurilor. Dar aceste urme fuseseră făcute în noroi proaspăt de către animale încă vii!

Stînd pe vine, Levine auzi un chiràit uşor venind de undeva dinspre dreapta. Întoarse privirile şi văzu ferigile foşnind uşor. Rămase nemişcat, aşteptînd. După un timp, din desiş se ivi un animal mic. Era de mărimea unui şoarece; pielea îi era lucioasă, lipsită de păr, iar ochii mari i se ridicau proeminenţi pe cap. Avea o culoare verde-maronie şi scotea sunete continue, enervante, îndreptate către Levine, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze. Levine rămase nemişcat, abia îndrăznind să răsufle.

Recunoscuse creatura, fireşte. Era un *mussaurus*, un mic prosauropod din triasicul tîrziu. Se găsiseră astfel de schelete doar în America de Sud. Era unul dintre cei mai mici dinozauri cunoscuţi.

Un dinozaur, gîndi el.

Chiar dacă se aşteptase să-i vadă pe insulă, era uimit de confruntarea cu un membru viu al Dinosauriei. Mai ales cu unul atît de mic. Nu-şi putea desprinde privirile de la el. Parcă se afla în transă. După toţi aceşti ani, după toate scheletele acelea prăfuite – un dinozaur viu!

Micul musaur se aventură mai departe de frunzişul protector. Acum, Levine reuşi să vadă că era mai lung decît îşi

închipuise la început. Avea vreo zece centimetri lungime, cu o coadă surprinzător de groasă. Semăna destul de mult cu o şopîrlă. Stătea ridicat pe labele din spate şi scurma. Văzu cutia toracică mişcîndu-i-se o dată cu respiraţia. Îşi clătina labele din faţă, subţiri, agitîndu-le în aer către Levine şi chiräia repetat.

Încet, foarte încet, Levine întinse mîna.

Creatura scheună din nou, dar nu fugi. Părea mai degrabă curioasă, ridicîndu-şi capul, aşa cum o făceau foarte puţine animale, pe cînd mîna lui Levine se apropia.

În sfîrşit, degetele lui Levine atinseră frunzişul. Musaurul stătea pe labele din spate, ţinîndu-şi echilibrul pe coada întinsă. Fără să arate nici un semn de teamă, păşi uşor în palma lui Levine şi rămase în căuş. Abia dacă îi simţea greutatea, atît era de uşor. Musaurul se plimbă, îi mirosi degetele. Levine zîmbi, fermecat.

Apoi, brusc, creatura cea mică şuieră speriată şi-i sări din mînă, dispărînd printre copaci. Levine clipi, nereuşind să înţeleagă motivul.

Simţi un miros ciudat şi auzi un foşnet greu în tufele de pe malul celălalt, apoi un mîrîit uşor. Alt foşnet.

Într-o clipă, Levine îşi aminti că animalele carnivore vînau pe lîngă apele curgătoare, atacîndu-şi prada în postura ei cea mai vulnerabilă, atunci cînd se apleca să bea apă. Dar ideea îi veni prea tîrziu; auzi un strigăt ascuţit de groază şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Diego ţipînd, în vreme ce trupul îi era tîrît în tufişuri. Diego se lupta; tufele se scuturau furioase; Levine prinse fulgerarea unui picior uriaş, a unui deget mijlociu cu gheară scurtă şi curbată. Apoi piciorul se retrase. Tufele continuară să se scuture.

Brusc, pădurea se cutremură de mugete înspăimîntătoare.

Levine zări un animal uriaş care se repezea spre el. Se întoarse şi fugi, simţind adrenalina invadîndu-l de panică; nu ştia încotro fugea, ştia doar că nu mai avea nici o speranţă. Simţi o greutate mare sfîşiindu-i rucsacul, forţîndu-l să îngenuncheze în noroi şi-şi dădu seama în acel moment că, în ciuda tuturor planurilor şi deducţiilor deştepte, lucrurile merseseră îngrozitor de prost şi că era pe cale să moară.

Şcoala

– Cînd luăm în discuţie dispariţia în masă cauzată de un impact meteoritic, spuse Richard Levine, trebuie să ne punem mai multe întrebări. Mai întîi, există pe planeta noastră vreun crater de impact cu diametru mai mare de nouăzeci de mile – dimensiunea minimă necesară pentru a cauza un eveniment de acest tip la scară planetară? Şi a doua întrebare, perioada formării craterelor este aceeaşi cu cea a dispariţiei? Vom afla că există o duzină de cratere în lume, dintre care cinci sînt contemporane cu dispariţia speciilor în cauză...

Kelly Curtis căscă în întunericul clasei a şaptea. Stînd la pupitrul ei, îşi sprijini bărbia în mîini şi încercă să rămînă trează. Ştia deja lucrurile astea. Televizorul din faţa clasei arăta un lan de porumb, filmat din avion, cu rîndurile abia vizibile. Recunoscu craterul din Manson. Din întuneric, vocea înregistrată a doctorului Levine spunea:

– Acesta este craterul din Manson, statul Iowa, datînd de acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, din aceeaşi perioadă cu dispariţia dinozaurilor. Să fi fost acest meteorit cel care a ucis dinozaurii?

Nu, gîndi Kelly, căscînd. Probabil acela din peninsula Yucatan. Manson era prea mic.

– Credem că acest crater are dimensiuni insuficiente, iar

candidatul actual este craterul de lîngă Merida, în Yucatan. Pare greu de imaginat, dar impactul a golit întregul Golf Mexic, producînd valuri de două mii de picioare care au spălat întregul Pămînt. Trebuie să fi fost incredibil. Dar există dispute şi în jurul problemei acestui crater, mai ales asupra structurii sale inelare şi a ratei dispariţiei fitoplanctonului din depozitele oceanice. S-ar putea să sune complicat, dar nu vă bateţi capul cu asta acum. Vom intra în detalii data viitoare. Asta a fost tot pentru azi.

Se aprinseră luminile. Profesoara, doamna Menzies, păşi în faţa clasei şi stinse computerul care afişase datele, ca şi casetofonul.

– Ei bine, spuse ea, mă bucur că doctorul Levine ne-a dat aceste înregistrări. Mi-a spus că s-ar putea să nu ajungă la timp pentru lecţia de astăzi, dar cu siguranţă că va fi din nou cu noi atunci cînd o să ne întoarcem din vacanţa de primăvară, săptămîna viitoare. Kelly, tu şi cu Arby lucraţi pentru doctorul Levine, aşa v-a spus el?

Kelly aruncă o privire către Arby, care se cufundase în scaun, încruntat.

– Da, doamna Menzies, spuse Kelly.

– Bine. Acum ascultaţi cu toţii, tema pentru vacanţă este capitolul şapte integral – în clasă se auziră mormăituri de nemulţumire – plus toate exerciţiile de la sfîrşitul primei părţi, ca şi cele din partea a doua. Să aduceţi neapărat temele cu voi, atunci cînd vă întoarceţi. Vacanţă plăcută. Ne vedem peste o săptămînă.

Sună clopoţelul; clasa se ridică în picioare, tîrşîind scaunele, umplînd brusc sala de zgomot. Arby se strecură lîngă Kelly. O privi îmbufnat. Arby era cu un cap mai scund decît Kelly; era, de fapt, cel mai scund elev din clasă. Şi cel

mai tînăr. Kelly avea treisprezece ani, la fel ca şi ceilalţi elevi de clasa a şaptea, Arby, în schimb, nu avea decît unsprezece. Sărise deja peste două clase, din pricină că era prea isteţ. Şi mergea zvonul că era pe cale să sară din nou un an. Arby era un geniu, mai ales în domeniul computerelor.

Arby îşi puse stiloul în buzunarul cămăşii albe, închisă în nasturi pînă jos şi-şi împinse spre rădăcina nasului ochelarii cu ramă de os. R.B. Benton era negru; amîndoi părinţii lui erau medici în San Jose şi aveau întotdeauna grijă să-l îmbrace foarte curat, ca pe un elev de colegiu. Ceea ce, reflectă Kelly, avea să ajungă probabil peste vreo doi ani, după felul în care mergea cu învăţatura.

Alături de Arby, Kelly se simţea întotdeauna stîngace şi slabă la minte. Kelly trebuia să poarte hainele surorii mai mari, pe care mama le cumpărase de la Kmart acum un milion de ani. Era nevoită să încalţe chiar şi pantofii Reeboks cei vechi ai lui Emily, care erau atît de scîlciaţi şi de murdari, încît nu se curăţau niciodată, nici după ce Kelly îi spăla la maşină. De fapt, Kelly îşi spăla şi-şi călca singură toate hainele; mama nu avea niciodată timp. Privi cu invidie pantalonii curaţi, cu dungă, ai lui Arby şi pantofiorii lui lustruiţi şi oftă.

Cu toată gelozia, Arby era însă singurul ei prieten – singura persoană care o credea isteaţă. Kelly se temea că Arby avea să treacă direct în clasa a noua şi că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Arby era încă încruntat. Ridică privirea spre ea şi întrebă:

– De ce nu-i aici doctorul Levine?

– Nu ştiu, spuse ea. Poate că s-a întîmplat ceva.

– Ce?

– Nu ştiu. Ceva.

– Dar a promis c-o să fie, izbucni Arby. Să ne ducă în excursie. Era aranjat totul. Aveam permisiunea şi toate formele în regulă.

– Şi ce? Încă putem pleca.

– Dar el ar trebui să fie aici, insistă, încăpăţînat, Arby.

Kelly îl mai văzuse comportîndu-se astfel. Arby era obişnuit ca adulţii să fie de încredere. Amîndoi părinţii lui erau oameni de cuvînt. Kelly nu era tulburată de asemenea idei.

– Lasă, Arb, spuse ea. Hai să mergem singuri la doctorul Thorne.

– Crezi?

– Sigur. De ce nu?

Arby ezită.

– Poate c-ar fi mai bine s-o sun mai întîi pe mama.

– De ce? întrebă Kelly. Ştii c-o să-ţi spună să te duci acasă. Hai, Arb. Hai să mergem.

Arby ezita, încă tulburat. Arby era isteţ, dar orice schimbare de planuri îl deranja. Kelly ştia din experienţă că urma să se înfurie şi să se certe dacă avea să-i forţeze mîna spunîndu-i c-o să meargă singură. Trebuia să-l aştepte să se hotărască singur.

– Bine, spuse el în sfîrşit. Hai la Thorne.

Kelly zîmbi cu subînţeles.

– Ne întîlnim în faţa şcolii peste cinci minute, spuse ea.

Pe cînd cobora treptele de la etajul al doilea, cîntecelul începu din nou. „Kelly e deşteaptă, Kelly e deşteaptă..."

Ţinu capul sus. Era idioata aceea de Alison Stone şi prietenele ei, la fel de idioate. Stăteau în capătul scărilor, cu intenţia s-o necăjească.

„Kelly e deşteaptă..."

Trecu pe lîngă fete fără să le bage în seamă. În apropiere o zări pe Miss Enders, supraveghetoarea holului, care nu dădea nici o atenţie şicanelor, ca de obicei. Chiar dacă domnul Canosa, directorul adjunct, luase de curînd poziţie în cancelarie faţă de aceste ieşiri supărătoare.

Înapoia ei, fetele strigau: „Kelly e deşteaptă... E şopîrlă... pe ecran... şi-o să ajungă într-un borcan..." Bufniră cu toate în rîs.

Îl văzu pe Arby aşteptînd la uşă, cu un ghem de cabluri cenuşii în mînă. Kelly se grăbi să-l ajungă.

Cînd ajunse lîngă el, Arby spuse:

– Nu le băga în seamă.

– Sînt nişte canalii.

– Aşa-i.

– Oricum, nici nu-mi pasă.

– Ştiu. Nu pune la inimă.

Înapoia lor, fetele chicoteau:

– Kel-ly şi cu Ar-by... merg să se distreze... mate' să viseze...

Ieşiră afară la soare şi vocile fetelor se înecară în sfîrşit în vacarmul elevilor care plecau spre casă. Autobuzele galbene ale şcolii aşteptau în parcare. Mulţimea de copii era împrăştiată de pe trepte pînă la maşinile părinţilor aliniate împrejurul clădirii. Domnea o mare agitaţie.

Arby se aplecă să se ferească de un ghemotoc care îi trecu pe deasupra capului, apoi privi către stradă.

– Uite-l, iarăşi!

– Nu te uita la el, spuse Kelly.

– Nu mă uit, nu mă uit.

– Aminteşte-ţi ce spunea doctorul Levine...

– Of, Kel. Îmi amintesc, bine?

Peste stradă era parcat sedanul Taurus cenuşiu pe care-l tot văzuseră în ultimele două luni. La volan, prefăcîndu-se a citi un ziar, stătea acelaşi bărbat cu barbă răvăşită. Bărbosul îl urmărea pe doctorul Levine încă de cînd acesta începuse să predea la Woodside. Kelly credea că prezenţa bărbatului era adevăratul motivul pentru care doctorul Levine îi rugase, pe ea şi pe Arby, să-i fie asistenţi.

Levine le spusese că treaba lor era să-l ajute să care echipamentul, să facă fotocopii după materialele de la oră, să strîngă temele şi tot felul de lucruri din astea, de rutină. Credeau că e o mare onoare să lucreze pentru doctorul Levine – sau, oricum, că ar fi interesant să lucreze pentru un savant adevărat – aşa încît acceptaseră.

Dar observaseră mai tîrziu că nu aveau nimic de făcut pentru clasă; doctorul Levine făcea singur toată treaba. Îi trimitea, în schimb, într-o mulţime de locuri. Şi le spusese să aibă grijă să-l evite pe bărbosul din maşină. Nu era greu; bărbatul nu le dădea nici o atenţie, pentru că erau copii.

Doctorul Levine le explicase că bărbosul îl urmărea dintr-o pricină legată de condamnarea lui, dar Kelly nu-l crezuse. Şi mama ei fusese amendată de două ori pentru conducere în stare de ebrietate şi nimeni n-o urmărise după aceea. Pînă la urmă, Kelly nu ştia de ce-l urmărea omul acela pe Levine, dar era limpede că doctorul făcea nişte cercetări secrete şi că nu voia să le afle nimeni. Kelly ştia un singur lucru – doctorului Levine nu-i păsa prea mult de clasa în care preda. De obicei, făcea lecţia din ce-i venea în minte pe loc. Alteori, venea pînă în faţa şcolii, le dădea o casetă cu lecţia înregistrată şi pleca prin spate. Nimeni nu ştia unde se ducea în zilele acelea.

Drumurile pe care le făceau erau şi ele ciudate. O dată, îi trimisese la Stanford să ia de la un profesor cinci pătrăţele de plastic. Plasticul era uşor şi oarecum spumos. Altă dată, ajunseseră pînă în centrul oraşului, la un magazin de electronice, de unde cumpăraseră un aparat triunghiular; omul de la tejghea fusese atunci foarte încordat, de parcă ar fi făcut o ilegalitate. Altădată transportaseră un tub metalic care în care crezuseră că se găsesc ţigări. Nu se putuseră stăpîni să nu-l deschidă; descoperiseră înăuntru patru balonaşe de plastic, sigilate, care conţineau un lichid gălbui. Balonaşele erau marcate PERICOL EXTREM! TOXICITATE LETALĂ! şi aveau simbolul internaţional, cel cu trei raze groase, al biohazardului. Însa cele mai multe sarcini pe care le primeau erau dintre cele obişnuite. Deseori îi trimitea la bibliotecile de la Stanford să copieze la xerox tot felul de subiecte: manufactura săbiilor japoneze, cristalografia cu raze X, liliecii-vampiri mexicani, vulcanii din America Centrală, curenţii oceanici El Niño, comportamentul de împerechere la oile de munte, toxicitatea castravetelui de mare, contraforturile suspendate ale catedralelor gotice...

Doctorul Levine nu le spunea niciodată de ce îl interesau aceste subiecte. Deseori, îi trimitea înapoi, zi după zi, să caute mai multe materiale. Apoi, brusc, lăsa baltă subiectul, nu mai pomenea niciodată despre el şi se apuca de altceva.

Fireşte, puteau să-şi facă o imagine aproximativă. O mulţime de probleme aveau de-a face cu vehiculele pe care le construia doctorul Thorne pentru expediţia doctorului Levine. Dar, de cele mai multe ori, subiectele erau complet misterioase.

Uneori, Kelly se întreba la ce i-ar fi folosit bărbosului să afle toate astea. Se întreba dacă nu cumva ştia ceva ce ei încă

nu aflaseră. De fapt, bărbosul nu părea foarte deştept. Niciodată nu-i bănuise pe Kelly şi Arby că fac drumuri pentru doctorul Levine.

Acum, bărbosul privea către intrarea şcolii, fără să-i bage în seamă. Merseră pînă la capătul străzii şi se aşezară pe o bancă, aşteptînd autobuzul.

Marcajul

Puiul de leopard de zăpadă aruncă sticla şi se rostogoli pe spate, cu labele în aer. Scoase un mieunat uşor.

– Vrea să fie mîngîiat, spuse Elizabeth Gelman.

Malcolm întinse mîna să mîngîie puiul pe burtă. Puiul se răsuci şi-şi înfipse colţii în degetele lui. Malcolm ţipă.

– Mai face asta, din cînd în cînd, spuse Gelman. Dorje! Fetiţă rea! Aşa te porţi tu cu distinsul nostru vizitator?

Luă mîna lui Malcolm şi o cercetă.

– Nu a sfîşiat pielea, dar n-ar fi rău să curăţăm locul.

Se aflau în laboratorul de cercetări de la grădina zoologică din San Francisco; era ora trei a după-amiezii. Elizabeth Gelman, tînăra şefă a cercetătorilor, ar fi trebuit să-i raporteze descoperirile, dar fusese nevoită să întîrzie pentru masa de prînz a animalelor din creşă. Malcolm urmărise hrănirea puiului de gorilă, care refuza mîncarea ca un copil, apoi a unui pui de Koala şi, la sfîrşit, a drăguţului de pui de leopard de zăpadă.

– Îmi pare rău, spuse Gelman pe cînd îl trăgea către un lavoar să-i spele mîna cu săpun. Dar m-am gîndit că ar fi mai bine să vii aici, acum cînd tot personalul se află la conferinţa săptămînală.

– De ce?

– Pentru că există un mare interes față de materialul pe care ni l-ai dat, Ian. Mare. Îi uscă mîinile cu un prosop și le cercetă din nou. Cred c-ai să supraviețuiești.

– Ce-ați descoperit? o întrebă Malcolm.

– Trebuie să recunoști că subiectul este o provocare. Că veni vorba, e din Costa Rica?

Păstrîndu-și un ton neutru, Malcolm spuse:

– De ce mă-ntrebi asta?

– Pentru că au apărut zvonuri despre animale necunoscute în Costa Rica. Și ăsta e, cu siguranță, un animal necunoscut, Ian!

Îl conduse afară din creșă, într-o sală de conferințe. El se aruncă într-un scaun, sprijinindu-și bastonul de masă. Ea stinse luminile și porni un diaproiector.

– Bine. Uite o fotografie mărită a materialului original, făcută înainte să ne începem examinarea. După cum vezi, este un fragment de țesut animal în stare de necroză avansată. Țesutul măsoară patru pe șase centimetri. De el este prinsă o etichetă verde de plastic, măsurînd doi centimetri pătrați. Țesutul a fost tăiat cu un cuțit, dar nu unul foarte ascuțit.

Malcolm dădu din cap.

– Ce-ai folosit, Ian, briceagul?

– Cam așa ceva.

– Bine. Hai să ne ocupăm mai întîi de proba de țesut. Diapozitivul se schimbă; Malcolm văzu o secțiune microscopică. Este o secțiune histologică grosieră prin epidermul superficial. Golurile astea zdrențuite sînt locurile în care modificările necrotice au erodat suprafața pielii. Dar e interesantă aranjarea celulelor epidermale. Observă densitatea cromatoforelor, a celulelor pigmentare. În secțiune se vede diferența dintre melanoforele de aici și aloforele de din-

coace. Modelul general este caracteristic pentru *lacerta* sau *amblyrhynchus*.

– Adică o şopîrlă? remarcă Malcolm.

– Da. Pare o şopîrlă – deşi datele nu suportă în întregime această idee, spuse ea, apoi bătu cu arătătorul în partea stîngă a ecranului. Vezi celula asta de aici, care are un inel uşor, în secţiune? Cred că avem de-a face cu o fibră musculară. Cromatoforul se poate deschide şi închide. Asta înseamnă că animalul îşi poate schimba culoarea, precum cameleonul. Şi aici, vezi forma asta mare, ovală, cu centru palid? Este porul unei glande odorante femurale. În centru este o substanţă ceroasă pe care încă o analizăm. Presupunem că avem de-a face cu un mascul, pentru că doar şopîrlele mascul au glande femurale.

– Înteleg, spuse Malcolm.

Elizabeth schimbă diapozitivul. Malcolm văzu o imagine care părea fotografia mărită a unui burete.

– Mergem mai în adîncime. Aici se vede structura straturilor subcutanate. Apar foarte distorsionate, din pricina bulelor de gaz eliberate de infecţia cu clostridia. Dar mai poţi sesiza direcţia vaselor de sînge – vezi, unul aici... şi încă unul aici – înconjurate de fibre musculare netede. Asta nu-i caracteristic şopîrlelor. De fapt, întreaga imagine de pe diapozitiv nu se potriveşte şopîrlelor, nici vreunui alt soi de reptilă.

– Vrei să spui că pare un animal cu sînge cald?

– Aşa-i, spuse Gelman. Nu-i chiar un mamifer, dar poate un avian. Ar putea fi, deşi nu ştiu sigur, un pelican mort. Ceva de genul ăsta...

– Mda.

– Numai că nici un pelican nu are asemenea piele...

– Înţeleg, spuse Malcolm.

– Şi nu există pene...

– Mda.

– Am reuşit să extragem o cantitate infimă de sînge din spaţiile intraarteriale. Nu mult, însă destul ca să facem un examen microscopic. Iată...

Diapozitivul se schimbă iarăşi. Malcolm văzu un amestec de celule, cele mai multe fiind hematii, rar cîte o leucocită rătăcită şi deformată. Imaginea îl nedumeri.

– Nu-i chiar specialitatea mea, Elizabeth.

– Ei, am să te luminez eu, spuse ea. Mai întîi, observă hematiile nucleate. Asta e o caracteristică a păsărilor, nu a mamiferelor. În al doilea rînd, hemoglobina este atipică, diferă în cîteva perechi de bază de cea a şopîrlelor. În al treilea rînd, structura aberantă a leucocitelor. Nu avem destul material să facem o determinare, dar suspectăm că animalul ar avea un sistem imunitar cu totul neobişnuit.

– Nu ştiu ce-nseamnă asta, spuse Malcolm, ridicînd din umeri.

– Nu ştim nici noi, iar proba nu ne ajunge ca să aflăm. Mai poţi face rost de un alt fragment?

– S-ar putea, spuse el.

– De unde, din Zona B?

Malcolm păru nedumerit.

– Zona B?

– Asta e gravat pe marcaj. Elizabeth schimbă diapozitivul. Trebuie să spun, Ian, că marcajul ăsta e foarte interesant. Aici, la grădina zoologică, marcăm animale tot timpul şi sîntem obişnuiţi cu toate mărcile comerciale din lume. Nimeni n-a mai văzut un asemenea marcaj. Uite-l, mărit de zece ori. Obiectul are cam dimensiunile unei unghii. Suprafaţă exterioară uniformă de plastic, prinsă de probă cu

un clip de oţel acoperit cu teflon, care străpunge pielea dintr-o parte în alta. E un clip destul de mic, dintre acelea folosite la marcarea puilor. Animalul pe care l-aţi văzut era adult?

– Probabil.

– Deci marcajul fusese prins de ceva timp, de cînd animalul era tînăr, spuse Gelman. Pare logic, după gradul de uzură. Observă piturarea suprafeţei. E ceva tare neobişnuit. Plasticul ăsta e Duralon, materialul din care se fabrică căştile de fotbal american. Este extrem de dur şi această degradare nu putea avea loc prin simplă uzură.

– Atunci cum?

– Sînt aproape sigură de o reacţie chimică, aşa cum ar fi expunerea la un acid, poate în formă de aerosoli.

– Cum ar fi, de exemplu, emanaţiile vulcanice? întrebă Malcolm.

– S-ar putea, mai ales după celelalte lucruri pe care le-am descoperit. Observă că eticheta e destul de groasă, are nouă milimetri. Şi e goală pe dinăuntru.

– Goală? făcu Malcolm, încruntîndu-se.

– Da. Conţine o cavitate internă. N-am vrut s-o deschidem, aşa că am radiografiat-o. Uite...

Diapozitivul se schimbă. În interiorul marcajului, Malcolm văzu o îngrămădire de linii albe şi spaţii goale.

– Coroziunea pare serioasă; poate fi, după cum spui, din pricina fumului vulcanic. Dar n-am nici o îndoială asupra funcţiei originale. Ian, ăsta-i un marcaj radio! Ceea ce înseamnă că acest animal neobişnuit, această şopîrlă cu sînge cald sau ce-o fi fost ea, a fost marcată şi îngrijită încă de la naştere. De aceea s-au supărat cei de-aici. Cineva are o crescătorie de astfel de animale. Ştii cum de s-a întîmplat aşa ceva?

– N-am nici cea mai mică idee, spuse Malcolm.

Elizabeth Gelman oftă.

– Minţi, ticălosule.

Malcolm întinse mîna.

– Îmi pot recăpăta proba?

– Ian, făcu ea. După cîte am făcut pentru tine?

– Proba!

– Cred că-mi datorezi o explicaţie.

– Îţi promit că ai s-o capeţi. Cam în două săptămîni. Fac cinste cu o cină.

Elizabeth aruncă pe masă un pacheţel învelit într-o folie argintie. Malcolm îl ridică şi-l strecură în buzunar.

– Îţi mulţumesc, Liz, spuse el şi se ridică să plece. Îmi pare rău că trebuie să fug, dar am de dat un telefon urgent.

Porni către uşă, iar ea spuse:

– Apropo, cum a murit animalul ăsta, Ian?

Malcolm se opri.

– De ce întrebi?

– Pentru că, atunci cînd am cercetat celulele pielii, am găsit cîteva celule străine sub stratul extern al epidermei. Celule aparţinînd altui animal.

– Ce vrea să însemne asta?

– E tipic pentru lupta dintre două şopîrle. Se freacă una de alta. Celulele sînt împinse sub straturile superficiale.

– Da, recunoscu el. Cadavrul avea semne de luptă. Animalul fusese rănit.

– Şi-ar mai trebui să ştii că existau semne de vasoconstricţie cronică a vaselor arteriale. Animalul acela era stresat, Ian. Şi nu numai din pricina luptei în care a primit rănile. Tipul ăsta de vasoconstricţie ar fi dispărut la primele modificări postmortem. Vorbesc despre un stres continuu, cronic. Acolo unde a trăit creatura asta, mediul era extrem de primejdios.

– Înţeleg.

– Cum poate un animal marcat să ducă o viaţă atît de înspăimîntătoare?

La ieşirea din grădina zoologică, privi în jur să se asigure că nu era urmărit, apoi se opri la un telefon public şi formă numărul lui Levine. Răspunse robotul; Levine nu era acasă. Tipic, gîndi Malcolm. Cînd aveai nevoie de el, nu era de găsit. Probabil se chinuia din nou să-şi scoată Ferrari-ul de la poliţie.

Malcolm închise şi se îndreptă către maşină.

Thorne

La capătul îndepărtat al zonei Industrial Park, firma „Thorne Mobile Field Systems“ era pictată cu litere negre pe o uşă de garaj, mare, metalică. La stînga ei se găsea o uşă obişnuită. Arby apăsă butonul soneriei de la interfon. O voce pufni supărată:

– Plecaţi!

– Noi sîntem, doctore Thorne. Arby şi Kelly.

– A, bine...

Se auzi clinchetul zăvorului. Intrară într-un atelier spaţios. Lucrătorii făceau modificări la cîteva vehicule; aerul mirosea a acetilenă, a ulei de motor şi a vopsea proaspătă. Chiar în faţă, Kelly văzu un Ford Explorer verde-închis, decapotabil; două ajutoare stăteau pe scări, fixînd pe acoperişul maşinii un panou solar, mare şi plat. Capota Explorer-ului era ridicată şi motorul V-6 fusese scos; în locul său, lucrătorii coborau cu macaraua un alt motor, mai mic – părea o cutie de pantofi, rotundă, cu lucirea plată dată de aliajul de aluminiu. Alţii aduceau dreptunghiul larg al convertorului Hughes care avea să fie montat peste motor.

La dreapta, Kelly văzu cele două caravane RV la care echipa lui Thorne muncise în ultimele două săptămîni. Nu

erau caravane obişnuite, dintre acelea pentru ieşiri la iarbă verde. Una era enormă şi suplă, aproape cît un autobuz, transformată în dormitor şi adăpost pentru patru oameni, ca şi pentru tot felul de echipament ştiinţific special. Se numea „Challenger" şi avea o caracteristică neobişnuită: o dată parcată, pereţii puteau glisa în afară, extinzînd spaţiul interior.

Caravana Challenger era în aşa fel construită încît să se poată cupla, printr-un pasaj de tip acordeon, cu o a doua caravană, oarecum mai mică decît prima şi tractată de către aceasta. Caravana conţinea echipament de laborator şi cîteva rafinamente de înaltă tehnologie, deşi Kelly nu prea era sigură care erau acelea. În acel moment, a doua caravană era aproape ascunsă de un uriaş şuvoi de scîntei ţîşnind printr-o deschizătură din acoperiş. În ciuda acestei activităţi, vehiculul părea aproape terminat – deşi înăuntru se mai lucra încă, iar tot mobilierul era împrăştiat pe afară.

Thorne stătea în mijlocul halei, strigînd către deschizătura din acoperişul caravanei.

– Haide, haide, trebuie s-o dăm gata astăzi! Eddie, haide... Se întoarse, ţipă din nou. Nu, nu, nu. Uită-te la planuri! Henry: nu poţi pune stîlpul acela lateral. Trebuie să fie încrucişat, pentru rezistenţă. Uită-te pe planuri!

Doc Thorne era un bărbat la vreo cincizeci şi cinci de ani, cu părul sur şi pieptul larg. Dacă n-ar fi fost ochelarii lui cu rama metalică, ar fi avut înfăţişarea unui vînător de recompense ieşit la pensie. Lui Kelly îi venea destul de greu să şi-l imagineze pe Thorne drept profesor universitar; era imens de puternic şi în continuă mişcare.

– La naiba, Henry! Henry! Henry, mă auzi?

Thorne înjură din nou şi-şi scutură pumnul în aer. Se întoarse catre copii.

– Tipii ăştia, făcu el. Era vorba că mă ajută...

Dinspre Explorer se auzi un pocnet şi se văzu un fulger alb-incandescent. Cei doi bărbaţi aplecaţi sub capotă săriră în laturi, în vreme ce un nor de fum acru se ridică peste maşină.

– Ce v-am spus? striga Thorne. Împămîntarea! Primul lucru e împămîntarea! Avem voltaje serioase aici, băieţi! O să vă frigeţi dacă nu sînteţi atenţi!

Întoarse din nou privirile către copii şi clătină din cap.

– Nu vor să priceapă, spuse el. IUD-ul ăsta e un sistem de apărare serios.

– IUD?

– Internal Ursine Deterrent – aşa-i spune Levine. După părerea lui, asta-i un fel de glumă, făcu Thorne. De fapt, am dezvoltat sistemul ăsta cu cîţiva ani în urmă pentru îngrijitorii din parcul Yellowstone, unde urşii atacă maşinile. Cu o apăsare de buton, dai drumul la zece mii de volţi pe învelişul exterior al caravanei. Bum! Pînă şi celui mai mare urs îi piere cheful de trîntă. Dar voltajul ăsta îi aruncă pe băieţi din maşină. Şi ce credeţi că se-ntîmplă? O să trebuiască să le plătesc lucrătorilor compensaţii. Pentru prostia lor. Thorne clătină din cap. Deci? Unde-i Levine?

– Nu ştim, spuse Arby.

– Cum adică? N-a predat la clasa voastră astăzi?

– Nu, n-a venit.

Thorne înjură din nou.

– Păi, am nevoie de el azi, ca să facă ultimele revizii, înainte să trecem la probele de teren. Trebuia să se întoarcă astăzi.

– Să se întoarcă de unde? întrebă Kelly.

– Ei, a plecat într-una dintre excursiile lui, spuse Thorne. Era foarte entuziasmat înainte de plecare. L-am pregătit cu mîna mea – l-am încărcat cu cel mai nou echipament de teren. Tot ce şi-ar fi putut dori într-un bagaj de numai patruzeci şi şapte de livre. I-a plăcut. A plecat lunea trecută, cu patru zile în urmă.

– Unde?

– De unde să ştiu? spuse Thorne. Nu mi-a spus. Şi nici eu nu l-am mai întrebat. Toţi sînt la fel acum. Toţi savanţii cu care ai de-a face sînt secretoşi. Dar nu-i poţi învinui. Cu toţii se tem să nu fie jefuiţi sau daţi în judecată. Asta-i lumea de azi. Anul trecut, am construit echipamentul unei expediţii pe Amazon, l-am impermeabilizat – lucru de dorit în pădurea tropicală amazoniană, unde aparatura electronică pur şi simplu nu funcţionează – iar conducătorul expediţiei a fost acuzat de proasta folosire a fondurilor. Pentru impermeabilizare! Un birocrat din universitate a spus că e o „cheltuială inutilă"! Pe cuvîntul meu, e o nebunie. Nebunie curată! Henry... tu ai auzit ce ţi-am spus? Pune-o încrucişat!

Thorne traversă încăperea făcînd semne disperate din mîini. Puştii îl urmară.

– Uite cum stă treaba, spuse Thorne. De luni de zile îi modificăm maşinile de teren şi, în sfîrşit, sîntem gata. Le-a vrut uşoare, i le-am construit uşoare. Le-a vrut puternice, i le-am construit puternice – şi uşoare şi puternice, pretenţiile lui sînt imposibile, dar cu destul titaniu şi materiale compozite i-am dat de capăt. Le-a vrut fără benzină şi fără cabluri, şi am făcut-o şi pe asta. Aşa că, pînă la urmă, a

căpătat ce-a vrut, un laborator imens, puternic şi portabil, care să poată merge oriunde fără benzină şi fără curent electric din afară. Acum sînt gata... nici nu-mi vine să cred. Chiar nu s-a arătat pe la oră?

– Nu, spuse Kelly.

– Deci a dispărut, făcu Thorne. Minunat! Perfect! Şi cu proba noastră de teren cum rămîne? Eram gata să scoatem maşinile astea pentru o săptămînă şi să le punem la încercări.

– Ştiu, spuse Kelly. Părinţii ne-au dat voie, aşa că putem merge şi noi.

– Şi acum nu-i aici, pufni Thorne. Cred că trebuia să mă aştept. Copiii ăştia de bani gata fac ce le trece prin cap. Un tip ca Levine te face să crezi că răsfăţul e un păcat.

O cuşcă mare de metal se prăbuşi din tavan lîngă ei. Thorne sări în lături.

– Eddie! La naiba! Fii mai atent!

– Îmi pare rău, Doc, spuse Eddie Carr, căţărat pe schele. Dar specificaţiile spun că nu trebuie să se deformeze la douăsprezece mii de psi. Trebuie s-o testăm.

– Corect, Eddie. Dar nu cînd sîntem noi dedesubt!

Thorne se apleacă să cerceteze cuşca circulară, construită din bare de titaniu de un inci grosime. Suportase căderea fără probleme. Şi era uşoară; Thorne o ridică într-o mînă. Avea cam şase picioare înălţime şi patru picioare în diametru. Părea o uriaşă cuşcă de păsări. Avea o uşă cu balamale, încuiată cu un lacăt greu.

– La ce foloseşte? întrebă Arby.

– De fapt, e doar o parte componentă, spuse Thorne,

arătînd spre cealaltă parte a încăperii, unde un lucrător monta o stivă de bare telescopice de aluminiu. O platformă de observaţie, gîndită să poată fi asamblată pe teren. Un pliant care se transformă într-o structură rigidă cam de cincisprezece picioare înălţime. Prevăzută cu un mic adăpost în vîrf, şi acela demontabil.

– O platformă din care să se observe ce? întrebă Arby.

– Nu v-a spus? făcu Thorne.

– Nu, recunoscu Kelly.

– Nu, repetă Arby.

– Ei bine, nici mie nu mi-a spus, spuse Thorne, clătinînd din cap. Nu ştiu decît că vrea totul nemaipomenit de rezistent. Uşor şi rezistent, uşor şi rezistent. Imposibil! Oftă. Fereşte-mă doamne de academicieni...

– Credeam că şi dumneata eşti academician, îi reaminti Kelly.

– Fost, rosti scurt Thorne. Acum mă ocup efectiv de construcţii. Nu doar vorbesc despre ele...

Colegii care-l cunoscuseră pe Jack Thorne erau de acord că retragerea îi marcase cea mai fericită perioadă a vieţii sale. Ca profesor de inginerie aplicată şi specialist în materiale exotice, întotdeauna demonstrase simţ practic şi dragoste pentru studenţi. Cel mai faimos curs al lui de la Stanford, Ingineria structurală 101a, era cunoscut printre studenţi ca „Problemele lui Thorne“, pentru că Thorne întotdeauna îi provocase să rezolve probleme de inginerie aplicată, special pregătite pentru ei. Unele dintre acestea intraseră în folclorul studenţesc. De exemplu, problema Dezastrului Hîrtiei

Igienice: Thorne le ceruse studenţilor să arunce un cofraj cu ouă de la înălţimea turnului Hoover fără să producă stricăciuni. Ca protecţie, nu puteau folosi decît tuburile de carton din mijlocul rolelor de hîrtie igienică. Piaţeta de dedesubt fusese o vreme plină de ouă sparte...

Apoi, în alt an, Thorne ceruse studenţilor să construiască un scaun care să suporte greutatea unui om de două sute de livre, folosind doar agrafe de birou şi sfoară. Altă dată, atîrnase foaia cu răspunsuri pentru examenul de sfîrşit de an de tavanul sălii de cursuri şi invitase studenţii să o dea jos, folosind după voie, dintr-o cutie de pantofi, o livră de lipici şi cîteva scobitori.

Cînd nu avea cursuri, Thorne servea deseori drept martor specialist în procesele în care era amestecată ingineria materialelor. Se specializase în explozii, prăbuşiri de avioane, demolări de clădiri şi alte dezastre. Aceste legături cu lumea din afară îi ascuţiseră simţul realităţii, atît de necesar savanţilor. Obişnuia să spună: „Cum poţi construi pentru oameni cînd nu le cunoşti istoria şi psihologia? Nu poţi. Formulele matematice pot fi perfecte – oamenii le pot da peste cap. Şi dacă se întîmplă asta, greşeala îţi aparţine". Îşi presăra cursurile cu citate din Platon, Chaka Zulu, Emerson şi Chang-tzu.

Deşi atît de popular printre studenţi – şi un predicator al culturii generale – Thorne se văzuse luptînd împotriva curentului. Lumea academică se îndrepta către o specializare tot mai mare, se exprima într-un limbaj din ce în ce mai încifrat. În asemenea climat, a fi iubit de studenţi era un semn de superficialitate, iar interesul faţă de problemele lumii reale

era o dovadă de sărăcie intelectuală şi o indiferenţă întristătoare faţă de teorie. Pînă la urmă, faptul hotărîtor din pricina căruia se văzuse nevoit să renunţe fusese dragostea lui pentru Chang-tzu. Într-o şedinţă de departament, unul dintre colegi se ridicase şi declarase că „ un rahat de chinez legendar îşi bate joc de ingineria noastră".

Thorne s-a pensionat, înainte de vreme, o lună mai tîrziu; la scurt timp dupa aceea, şi-a creat propria companie. Îi plăcea munca lui migăloasă, dar ducea dorul studenţilor. De aceea, îi plăceau cei doi foarte tineri asistenţi ai lui Levine. Puştii ăştia erau isteţi, erau entuziaşti şi destul de tineri pentru ca şcoala să nu le fi distrus tot interesul pentru învăţătură. Încă-şi mai puteau folosi creierul, ceea ce, în concepţia lui Thorne, însemna că nu-şi terminaseră încă educaţia formală.

– Jerry! strigă Thorne către unul dintre lucrători. Echilibrează stîlpii de ambele părţi! Adu-ţi aminte de testele de ciocnire!

Thorne arătă către un monitor video aşezat pe podea; o secvenţă de animaţie computerizată arăta una dintre caravane ciocnindu-se de o barieră: mai întîi frontal, apoi din lateral, apoi după o rostogolire. De fiecare dată, vehiculul rezista, cu foarte mici stricăciuni. Programul de computer fusese dezvoltat de companiile de automobile, care renunţaseră mai apoi la el. Thorn îl cumpărase şi-l modificase.

– Fireşte, companiile de autovehicule l-au respins – era o idee prea bună. Nu vor să scoată idei bune dintr-o companie mare. Asta ar duce la un produs bun! oftă el. Folosind acest computer, am ciocnit maşinile astea de zece mii de ori:

făceam planul, le ciocneam, modificam, le ciocneam iarăşi. Fără teorie, numai din probe. Aşa ar trebui să se facă peste tot...

Refuzul lui Thorne faţă de teorie era legendar. În concepţia lui, o teorie nu era altceva decît un substitut pentru experienţă, scos în faţă de cineva care nu ştia despre ce vorbeşte.

– Ia uită-te acum. Jerry? Jerry! De ce mai facem toate simulările astea dacă voi nu vă ţineţi de planuri? Vi s-a amputat creierul la toţi de pe-aici?

– Regret, Doc...

– Nu mai regreta! Acţionează corect!

– Păi, construcţia e prea încărcată oricum...

– Ce spui? Aşa gîndeşti tu? De cînd eşti şi proiectant? Urmează planurile şi-atît!

Arby se ţinea după Thorne.

– Mă îngrijorează doctorul Levine, spuse el.

– Serios? Pe mine, nu.

– Dar a fost întotdeauna de cuvînt. Şi foarte bine organizat.

– Asta-i adevărat, admise Thorne. Dar mai e şi complet impulsiv şi acţionează după cum are chef.

– S-ar putea, spuse Arby, dar nu cred c-ar lipsi fără un motiv bine întemeiat. Mi-e teamă că are vreun necaz. Chiar săptămîna trecută ne-a dus în vizită la Berkeley, la doctorul Malcolm, care avea harta aceea a lumii în birou şi ne-a arătat...

– Malcolm! pufni Thorne. Las-o moartă! Ăştia doi sînt

ca sacul şi peticul. Unul mai puţin practic decît celălalt. Dar mai bine aş lua legătura cu Levine acum.

Se întoarse pe călcîie şi se îndreptă către biroul lui.

– O să folosiţi telefonul prin satelit? întrebă Arby.

– Ce să folosesc? se opri Thorne.

– Telefonul prin satelit, spuse Arby. Nu avea doctorul Levine un telefon de felul ăsta cu el?

– Cum aşa? făcu Thorne. Doar ştii că sistemul cel mai mic de transmisie prin satelit este de mărimea unei serviete.

– Mda, dar nu neapărat, spuse Arby. Aţi fi putut face unul foarte mic.

– Serios? Cum?

Thorne se amuza, fără voie, de vorbele puştiului. Nu puteai să nu-l iubeşti.

– Cu placa aceea VLSI pe care am luat-o noi, spuse Arby. Cea triunghiulară. Are două microcircuite Motorola BSN-23, tehnologie secretă dezvoltată de CIA, care permite construcţia unei...

– Hei, hei, făcu Thorne, întrerupîndu-l. De unde-ai aflat toate astea? V-am prevenit să nu spargeţi sistemele computerizate...

– Nu vă faceţi griji, sînt precaut, spuse Arby. Dar am dreptate în privinţa plăcii, nu? Puteţi s-o folosiţi ca să construiţi un telefon prin satelit care să cîntărească numai o livră. Deci: aţi construit aşa ceva?

Thorne îl privi fix multă vreme.

– Poate, spuse el în sfîrşit. Şi ce?

Arby rînji.

– Mişto, făcu el.

Micul birou al lui Thorne era amplasat într-un colţ al atelierului. Înăuntru, pereţii erau tapetaţi cu planuri, formulare de comandă prinse pe panouri şi secţiuni tridimensionale modelate pe calculator. Pe birou zăceau împrăştiate componente electronice, cataloage de echipament şi teancuri de faxuri. Thorne cotrobăi printre ele şi scoase în sfîrşit un receptor cenuşiu.

– Uite-l, făcu el, arătîndu-i-l lui Arby. Destul de bun, nu? Planul îmi aparţine.

– Arată ca un telefon celular obişnuit.

– Da, dar nu e. Telefonul celular foloseşte o reţea locală. Telefonul prin satelit se leagă direct de sateliţii de comunicaţie din spaţiu. Cu unul din ăsta pot vorbi oriunde în lume.

Thorne formă un număr la repezeală.

– La început, avea nevoie de o antenă parabolică de trei picioare. Apoi, de una cu diametrul de un picior. Acum, nu mai are nevoie deloc – ajunge receptorul. Nu-i rău, ca să zic aşa. Să vedem dacă răspunde.

Deschise difuzorul. Auziră cu toţii tonul printre şuierăturile zgomotului static.

– După cum îl ştiu eu pe Richard, spuse Thorne, probabil că a pierdut avionul sau a uitat că trebuia să se întoarcă azi la ultimele verificări. Şi noi am cam terminat treaba aici. Cînd ai să ne vezi lucrînd la barele exterioare şi la îmbrăcămintea interioară, înseamnă că, de fapt, am terminat. Din pricina lui, o să întîrziem. E foarte urît din partea lui.

Telefonul sună îndelung.

– Dacă nu dau de el, am s-o sun pe Sarah Harding.

– Sarah Harding? întrebă Kelly, ridicînd privirile.

– Cine-i Sarah Harding? făcu Arby.

– Doar cea mai faimoasă expertă din lume în comportamentul animalelor, Arb!

Sarah Harding era una dintre eroinele personale ale lui Kelly. Citise toate articolele în care se vorbea despre ea. Sarah Harding fusese o studentă săracă, bursieră la Universitatea din Chicago, dar acum, la treizeci şi trei de ani, ajunsese asistentă la Princeton. Era frumoasă şi independentă, o răzvrătită care făcea după cum o tăia capul. Alesese cercetarea de teren, trăia singură în Africa, unde studia leii şi hienele. Asprimea ei era cunoscută în toată lumea. Odată, cînd i se stricase Land Rover-ul, mersese pe jos douăzeci de mile, prin savană, de una singură, alungînd leii cu pietre.

În fotografii, Sarah poza de obicei în pantaloni scurţi şi cămaşă kaki, cu binoclul la gît, alături de un Land Rover. Cu părul ei scurt şi negru, cu trupul puternic şi musculos, părea dură şi strălucitoare în acelaşi timp. Cel puţin, aşa îi părea lui Kelly, care cercetase întotdeauna fotografiile cu atenţie, fără să scape nici un detaliu.

– N-am auzit niciodată de ea, spuse Arby.

– Petreci cam prea mult timp în faţa calculatorului, nu-i aşa, Arby? făcu Thorne.

– Nu mi se pare, spuse Arby.

Kelly îl văzu lăsîndu-şi umerii în jos, ca şi cum s-ar fi retras în sine, aşa cum făcea de obicei atunci cînd primea vreo observaţie.

– Comportamentul animalelor, zici? făcu el îmbufnat.

– Exact, spuse Thorne. Ştiu că Levine a vorbit cu ea de cîteva ori în ultimele săptămîni. O să-l ajute cu echipamentul

ăsta, atunci cînd o să pornească pe teren. Sau o să-i dea sfaturi. Ceva de genul ăsta. Sau poate că e legătura dintre el şi Malcolm. Doar se ştie că a fost iubita lui Malcolm!

– Nu cred, ripostă Kelly. Poate că el a fost îndrăgostit de ea...

Thorne o privi cu atenţie.

– Ai întîlnit-o vreodată?

– Nu. Dar ştiu o mulţime de lucruri despre ea.

– Înţeleg.

Thorne nu mai spuse nimic. Vedea în purtarea ei toate semnele adoraţiei şi nu avea nimic împotrivă. Erau lucruri şi mai rele pentru o fetiţă decît admiraţia pentru Sarah Harding. Bine măcar că nu era o atletă sau o stea rock. De fapt, considera benefic pentru un puşti să admire pe cineva care încerca să facă ştiinţa să avanseze...

Telefonul continua să sune. Nu răspundea nimeni.

– Ei, măcar ştim că echipamentul lui Levine e în stare de funcţionare, spuse Thorne. Pentru că apelul capătă răspuns. Măcar atîta ştim.

– Nu-l poţi localiza? întrebă Arby.

– Din nefericire, nu. Şi dacă o mai ţinem mult aşa, o să consumăm bateriile, ceea ce-ar însemna...

Se auzi un clic şi vocea unui bărbat, remarcabil de clară:

– Levine.

– Bine. Perfect. E acolo, spuse Thorne, dînd din cap, apoi apăsă butonul de transmisie. Richard? Aici Doc Thorne...

Prin difuzor, auziră un zgomot static continuu. Apoi o tuse şi o voce răguşită spunînd:

– Alo? Alo? Aici Levine.

Thorne apăsă butonul telefonului.

– Richard. Aici Thorne. Mă auzi?

– Alo? spuse Levine de la celălalt capăt. Alo?

Thorne oftă.

– Richard. Trebuie să apeşi butonul „T“ ca să transmiţi. Terminat.

– Alo? O altă tuse, adîncă şi aspră. Aici Levine. Alo?

Thorne clătină din cap cu dezgust.

– E clar că nu ştie cum funcţionează. La naiba! I-am explicat în detaliu. Fireşte, n-a dat nici o atenţie. Geniile nu-s niciodată atente. Au impresia că ştiu totul. Lucrurile astea nu sînt jucării. Thorne apăsă butonul de transmisie. Richard, ascultă-mă. Trebuie să apeşi butonul „T“ ca să...

– Aici e Levine. Alo? Levine. Vă rog... Am nevoie de ajutor. Se auzi un fel de geamăt. Dacă mă puteţi auzi, trimiteţi ajutor. Ascultaţi, sînt pe insulă, am reuşit să ajung aici cu bine, dar...

Un pocnet. Un şuierat.

– Hopa..., făcu Thorne.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Arby, aplecîndu-se înainte.

– Îl pierdem.

– De ce?

– Bateria, răspunse Thorne. Se duce repede. La naiba! Richard, unde eşti?

Prin difuzor, auziră vocea lui Levine:

– ... e mort deja... situaţia a devenit... acum... foarte serioasă... nu ştiu... puteţi să mă auziţi... dar dacă... aduceţi ajutor...

– Richard. *Spune-ne unde te afli!*

Telefonul şuieră, transmisia se înrăutăţi. Îl auziră pe Levine spunînd:

– ... m-au înconjurat şi... răi... îi pot mirosi, mai ales... noaptea...

– Despre ce vorbeşte? întrebă Arby.

– ... să... rănit... nu pot... multă vreme... vă rog...

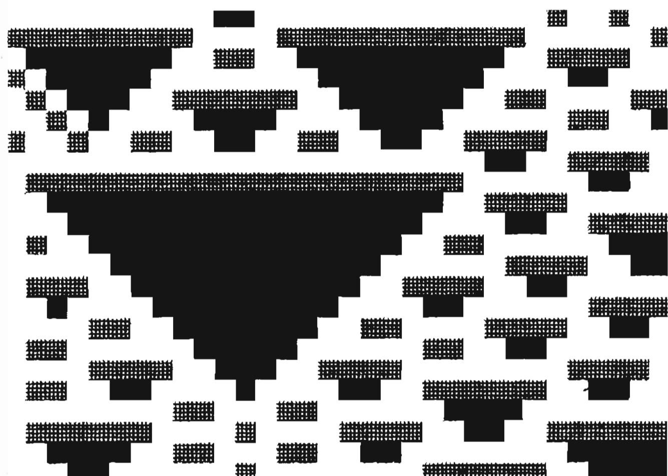
Apoi se auzi un fîşîit care slăbi încetul cu încetul.

Brusc, legătura se întrerupse.

Thorne închise telefonul şi difuzorul. Se întoarse către copiii care păliseră amîndoi.

– Trebuie să-l găsim, spuse el. Chiar acum.

A DOUA CONFIGURAȚIE

„Autoorganizarea devine din ce în ce mai complexă, pe măsură ce sistemul avansează spre marginea haosului."

IAN MALCOLM

Indicii

Thorne descuie uşa apartamentului lui Levine şi aprinse lumina. Rămaseră uimiţi.

– Parcă-i un muzeu, spuse Arby.

Apartamentul cu două dormitoare al lui Levine era decorat într-un stil vag asiatic, cu comode scumpe de lemn şi antichităţi valoroase. Apartamentul era curat, fără pată, iar cele mai multe antichităţi erau protejate în cutii de plastic. Totul era etichetat şi catalogat. Păşiră încet prin încăpere.

– Chiar aici trăieşte? întrebă Kelly.

Îi venea greu să creadă. Apartamentul îi părea atît de impersonal, aproape inuman. În apartamentul în care trăia ea era întotdeauna aşa o dezordine...

– Da, aici trăieşte, răspunse Thorne, băgînd cheia în buzunar. Întotdeauna arată aşa. De aceea nu poate trăi cu vreo femeie. Nu suportă pe nimeni să atingă ceva.

Fotoliile din sufragerie erau aranjate în jurul unei măsuţe de sticlă pentru servit cafeaua. Pe masă erau patru teancuri de cărţi, fiecare aranjat frumos la marginea sticlei. Arby aruncă o privire peste titluri: *Teoria catastrofelor şi structurile emergente. Procesele inductoare ale evoluţiei moleculare. Automatul celular. Metodologia adaptării neliniare. Tranziţia de fază în sistemele evolutive.* Mai erau şi alte cărţi, mai vechi, cu titluri în germană.

Kelly adulmecă.

– Se pregăteşte ceva de mîncare?

– Nu ştiu, spuse Thorne.

Intrară în sufragerie. Lîngă perete se afla un reşou şi un rînd de farfurii acoperite. În mijlocul încăperii se afla o masă de lemn lăcuit, cu un singur scaun, iar pe masă, un servici de argint şi sticlă. Dintr-un castron, supa scotea aburi.

Thorne se apropie şi luă de pe masă o foaie de hîrtie . Citi: „Supă de raci, verdeţuri, ahi tuna fierbinte" De foaie era prins un bileţel galben, autocolant: „Sper ca excursia să-ţi fi priit! Romelia."

– Măi să fie, spuse Kelly. Are pe cineva care-i pregăteşte masa în fiecare zi?

– Cred că da, făcu Thorne.

Nu părea impresionat; răsfoi printr-un teanc de scrisori nedeschise care fusese aşezat alături de farfurie. Kelly îşi îndreptă atenţia spre cîteva faxuri de pe masa de alături. Primul era de la muzeul Peabody din Yale, New Haven.

– E în germană? întrebă ea, înmînîndu-l lui Thorne.

Dragă doctore Levine,

Documentul pe care l-aţi cerut:

„Geschichtliche Forschungsarbeiten uber die Geologie Zentralamerikas, 1922-1929"

v-a fost trimis astăzi, prin Federal Express.
Mulţumesc.

(semnat)
Dina Skrumbis, arhivist

– N-o pot traduce, spuse Thorne. Dar cred că înseamnă „Nu-ştiu-ce-cercetări de geologie din America Centrală". Şi e de prin anii douăzeci – nu teribil de nouă.

– Mă întreb de ce avea nevoie de ea.

Thorne nu-i răspunse. Se îndreptă către dormitor.

Dormitorul era mobilat doar cu strictul necesar, fără pretenţii; patul avea o saltea neagră şi aşternutul era bine întins. Thorne deschise uşile dulapului şi descoperi şiruri întregi de haine, toate călcate, bine aranjate, cele mai multe protejate în

saci de plastic. Deschise sertarul de sus: ciorapi împăturiţi, aranjaţi după culoare.

– Nu ştiu cum de poate trăi în felul ăsta, spuse Kelly.

– Nu-i mare lucru, spuse Thorne. Nu-ţi trebuie decît nişte servitori.

Deschise celelalte sertare repede, unul după altul.

Kelly se îndreptă agale către măsuţa de lîngă pat. Acolo se aflau cîteva cărţi. Cea de deasupra era mică şi îngălbenită de vreme. Titlul era în germană: *Die Fünf Todesarten*. O răsfoi, dădu peste imagini în care apăreau costume multicolore, asemănătoare celor aztece. Aproape ca o carte ilustrată pentru copii, gîndi ea.

Dedesubt, erau articole de ziar strînse într-un dosar cu copertă roşie aparţinînd institutului Santa Fe şi cărţi: *Algoritmi genetici şi reţele euristice. Geologia Americii Centrale. Automatul mozaicat al dimensiunii arbitrare.* Raportul anual pe 1989 al Corporaţiei InGen. Alături de telefon, observă o notiţă cu scris grăbit. Recunoscu scrisul de mînă, sigur, atît de caracteristic lui Levine.

Spunea:

„ZONA B“
Vulkanische
Tacaño?
Nublar?
1 dintre 5 Morţi?
în min.? Nu!!!
poate Guitierrez
atenţie

– Ce e Zona B? întrebă Kelly. A notat ceva despre ea.

Thorne se apropie să vadă.

– *Vulkanische,* spuse el, înseamnă „vulcanic“, cred. Iar Tacaño şi Nublar... sună a nume de locuri. Putem verifica pe atlas...

– Şi ce înseamnă asta: una dintre cinci morţi? spuse Kelly.

– Să mă ia naiba dacă ştiu!

Mai priveau încă biletul, atunci cînd Arby intră în dormitor şi spuse:

– Ce-nseamnă Zona B?
Thorne ridică privirile.
– De ce întrebi?
– Mai bine aţi veni în birou să vedeţi, spuse Arby.

Levine transformase al doilea dormitor în birou. Era, ca şi restul apartamentului, admirabil de curat. Se afla acolo un birou cu hîrtii aşezate în stive ordonate, alături de calculatorul acoperit cu o învelitoare de plastic. În spatele biroului, un afişier mare acoperea aproape tot peretele. Pe acest afişier, Levine prinsese în pioneze hărţi, schiţe, decupaje din ziare, imagini primite de la sateliţii Landsat şi fotografii aeriene. În partea de sus a afişierului era un bilet mare pe care scria „Zona B?"

Alături, un instantaneu neclar arăta silueta unui chinez cu ochelari, în halat alb de laborator, stînd în junglă alături de un indicator de lemn care spunea „Zona B". Haina îi era descheiată şi i se vedea tricoul cu inscripţia de pe piept.

Alături de fotografie, era imaginea mărită a tricoului, aidoma celui din fotografie. Inscripţia era greu descifrabilă, fiind acoperită din ambele părţi de halat, dar pe tricou părea să scrie:

nGen Zona B
oratorul Cercetă

Cu mîna, Levine notase: „ InGen Zona B Laboratorul de Cercetări??? UNDE???"

Chiar dedesubt era prinsă o pagină tăiată din raportul anual InGen. Într-un paragraf încercuit se putea citi:

În plus faţă de cartierul general din Palo Alto, unde InGen
menţine un laborator de cercetări ultramodern
cu suprafaţă de două sute de mii de picioare pătrate,
compania mai administrează încă trei laboratoare de teren,
răspîndite în întreaga lume. Un laborator geologic
în Africa de Sud, de unde se primesc răşini şi
alte specimene biologice; o fermă de cercetări

în munții din Costa Rica, unde se cultivă varietăți
exotice de plante; și un laborator pe insula Isla
Nublar, la 120 de mile vest de Costa Rica.

Alături, Levine scrisese: „ Nu e B-ul! Mincinoșilor!"

– E de-a dreptul obsedat de Zona asta B, spuse Arby.

– Așa s-ar spune, făcu Thorne. Și crede că e pe vreo insulă, pe undeva.

Apropiindu-se de afișier, Thorne privi mai atent imaginile din satelit. Observă că, deși printate în culori false, la diferite grade de mărire, toate păreau să arate aceeași zonă geografică: o coastă stîncoasă și cîteva insule de lîngă țărm. Linia coastei avea o plajă și o junglă deasă; putea fi Costa Rica, dar era imposibil de spus cu siguranță. De fapt, imaginea putea reprezenta oricare dintre cele o duzină de locuri luate în discuție.

– Spunea ceva despre o insulă, sublinie Kelly.

– Da, ridică din umeri Thorne. Dar asta nu ne ajută prea mult. Privi atent către afișier. Trebuie să fie vreo douăzeci de insule aici, poate chiar mai multe.

Thorne cercetă o foaie ruptă dintr-o agendă, prinsă aproape de partea de jos a afișierului.

ZONA B @#$#CĂTRE TOATE DEPARTAMENTELE DE []****
AMINTIM CĂ %$#@#!VITAREA PRES*****
~~Dl. Hammond dorește să reamintească tuturor~~****după^*&^marketing
*%**Planul de marketing pe termen lung*&^&^%
Studiul de piața pentru laboratoarele propuse care necesită întreaga complexitate a tehnologiei JP nu trebuie ~~dezvăluit~~ anunțat ~~făcut cunoscut~~.
Dl. Hammond dorește să reamintească tuturor departamentelor că laboratorul de Producție nu va fi subiect de discuții pentru nici un articol de presă ~~sau discuție~~ niciodată.
Producția/manufacturarea nu poate fi#@#$#
referința la poziția insulei de produ
doar referințe interne despre Isla S.
strict pres ***^%$** direcții

– E ciudat, spuse el. Ce înţelegi din asta?

Arby se apropie şi cercetă cu atenţie mesajul.

– Literele astea care lipsesc şi toată încîlceala, spuse Thorne. Înţelegi ceva din ea?

– Da, încuviinţă Arby.

Pocni din degete şi se îndreptă direct către biroul lui Levine. Acolo, trase învelitoarea de plastic de pe computer şi spuse:

– Am ştiut eu.

Computerul de pe biroul lui Levine nu era maşina modernă la care se gîndise Thorne. Avea cîţiva ani vechime, era voluminos, cu carcasa scorojită în multe locuri. Pe carcasă avea o bandă neagră pe care scria "Design Associated, Inc.", iar mai jos, chiar lîngă comutator, o etichetă mică, strălucitoare, de metal, anunţa: „Proprietate International Genetics Technology, Inc., Palo Alto, CA".

– Ce-nseamnă asta? făcu mirat Thorne. Levine are un computer InGen?

– Da, spuse Arby. Ne-a trimis să-l cumpărăm săptămîna trecută. Vindeau echipamente de calcul.

– Şi te-a trimis pe tine? spuse Thorne.

– Mda. Pe mine şi pe Kelly. N-a vrut să meargă el însuşi. Îi e teamă să nu fie urmărit.

– Dar chestia asta e o maşină CAD-CAM şi trebuie să aibă vreo cinci ani vechime, spuse Thorne. Computerele CAD-CAM sînt folosite de arhitecţi, de graficieni şi de ingineri mecanici. De ce ar fi vrut-o Levine?

– Nu ne-a spus niciodată, spuse Arby, anclanşînd comutatorul de putere. Dar acum ştiu.

– Chiar?

– Printul acela, spuse Arby, arătînd cu bărbia către perete.

Ştii de ce arată aşa? E un fişier recuperat... Levine recupereaza fişierele InGen din calculatorul ăsta.

După cum explică Arby, toate computerele pe care le vînduse InGen în ziua aceea avuseseră hard-discurile[1] reformatate ca să se distrugă toate datele aflate pe ele. Dar maşinile CAD-CAM făcuseră excepţie. Toate aveau software[2] special instalat de către firma producătoare. Software-ul era specific fiecărui calculator în parte şi folosea coduri individuale. Din această pricină, acele computere nu fuseseră reformatate: software-ul ar fi trebuit reinstalat pentru fiecare în parte, iar lucrul acesta ar fi durat ore întregi.

– Aşa că n-au făcut-o, spuse Thorne.

– Aşa-i, recunoscu Arby. Au şters numai structura de directoare[3] şi au vîndut calculatoarele.

– Asta înseamnă că fişierele originale se mai află încă pe disc.

– Exact.

Monitorul se aprinse. Pe ecran apăru următorul mesaj:

NUMĂR TOTAL DE FIŞIERE RECUPERATE: 2387

– Mai să fie, făcu Arby.

Se aplecă, privind atent, cu degetele aşezate pe tastatură. Ceru structura de directoare şi, rînd după rînd, defilă întreaga listă cu numele fişierelor. Mii de fişiere.

– Cum ai să..., spuse Thorne.

– Dă-mi puţin timp, îl întrerupse Arby, apoi începu să

1 Hard-disc, HDD = ansamblu de discuri magnetice care, într-un computer, reprezintă unitatea de înscriere şi păstrare a datelor (*n.tr.*).

2 Software = termen generic referitor la programele de calculator (*n.tr.*).

3 Structură logică arborescentă în care se sistematizează fişierele aflate pe un hard-disc (*n.tr.*).

tasteze cu iuţeală.

– Bine, Arby, făcu Thorne.

Era amuzat de felul imperativ în care se comporta Arby atunci cînd lucra la un calculator. Părea să uite cît de tînăr era, iar neîncrederea în sine şi timiditatea dispăreau. Lumea electronică era elementul lui. Şi el ştia că se pricepe la asta.

– Orice ajutor ne-ai putea da, ar fi..., mai spuse Thorne.

– Doc, făcu Arby. Haide. Du-te şi, ăăă, fă ceva, nu ştiu ce. Ajut-o pe Kelly sau ceva.

Şi se întoarse cu spatele, continuînd să lucreze.

Raptor

Velociraptorul avea şase picioare înălţime şi o nuanţă de verde-închis. Hotărît să atace, şuiera puternic, cu gîtul musculos împins înainte, cu fălcile larg deschise. Tim, unul dintre modelatori, spuse:

– Ce părere aveţi, doctore Malcolm?

– Nu pare amenintător, spuse Malcolm, în trecere.

Se aflau în aripa din spate a departamentului de biologie, în drum către biroul lui.

– Nu-i amenintător? se miră Tim.

–Velociraptorii nu stau niciodată în felul ăsta, cu amîndouă tălpile pe pămînt. Dă-i o carte – apucă un carnet de pe un birou şi-l puse în braţele animalului – şi ai putea spune că e gata să cînte o melodioară de Crăciun.

– Măi să fie, spuse Tim. N-am crezut să fie atît de rău.

– Rău? spuse Malcolm. E o insultă la adresa unui mare prădător. Trebuie să-i simţi iuţeala, şi ameninţarea, şi puterea. Deschide-i mai mult fălcile. Coboară-i gîtul. Încordează-i muşchii, întinde pielea. Şi ridică piciorul acela. Aminteşte-ţi, raptorii nu atacă cu fălcile – îşi folosesc pintenii, spuse Malcolm. Vreau să văd gheara ridicată, gata să biciuiască şi să sfîşie maţele victimei sale.

– Chiar credeţi că aşa ar trebui făcut? spuse neîncrezător Tim. S-ar putea să sperie copiii...

– Adică s-ar putea să te sperie pe tine. Malcolm continuă să meargă pe coridor. Şi încă ceva: schimbă şuieratul. Sună

de parcă ar face pipi. Dă-i animalului un mîrîit. Dă-i prădătorului ce-i al prădătorului.

– Măiculiță, spuse Tim. Nu știam că puneți atîta suflet în treaba asta.

– Trebuie să copieze realitatea, spuse Malcolm. Știi, există pe lumea asta o calitate, numită acuratețe. N-are nimic de-a face cu sufletul.

Continuă să meargă, ignorînd durerea de moment din picior. Modelatorul îl enerva, deși trebuia să recunoască că Tim era doar un reprezentant al curentului, un tip cu mentalitate confuză – ceea ce Malcolm numea „știință sănătoasă“.

Malcolm fusese mult timp intolerant față de aroganța colegilor lui savanți. Aceștia continuau să privească totul de sus, ignorînd complet istoria științei luată ca metodă de gîndire. Savanții pretindeau că istoria nu contează, din moment ce erorile trecutului erau acum corectate de descoperirile moderne. Dar, firește, înaintașii lor crezuseră exact același lucru. Greșiseră atunci. Iar savanții moderni greșeau și ei acum. Nici un episod din istoria științei n-o dovedea mai bine decît felul în care fuseseră portretizați dinozaurii de-a lungul deceniilor.

Era trist, dar cea mai corectă imagine asupra dinozaurilor fusese chiar prima. În 1840, cînd Richard Owen descrisese pentru prima dată oasele gigantice din Anglia, le numise *Dinosauria:* șopîrlele înfricoșătoare. Aceasta fusese cea mai precisă descriere a acestor creaturi, gîndi Malcolm. Semănau, într-adevăr, cu șopîrlele și erau îngrozitoare.

Dar, de pe vremea lui Owen, viziunea „științifică“ trecuse prin multe schimbări. Pentru că victorienii credeau în progresul continuu, insistau asupra ideii că dinozaurii ar fi fost inferiori – altfel, de ce-ar fi dispărut? Astfel, victorienii îi făcuseră grași, letargici și proști – uriașii cretini ai trecutului. Această concepție s-a modificat, astfel că, pe la începutul secolului douăzeci, dinozaurii deveniseră atît de slabi încît nu-și mai puteau suporta propria greutate. Apatozaurii trebuiau să stea cufundați în apă pînă la burtă, riscînd altfel

să-şi zdrobească picioarele. Întreaga imagine a lumii străvechi fusese infiltrată de ideea de animale slabe, proaste şi lente.

Viziunea aceasta nu s-a schimbat pînă prin anii '60, atunci cînd unii savanţi răzvrătiţi, conduşi de John Ostrom, au început să descrie dinozauri iuţi, agili, cu sînge cald. Din pricină că savanţii avuseseră curajul de a pune la îndoială dogma, fuseseră criticaţi brutal vreme de ani de zile, chiar dacă acum se părea că ideea lor era corectă.

Dar în ultimul deceniu, interesul crescînd faţă de comportamentul social condusese la o altă viziune. Dinozaurii erau închipuiţi acum drept fiinţe sentimentale care trăiseră în grupuri şi avuseseră grijă de puii lor. Deveniseră animale bune, chiar drăguţe. Uriaşii cei blînzi nu aveau nimic de-a face cu soarta îngrozitoare care se abătuse asupra lor, o dată cu meteoritul lui Alvarez. Iar această viziune sănătoasă făcuse să apară oameni ca Tim, care se codeau să privească reversul monedei, cealaltă faţetă a vieţii. Fireşte, unii dinozauri fuseseră sociali şi cooperativi. Dar alţii fuseseră vînători – şi ucigaşi de o nemaiîntîlnită ferocitate. Pentru Malcolm, cea mai adevărată imagine a vieţii din trecut cuprindea toate aspectele vieţii, şi binele şi răul, şi puterea şi slăbiciunea. Nu folosea la nimic să se prefacă.

Să sperie copiii, asta-i bună! Pe cînd se îndepărta pe coridor, Malcolm pufni enervat.

De fapt, Malcolm era obsedat de ceea ce-i spusese Elizabeth Gelman despre fragmentul de ţesut şi mai ales despre marcaj. Marcajul acela prevestea necazuri, era sigur de asta.

Dar nu ştia ce să facă.

Dădu colţul, trecu pe lîngă panoul cu vîrfuri de săgeţi şi de lance din perioada Clovis, aparţinînd primilor oameni din America. Văzu uşa biroului său la capătul holului. Beverly, asistenta lui, statea înapoia biroului ei, aranjînd hîrtiile şi pregătindu-se să plece acasă. Îi înmînă cîteva faxuri şi spuse:

– I-am lăsat vorbă doctorului Levine la birou, dar n-a răspuns pînă acum. Nimeni nu ştie unde este.

– Ca de obicei, oftă Malcolm.

Se lucra atît de greu cu Levine; era atît de împrăştiat, încît niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi. Malcolm fusese cel care-i plătise cauţiunea atunci cînd Levine fusese arestat din pricina Ferrari-ului său. Răsfoi prin faxuri: înştiinţări de conferinţe, cereri de revenire... nimic interesant.

– Bine. Mulţumesc, Beverly.

– A! Au venit şi fotografii. Au terminat cam acum o oră.

– Ce fotografi? întrebă el.

– De la *Chaos Quarterly.* Ca să fotografieze biroul dumneavoastră.

– Ce tot vorbeşti? făcu Malcolm.

– Au venit să fotografieze biroul, răspunse ea. Fac un serial despre matematicieni faimoşi. Aveau o scrisoare de la dumneavoastră, în care se spunea că...

– N-am trimis niciodată vreo scrisoare, spuse Malcolm. Şi n-am auzit niciodată de *Chaos Quarterly.*

Intră în birou şi privi împrejur. Beverly, cu îngrijorarea citindu-i-se pe chip, se grăbi să-l urmeze.

– E-n regulă? Toate lucrurile sînt la locul lor?

– Da, spuse el, trecînd totul iute în revistă. Pare să fie bine. Deschise sertarele biroului, unul după altul. Nimic nu părea să lipsească.

– Atunci, m-am liniştit, spuse Beverly, pentru că...

Malcolm se întoarse şi privi către peretele îndepărtat al încăperii.

Harta.

Malcolm avea o hartă mare a lumii, cu bolduri înfipte în locurile în care fuseseră văzute ceea ce Levine numea „forme aberante". Numărînd la repezeală – după cum o făcuse Levine – trebuiau să fie acum vreo douăsprezece, de la Rangiroa în vest, la Baja California şi Ecuador în est. Puţine dintre ele fuseseră verificate. Dar acum exista o probă de ţesut care confirma existenţa unui specimen şi care dădea mai multă credibilitate celorlalte locaţii.

– Au fotografiat şi harta asta?

– Da, au fotografiat totul. Era importantă?

Malcolm privi harta, încercînd să o vadă cu ochii unui străin. Să vadă ce-ar fi putut înţelege un străin din ea. Împreună cu Levine, petrecuse multe ore în faţa acestei hărţi, gîndindu-se la posibilitatea unei „lumi pierdute“, încercînd să-i descopere poziţia exactă. Îşi îngustaseră perimetrul cercetărilor la cinci insule aparţinînd lanţului de lîngă ţărmul costarican. Levine era convins că trebuia să fie una dintre acele insule, iar Malcolm începuse să creadă că Richard avea dreptate. Dar insulele acelea nu erau marcate pe hartă.

– Era un grup foarte simpatic, spuse Beverly. Foarte politicos. Străini – elveţieni, cred.

Malcolm dădu din cap şi oftă. La naiba cu toate, gîndi el. Mai devreme sau mai tîrziu, tot s-ar fi aflat.

– E în regulă, Beverly.

– Sînteţi sigur?

– Da, e bine. O seară plăcută.

– Noapte bună, doctore Malcolm.

Rămas singur în birou, formă numărul lui Levine. Telefonul sună, apoi se declanşă robotul. Levine încă nu ajunsese acasă.

– Richard, eşti acolo?? Dacă da, ridică receptorul, e important.

Aşteptă, dar nu se petrecu nimic.

– Richard, aici Ian. Ascultă, avem o problemă. Harta nu mai e în siguranţă. Şi am analizat proba – cred că putem afla localizarea Zonei B, dacă..

Se auzi declicul telefonului ridicat. Auzi zgomotul unei răsuflări.

– Richard? spuse el.

– Nu, se auzi vocea, aici Thorne. Cred c-ar fi mai bine să veniţi pînă aici imediat.

Cele Cinci Morţi

– Am ştiut eu, spuse Malcolm, intrînd în apartamentul lui Levine şi privind iute împrejur. Am ştiut c-o să facă aşa ceva. Ştii cît de nerăbdător este. I-am spus: nu te duce pînă nu avem toate informaţiile. Dar ar fi trebuit să mă aştept. Fireşte, s-a dus.

– Da, s-a dus.

– Mîndria, spuse Malcolm, clătinînd din cap. Richard trebuia să fie primul. Trebuia să vadă primul, să ajungă acolo primul. Sînt foarte îngrijorat, ar putea strica totul. Comportarea asta impulsivă e un fel de furtună în creier, care împinge neuronii la marginea haosului. Obsesia e doar o formă de dependenţă. Ce-ar fi dacă savanţii ar avea autocontrol? Se obişnuiesc din timpul şcolii cu ideea că echilibrul strică. Uită că Neils Bohr nu era doar un mare fizician, ci şi un atlet olimpic. Acum, toţi vor să fie pedanţi şi agasanţi. Ăsta-i stilul profesioniştilor.

Thorne îl privi pe Malcolm cu atenţie. I se păru că vede semnele mîndriei rănite.

– Ştiţi pe ce insulă a plecat? întrebă el.

– Nu, nu ştiu, răspunse Malcolm, cotrobăind prin apartament, atent la fiecare lucru. Ultima dată cînd am vorbit, îşi restrînsese căutările la cinci insule din sud. Dar nu se hotărîse la nici una dintre ele.

Thorne arătă către afişier, la imaginile din satelit.

– Insulele astea?

– Da, spuse Malcolm, aruncînd o privire scurtă. Sînt cuprinse într-un arc de cerc, cam la zece mile în larg de golful Puerto Cortés. Se presupune c-ar fi nelocuite. Localnicii le numesc Cele Cinci Morți.

– De ce? întrebă Kelly.

– E o poveste veche a indienilor, răspunse Malcolm. Ceva despre un războinic curajos, capturat de un rege care l-a lăsat să-și aleagă felul în care să moară. Ars, înecat, zdrobit, spînzurat, decapitat. Războinicul a răspuns că vrea să le încerce pe toate și a mers din insulă în insulă, trecînd prin diferite încercări. Un fel de versiune din Lumea Nouă a muncilor lui Hercule...

– Deci asta e! spuse Kelly și ieși în fugă din încăpere.

Malcolm părea nedumerit.

Se răsuci înspre Thorne, care ridică din umeri.

Kelly se întoarse, aducînd cartea cu poze în limba germană. I-o înmînă lui Malcolm.

– Da, spuse el. *Die Fünf Todesarten.* Cele cinci feluri de a muri. Interesant, e în germană...

– Are o mulțime de cărți în germană, spuse Kelly.

– Chiar? Ticălosul! Nu mi-a spus niciodată...

– Asta înseamnă ceva? se interesă Kelly.

– Da, ceva foarte important. Vrei să-mi dai lupa?

Kelly îi întinse o lupă de pe birou.

– Ce înseamnă?

– Cele Cinci Morți sînt insule vulcanice vechi. Ceea ce semnifică, din punct de vedere geologic, că sînt foarte bogate. Prin anii douăzeci, nemții aveau de gînd să le exploateze minier, spuse el, privind chiorîș către imagini. Ah! Da, astea-s insulele, fără îndoială. Matanceros, Muerte, Tacaño, Sorna, Pena... Toate sînt nume ale morții și ale distrugerii... Bine. S-ar putea să fim pe-aproape. Avem vreo imagine din satelit cu analiza spectrografică a stratului de nori?

– Asta o să vă ajute să găsiţi Zona B? spuse Arby.

– Ce? făcu Malcolm, răsucindu-se pe călcîie. Ce ştii tu despre Zona B?

Arby mai lucra încă la calculator.

– Nimic. Doar că doctorul Levine căuta această Zonă B. Şi că numele apare în fişiere.

– Ce fişiere?

– Am recuperat unele fişiere InGen din computerul ăsta. Şi, căutînd prin înregistrări vechi, am găsit referinţe la Zona B... Dar sînt cam confuze. Cum ar fi asta.

Se lăsă pe spate, ca să-i permită lui Malcolm să vadă ecranul.

Sumar: Planul de revizie nr. 35

PRODUCŢIE	**(ZONA B)**
MANEVRANŢI AER	Grad 5 pînă la 7
STRUCTURI LABORATOR	între 400 cmm şi 510 cmm
SECURITATE BIO	Nivel PK/3 pînă la PK/5
VITEZA BANDĂ	între 3 mpm şi 2.5 mpm
DEPOZITE	între 13 şi 26 hectare
ECHIPĂ Q	între 17 (4 admin.) şi 19 (4 admin.)
PROTOCOL COM ET(VX)	pînă la RTD(VX)

Malcolm se încruntă.

– Curios, dar nu ne ajută prea mult. Nu ne spune care dintre insule – nici măcar dacă e vorba despre o insulă. Ce mai ai acolo?

– Păi... Arby bătu la iuţeală cîteva taste. Să vedem. Mai e asta.

ZONA B REŢEAUA INSULARĂ	**PUNCTE NODALE**
ZONA 1 (RÎU)	1 – 8
ZONA 2 (COASTĂ)	9 – 16
ZONA 3 (CULME)	17 – 24
ZONA 4 (VALE)	25 – 32

– Bine, deci e vorba despre o insulă, spuse Malcolm, iar Zona B are o reţea – dar ce fel de reţea? De computere?

– Nu ştiu, făcu Arby. Poate o reţea radio.

– Cu ce scop? întrebă Malcolm. La ce-ar folosi o reţea radio? Nu-i văd utilitatea.

Arby ridică din umeri. O lua ca pe o provocare. Începu din nou să tasteze furios. Apoi spuse:

– Stai puţin!... Uite încă una... dac-aş putea s-o aranjez în pagină... Gata! Am făcut-o!

Se îndepărtă de ecran ca să-i lase pe ceilalţi să vadă.

Malcolm privi şi spuse:

– Foarte bine. Chiar foarte bine!

ZONA B – LEGENDĂ

ARIPA ESTICĂ	ARIPA VESTICĂ	CHEI DE ÎNCĂRCARE
LABORATOR	CHEI DE ASAMBLARE	INTRARE
PERIFERIC	MIEZ PRINCIPAL	GEO TURBINĂ
DEPOZIT	SAT LUCRĂTORI	MIEZ GEO
STAŢIE DE BENZINĂ	PISCINĂ/TENIS	GRĂDINĂ LEGUME
CASĂ MANAGERI	CĂRARE	CONDUCTE GAZ
SECURITATE UNU	SECURITATE DOI	CONDUCTE TERMICE
DOC RÎU	HANGAR	NAVE SOLAR UNU
DRUM MLAŞTINĂ	DRUM RÎU	DRUM CULME
DRUM MUNTE	DRUM STÎNCĂ	STAUL

– Acum ai ajuns undeva, spuse Malcolm, trecînd cu ochii peste listă. O poţi scoate pe imprimantă?

– Sigur, jubilă Arby. E chiar atît de bună?

– Chiar aşa, spuse Malcolm.

Kelly privi către Arby şi spuse:

– Arb. Asta e legenda unei hărţi!

– Da, cred că da. Fain, nu?

Apăsă o tastă şi trimise imaginea către imprimantă.

Malcolm mai privi o dată lista, apoi își îndreptă din nou atenția către hărțile de satelit, studiindu-le pe fiecare de aproape cu lupa, cu nasul aproape lipit de fotografii.

– Arb, spuse Kelly, nu mai sta acolo degeaba. Haide! Recuperează harta! De ea avem nevoie!

– Nu știu dacă am să reușesc, spuse Arb. E în format pe treizeci și doi de biți[1].

– Nu te mai plînge, Arb. Fă-o!

– Nu-i nevoie, spuse Malcolm, îndepărtîndu-se de imaginile de satelit prinse în bolduri de afișier. Nu e important.

– Nu? făcu Arb, puțin rănit în amorul propriu.

– Nu, Arb. Te poți opri. Pentru că, din ce-ai descoperit pînă acum, sînt sigur că putem identifica insula pe loc.

---

1 Expresie argotică referitoare la „adîncimea“ de culoare a unei imagini, indicînd numărul de biți alocați fiecărui punct de pe ecran. Unei imagini alb-negru i se alocă un singur bit – *da* sau *nu* – , pe cînd o imagine cu adîncimea de 32 de biți, așa-numită „true color“, conține informație pentru 16,7 milioane de nuanțe. Acest format este utilizat la imagini de calitate fotografică și oferă cea mai mare cantitate de informații vizuale. Singurul „defect“ este dimensiunea foarte mare a fișierului rezultat (*n.tr.*).

James

Ed James căscă şi împinse mai tare casca în ureche. Voia să fie sigur că prinde totul. Se foi în scaunul şoferului din Taurus-ul lui cenuşiu, încercînd să se aşeze mai confortabil şi să rămînă treaz. Reportofonul continua să înregistreze, aşezat alături de carneţel şi de ambalajele mototolite ale două Big Mac-uri. James privi peste stradă, către apartamentul lui Levine. La ferestrele celui de-al treilea etaj, luminile erau aprinse.

Microfonul miniatural pe care-l pusese săptămîna trecută funcţiona bine. Prin casca din ureche, auzi vocea unuia dintre puşti:

– Cum?

Apoi, tipul cu piciorul beteag, Malcolm, spuse:

– Esenţa verificarii este convergenţa într-un singur punct a mai multor căi de raţionament.

– Adică? întrebă puştiul.

– Uită-te la imaginile Landsat, spuse Malcolm.

Pe carneţel, James scrise LANDSAT.

– Ne-am mai uitat la ele, spuse fata.

James se simţi prost că nu-şi dăduse seama mai devreme că puştii lucrau pentru Levine. Îi ţinea bine minte, erau în clasa în care preda Levine. Un băiat scund, negru, şi o fetiţă albă, stîngace. Nişte copii obişnuiţi: să fi avut vreo unsprezece, doisprezece ani. Trebuia să-şi fi dat seama.

Acum nu mai conta, gîndi el. Căpătase, oricum, infor-

mația. James vîrî mîna în torpedo, scoase ultimii doi cartofi pai și-i mîncă, așa sleiți cum erau.

– Bine, îl auzi spunînd pe Malcolm. E insula de aici. Pe insula asta s-a dus Levine.

– Credeți? spuse fata cu îndoială în glas. Asta-i... Isla Sorna.

James scrise ISLA SORNA.

– Asta-i insula pe care-o căutăm, spuse Malcolm. De ce? Din trei motive care n-au legătură unul cu altul. Mai întîi, pentru că este proprietate privată, deci nu a fost cercetată cu atenție de către guvernul costarican. Mai apoi, e proprietatea privată a cui? A nemților, care au concesionat drepturile de exploatare minieră în anii douăzeci.

– Cărțile acelea în germană!

– Exact. În al treilea rînd, din lista lui Arby – și din altă sursă independentă – reiese limpede că există gaz vulcanic în Zona B. Deci, care insulă are gaze vulcanice? Ia lupa și uită-te singură. După cum vezi, numai una dintre insule.

– Adică aici? spuse fata.

– Exact. Ăsta-i fum vulcanic.

– De unde știți?

– Din analiza spectrografică. Vezi vîrful de aici, de pe grafic? E semnul prezenței sulfului în pătura de nori. Nu există alte surse de sulf în afară de cele vulcanice.

– Ce înseamnă vîrful celălalt? întrebă fetița.

– Metan, spuse Malcolm. Se pare că există acolo o sursă importantă de gaz metan.

–Și asta e vulcanică? întrebă Thorne.

– S-ar putea. Metanul este eliberat prin activitate vulcanică, dar cel mai adesea în timpul erupțiilor. Cealaltă posibilitate ar fi o sursă organică.

– Organică? Ce înseamnă?

–Ierbivore mari și...

James nu reuși să audă restul replicii, apoi puștiul spuse, parcă supărat:

– Vreți să-mi termin recuperarea fișierelor sau nu?

– Nu, răspunse Thorne. Nu mai contează acum, Arby. Ştim ce avem de făcut. Hai să mergem, copii!

James ridică privirile către apartament şi văzu luminile stingîndu-se. Cîteva minute mai tîrziu, Thorne şi copiii ieşiră prin uşa din faţă. Urcară într-un jeep şi plecară. Malcolm se îndreptă către maşina lui, intră stîngaci şi plecă în direcţia opusă.

James se gîndi să-l urmărească pe Malcolm, dar avea altceva de făcut acum. Porni motorul, ridică telefonul şi formă un număr.

Sisteme de teren

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd ajunseră înapoi la biroul lui Thorne, Kelly făcu ochii mari, uimită. Majoritatea lucrătorilor plecaseră şi atelierul fusese curăţat. Cele două caravane şi Explorer-ul stăteau una lîngă alta, proaspăt vopsite în verde-închis şi pregătite de plecare.

– Le-au terminat!

– Ţi-am spus, făcu Thorne, apoi se întoarse către şeful echipei, Eddie Carr, un tînăr solid la vreo douăzeci de ani. Eddie, cum stăm?

– Tocmai am terminat, Doc, spuse Eddie. Vopseaua e încă proaspătă în unele locuri, dar se usucă pînă dimineaţă.

– Nu putem aştepta pînă dimineaţă. Plecăm acum.

– Plecăm? Şi noi?

Kelly şi Arby schimbară ocheade. Era ceva nou şi pentru ei.

– Am nevoie de tine să conduci una dintre maşini, Eddie, spuse Thorne. Trebuie să fim la aeroport pînă la miezul nopţii.

– Dar credeam c-o să facem nişte teste de teren...

– N-avem vreme pentru asta. Mergem direct la ţintă.

Se auzi soneria de la uşa din faţă.

– Probabil e Malcolm, spuse Thorne, apăsînd butonul care debloca uşa.

– Nu facem probele de teren? insistă Eddie cu o privire îngrijorată. Părerea mea e să le scuturăm puţin, Doc. Am

făcut nişte modificări destul de complexe aici şi...

– Nu-i vreme, spuse Malcolm intrînd în atelier. Trebuie să plecăm de îndată. Se întoarse către Thorne. Sînt foarte îngrijorat în privinţa lui.

– Eddie! făcu Thorne. Ne-au venit actele de ieşire din ţară?

– Sigur, le avem de două săptămîni.

– Bine, adu-le şi sună-l pe Jenkins, spune-i să vină la întîlnire la aeroport şi să se ocupe de detalii. Vreau ca peste patru ore să fim în avion.

– Bine, Doc, dar...

– Taci şi fă ce ţi-am spus!

– Plecaţi în Costa Rica? întrebă Kelly.

– Exact. Trebuie să-l recuperăm pe Levine. Dacă nu e prea tîrziu.

– Venim cu dumneavoastră, spuse Kelly.

– Aşa-i, întări Arby. Mergem.

– Sub nici o formă, spuse Thorne. Nici nu discutăm.

– Dar o merităm!

– Doctorul Levine a vorbit cu părinţii noştri!

– Deja avem permisiunea!

– Aveţi permisiunea, spuse cu severitate Thorne, să ieşiţi la testele de teren în pădurea aflată la o sută de mile de aici. Dar noi nu facem asta. Mergem într-un loc care ar putea fi foarte periculos, iar voi n-aveţi ce căuta acolo, asta să fie clar!

– Dar...

– Copii, făcu Thorne. Nu mă pisaţi la cap. Vreau să dau un telefon. Adunaţi-vă lucrurile. Plecaţi acasă!

Se întoarse şi se îndepărtă.

– Măi să fie, mormăi Kelly.

Arby scoase limba către spatele lui Thorne şi mormăi:

– Ce dobitoc!

– Încadrează-te în program, Arby, spuse Thorne, fără să privească înapoi. Voi doi mergeţi acasă. Punct.

Intră în birou şi trînti uşa.

Arby îşi vîrî mîinile în buzunare.

– N-ar fi putut găsi locul fără ajutorul nostru.

– Ştiu, Arb, spuse ea. Dar nu-l putem obliga să ne ia.

Se întoarseră spre Malcolm.

– Doctore Malcolm, nu puteţi, vă rugăm...

– Îmi pare rău, spuse Malcolm. Nu pot.

– Dar...

– Răspunsul e nu, copii. E prea primejdios.

Învinşi, se îndreptară către maşinile care luceau sub luminile din tavan. Explorer-ul avea montate pe acoperiş şi capotă panourile fotovoltaice negre, iar interiorul era înghesuit cu echipament electronic lucitor. Imaginea în sine a Explorer-ului era suficientă să le dea senzaţia aventurii – o aventură la care ei nu aveau să participe.

Arby aruncă o privire în caravana cea mai mare, făcînd palmele streaşină între ochi şi fereastră.

– Măiculiţă, ia uită-te la asta!

– Eu intru, spuse Kelly şi deschise uşa.

Fu surprinsă pe moment de rezistenţa şi de greutatea ei. Apoi urcă treptele.

Înăuntru, caravana era capitonată cu material cenuşiu şi avea o mulţime de echipament electronic. Era împărţită în secţiuni, pentru diferitele funcţii ale laboratorului. Zona principală era un laborator de biologie, cu tăviţe pentru probe, măsuţe de disecţie şi microscoape conectate la monitoare video. Laboratorul mai conţinea echipament biochimic, spectrometre şi o serie de analizoare automate. Alături se afla o secţiune computerizată, o bancă de date şi o secţiune pentru comunicaţii. Tot echipamentul de laborator fusese miniaturizat şi fixat pe panouri rabatabile, care se prindeau în bolţuri pe pereţi.

– Asta-i mişto, spuse Arby.

Kelly nu-i răspunse, absorbită de cercetările ei. Doctorul Levine făcuse planurile pentru caravană cu un scop bine precizat. Nu se vedeau provizii de substanţe pentru geologie, botanică sau chimie şi lipseau o mulţime de alte aparate nece-

sare unei echipe de teren. Nu era un laborator ştiinţific general. Părea să fie doar o unitate de biologie şi o unitate mare computerizată.

Biologie şi computere.

Punct.

Pentru ce fel de studii fusese construită această caravană?

De perete era prins un raft mic, în care cărţile erau fixate cu bandă Velcro. Trecu peste titluri: *Modelarea sistemelor adaptative biologice, Dinamica comportamentului vertebratelor, Adaptarea în sistemele naturale şi artificiale, Dinozaurii din America de Nord, Preadaptare şi evoluţie*... Setul de cărţi părea ciudat pentru o expediţie în sălbăticie; dacă fuseseră alese după o anumită logică, aceasta îi scăpa.

Păşi mai departe. Din loc în loc, de-a lungul pereţilor, putea vedea locurile unde caravana fusese întărită; pereţii erau străbătuţi de bare închise la culoare, din fibră de carbon, în formă de fagure. Îl auzise pe Thorne spunînd că acelaşi material era folosit şi la construcţia supersonicelor. Foarte uşor şi foarte rezistent. Şi mai observă că toate geamurile fuseseră înlocuite cu o sticlă specială în care se găsea încastrată o plasă fină metalică.

De ce trebuia să fie atît de rezistentă această caravană?

Se simţea puţin stînjenită. Îşi aminti de legătura telefonică cu doctorul Levine de mai devreme. Richard spusese că era înconjurat.

Cine îl înconjurase?

Mai spusese: „Le pot simţi mirosul, mai ales noaptea".

La ce se referea?

Cine erau EI?

Încă tulburată, Kelly se îndreptă spre partea din spate a caravanei, unde se afla o zonă de odihnă cu aspect intim; acolo, ferestrele aveau perdele cadrilate. O bucătărie compactă, o toaletă şi patru paturi. Compartimente de bagaje deasupra şi dedesubtul paturilor. Exista chiar şi o cabină de duş. Era drăguţ.

De acolo, Kelly trecu prin burduful dintre caravane. Părea

legătura dintre două vagoane de tren, un scurt pasaj de trecere. Intră în cealaltă caravană, care părea mai mult a fi destinată depozitării: cauciucuri de rezervă, piese, echipament de laborator, rafturi şi cufere. Toate proviziile care trebuiau unei expediţii lungi. Exista chiar şi o motocicletă prinsă la spatele caravanei. Kelly încercă să deschidă cîteva cufere, dar erau încuiate.

Dar chiar şi aici existau stîlpi de rezistenţă suplimentari. Această secţiune fusese construită foarte solid.

De ce? se întrebă ea. De ce atîta rezistenţă?

– Uită-te la asta, spuse Arby, stînd dinaintea unui instrument de lîngă perete.

Era un panou complex cu afişaje cu LED-uri şi o mulţime de butoane; lui Kelly îi făcea impresia unui termostat complicat.

– La ce serveşte? întrebă Kelly.

– Monitorizează întregul trailer, spuse el. Poţi face orice din locul ăsta. Controlează toate sistemele, tot echipamentul. Uite, sînt şi camere video...

Arby apăsă un buton şi unul dintre monitoare prinse viaţă. Îl văzură pe Eddie îndreptîndu-se către ei.

– Hei, dar asta ce-i? făcu Arby. La partea de jos găsise un buton acoperit cu un căpăcel de siguranţă. Butonul era argintiu şi avea gravat pe el DEF.

– Pariez că declanşează sistemul defensiv contra urşilor de care vorbea mai înainte.

O clipă mai tîrziu, Eddie deschise uşa caravanei şi spuse:

– Mai bine aţi termina cu prostiile, o să consumaţi bateriile. Haide. Aţi auzit ce-a spus doctorul. E vremea să vă întoarceţi acasă.

Kelly şi Arby schimbară ocheade.

– Bine, spuse Kelly. Plecăm.

Părăsiră caravana fără tragere de inimă.

Traversară atelierul către biroul lui Thorne, să-şi ia rămas-bun.

– Aş fi vrut să ne lase să mergem, spuse Arby.

– Şi eu.

– Nu vreau să stau acasă în vacanţă. O să mă pună la treabă tot timpul, făcu el, referindu-se la părinţi.

– Ştiu.

Nici Kelly nu voia să meargă acasă. Ideea testelor de teren din timpul vacanţei de primăvară fusese perfectă din punctul ei de vedere, pentru că, în felul ăsta, ieşea din casă şi scăpa dintr-o situaţie dezagreabilă. În timpul zilei, mama ei lucra la introducerea datelor pe calculator într-o companie de asigurări, iar noaptea lucra ca ospătar la Denny's. Era tot timpul ocupată cu slujba, iar ultimul ei prieten, Phil, avea obiceiul să rămînă deseori peste noapte în casă. Fusese bine cîtă vreme o avusese pe Emily aproape, dar acum Emily studia la colegiul de asistente medicale, iar Kelly rămăsese singură în casă. Iar Phil era cam ciudat. Dar mamei îi plăcea Phil, aşa că nu voia s-o audă pe Kelly spunînd ceva rău despre el. Îi spunea tot timpul să aibă răbdare şi să mai crească.

De aceea se îndrepta Kelly către biroul lui Thorne, sperînd inutil să-l convingă în ultima clipă. Thorne vorbea la telefon, cu spatele la ei. Pe ecranul computerului, văzură una dintre imaginile de satelit pe care le luaseră din apartamentul lui Levine. Thorne tot mărea imaginea. Bătură la uşă, o deschiseră puţin.

– Pa, doctore Thorne.

– La revedere, doctore Thorne.

Thorne se întoarse, ţinînd receptorul la ureche.

– Pa, copii.

Le făcu un gest slab din mînă.

Kelly ezită.

– Ştiţi, n-am putea vorbi o clipă despre...

– Nu, scutură Thorne din cap.

– Dar...

– Nu, Kelly. Trebuie să prind legătura asta telefonică, spuse el. Acum e patru dimineaţa în Africa şi peste puţin timp, o să se ducă la culcare.

– Cine?

– Sarah Harding.

– Vine şi Sarah Harding? spuse ea, întîrziind în prag.

– Nu ştiu, ridică Thorne din umeri. Vacanţă plăcută, copii. Ne vedem peste o săptămînă. Mulţumesc pentru ajutor. Plecaţi acum.

Privi prin atelier.

– Eddie, copiii pleacă. Condu-i la uşă şi dă-i afară! Adu-mi actele acelea! Şi fă-ţi bagajele, mergi cu mine! Apoi, cu voce indiferentă, spuse: Da, centrala, încă mai aştept.

Şi se întoarse cu spatele.

Harding

Prin binoclul cu infraroşii, lumea apărea în umbre de un verde-fluorescent. Sarah Harding privea savana africană. Chiar în faţă, desupra ierburilor înalte, văzu o colină stîncoasă. Înapoia bolovanilor se vedeau clipind puncte verzi, lucitoare. Hyrax-i de stîncă, gîndi ea, sau nişte rozătoare mici de-acelaşi soi.

Stătea în picioare în jeep; purta un tricou absorbant ca să se ferească de aerul rece al nopţii; resimţind greutatea binoclului, întoarse încet capul. Auzea ţipătul şi încerca să-i localizeze sursa.

Ştia că animalele erau ascunse privirii, chiar şi din punctul înalt unde se afla, chiar şi ridicată în picioare în maşină. Se răsuci încet către nord, căutînd mişcări în ierburi. Nu văzu nici una. Se întoarse iute, lumea verde se-nvîrteji brusc. Acum privea către sud.

Şi văzu.

Iarba se despica după un model complicat, o dată cu înaintarea grupului care ţipa şi lătra, gata să atace. Preţ de o clipă, prinse imaginea femelei pe care ea o numea Figura Unu, sau F1. F1 se deosebea de ceilalţi printr-o dungă albă între ochi. F1 înainta în salturi, în felul caracteristic hienelor,

pe o parte; își arăta colții; aruncă o privire către restul grupului, notînd poziția fiecărui membru.

Sarah Harding se răsuci cu binoclul la ochi, privind înaintea grupului. Văzu prada: o turmă de bivoli africani, îngropați pînă la piept în iarbă, agitați. Bivolii mugeau și băteau din picioare.

Hienele țipară și mai tare; în felul ăsta, prada devenea mai confuză. Trecură în goană prin turmă, încercînd s-o spargă, să separe viteii de mamele lor. Bivolii africani păreau proști și înceți – în realitate, erau printre cele mai primejdioase mamifere africane mari, creaturi greoaie cu coarne ascuțite și cu o dispoziție proastă, cunoscută de toți. Hienele nu puteau spera să doboare un adult, decît dacă acesta era rănit sau bolnav.

Dar aveau să încerce să prindă un vițel.

De la volanul jeepului, Makena, asistentul ei, spuse:

– Vreți să mă apropii mai mult?

– Nu, distanța asta e bună.

De fapt, era mai mult decît bună. Jeepul se afla pe o mică ridicătură și aveau un cîmp vizual mai bun decît de obicei. Cu ceva noroc, avea să înregistreze întreaga strategie a atacului. Porni camera video așezată pe un trepied de cinci picioare înălțime și dictă rapid în reportofon.

– F1 la sud, F2 și F5 pe flancuri, la douăzeci de iarzi, F3 în centru, F6 ocolind de departe prin est. Nu-l văd pe F7. F8 ocolește prin nord. F1 drept înainte. Rup rîndurile. Turma se mișcă, bate din picioare. Uite-l pe F7. Direct înainte, prin turmă. F8 intră dinspre nord. Iese, încercuiește din nou.

Era comportamentul clasic al hienelor. Animalele conducătoare alergau prin turmă, în vreme ce celelalte îi dădeau ocol, apărînd mai apoi dinspre laturi. Bivolii nu-i puteau

urmări pe atacatori. Ascultă mugetele turmei, semn că aceasta intrase în panică şi că avea să rupă curînd formaţia compactă. Animalele masive se despărţiră, se răsuciră, priviră neputincioase. Harding nu putea zări viţeii; erau sub nivelul ierbii. Dar le putea auzi strigătele plîngăreţe.

Hienele se întorceau. Bivolii bătură din picioare şi-şi aplecară capetele ameninţător. Hienele despicau ierburile, dînd ocol, ţipînd şi lătrînd; sunetele căpătară un ritm staccato. Zări pentru o clipă femela F8, cu botul deja înroşit de sînge. Dar Harding nu văzuse atacul.

Turma de bivoli fugi pe o distanţă scurtă către est, apoi se regrupă. O femelă se separase de turmă. Mugea fără încetare către hiene. Viţelul pe care-l luaseră fusese al ei.

Harding se simţi frustrată. Atacul fusese atît de iute – prea iute – ceea ce însemna că hienele avuseseră noroc sau că viţelul fusese rănit dinainte. Sau poate că fusese foarte tînăr, poate chiar un nou-născut: mai erau cîţiva bivoli cu viţei. Trebuia să revadă videocaseta, să încerce să reconstituie ceea ce se întîmplase. Riscul studierii animalelor nocturne rapide, gîndi ea. Fără nici o îndoială, hienele răpiseră un animal. Se adunaseră cu toate în acelaşi loc; ţipau şi săreau. Îl văzu întîi pe F3, apoi pe F5, cu boturile însîngerate. Acum apărură şi căţelandrii, scheunînd să ajungă la pradă. Adulţii le făcură loc de îndată, îi ajutară să mănînce. Uneori, smulgeau carne de pe oase şi o întindeau celor mici ca s-o poată mînca.

Sarah Harding era obişnuită cu acest comportament al lor şi devenise în ultimii ani cel mai mare expert din lume în problema hienelor. Cînd îşi raportase pentru prima oară descoperirile, colegii o întîmpinaseră cu neîncredere, ba chiar cu furie şi-i discutaseră rezultatele în termeni obraznici. Fusese atacată pentru că era femeie, pentru că era atrăgătoare,

pentru că ar avea „o perspectivă feministă împovărătoare“. Rectorul universității îi reamintise că nu era încă titulară pe post. Colegii clătinaseră din cap, amenințători. Dar Harding perseverase și, încetul cu încetul, acumulînd tot mai multe date, viziunea ei asupra hienelor ajunsese să fie acceptată.

Cu toate astea, hienele nu aveau să fie niciodată niște ființe atrăgătoare, gîndi ea, privindu-le cum se hrănesc. Păreau jalnice, cu capul prea mare și trup uscățiv, cu blana peticită și mototolită, neîndemînatice, cu un glas amintind prea tare de un hohot isteric. Într-o lume tot mai urbanizată, cu zgîrie-nori de beton, animalele sălbatice erau romanțate, clasificate drept nobile și jalnice, drept eroi și tîlhari. În această lume condusă de mijloacele de informare, hiena era pur și simplu prea nefotogenică pentru a putea fi admirată. De mult catalogate drept răufăcători ai cîmpiei africane, nu se făcuse nici un studiu sistematic pînă ce nu-și începuse Harding cercetările.

Descoperirile ei aruncau o altă lumină asupra hienelor. Vînători curajoși și părinți sensibili, trăiau într-o structură socială remarcabil de complexă – care, pe deasupra, mai era și matriarhat. În ceea ce privea binecunoscutul țipăt, el reprezenta de fapt o formă de comunicare extrem de complexă.

Auzi un răget și prin binoclul cu infraroșii văzu primul dintre lei apropiindu-se de pradă. Era o femelă mare, dînd tîrcoale tot mai aproape. Hienele lătrară și atacară leoaicele, îndepărtîndu-și puii. După cîteva clipe, alți lei apărură și se așezară să mănînce din prada hienelor.

Leul, gîndi ea. Era un animal destul de urîcios. Deși era numit regele fiarelor, leii erau de fapt răi și...

Sună telefonul.

– Makena, făcu ea.

Telefonul sună din nou. Cine putea s-o caute la ora asta?

Se încruntă. Prin binoclu, văzu leoaica ridicînd privirea, întorcînd capul să scruteze noaptea.

Makena cotrobăia sub torpedo, căutînd telefonul. Soneria se mai auzi de trei ori pînă ce-l găsi.

Îl auzi spunînd:

– *Jambo, mzee.* Da, doctor Harding este aici.

Îi înmînă telefonul.

– E doctor Thorne.

Fără tragere de inimă, renunţă la binoclul de noapte şi luă receptorul. Îl cunoştea bine pe Thorne; el concepuse cea mai mare parte a echipamentului aflat în jeepul său.

– Doc, ar fi bine să fie important.

– Este, spuse Thorne. Te sun în privinţa lui Richard.

– Ce s-a-ntînplat?

Sarah îi simţi îngrijorarea, dar nu-i înţelegea motivul. În ultima vreme, Levine fusese o pacoste, îi telefonase aproape zilnic din California, obosind-o cu întrebări despre lucrul pe teren cu animalele. Avea o mulţime de întrebări despre ascunzişuri, despre paravane, despre protocolul de date şi înregistrări, şi tot aşa...

– Ţi-a spus vreodată ce are de gînd să studieze? întrebă Thorne.

– Nu, răspunse ea. De ce?

– Chiar nimic?

– Nu, repetă Harding. Era foarte secretos. Dar am înţeles că a localizat o populaţie de animale de care s-ar putea folosi ca să aducă un argument valabil asupra sistemelor biologice. Ştii cît de obsedat este de problema asta. De ce?

– Pentru că a dispărut, Sarah! Malcolm şi cu mine credem că a intrat într-un soi de necaz. L-am localizat pe o insulă din

Costa Rica şi acum vrem să mergem să-l recuperăm.

– Acum? spuse ea.

– În noaptea asta. Zburăm la San José peste cîteva ore. Ian merge cu mine. Am vrea să vii şi tu.

– Doc, făcu ea. Chiar dacă iau primul zbor din Seronera mîine dimineaţă către Nairobi, o să-mi trebuiască aproape o zi să ajung acolo. Şi asta dacă am noroc. Adică...

– Tu hotărăşti, o întrerupse Thorne. Am să-ţi dau detaliile şi tu ai să hotărăşti.

Îi dădu informaţiile, iar ea le notă pe carneţelul prins de încheietura mîinii. Apoi Thorne închise.

Sarah rămase privind noaptea africană, simţind în faţă briza rece. Din beznă, auzi mîrîitul leilor lîngă pradă. Munca ei era aici. Viaţa ei era aici...

– Doctor Harding? Ce facem? întrebă Makena.

– Ne întoarcem, spuse ea. Trebuie să-mi fac bagajele.

– Plecaţi?

– Da. Plec.

Mesaj

Thorne conduse către aeroport, lăsînd în urmă luminile din San Francisco. Malcolm stătea pe locul de alături. Privi către Explorer-ul care venea în urmă şi spuse:

– Eddie ştie care-i situaţia?

– Da, răspunse Thorne. Dar nu-s sigur că o şi crede.

– Iar copiii nu ştiu, aşa-i?

– Aşa-i, spuse Thorne.

Se auzi un semnal scurt. Thorne scoase pagerul radio, un aparat mic, negru, marca Envoy. Una dintre lumini clipea. Ridică ecranul şi-i înmînă aparatul lui Malcolm.

– Citeşte mesajul în locul meu.

– E de la Arby, făcu Malcolm. Spune: „Călătorie plăcută. Dacă aveţi nevoie de noi, sunaţi-ne. Sîntem aici, gata să vă ajutăm". Şi dă un număr de telefon.

Thorne rîse.

– Sînt adorabili puştii ăştia. Nu renunţă niciodată. Apoi îi veni un gînd şi se încruntă. Ce oră arată mesajul?

– E transmis acum patru minute, răspunse Malcolm. Vine prin reţeaua de calculatoare.

– Bine. Verificam şi eu...

Făcură la dreapta, către aeroport. Văzură luminile de la distanţă. Malcolm privea sumbru înainte.

– Nu e foarte înţelept din partea noastră să ne grăbim în felul ăsta. Nu aşa trebuie procedat.

– Ar trebui să meargă totul bine, făcu Thorne. Dacă nimerim pe insula care trebuie.

– Nimerim, spuse Malcolm.

– De unde ştii?

– Cel mai important indiciu a fost unul despre care copiii nu ştiu. Cu cîteva zile în urmă, Levine a văzut cadavrul unuia dintre animale.

– Ce spui?

– Da. A reuşit să arunce o privire înainte ca oficialităţile să-l ardă. Şi a descoperit că era marcat. A tăiat eticheta şi mi-a trimis-o.

– Marcat? Adică...

– Da. Ca un specimen biologic. Marcajul era vechi şi avea eroziuni datorate acidului sulfuric.

– Trebuie să fie de provenienţă vulcanică, spuse Thorne.

– Exact.

– Spui că era un marcaj vechi?

– De cîţiva ani, răspunse Malcolm. Dar descoperirea cea mai interesantă a fost felul în care a murit animalul. Levine a tras concluzia că animalul a fost rănit încă din timpul vieţii – o sfîşietură la picior care ajungea pînă la os.

– Adică animalul a fost rănit de către un alt dinozaur? întrebă Thorne.

– Da. Exact.

Merseră un timp în tăcere.

– Cine mai ştie, în afară de noi, despre insula asta?

– Nu ştiu, răspunse Malcolm. Dar cineva încearcă să afle. Biroul meu a fost spart astăzi şi fotografiat.

– Grozav, oftă Thorne. Dar atunci nu ştiai unde era insula, nu?

– Nu. Încă nu adunasem toate datele.

– Crezi că le-a adunat altcineva?

– Nu, spuse Malcolm. Sîntem singurii.

Exploatare

Lewis Dodgson deschise brusc uşa purtînd însemnul DEPOZIT ANIMALE şi imediat toţi cîinii începură să latre. Dodgson traversă coridorul dintre rîndurile de cuşti stivuite de ambele părţi pînă la zece picioare înălţime. Clădirea era mare; corporaţia Biosyn din Cupertino, statul California, avea nevoie de o clădire mare pentru animalele de laborator.

Mergînd alaturi de el, Rossiter, şeful companiei, îşi perie cu un gest sumbru reverele costumului italian.

– Urăsc amărîtul ăsta de loc, spuse el. De ce-ai insistat să vin aici?

– Pentru că trebuie să vorbim despre viitor, spuse Dodgson.

– Ce duhoare, făcu Rossiter, aruncînd o privire la ceasul de la mînă. Dă-i drumul, Lew.

– Putem discuta aici.

Dodgson îl conduse la ghereta de sticlă a supraveghetorului, aflată în mijlocul clădirii. Sticla înăbuşea lătratul cîinilor. Dar, prin fereastră, puteau vedea şirurile de animale.

– E simplu, spuse Dodgson, începînd să se plimbe cu mîinile la spate. Dar cred că e important.

Lewis Dodgson, la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, era un tip copilăros şi obraznic. Trăsăturile îi erau tinereşti, iar

felul de a se purta, blînd. Dar aparenţele înşelau – Dodgson cel cu chip de copil era unul dintre cei mai mîrşavi şi agresivi geneticieni din generaţia lui. Cariera îi era controversată: îşi terminase studiile la Hopkins, dar fusese suspendat pentru că pusese la punct o terapie genetică pe oameni fără permisiunea procuraturii. Mai tîrziu, după ce se alăturase companiei Biosyn, dirijase un controversat test de vaccinare antirabică în Chile – fermierii, nişte bieţi analfabeţi, nu fuseseră informaţi de faptul că serviseră drept cobai pentru teste.

De fiecare dată, Dodgson explicase că era un savant grăbit şi că nu putea fi ţinut pe loc de nişte reglementări făcute pentru cei inferiori. Se descria pe sine drept „orientat în funcţie de rezultate“, ceea ce însemna de fapt că făcea orice lucru pe care-l considera necesar pentru a-şi atinge scopurile. Era şi un neobosit promotor de sine. În cadrul companiei, Dodgson se prezenta drept cercetător, chiar dacă îi lipsea capacitatea de a conduce o cercetare originală; de fapt, nici nu făcuse vreuna vreodată. Intelectul lui era fundamental derivativ; niciodată nu se gîndea la ceva pînă nu-i venea altcuiva ideea. Se pricepea foarte bine la „dezvoltarea“ unei cercetări, însemnînd, de fapt, că fura munca altuia, aflată într-un stadiu incipient. În treburi din astea era fără scrupule. Condusese, vreme de mulţi ani, secţia de inginerie reversă de la Biosyn, care, teoretic, examina produsele concurenţei şi determina felul în care erau concepute. Dar, practic, „ingineria reversă“ se referea, în bună parte, la spionajul economic.

Rossiter, fireşte, nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Dodgson. Nu-l plăcea şi-l evita pe cît putea. Dodgson risca întotdeauna, sărea etape; îl făcea pe Rossiter să se simtă stînjenit. Dar Rossiter mai ştia şi că biotehnologia modernă însemna o luptă teribilă. Ca să rămînă în competiţie, fiecare companie

avea nevoie de un om precum Dodgson. Iar Dodgson era foarte bun în munca lui.

– Am să trec direct la subiect, spuse Dodgson, întorcîndu-se către Rossiter. Dacă acționăm iute, cred că avem șansa să punem mîna pe tehnologia de la InGen.

– Iar...? oftă Rossiter.

– Știu, Jeff. Știu ce simți. Recunosc, e o adevărată poveste aici.

– Poveste? Singura poveste este că ai ratat – ori de cîte ori ai avut ocazia. Am tot încercat – și pe ușa din față și pe cea din spate. La naiba, am încercat chiar să cumpărăm compania, cînd se afla sub Capitolul 11, pentru că ne-ai spus atunci c-ar fi disponibilă. Dar s-a dovedit a nu fi așa. Japonezii nu voiau să vîndă.

– Înțeleg, Jeff. Dar să nu uităm...

– Ce nu pot *eu* să uit, spuse Rossiter, este că am plătit șapte sute cincizeci de mii de dolari prietenului tău Nedry și nu am căpătat nimic în schimb.

– Dar, Jeff...

– Apoi am plătit cinci sute de mii de dolari spărgătorului acela de mariaje, Dai-Ichi. Nici de aici n-a ieșit nimic. Încercările noastre de a acapara tehnologia InGen au fost complet ratate. Asta nu pot eu să uit.

– Important, sublinie Dodgson, este să continuăm lupta. Tehnologia asta este vitală pentru viitorul companiei noastre.

– Așa spui tu.

– Lumea se schimbă, Jeff. Încerc să rezolv una dintre problemele majore cu care se va confrunta compania asta în secolul douăzeci și unu.

– Și anume?

Dodgson arătă pe geam către cîinii care lătrau.

– Testele pe animale. Hai s-o recunoaştem, Jeff: an de an, sîntem din ce în ce mai presaţi să nu mai folosim animale pentru teste şi cercetări. În fiecare an, tot mai multe demonstraţii, dezvăluiri, articole de presă. La început, aveam de-a face numai cu nişte indivizi plini de zel şi fără minte, susţinuţi de celebrităţile de la Hollywood. Dar acum avem pe cap o mişcare adevărată: chiar şi filozofii de la universitate au început să spună că testele pe maimuţe, pe cîini şi chiar pe cobai sînt lipsite de etică; cică animalele ar fi tratate nedemn. Am primit chiar şi unele proteste referitoare la „exploatare", deşi animale de felul ăsta se găsesc în farfurii, ca meniu, peste tot. Îţi spun, Jeff, mişcarea asta n-o să se termine niciodată. Pînă la urmă, cineva o să ajungă să spună că nu mai putem exploata nici măcar bacteriile pentru a crea produse genetice.

– Ei, haide...

– Aşteaptă şi-ai să vezi. O să se ajungă şi-aici. Singura şansă ar fi sa avem animale create în întregime prin procedee genetice. Ia gîndeşte-te – un animal care a dispărut şi este readus la viaţă este doar un obiect cu scopuri practice, nu un animal. Nu poate avea nici un drept. A dispărut deja. Deci, dacă există, e numai pentru că noi l-am fabricat. L-am făcut, l-am patentat, e proprietatea noastră. Şi e un cîmp de teste perfect. Cred că sistemele enzimatice şi hormonale ale dinozaurilor sînt identice cu acelea ale mamiferelor. Pe viitor, medicamentele vor putea fi testate pe dinozauri mici la fel de bine ca pe cîini sau cobai – cu mult mai puţine riscuri din punct de vedere juridic.

Rossiter clătină din cap.

– Aşa crezi tu.

– Ştiu că aşa o să fie. De fapt, sînt nişte şopîrle mari, Jeff.

Şi nimeni nu are la inimă şopîrlele. Nu seamănă cu căţeluşii ăştia drăguţi care-ţi ling mîna şi-ţi rup inima. Şopîrlele n-au personalitate. Sînt nişte şerpi cu picioare.

Rossiter oftă.

– Jeff... Vorbim despre libertatea adevărată. Pentru că, în momentul ăsta, orice acţiune asupra animalelor vii este blocată de piedici morale şi legale. Vînătorii de mare calibru nu mai pot împuşca un leu sau un elefant – aceleaşi animale pe care taţii şi bunicii lor obişnuiau să le împuşte, apoi să pozeze mîndri alături de ele. Acum există formulare, licenţe, cheltuieli – şi o mare povară morală. În zilele noastre, nu îndrăzneşti să împuşti un tigru şi mai apoi s-o recunoşti. În lumea de azi, eşti mai vinovat dacă împuşti un tigru decît dacă-ţi împuşti părinţii. Tigrii au avocaţi. Dar ia imaginează-ţi: o rezervă specială păstrată pentru vînătoare, poate undeva prin Asia, unde indivizi bogaţi şi importanţi pot vîna tiranozauri şi triceratopşi în mediul lor natural. Ar fi o atracţie incredibilă. Cîţi vînători au pe perete un cap de cerb împăiat? Lumea-i plină de astfel de trofee. Dar cîţi se pot lăuda că au un cap de tiranozaur atîrnat deasupra barului?

– Doar nu vorbeşti serios!

– Încerc să subliniez un lucru, Jeff: *animalele astea sînt exploatabile în întregime*. Putem face cu ele orice!

Rossiter se ridică de la masă şi-şi vîrî mîinile în buzunare. Oftă, apoi ridica privirile spre Dodgson.

– Animalele mai există încă?

Dodgson dadu încet din cap.

– Şi ştii unde sînt?

Dodgson repetă mişcarea.

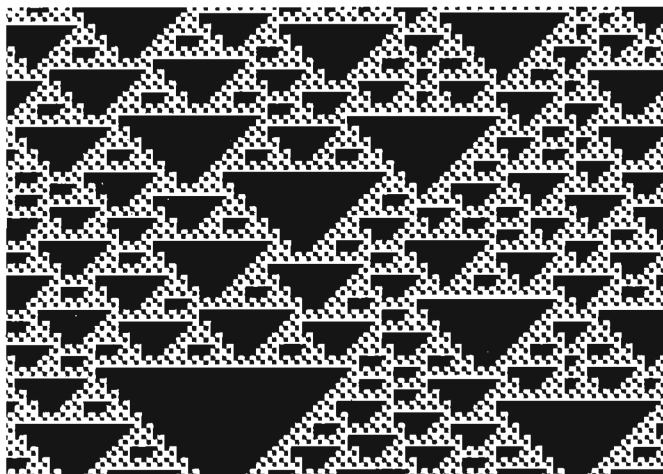
– Bine, spuse Rossiter. Fă-o!

Se întoarse către uşă, apoi se opri şi privi înapoi.

– Dar, Lew, spuse el. Hai să ne lămurim. Asta-i tot. E pentru ultima oară. Ori capeţi animalele acum, ori s-a terminat. E pentru ultima oară. Ai priceput?

– Nu-ţi face griji, spuse Dodgson. De data asta, pun mîna pe ele.

A TREIA CONFIGURAȚIE

„În faza intermediară, complexitatea aflată în dezvoltare rapidă în interiorul sistemului ascunde riscul haosului iminent. Dar acest risc e acolo, prezent.“

IAN MALCOLM

Costa Rica

În Puerto Cortés ploua cu găleata. Ploaia bătea darabana pe acoperişul gheretei metalice de lîngă aeroport. Ud pînă la piele, Thorne stătea şi aştepta, în vreme ce ofiţerul costarican verifica şi răsverifica actele. Se numea Rodriguez şi era doar un puşti de douăzeci de ani, îmbrăcat într-o uniformă care-i venea prost – un puşti îngrozit să nu facă vreo greşeală.

Thorne privi afară către pistă, unde, în lumina blîndă a răsăritului, containerele erau scoase cu macaraua din burţile a două elicoptere mari Huey. Eddie Carr era acolo, în ploaie, lîngă Malcolm, strigînd ordine lucrătorilor care fixau cablurile.

Rodriguez răsfoi printre hîrtii.

– Deci, señor Thorne, după cele scrise aici, destinaţia dumneavoastră este Isla Sorna...

– Corect.

– Iar containerele conţin doar vehicule?

– Exact. Vehicule de cercetări.

– Sorna e un loc primitiv. Nu există petrol, nici provizii, nici măcar drumuri care să-şi merite numele...

– Ai fost pe-acolo?

– Eu însumi, nu. Pe cei de aici nu-i interesează insula aceea. E un loc sălbatic, numai stînci şi junglă. Nu există nici un loc sigur ca să tragi la mal cu barca, decît în condiţii foarte speciale. De exemplu, astăzi nimeni nu poate ajunge acolo.

– Înţeleg, spuse Thorne.

– Vreau doar să vă avertizez, continuă Rodriguez, de greutățile peste care o să dați la fața locului.

– Cred că sîntem pregătiți.

– Ați luat rezerve de benzină pentru mașini?

Thorne oftă. De ce să se mai obosească să-i explice?

– Da, am luat.

– Și sînteți numai trei, doctor Malcolm, dumneata și asistentul dumitale, señor Carr?

– Corect.

– Și aveți de gînd să stați mai puțin de o săptămînă?

– Așa-i. Mai precis, vreo două zile; cu ceva noroc, sperăm să plecăm de pe insulă mîine.

Rodriguez răsfoi din nou actele, ca și cum ar fi căutat un indiciu ascuns.

– Ei...

– E vreo problemă? făcu Thorne, aruncînd o privire către ceasul de la mînă.

– Nici una, señor. Permisele dumneavoastră sînt semnate de directorul general al Rezervațiilor Naturale. Sînt în regulă... Rodriguez ezită. Dar e un lucru tare neobișnuit că s-a acordat un asemenea permis.

– De ce?

– Nu știu detalii, dar acum cîțiva ani a fost o problemă pe una dintre insule și, de atunci, Departamentul Rezervațiilor Naturale a închis pentru turiști toate insulele din Pacific.

– Noi nu sîntem turiști, preciză Thorne.

– Înțeleg asta, señor Thorne.

Rodriguez răsfoi încă o dată actele.

Thorne așteptă.

Afară, pe pistă, sistemele de prindere ale containerului intrară în funcțiune și containerul se ridică.

– Foarte bine, señor Thorne, spuse în sfîrșit Rodriguez, ștampilînd actele. Vă urez noroc!

– Mulţumesc, făcu Thorne.

Vîrî actele în buzunar, îşi aplecă fruntea sub bătaia ploii şi fugi înapoi, către pistă.

La trei mile în afara ţărmului, elicopterele străpunseră stratul de nori al coastei, ieşind în lumina dimineţii. Din cabina elicopterului din faţă, Thorne putea privi în sus şi-n jos, de-a lungul coastei. Văzu cinci insule la distanţe diferite faţă de ţărm – stînci înalte, ascuţite şi aspre, ieşind din marea albastră şi agitată. Insulele se aflau la distanţă de cîteva mile una de alta, fără îndoială făcînd parte dintr-un vechi lanţ vulcanic.

Apăsă butonul difuzorului.

– Care e Sorna?

Pilotul arătă înainte.

– Noi le spunem Cele Cinci Morţi, spuse el. Isla Muerte, Isla Matanceros, Isla Pena, Isla Tacaño şi Isla Sorna, care e cea mai mare şi cea mai departe către nord.

– Ai fost pe-acolo?

– Niciodată, señor. Dar cred c-o să găsim un loc de aterizare.

– De unde ştii?

– Cu cîţiva ani în urmă, s-au făcut nişte zboruri într-acolo. Am auzit c-au venit nişte americani şi că au făcut nişte zboruri din cînd în cînd.

– Nu germani?

– Nu, nu. N-au mai fost nemţi pe-aici... de nu ştiu cînd. De prin război. Americanii au venit...

– Cînd se petrecea asta?

– Nu ştiu exact. Să fi trecut vreo zece ani...

Elicopterul se răsuci către nord, trecînd pe lîngă cea mai apropiată insulă. Thorne zări terenul chinuit, vulcanic, acoperit cu junglă deasă. Nu se vedea nici un semn de viaţă, nici o construcţie.

– Pentru localnici, insulele astea nu sînt tocmai locuri de distracţie, observă pilotul. Se spune că de-aici nu vine nimic

bun, zîmbi el. Dar ce ştiu ei? Nu-s decît nişte indieni superstiţioşi...

Acum survolau apa, îndreptîndu-se direct către Isla Sorna. Se vedea limpede că era un vechi crater vulcanic: golaş, cu pereţi de stîncă roşii-cenuşii, erodat de intemperii.

– Unde acostează navele?

Pilotul arătă către un loc în care marea fierbea şi se lovea de stînci.

– Pe partea de răsarit a insulei sînt multe peşteri, făcute de valuri. Unii dintre localnici numesc insula asta Isla Gemido. Înseamnă „geamăt“, după sunetele pe care le scot valurile înăuntrul peşterilor. Unele peşteri merg pînă în interior şi, uneori, cu o barcă, se poate face şi traversarea. Dar asta nu pe vremea pe care o vedeţi acum.

Thorne se gîndi la Sarah Harding. Dacă avea să vină, avea să aterizeze mai tîrziu în acea zi.

– Am o colegă care s-ar putea să sosească în după-amiaza asta, spuse el. Ai putea s-o aduci?

– Îmi pare rău, făcu pilotul. Avem o treabă în Golfo Juan. Nu ne întoarcem decît la noapte.

– Cum ar putea să ajungă?

Pilotul scruta marea.

– Poate reuşeşte cu vreo barcă. Marea se schimbă de la o ora la alta. Poate că are noroc.

– Ai să te-ntorci mîine după noi?

– Da, señor Thorne. Venim dimineaţă devreme. Atunci e vîntul cel mai bun.

Elicopterul se apropie dinspre apus, ridicîndu-se la cîteva sute de picioare, trecînd pe deasupra culmilor stîncoase ca să descopere interiorul Islei Gemido. Insula părea la fel cu celelalte: rigole vulcanice şi ravine, bine acoperite cu junglă deasă. Din aer, era frumoasă, dar Thorne ştia că deplasarea pe un astfel de teren avea să fie îngrozitoare. Privi atent în jos, căutînd trasee abordabile.

Elicopterul se lăsă în jos, dînd roată zonei centrale. Thorne nu văzu nici clădiri, nici drumuri. Elicopterul coborî

către junglă. Pilotul spuse:

– Din pricina stîncilor, vînturile de aici sînt foarte proaste. Multe rafale şi curenţi ascendenţi. Un singur loc de pe insulă e sigur pentru aterizare. Privi pe fereastră. Ah, da. Acolo!

Thorne văzu un luminiş năpădit de ierburi înalte.

– O să aterizăm acolo, spuse pilotul.

Isla Sorna

Eddie Carr coborî în iarba înaltă a luminişului şi se întoarse cu spatele, să se ferească de norii de praf; cele două elicoptere se desprinseră de la sol şi se ridicară în aer. După numai cîteva clipe, se vedeau abia ca nişte pete mici, cu zgomot din ce în ce mai slab. Eddie făcu mîna streaşină la ochi şi ridică privirile.

– Cînd se-ntorc? întrebă el, pe un ton de om părăsit.

– Mîine dimineaţă, spuse Thorne. O să-l găsim pe Levine pînă atunci.

– Cel puţin, aşa ar trebui, observă Malcolm.

Elicopterele dispărură după creasta înaltă a craterului. Carr rămase alături de Thorne şi Malcolm, în luminişul scăldat în dogoarea dimineţii şi în linişte profundă a insulei.

– Locul ăsta îţi cam dă fiori, spuse Eddie, trăgîndu-şi pe ochi şapca de baseball.

Eddie Carr avea douăzeci şi patru de ani şi crescuse în Daly City. Era brunet, îndesat şi puternic. Trupul îi era musculos, dar mîinile i se păstraseră elegante, cu degete lungi şi subţiri. Eddie avea un talent deosebit – Thorne îi spunea mai degrabă geniu – pentru mecanică. Eddie putea construi şi repara orice. Îşi putea da seama de cum funcţionează un

dispozitiv doar privindu-l. Thorne îl angajase cu trei ani în urmă, oferindu-i prima lui slujbă după ce ieşise din colegiu. Ar fi trebuit să fie o slujbă temporară, să cîştige bani cu care să se întreţină la o şcoală superioară. Dar Thorne devenise de multă vreme dependent de Eddie. Iar Eddie, dinspre partea lui, nu prea era interesat să treacă din nou cu nasul în cărţi.

Totuşi, privind de jur împrejur prin luminiş, nu se gîndise niciodată că o să ajungă într-o asemenea situaţie. Eddie era un produs al oraşului, obişnuit cu mişcarea, cu zgomotul claxoanelor şi cu traficul. Liniştea asta dezolantă îl făcea să nu se simtă în apele lui.

– Haide, spuse Thorne, punîndu-i o mînă pe umăr. Să pornim.

Se întoarseră către containerele lăsate de elicoptere la cîţiva iarzi distanţă, în iarba înaltă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Malcolm.

– Nu te supăra, dar nu, spuse Eddie. E mai bine să ne ocupăm noi înşine de despachetat.

Trecu o jumătate de oră pînă ce desfăcură bolţurile panourilor din spate, le coborîră la pămînt şi pătrunseră în containere. Le trebuiră apoi doar cîteva minute să scoată maşinile. Eddie urcă la volanul Explorer-ului şi porni motorul. Torsul uşor al injectorului abia dacă se auzi.

– Cum stăm cu bateria? întrebă Thorne.

– Plină, răspunse Eddie.

– Solarele sînt bune?

– Mda. Par în regulă.

Eddie se simţea uşurat. Supraveghease personal transformarea maşinilor pe energie electrică, dar fusese o treabă grăbită şi nu avuseseră timp să le testeze minuţios. Deşi

maşinile electrice foloseau o tehnologie mai puţin complicată decît cele cu motor cu combustie internă – relicvă a secolului nouăsprezece – Eddie ştia că un echipament netestat era riscant pe teren.

Mai ales atunci cînd echipamentul folosea ultima tehnologie. Acest fapt îl tulbura pe Eddie mai mult decît voia el să recunoască. Precum cei mai mulţi mecanici cu talent nativ, era un tip profund conservator. Îi plăcea să lucreze – orice, fără să conteze – dar asta presupunea să folosească tehnologie testată şi dovedită. Din nefericire, de această dată nu avusese nici un cuvînt de spus.

Eddie era îngrijorat în privinţa a două lucruri. Mai întîi, în privinţa panourilor negre fotovoltaice, cu şirurile lor de faguri octogonali de silicon, montate pe acoperişul şi pe capota maşinilor. Aceste panouri erau eficiente şi mult mai puţin fragile decît vechile panouri solare. Eddie le fixase cu sisteme speciale de reducere a vibraţiilor de concepţie proprie. Rămînea însă un risc incalculabil: în cazul în care panourile ar fi suferit vreo stricăciune, nici vehiculele, nici aparatele electronice n-ar mai fi fost în stare să se alimenteze. Toate sistemele ar fi cedat.

Cealaltă grijă a lui era faţă de baterii. Thorne alesese noile baterii cu ioni de litiu de la Nissan, extrem de eficiente şi de rezistente. Dar erau încă în stadiul de experiment, ceea ce pentru Eddie însemna doar o formă politicoasă de a spune că nu se putea pune încă bază pe ele.

Eddie voise cu tot dinadinsul să ia şi rezerve; insistase pentru un mic generator cu motorină, pentru orice eventualitate; insistase să mai ia o mulţime de alte lucruri. De fiecare dată fusese respins. În asemenea circumstanţe, Eddie făcuse

singurul lucru rațional posibil: încorporase în sistem cîteva rezerve fără să spună nimănui.

Era aproape sigur că Thorne știa. Dar Thorne nu spusese niciodată nimic. Iar Eddie nu adusese subiectul în discuție. Dar acum, aici, pe această insulă izolată, era bucuros c-o făcuse. Pentru că, de fapt, niciodată nu există siguranță absolută.

Thorne privi manevrele lui Eddie: Explorer-ul ieși din container cu spatele și se opri în iarba înaltă. Eddie lăsă mașina în mijlocul luminișului, acolo unde soarele bătea în panouri și încărca bateriile.

Thorne se așeză la volanul primei caravane și porni în marșarier. Părea ciudat să conduci un vehicul atît de tăcut; cel mai puternic zgomot era cel al cauciucurilor pe podeaua de metal a containerului. Iar după ce ajunse pe iarbă, abia dacă se mai auzi ceva. Thorne ieși din cabină și legă cele două caravane între ele cu burduful flexibil de oțel.

În sfîrșit, își îndreptă atenția asupra motocicletei. Și aceasta era tot electrică; Thorne o duse pînă în spatele Explorer-ului, o ridică pe suporturi și o conectă la cablul electric al vehiculului ca să-și reîncarce bateriile. Făcu apoi cîțiva pași în spate.

– Gata.

Din luminișul înfierbîntat și liniștit, Eddie privi spre coama circulară a craterului ridicîndu-se mult deasupra junglei dese. Stîncile golașe, cu pereții abrupți și imposibil de escaladat, tremurau în căldura dimineții. Se simțea izolat, prins în capcană.

– De ce-ar veni vreodată cineva aici? făcu el.

Malcolm, sprijinindu-se în baston, zîmbi.

– Ca să se îndepărteze de toată lumea, Eddie. Tu n-ai vrut niciodată să te izolezi?

– Numai atunci cînd a fost nevoie, răspunse Eddie. Mie îmi place să am întotdeauna o pizzerie prin apropiere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Ei bine, acum n-o mai ai.

Thorne se întoarse către panoul din spate al caravanei şi scoase două puşti grele. Sub încărcătorul fiecăreia erau prinse, unul lîngă altul, două rezervoare de aluminiu. Îi înmîna unul dintre ele lui Eddie, iar pe celălalt i-l arătă lui Malcolm.

– Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

– Am citit despre ele, spuse Malcolm. E o chestie suedeză, nu?

– Aşa-i. Puşca Lindstradt cu aer comprimat. Cea mai scumpă armă din lume. Rezistentă, simplă, precisă şi de încredere. Trage o săgeată Fluger, cu viteză subsonică şi descărcare la impact, conţinînd orice substanţă doreşti.

Thorne deschise încărcătorul, descoperind un rînd de baterii de plastic pline cu un lichid de culoarea paiului. Fiecare cartuş avea în vîrf un ac de trei inci lungime.

– Le-am încărcat cu extract otrăvitor de *conus purpurascens*. Este cea mai puternică neurotoxină din lume. Acţionează în două miimi de secundă. E mai rapidă decît conducţia nervoasă. Animalul cade înainte să simtă înţepătura.

– E mortală? Thorne dădu din cap.

– Nu ne jucăm aici. Aminteşte-ţi, să nu te-mpuşti singur în picior cu asta, pentru c-ai să mori înainte să-ţi dai seama c-ai

apăsat pe trăgaci.

Malcolm dădu din cap.

– Există vreun antidot?

– Nu. Dar la ce-ar folosi? N-ai avea timp să-l administrezi.

– Asta simplifică lucrurile, făcu Malcolm, luînd puşca.

– Am vrut doar să te avertizez, spuse Thorne. Eddie? Hai să mergem.

Pîrîul

Eddie urcă în Explorer. Thorne şi Malcolm urcară în cabina caravanei. O clipă mai tîrziu, radioul intră în funcţiune.

– Porneşti baza de date, Doc? întrebă Eddie.

– Chiar acum, răspunse Thorne.

Introduse discul optic în fanta din torpedo. Pe micul monitor din faţă apăru insula, dar imaginea era în mare parte acoperită de nori.

– La ce-mi foloseşte? spuse Malcolm.

– Aşteaptă, făcu Thorne. Sistemul mai prelucrează încă. O să însumeze datele.

– Care date?

– Radar.

În scurt timp, o imagine radar de satelit se suprapuse peste fotografie. Radarul putea penetra prin stratul de nori. Thorne apăsă un buton şi computerul întări marginile, mări calitatea detaliilor, marcînd reţeaua slabă, ca o plasă de păianjen, a sistemului de drumuri.

– Destul de isteţ, făcu Malcolm pe un ton care lui Thorne îi păru încordat.

– Am căpătat imaginea, anunţă Eddie prin radio.

– Vede şi el acelaşi lucru? întrebă Malcolm.

– Da. Pe monitorul lui.

– Dar nu am SPG-ul, continuă neliniştit Eddie. Nu funcţionează?

– Măi băieţi, spuse Thorne. Nu fiţi aşa nerăbdători. Sistemul încă mai citeşte discul optic. Aşteaptă datele şi de la staţiile nod.

Pe acoperişul caravanei era montat conul Senzorului de Poziţionare Globală. Preluînd date de la sateliţii orbitali de navigaţie, aflaţi la mii de mile deasupra, SPG-ul putea calcula poziţia vehiculelor cu o precizie de cîţiva iarzi. După o clipă, un X roşu clipitor apăru pe harta insulei.

– Perfect, spuse Eddie prin staţie. Am imaginea. Se pare că un drum iese din luminiş către nord. Într-acolo mergem?

– Aşa aş propune, răspunse Thorne.

După cum arăta harta, drumul şerpuia preţ de cîteva mile în interiorul insulei, înainte să ajungă în locul în care se uneau toate drumurile. Acolo se ghicea forma unor clădiri, dar era greu de spus cu siguranţă.

– Bine, Doc. Pornim.

Eddie trecu pe lîngă ei şi preluă conducerea. Thorne acceleră şi caravana porni bîzîind, urmînd Explorer-ul. Pe locul pasagerului, Malcolm tăcea, preocupat de un notebook[1] pe care-l ţinea în braţe. Nu privi nici o clipă pe fereastră.

În scurt timp, părăsiră luminişul şi intrară în desiş. Luminile de pe consola lui Thorne clipiră: maşina trecea pe baterii. Prin coroanele arborilor nu pătrundea suficientă lumină solară pentru a alimenta caravana. Continuară drumul.

– Cum merge, Doc? întrebă Eddie. Te ţin bateriile?

– E bine, Eddie.

1 Notebook = computer de dimensiuni reduse, portabil, adaptat pentru lucrul în afara biroului: alimentare prin acumulatori; ecran rabatabil şi plat, cu cristale lichide; greutate redusă – 1,5-3 kg (*n.tr.*).

– Pare nervos, observă Malcolm.

– E îngrijorat din pricina echipamentului.

– Pe naiba, se amestecă Eddie în discuție. Sînt îngrijorat din pricina mea.

Deși drumul era prost și năpădit de ierburi, înaintau bine. După zece minute, ajunseră la un pîrîu cu maluri noroioase. Explorer-ul porni să-l traverseze, apoi se opri. Eddie ieși din cabină, păși pe stînci în apă, întorcîndu-se din drum.

– Ce s-a întîmplat?

– Am văzut ceva, Doc.

Thorne și Malcolm ieșiră și ei din caravană și rămaseră pe mal. Auzeau strigătele îndepărtate ale unor păsări. Malcolm ridică privirea, încruntat.

– Păsări? întrebă Thorne.

Malcolm clătină din cap în semn că nu.

Eddie se aplecă și scoase din noroi o bucată de pînză. Gore-Tex verde-închis, cu o fîșie de piele pe una dintre margini.

– Asta-i de la un rucsac de-al nostru, spuse el.

– Cel făcut pentru Levine?

– Da, doctore.

– Ai pus un senzor în rucsac? întrebă Thorne.

Aveau obiceiul să coasă un senzor de localizare înăuntrul rucsacurilor.

– Da.

– Pot s-o văd? ceru Malcolm.

Luă bucata de pînză și o ridică la lumină. Trecu cu atenție degetele peste marginea sfîșiată.

Thorne scoase un mic receptor de la centură. Părea un pager de dimensiuni ceva mai mari. Privi datele afișate pe ecranul cu cristale lichide.

– Nu capăt nici un semnal...

Eddie cercetă cu privirea malul noroios. Se aplecă din nou.

– Încă o bucată de pînză. Şi încă una. Se pare că rucsacul a fost sfîşiat în bucăţi, doctore.

Un alt strigăt de pasăre trecu pe lîngă ei, distant, fără înţeles. Malcolm scrută depărtarea, încercînd să localizeze sursa. Apoi îl auzi pe Eddie spunînd:

– A-aa... Avem oaspeţi.

Erau vreo şase animale cu piele verde-strălucitoare, cu înfăţişare de şopîrlă, strînse în grup lîngă caravană. Aveau mărimea unor găini şi ciripeau agitat, în timp ce stăteau pe labele din spate, sprijinindu-se pe cozile întinse. Cînd păşeau, capul li se bălăbănea în sus şi-n jos, cu tresăriri nervoase. Scoteau sunete clare, aducînd foarte tare cu ale unor păsări. Cu toate astea, semănau cu nişte şopîrle cu coadă lungă. Aveau figuri atente, nedumerite şi-şi plecau capul pe-o parte, atunci cînd priveau către oameni.

– Ce-i asta, un congres al salamandrelor? făcu Eddie.

Şopîrlele verzi stăteau şi-i priveau. Mai apărură cîteva, dinapoia caravanei şi din frunzişul din apropiere. Curînd, se strînseseră o duzină de şopîrle care-i priveau şi chirăiau.

– Compi, spuse Malcolm. Numele adevărat este *procompsognathus triassicus.*

– Adică, vreţi să spuneţi că sînt...

– Da. Dinozauri.

Eddie se încruntă, fără să-şi desprindă privirile nici o clipă.

– Nu ştiam că sînt atît de mici, spuse el pînă la urmă.

– Cei mai mulţi dinozauri erau mici, răspunse Malcolm. Lumea a crezut întotdeauna că erau uriaşi, dar dimensiunea medie era aceea a unei oi sau a unui ponei.

– Parcă-s găini, comentă Eddie.

– Da. Seamănă foarte mult cu păsările.

– Sînt primejdioase? întrebă Thorne.

– Nu prea, răspunse Malcolm. Sînt prădători mici, precum şacalii. Se hrănesc cu animale moarte. Dar eu nu m-aş apropia. Muşcătura lor e uşor veninoasă.

– Nu mă apropii, spuse Eddie. Îmi dau fiori. În schimb, ei parcă nici n-ar fi speriaţi.

Malcolm observase şi el asta.

– Cred că n-au mai văzut oameni pe insulă. Animalele astea n-au nici un motiv să se teamă de om.

– Ei, atunci hai să le dăm un motiv, spuse Eddie, ridicînd o piatră.

– Hei! strigă Malcolm. Nu face asta! Ideea e să...

Dar Eddie aruncase deja piatra, care ateriză lîngă un grup de compi; şopîrlele din apropiere se retraseră, celelalte abia dacă se mişcară. Cîteva dintre ele ţopăiră, arătîndu-se agitate. Dar grupul rămase pe loc. Nu făcură decît să chiraie şi să-şi plece capul pe-o parte.

– Ciudat, zise Eddie, adulmecînd. Simţiţi mirosul?

– Da, spuse Malcolm. Au un miros distinct.

– Aţi putea să-i spuneţi mai degrabă putred, fu de părere Eddie. Miroase a carne putredă. Miroase a mortăciune. Şi dacă m-aţi întreba pe mine, eu aş spune că nu-i firesc ca animalele astea să nu se teamă deloc. Dacă sînt turbate?

– Nu sînt, spuse Malcolm.

– De unde ştiţi?

– Pentru că turbarea este o boală a mamiferelor.

Dar, chiar pe cînd rostea aceste cuvinte, se întrebă dacă avea cu adevărat dreptate. Animalele cu sînge cald erau purtătoare de turbare. Compii erau oare animale cu sînge cald? Nu era sigur.

Se auzi un fîşîit, undeva deasupra. Malcolm ridică privirile spre coroanele arborilor. Văzu o mişcare în frunziş, ca şi cum

un grup de animale mici ar fi sărit din creangă în creangă. Auzi chelălăituri şi ţipete, sunete clare de animal.

– Cele de sus nu sînt păsări, spuse Thorne. Să fie maimuţe?

– Poate, făcu Malcolm. Deşi mă îndoiesc.

Eddie tremură.

– Eu spun s-o ştergem de-aici.

Se întoarse la pîrîu şi urcă în Explorer. Malcolm păşi cu atenţie, împreună cu Thorne, către uşa caravanei. Compii le făcură loc, dar nu fugiră. Li se încurcau printre picioare, chirăind agitaţi. Malcolm şi Thorne urcară în caravană şi închiseră uşile, avînd grijă să nu prindă cu portiera vreuna dintre micile vietăţi.

Thorne se aşeză la volan şi porni motorul. În faţă, îl văzură pe Eddie plecînd deja cu Explorer-ul prin apă şi îndreptîndu-se către malul ridicat.

– Ăştia, procomso-nu-ştiu-cum, spuse Eddie prin staţie. Sînt adevăraţi, nu?

– O, da, rosti încetişor Malcolm. Sînt adevăraţi.

Drumul

Thorne nu se simţea în apele lui. Începea să înţeleagă simţămintele lui Eddie. Construise cu mîna lui maşinile astea şi avea senzaţia tulburătoare de izolare, din pricină că se afla în locul acela îndepărtat la cheremul unui echipament netestat. Drumul continuă să urce abrupt prin junglă preţ de încă un sfert de oră. Înăuntrul caravanei, căldura devenise supărătoare.

– Aer condiţionat? întrebă Malcolm

– Nu vreau să consum bateriile.

– Te superi dacă deschid fereastra?

– Dacă tu crezi că e bine, spuse Thorne.

Malcolm ridică din umeri.

– De ce nu?

Apăsă butonul şi fereastra acţionată electric coborî. Un vînt cald bătu în maşină. Se uită înapoi către Thorne.

– Eşti nervos, doctore?

– Fireşte, răspunse Thorne. Cum naiba să nu fiu?

Chiar şi cu fereastra deschisă, îşi simţea sudoarea curgîndu-i pe piept, în timp ce conducea.

Prin staţia radio, Eddie spuse:

– Părerea mea e că ar fi trebuit să testăm mai întîi echipa-

mentul, Doc. Trebuia să fi făcut totul ca la carte. Nu vii într-un loc cu găini veninoase, dacă nu eşti sigur că te ţine maşina.

– Maşinile se comportă bine, zise Thorne. Tu cum stai?

– Normal, răspunse Eddie. Perfect. Dar n-am mers decît cinci mile. E abia ora nouă dimineaţa, Doc.

Drumul coti la dreapta, apoi la stînga, urmînd o serie de curbe; terenul deveni mai abrupt. Avînd de tras după el caravanele, Thorne trebuia să fie atent la condus; într-un fel, asta îl mai uşura, pentru că-l distrăgea de la gînduri.

Înaintea lor, Explorer-ul coti la stînga, urcînd pe drum.

– Nu mai văd animale, remarcă Eddie, parcă uşurat.

În sfîrşit, drumul deveni drept, urmînd creasta. După datele afişate pe monitorul SPG, se îndreptau acum spre nord-vest, către mijlocul insulei. Dar jungla continua sa-i înconjure din toate părţile; nu puteau vedea prea mult dincolo de zidul des de frunze.

Ajunseră la o intersecţie în Y şi Eddie trase pe marginea drumului. Thorne văzu în unghiul Y-ului un indicator de lemn cu săgeţi în ambele direcţii. La stînga, indicatorul spunea „Către Mlaştină". La dreapta era o altă săgeată şi cuvintele „Către Zona B".

– Băieţi? Pe unde? întrebă Eddie.

– Către Zona B, spuse Malcolm.

– Am înţeles.

Explorer-ul porni pe drumul din dreapta. Thorne îl urmă. Pe partea dreaptă a drumului, ţîşneau aburi galbeni de sulf din pămînt, decolorînd frunzişul din apropiere. Mirosul era extrem de puternic.

– Origine vulcanică, rosti Thorne către Malcolm, exact cum ai prevăzut!

Trecură pe lîngă o baltă care părea să fiarbă, avînd marginile acoperite cu cruste groase, galbene.

– Mda, spuse Eddie, numai că vulcanul ăsta e activ. De fapt, aş spune că... Ei, fir-aş al naibii!

Semnalizatoarele de frînă de la maşina lui Eddie clipiră şi maşina se opri brusc.

Thorne se văzu nevoit să facă o manevră bruscă de ocolire, culcînd la pămînt ferigile de lîngă drum, ca să evite coliziunea. Trase alături de Explorer şi privi către Eddie.

– Eddie, pentru numele lui Dumnezeu, ce...

Dar Eddie nu-l asculta.

Se holba drept înainte, cu gura larg deschisă.

Thorne se întoarse să privească la rîndul lui.

Drept în faţă, copacii de lîngă drum fuseseră doborîţi, lăsînd o spărtură în frunziş. Puteau vedea de acolo toată partea vestică a insulei. Dar Thorne nu era interesat de panoramă. Pentru că văzuse un animal de mărimea unui hipopotam traversînd drumul. Doar că nu era un hipopotam. Animalul era brun, cu pielea acoperită de solzi mari ca nişte plăci. În jurul capului avea o creastă osoasă şi, din această creastă, se ridicau două coarne boante. Un al treilea corn îi ieşea din bot.

Prin radio, îl auzi pe Eddie răsuflînd împiedicat.

– Ce-i asta?

– Un triceratops, spuse Malcolm. După cum arată, e un exemplar tînăr.

– Probabil, spuse Eddie. Pentru că uite-o pe maică-sa...

Înaintea lor, un alt animal, mult mai mare, traversă drumul. Era cel puţin de două ori cît primul, iar coarnele îi erau lungi, curbate şi ascuţite.

Apăru al treilea triceratops, apoi al patrulea... O întreagă turmă, legănîndu-se încet peste drum. Nu dădură nici o atenţie maşinilor, trecură prin spărtura dintre copaci şi coborîră dealul, dispărînd din vedere.

Abia după aceea se simţiră în stare să cerceteze spărtura dintre copaci. Thorne văzu o cîmpie mlăştinoasă, traversată prin centru de un rîu larg. De fiecare parte a rîului se zăreau animale. Către sud, se afla o turmă de vreo douăzeci de dinozauri mijlocii, cu pielea de un verde închis, ce-şi vîrau din cînd în cînd capul mare în iarba de lîngă rîu. În apropiere, Thorne văzu opt dinozauri cu cioc de raţă şi creste mari, tubulare; sorbeau din apa rîului, apoi îşi ridicau capul, gîlgîind morocănos. Chiar în faţă, zări un stegozaur singuratic, cu spatele curbat subliniat de un rînd vertical de plăci . Turma de triceratops trecu încet pe lîngă stegozaurul care nu le dădu nici o atenţie. Către vest, ridicîndu-se deasupra unui pîlc de copaci, văzu o duzină de gîturi lungi, graţioase, de apatozaur; trupurile erau ascunse de frunzişul pe care-l păşteau leneş. Era o scenă idilică – dar o scenă dintr-o altă lume.

– Doctore? făcu Eddie. Ce loc e ăsta?

Zona B

Din maşină, privira peste cîmpie, la dinozaurii ce se mişcau alene prin ierburile adînci. Auziră chemările uşoare ale ciocurilor de raţă. Turmele, separate, treceau paşnic pe lîngă rîu.

– Care va să zică, ce avem aici? Un loc scăpat din vedere de către evoluţie? Sau unul în care s-a oprit timpul? întrebă Eddie.

– Ba deloc, îl contrazise Malcolm. Există o explicaţie perfect raţională pentru tot ce vezi. Şi o să...

Dinspre panoul de comandă se auzi un semnal ascuţit. Pe harta SPG se suprapuse o grilă albastră, cu un semn triunghiular marcat LEVN.

– El e! strigă Eddie. L-am găsit pe nenorocitul ăla!

– Auzi? făcu Thorne. E destul de slab...

– Ba e destul de bun – semnalul are destulă putere să transmită identitatea. E limpede că-i Levine. Parcă vine dinspre valea de colo.

Porni Explorer-ul şi, derapînd, începu să urce.

– Haide, spuse Eddie. Vreau să scap naibii de-aici.

Cu o apasare de buton, Thorne aprinse motorul electric al caravanei, auzind oftatul injectorului şi tînguitul transmisiei automate. Băgă în viteză şi-l urmă pe Eddie.

Jungla impenetrabilă se închise iarăşi în jurul lor, deasă şi fierbinte. Copacii de deasupra blocau aproape toată lumina soarelui. Pe măsură ce înaintară, semnalul deveni tot mai neregulat. Thorne aruncă o privire către monitor, văzu triunghiul clipitor dispărînd, apoi apărînd iarăşi.

– Ce se-ntîmplă, Eddie, îl pierdem?

– Nu mai contează, răspunse Eddie. L-am localizat şi putem merge direct către el. De fapt, ar trebui să fie chiar la capătul drumului. Chiar după ghereta aceea sau ce-o fi ea...

Thorne privi dincolo de Explorer şi văzu o clădire mică de beton şi o barieră de metal. Semăna, într-adevăr, cu o gheretă de pază. Era însă năruită şi năpădită de liane. Ajunseră pe un drum pavat. Se vedea limpede că desişul de pe marginea drumului fusese odată defrişat mult mai larg, la vreo cincizeci de picioare de fiecare parte. Curînd, ajunseră la o a doua gheretă de pază şi la o a doua barieră.

După încă o sută de iarzi, drumul continua să se curbeze de-a lungul coastei. Desişul dimprejur deveni mai rar; prin golurile dintre ferigi, Thorne văzu clădiri de lemn, toate vopsite la fel, în verde. Păreau clădiri anexe, poate depozite pentru echipament. Se părea că pătrund într-un complex serios...

Brusc, după o curbă, văzură întregul complex întinzîndu-se în vale. Se afla cam la o jumătate de milă distanţă.

– Ce naiba e *asta?* mormăi Eddie.

Thorne, uimit, făcu ochii mari. În mijlocul luminişului, văzu acoperişul plat al unei clădiri enorme care acoperea o suprafaţă de mai mulţi acri. Era de mărimea a două terenuri de fotbal. Dincolo de acoperişul larg, se ridica un bloc mare cu acoperiş metalic, care părea a fi o centrală electrică. Dacă destinaţia clădirii era chiar aceea pe care o bănuiau, energia electrică generată acolo ar fi fost suficientă pentru a alimenta

un orăşel întreg.

Pe latura îndepărtată a clădirii principale, Thorne văzu rampe de încărcare şi plăci turnante pentru camioane. Către dreapta, ascunse în parte de copaci, se vedeau o serie de clădiri mai mici care păreau cabane. Dar de la distanţa aceea, era greu de spus.

Pentru Thorne, întregul complex avea aspectul unei uzine. Se încruntă, încercînd să înţeleagă.

– Bănuieşti ce poate fi? făcu Thorne către Malcolm.

– Da, spuse Malcolm, dînd încet din cap. Am bănuit de multă vreme.

– Chiar?

– E o fabrică, spuse Malcolm. Un fel de fabrică.

– Dar e uriaşă, exclamă Thorne.

– Da, răspunse Malcolm. Trebuia să fie aşa.

Prin radio, Eddie spuse:

– Mai primesc încă semnal de la Levine. Şi ştiţi ce? Se pare că vine din clădirea aceea...

Trecură cu maşinile pe lîngă intrarea din faţă a clădirii principale, pe sub porticul spînzurînd într-o balama. Clădirea avea un design modern, numai oţel şi sticlă, dar jungla o năpădise de mult. Liane atîrnau de pe acoperiş. Unele geamuri erau sparte; din crăpăturile betonului se iţeau ferigi.

– Eddie? Ai vreun semnal? întrebă Thorne.

– Mda. Dinăuntru. Ce vreţi să facem? se interesă Eddie.

– Să ne-aşezăm tabăra pe cîmpul de colo, răspunse Thorne, arătînd la o jumătate de milă către stînga, unde se părea că fusese cîndva o peluză, rămasă acum ca un luminiş în junglă; acolo, măcar, aveau destul soare pentru panourile fotovoltaice. Apoi o să aruncăm o privire primprejur.

Eddie parcă Explorer-ul, întorcîndu-l cu faţa în direcţia

din care veniseră. Thorne manevră caravanele lîngă maşina de teren şi stinse motorul. Ieşi în aerul nemişcat, fierbinte, al dimineţii. Malcolm ieşi şi el şi rămase alături. Aici, în mijlocul insulei nu se auzea nimic, în afară de bîzîitul insectelor.

Eddie se apropie, pălmuindu-se.

– Grozav loc, nu? Nu duci lipsă de ţînţari. Nu vreţi să mergem o dată să-l recuperăm pe ticălosul ăla?

Scoase receptorul de la centură şi-şi făcu mîna streaşină peste ecran, încercînd să citească în bătaia soarelui.

– Mai e încă acolo, făcu el, arătînd înspre clădirea principală. Ce spuneţi?

– Hai să-l luăm, fu de acord Thorne.

Cei trei se întoarseră, urcară în Explorer şi, lăsînd caravanele în urmă, plecară prin soarele fierbinte către clădirea uriaşă, ruinată.

Caravana

Înăuntrul caravanei, sunetul motorului slăbi, apoi se lăsă liniştea. Panoul de comandă clipi, harta SPG rămase vizibilă pe monitor; cu un X clipitor care le marca poziţia. O mică fereastră pe monitor, intitulată „Sisteme active“, indica încărcarea bateriei, eficienţa fotovoltaică şi uzura din ultimele douăsprezece ore. Toate datele luceau în nuanţe aprinse de verde.

În sectorul de locuit, unde se aflau bucătăria şi paturile, rezerva de apă recirculată din chiuvetă gîlgîi uşor. Din compartimentul de bagaje de deasupra, de lîngă tavan, se auzi o bufnitură. Zgomotul se repetă, apoi se lăsă liniştea.

După o clipă, prin crăpătura uşii compartimentului apăru o cartelă de credit. Cartela alunecă în sus, ridicînd încuietoarea panoului. Uşa se deschise, vărsînd pe podea un pachet de rufe albe care ateriză cu o bufnitură. Pachetul se desfăcu şi Arby Benton gemu, întinzîndu-şi trupul micuţ.

– Dacă nu fac pipi, ţip, strigă el şi se grăbi, cu picioarele tremurîndu-i, către baia minusculă.

Oftă uşurat. Ideea de a se ascunde fusese a lui Kelly, care însă îl lăsase pe Arby să se gîndească la amănunte. Şi el se gîndise la toate, sau cel puţin aşa crezuse. Arby anticipase

corect că avea să fie ger în avion şi că trebuiau să se învelească; îşi umpluseră compartimentul cu toate păturile şi cearşafurile din caravană. Anticipase că aveau să stea acolo cel puţin douăsprezece ore şi pusese deoparte prăjituri şi sticle cu apă. De fapt, anticipase totul, mai puţin faptul că, în ultima clipă, Eddie Carr avea să treacă prin caravană şi să încuie toate compartimentele *pe dinafară*. Blocîndu-i pentru următoarele douăsprezece ore, nu fuseseră în stare să meargă la baie. Douăsprezece ore!

Oftă din nou, relaxîndu-se. Şuvoiul continuu de urină se scurgea în bazin. Nici nu era de mirare! Ferească Dumnezeu! Şi-ar mai fi fost încă închis acolo, gîndi el, dacă nu i-ar fi venit ideea să...

Înapoia lui, auzi strigăte înfundate. Trase apa şi se întoarse. Se aplecă spre compartimentul de bagaje de sub pat, îl descuie grăbit şi un alt pachet se rostogoli, aducînd-o la lumină pe Kelly.

– Hei, Kel, spuse el mîndru. Am reuşit!

– Trebuie să merg undeva, rosti fata, sărind pe călcîie.

Trînti uşa în urma ei.

– Am reuşit! Am ajuns! spuse Arby.

– Ai răbdare o clipă. Bine, Arb?

Pentru prima dată, Arby se uită pe fereastra caravanei. De jur împrejurul lor se întindea un luminiş cu iarbă, iar dincolo de el, ferigile şi copacii înalţi ai junglei. Sus, pe deasupra vîrfurilor copacilor, văzu stînca neagră a conului vulcanic.

Deci asta era Isla Sorna...

Perfect!

Kelly ieşi din baie.

– Vai! Am crezut c-am să mor! făcu ea. Îl privi, apoi îşi plesniră reciproc palmele deasupra capului. Auzi, dar tu cum ai descuiat uşa?

– Cu o cartelă de credit.

– Ai tu o cartelă de credit? se încruntă ea.

– Mi-au dat-o părinţii, pentru cazuri disperate, spuse el. Şi mi-am spus că ăsta-i un caz într-adevăr disperat.

Încerca să glumească, să mai destindă atmosfera. Arby ştia cît de sensibilă era Kelly în privinţa banilor. Întotdeauna făcea comentarii referitoare la hainele lui, la faptul că el avea mereu bani pentru taxi sau pentru o Cola la cofetăria lui Larson, după ore. Odată, Arby spusese că nu crede în importanţa banilor, iar ea îi răspunsese pe un ton amuzat: „Ce motiv ai avea tu să dai importanţă banilor?". De atunci, încercase să evite subiectul asta în prezenţa ei.

Arby nu ştia întotdeauna cum să se poarte cu oamenii. Cu toţii îl tratau atît de ciudat! Pentru că era mai mic, fireşte. Şi pentru că era negru. Şi pentru că era ceea ce copiii numeau „căpos". Se trezise angajat într-un efort permanent de a fi acceptat, de a se integra. Numai că nu reuşea niciodată. Nu era alb, nu era mare, nu era bun la sport şi nu era prost. Cele mai multe ore la şcoală erau atît de plicticoase, încît Arby abia dacă se putea ţine treaz. Profesorii se supărau pe el uneori, dar ce putea face? Şcoala era ca un joc video rulat la viteza cea mai mică. Puteai să arunci cîte o privire la fiecare oră, fără să pierzi nimic. Iar cînd se afla prin preajma altor copii, cum putea el să se arate interesat de serialele TV de genul „Melrose Place" sau de meciurile echipei San Francisco 49ers sau de reclamele de la programul „Shaq"? Nu putea. Chestiile alea nu erau importante.

Dar Arby descoperise de mult că nu făcea bine la imaginea publică să spui asta. Era mai bine dacă-şi ţinea gura. Pentru că nimeni nu-l înţelegea, în afară de Kelly. Ea părea să ştie, de cele mai multe ori, importanţa lucrurilor despre care vorbea el.

Apoi, apăruse doctorul Levine. Cel puţin, şcoala avea acum o programă alternativă mai avansată, ceea ce-i trezea lui Aby un interes moderat. Nu era foarte interesantă, fireşte, dar, oricum, mai bună decît la celelalte discipline. Iar cînd doctorul Levine se hotărîse să predea la clasa lui, Arby se trezise, pentru prima dată în viaţă, entuziasmat de faptul că merge la şcoală. De fapt...

– Deci, asta-i Isla Sorna, spuse Kelly, privind pe fereastră către junglă.

– Mda. Aşa cred.

– Spune-mi, cînd au oprit maşina mai devreme, ai auzit ce spuneau? întrebă Kelly.

– Nu prea. Din pricina bagajelor.

– Nici eu, recunoscu Kelly. Dar păreau destul de preocupaţi.

– Mda, mi s-a părut şi mie.

– Parcă vorbeau despre dinozauri, spuse Kelly. Ai auzit ceva?

Arby rîse, scuturînd din cap.

– Nu, Kel.

– Mie mi s-a părut că da.

– Haide, Kel.

– Mi s-a părut că Thorne a pomenit ceva despre „triceratops".

– Kel, făcu el. Dinozaurii au dispărut cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă!

– Ştiu asta...

Arby arătă pe geam.

– Vezi vreun dinozaur afară?

Kelly nu răspunse. Se îndreptă către cealaltă parte a caravanei şi privi pe fereastră. Îi văzu pe Thorne, Malcolm şi Eddie dispărînd în clădirea principală.

– Or să fie tare supăraţi cînd or să ne găsească, fu de părere Arby. Cum facem să le spunem?

– Am putea să-i luăm prin surprindere.

– Or să se-nfurie.

– Şi ce dacă? Ce mai pot face? întrebă Kelly.

– Poate c-or să ne trimită înapoi...

– Cum? Nu pot.

– Mda. Cred că ai dreptate.

Arby ridică din umeri într-o doară, dar era mai tulburat de acest gînd decît voia s-o recunoască. Fusese numai ideea lui Kelly. Lui Arby nu-i plăcuse niciodată să încalce regulile sau să intre în vreun necaz. Cînd primea chiar şi cea mai mică observaţie din partea unui profesor, roşea şi asuda. În ultimele douăsprezece ore, se gîndise numai la felul în care aveau să reacţioneze Thorne şi ceilalţi.

– Uite ce e, puse lucrurile la punct Kelly. Sîntem aici doar ca să ajutăm la găsirea prietenului nostru, doctorul Levine, asta-i tot. Deja l-am ajutat pe doctorul Thorne...

– Da...

– Şi-o să-i mai putem ajuta şi-n continuare.

– Poate...

– Au nevoie de ajutorul nostru.

– S-ar putea, făcu Arby nu prea convins.

– Mă întreb ce-au de mîncare pe-aici, spuse Kelly, deschizînd frigiderul. Ţi-e foame?

– Sînt lihnit, recunoscu Arby, dîndu-şi brusc seama de asta.

– Ce vrei să mănînci?

– Ce avem?

Se aşeză pe canapeaua cenuşie şi se întinse, privind-o pe Kelly cum cotrobăie prin frigider.

– Vino şi uită-te, făcu ea supărată. Nu-s idioata ta de menajeră...

– Gata, gata, ia-o uşor!

– Te aştepţi să te servească cineva? continuă ea pe acelaşi

ton.

– Ba deloc, ripostă el, ridicindu-se iute de pe canapea.

– Eşti aşa o pacoste, Arby...

– Hei, se revoltă el. Care-i problema? Linişteşte-te. Te-am enervat cu ceva?

– Cu nimic, spuse ea.

Kelly scoase din frigider un sandvici ambalat. Stînd lîngă ea, Arby aruncă o privire înăuntru şi înşfăcă primul sandvici pe care-l văzu.

– N-ai să-l vrei.

– Ba da.

– E cu salată de ton.

Arby detesta salata de ton. Puse iute pachetul înapoi şi cercetă iarăşi conţinutul frigiderului.

– Vezi că ai curcan în stînga, spuse ea. Pe uşă.

Arby scoase un sandwich cu carne de curcan.

– Mersi!

– Să creşti mare!

Aşezată pe canapea, Kelly desfăcu ambalajul şi începu să înfulece.

– Uite ce-i, măcar te-am adus pînă aici, spuse el, desfăcîndu-şi pachetul cu grijă.

Împături ambalajul şi-l puse alături.

– Mda. Aşa-i. Recunosc... Te-ai descurcat bine cu partea ta.

Arby muşcă din sandvici. I se părea cel mai bun din viaţa lui. Era mai bun chiar decît tartinele cu carne pregătite de mama.

Gîndul ăsta îi făcu inima să-i tresalte. Mama era ginecolog şi era foarte frumoasă. Era foarte ocupată şi nu dădea prea mult pe-acasă, dar atunci cînd o vedea, i se părea atît de blîndă... În prezenţa ei, şi Arby se simţea mai liniştit. Între ei

se stabilise o relație deosebită. Deși, în ultima vreme, mama părea stînjenită de mulțimea de lucruri pe care le știa el. Într-o noapte, intrase în birou; ea tocmai citea niște articole de revistă despre nivelul progesteronului și al FSH-ului[1]. Privise peste umărul ei coloanele de numere și-i sugerase să încerce o ecuație neliniară ca să analizeze datele. Mama îl privise amuzată, într-un fel gînditor și distant; în clipa aceea, simțise că...

– Eu mai iau unul, spuse Kelly, îndreptîndu-se iarăși către frigider.

Se întoarse cu încă două sandviciuri, cîte unul în fiecare mînă.

– Crezi că or să ne-ajungă?

– Ce-mi pasă? Mor de foame, răspunse ea, sfîșiind primul ambalaj.

– Poate că n-ar trebui să mîncăm...

– Arb, dacă ai de gînd să-ți tot faci atîtea griji, mai bine ai fi rămas acasă.

Arby trebui să recunoască în sinea lui că avea dreptate. Descoperi cu surprindere că-și terminase, fără să-și dea seama, sandviciul. Așa că-l luă și pe acela care i se oferea.

Kelly mînca privind pe fereastră.

– Mă întreb ce clădire o fi aceea în care-au intrat? Pare părăsită.

– Mda. Și încă de ani de zile...

– De ce-ar construi cineva o clădire atît de mare, pe o insulă pustie din Costa Rica? întrebă ea.

– Poate că făceau aici ceva secret...

– Sau primejdios, adăugă Kelly.

– Mda. Sau asta.

---

1 Progesteron, FSH (hormon foliculo-stimulant) = hormoni sexuali feminini cu acțiune asupra gestației (*n.tr.*).

Ideea primejdiei îl tensiona şi-l făcea să se-nfioare. Se simţea atît de departe de casă!

– Mă întreb ce-or fi făcînd? spuse ea.

Continuînd să mănînce, se ridică de pe canapea şi merse să privească pe geam.

– Clădirea e mare de tot. Hopa, făcu ea. Asta-i ciudat.

– Ce?

– Uite-aici. Clădirea asta-i năpădită de ierburi, de parcă n-ar mai fi folosit-o nimeni, de ani şi ani de zile. Iar cîmpul e şi el plin de bălării. Iarba-i chiar foarte înaltă.

– Da...

– Dar acolo, continuă ea, arătînd în apropierea caravanei, acolo e o cărare umblată.

Mestecînd, Arby se apropie şi privi. Kelly avea dreptate. La doar cîţiva iarzi de caravană, iarba fusese călcată în picioare şi era îngălbenită. În multe locuri se vedea pămîntul gol. Cărarea era îngustă, dar clară, venind dinspre stînga, trecînd peste luminiş, dispărînd către dreapta.

– Deci, spuse Kelly. Dacă n-a mai trecut nimeni pe-aici de ani de zile, cine-a făcut cărarea?

– Trebuie să fi fost făcută de animale, propuse Arby, nereuşind să găsească altă soluţie. O potecă de animale.

– Ce fel de animale?

– Nu ştiu. Animale de pe-aici... Căprioare sau altceva.

– N-am văzut nici o căprioară.

Arby ridică din umeri.

– Poate capre. Ştii tu, capre sălbatice, ca acelea din Hawaii...

– Cărarea e prea largă pentru căprioare sau capre.

– Poate că e o turmă mare de capre sălbatice...

– Prea largă, insistă Kelly, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă de lîngă fereastră, întorcîndu-se la frigider. Mă întreb dacă avem ceva la desert.

Amintirea desertului îi dădu lui Arby o idee. Se apropie de compartimentul de deasupra patului, urcă şi bîjbîi.

– Ce faci?

– Caut prin bagaj.

– Ce?

– Cred că mi-am uitat periuţa de dinţi.

– Şi ce?

– N-o să ma pot spăla pe dinţi.

– Arb, făcu ea. Cui îi pasă de asta acum?

– Dar eu mă spăl întotdeauna pe dinţi...

– Ce naiba, spuse Kelly. Trăieşte şi tu puţin!

Arby oftă.

– Poate că doctorul Thorne a luat cu el una de rezervă.

Se întoarse şi se aşeză pe canapea, lîngă Kelly. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi clătină din cap.

– Nici un desert?

– Nimic. Nici măcar un iaurt rece. Aşa-s adulţii. Niciodată nu-şi fac planul cum trebuie.

– Mda. Asta cam aşa-i.

Arby căscă. În caravana era cald. Se simţea toropit. Cîtă vreme stătuse înghesuit în compartiment, în ultimele douăsprezece ore, tremurînd şi ghemuit, nu dormise deloc. Acum se simţea brusc obosit.

Se uită la Kelly, care căsca şi ea.

– Vrei să ieşim? Să ne mai dezmorţim?

– Ar trebui sa aşteptăm aici, spuse el.

– Mi-e teamă că-n felul ăsta o s-adorm, spuse Kelly.

Arby ridică din umeri. Somnul punea repede stăpînire pe el. Se întoarse în compartimentul de locuit şi se ghemui pe salteaua de lîngă fereastră. Kelly îl urmă.

– Eu n-am de gînd să dorm.

– Cum vrei, Kel, spuse el cu pleoapele grele, dîndu-şi

seama că nu mai putea ține ochii deschiși.

– Dar, căscă ea din nou, poate că o să mă întind și eu o clipă.

O văzu întinzîndu-se pe patul de vizavi, apoi închise ochii și adormi de îndată. Visă că se afla în avion, simțind legănarea ușoară, auzind mîrîitul ușor al motoarelor. Dormi ușor și, o dată, se trezi convins că mașina se legăna cu adevărat și că auzea chiar un mîrîit de dincolo de fereastră. Dar adormi imediat la loc și de data asta visa dinozauri, din aceia pomeniți de Kelly; în visul lui se făcea că veneau două animale, atît de uriașe încît nu le putea vedea pe fereastră capul, ci doar picioarele groase și solzoase, care treceau pe lîngă mașină făcînd pămîntul să duduie. În visul lui, cel de-al doilea animal se oprea și se apleca să privească pe fereastră curios, iar Arby își dădea seama că vede capul uriaș al unui Tyrannosaurus rex, mestecînd din fălcile lui uriașe, cu colții albi lucind în soare; în vis, Arby îl privea liniștit și se întorcea să doarmă mai departe.

Înăuntru

Cele două batante mari de sticlă de la intrarea în clădirea principală se deschideau către holul întunecat de dincolo de ele. Sticla era zgîriată şi murdară, iar mînerele cromate aveau puncte de coroziune. Dar se vedea limpede că praful, sfărîmăturile şi frunzele uscate din faţa uşii fuseseră deranjate în două arcuri de cerc gemene.

– Cineva a deschis recent uşile astea, spuse Eddie.

– Da. Cineva încălţat cu cizme Asolo, spuse Thorne, apoi deschise uşa. Intrăm?

Păşiră în clădire. Înăuntru, aerul era fierbinte, nemişcat şi fetid. Holul era mic şi nu lăsa o impresie prea grozavă. Tejgheaua recepţiei, aflată chiar în faţă, fusese odată îmbrăcată cu un material cenuşiu, care acum era acoperit cu un muşchi întunecat. Pe peretele din spate, o inscripţie cromată spunea „Noi construim viitorul“, dar cuvintele erau parţial ascunse de o împletitură de liane. Din covor răsăreau ciuperci şi muşchi. La dreapta, văzură o sală de aşteptare, cu o măsuţă de cafea şi două canapele lungi.

Una dintre canapele era murdărită cu noroi maroniu, uscat; cealaltă fusese acoperită cu o folie de plastic. Alături de această canapea se aflau rămăşiţele rucsacului lui Levine, cu cîteva sfîşieturi adînci în material. Pe masă se aflau două

sticle goale de apă minerală Evian, un telefon de satelit, o pereche de pantaloni scurţi, plini de noroi şi cîteva ambalaje de bomboane mototolite. Un şarpe verzui se îndepărtă iute pe cînd se apropiau.

– Deci asta ar fi o clădire InGen? întrebă Thorne, privind inscripţia de pe perete.

– Absolut, răspunse Malcolm.

Eddie se aplecă spre rucsacul lui Levine şi-şi trecu degetele peste rupturi. La gestul lui, un şobolan sări din rucsac.

– Isuse!

Şobolanul fugi chiţcăind. Eddie privi precaut înăuntrul rucsacului.

– Nu cred să dorească cineva să mănînce restul de bomboane, comentă el şi-şi îndreptă atenţia spre grămada de haine. Aveţi vreun semnal de la astea?

Unele haine de expediţie aveau microsenzori cusuţi în căptuşeală.

– Nu, spuse Thorne, mişcînd dintr-o parte în alta detectorul de mînă. Am un semnal, dar... parcă ar veni de acolo!

Arătă către uşile metalice de lîngă biroul recepţiei, conducînd în interiorul clădirii. Uşile fuseseră cîndva blocate şi încuiate cu nişte lacăte, acum ruginite. Lacătele zăceau pe podea, sparte.

– Hai să-l găsim, spuse Eddie, îndreptîndu-se către uşi. Ce fel de şarpe credeţi că era?

– Nu ştiu.

– Să fi fost veninos?

– Nu ştiu.

Uşile se deschiseră cu un scîrţîit puternic. Cei trei se treziră într-un coridor gol, cu ferestre sparte de-a lungul unuia dintre ziduri şi cu podeaua plină de frunze moarte şi

sfărîmături. Pereţii erau murdari şi pătaţi în unele locuri cu un lichid care părea a fi sînge. Cîteva uşi se deschideau de pe coridor. Nici una nu părea încuiată.

Prin rupturile carpetei de pe podea creşteau ierburi. În dreptul ferestrelor, acolo unde lumina era mai puternică, lianele creşteau dese peste pereţii crăpaţi. Alte liane atîrnau de tavan. Thorne şi ceilalţi se îndreptară către capătul îndepărtat al coridorului. Nu se auzea nimic în afară de paşii lor scrîşnind peste frunzele uscate.

– Semnalul devine mai puternic, spuse Thorne, privind către detector. Trebuie să fie pe undeva prin clădirea asta.

Thorne deschise prima uşă şi intră într-un birou obişnuit: o masă şi un scaun, o hartă a insulei pe unul dintre pereţi. O lampă de birou, aplecată sub greutatea împletiturii de liane. Un monitor de computer cu un strat gros de praf. La capătul îndepărtat al încăperii, lumina se filtra printr-o fereastră murdară.

Merseră pe coridor către a doua încăpere şi intrară într-un birou aproape identic: aceeaşi masă, acelaşi scaun, aceeaşi fereastră pe peretele opus.

– Se pare că ne aflăm într-o clădire cu birouri, mormăi Eddie.

Thorne continuă căutarea. Deschise a treia uşă, apoi a patra. Alte birouri.

Thorne deschise a cincea uşă şi se opri.

Se afla în sala de conferinţe, murdară de frunze şi sfărîmături. Pe masa lungă din mijlocul încăperii era o movilă de bălegar. Fereastra de pe peretele opus era prăfuită. Privirea lui Thorne fu atrasă de o hartă mare, care acoperea un perete întreg al sălii de conferinţe. Harta era înţesată cu bolduri colorate. Eddie intră şi se încruntă.

Sub hartă se afla o comodă cu sertare. Thorne încercă să le deschidă, dar erau cu toate încuiate. Malcolm intră încet în încăpere, privind împrejur, luînd aminte.

– Ce-nseamnă harta asta? spuse Eddie. Aveţi vreo idee ce marchează boldurile?

Malcolm aruncă o privire.

– Douăzeci de bolduri, în patru culori diferite. Cîte cinci de fiecare culoare. Aranjate în pentagon sau, oricum, într-un model cu cinci laturi, cuprinzînd întreaga insulă. Ai crede că arată ca o reţea.

– Nu spunea Arby ceva despre o reţea pe insulă?

– Da, spunea... Interesant...

– Ei, să lăsăm asta acum, ceru Thorne.

Se întoarse pe hol, urmînd semnalul detectorului de mînă. Malcolm închise uşa înapoia lor şi continuară drumul. Văzură alte birouri, dar nu mai deschiseră uşile. Urmară semnalul lui Levine.

La capătul coridorului se aflau două uşi glisante purtînd inscripţia ACCESUL INTERZIS. NUMAI PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT. Thorne privi prin geam, dar nu văzu mare lucru. Avu impresia că zăreşte un spaţiu larg şi o maşinărie complexă, dar sticla prăfuită şi mînjită cu murdărie nu-l lăsa să vadă clar.

Thorne i se adresă lui Malcolm:

– Chiar crezi că ştii la ce folosea clădirea asta?

– Ştiu exact pentru ce-a fost construită, replică Malcolm. E o fabrică de dinozauri.

– De ce şi-ar dori cineva aşa ceva? făcu Eddie.

– Nimeni nu-şi doreşte, zise Malcolm. De aceea a şi fost păstrat secretul.

– Nu înţeleg, spuse Eddie.

Malcolm zîmbi.

– E o poveste lungă.

Își strecură mîinile între uși și încercă să le deschidă, fără sorți de izbîndă însă. Se opinti, înroșindu-se de efort. Și brusc, cu un scîrțîit metalic, ușile se desfăcură.

Pășiră în bezna din spatele ei.

Lanternele luminau un coridor ca de cerneală.

– Ca să înțelegi locul asta, ar trebui să te întorci cu zece ani în urmă, la un individ numit John Hammond și la un animal numit quagga.

– Cum îi spune?

– Quagga, raspunse Malcolm, un mamifer african, un fel de zebră. A dispărut în secolul trecut. Dar în anii '80, cineva a folosit cea mai noua tehnica de extragere a ADN-ului dintr-un fragment de piele de quagga și a reușit să recupereze o cantitate mare de ADN. Atît de mult, încît lumea a început să discute despre posibilitatea reînvierii speciei. Și daca s-a reușit readucerea la viață a animalului quagga, de ce nu s-ar încerca și cu alte animale dispărute? Pasărea dodo? Tigrul cu colți-sabie? Sau chiar un dinozaur?

– De unde să faci rost de ADN de dinozaur? întrebă Thorne.

– De fapt, raspunse Malcolm, paleontologii găsesc de ani de zile fragmente de ADN dinozaurian. Nu s-au vorbit prea multe despre asta, pentru că n-a existat niciodată destul material care să poată fi folosit drept instrument de clasificare. Se părea deci că nu are nici o valoare; era doar o curiozitate.

– Dar ca sa re-creezi un animal, ai nevoie de mult mai mult, nu numai de un fragment de ADN, spuse Thorne. Ai nevoie de un set întreg de cromozomi.

– Asta aşa-i, spuse Malcolm. Iar omul care a imaginat metoda a fost un afacerist pe nume John Hammond. El s-a gîndit că, pe cînd trăiau, dinozaurii erau probabil şi ei înţepaţi de insecte care se hrăneau cu sîngele lor, după obiceiul ţînţarilor de astăzi. Unele astfel de insecte s-au aşezat mai apoi pe o ramură de copac şi-au fost prinse în răşină. În anumite cazuri, această răşină s-a transformat în chihlimbar. Hammond a decis că, dacă fora în insectele păstrate în chihlimbar şi le extrăgea conţinutul stomacului, pînă la urmă avea să capete şi ADN de dinozaur.

– Şi a reuşit?

– Da. A pus bazele InGen-ului, ca să-şi dezvolte mai departe descoperirea. Hammond a fost un oportunist, iar adevăratul lui talent era să înmulţească banii. A găsit metoda de a căpata destui bani ca să continue cercetarea şi să ajungă de la un set ADN la un animal viu. Sursele de finanţare n-au apărut de la început. Pentru că, deşi reconstrucţia unui dinozaur era un lucru tulburător, nu avea aceeaşi valoare cu vindecarea cancerului.

Aşa că s-a hotărît să pună pe picioare o atracţie turistică. Plănuia să recupereze costul dinozaurilor punîndu-i într-un fel de grădină zoologică sau parc de distracţii, pentru care să perceapă taxă.

– Glumeşti? făcu Thorne.

– Nu. Hammond chiar a reuşit lucrul ăsta. A construit parcul pe o insulă numită Isla Nublar, la nord de aici, şi a plănuit să-l deschidă pentru public la sfîrşitul anului 1989. Am fost eu însumi să văd locul, la scurt timp după ce se anunţase deschiderea. Dar Hammond a avut nişte probleme, spuse Malcolm. Sistemele de securitate ale parcului au căzut şi dinozaurii au scăpat. Cîţiva vizitatori au fost ucişi. După

aceea, parcul a fost închis şi toţi dinozaurii au fost distruşi.

Trecură pe lîngă o fereastră de unde puteau privi peste cîmpie, către turmele de dinozauri care păşteau pe lîngă rîu.

– Dacă au fost distruşi cu toţii, spuse Thorne, ce se întîmplă pe insula asta?

– Insula asta, spuse Malcolm, este secretul murdar al lui Hammond. Este partea ascunsă a parcului lui.

Continuară să străbată coridorul.

– Vedeţi, continuă Malcolm, vizitatorilor din parcul lui Hammond de pe Isla Nublar li s-a arătat un laborator genetic impresionant, cu computere şi secvenţe de gene şi tot felul de dispozitive pentru clocit ouă şi crescut pui de dinozaur. Li se spunea că dinozaurii erau creaţi chiar acolo, în parc. Iar turul prin laborator a fost pe de-a-ntregul convingător.

Dar, de fapt, turul lui Hammond sărea peste nişte etape ale procesului. Într-o încăpere, arăta cum se extrage ADN-ul de dinozaur. În încăperea următoare, arăta ouă pe cale de a ecloza. Era foarte dramatic, dar cum ajungea la un embrion viabil pornind de la ADN? Niciodată nu se arăta acest pas critic. Era prezentat ca şi cum s-ar fi întîmplat deja, între cele două încăperi.

De fapt, întregul spectacol al lui Hammond era prea frumos ca să fie adevărat. De exemplu, avea o clocitoare în care puii de dinozaur spărgeau ouăle chiar sub ochii uimiţi ai spectatorilor. Dar niciodată nu existau probleme în clocitor. Nici naşteri premature, nici diformităţi, nici un fel de greutăţi. În prezentarea lui Hammond, această tehnologie funcţiona fără eroare.

Şi dacă te gîndeşti bine, nu putea fi adevărat. Hammond pretindea că fabrică animale dispărute folosind cea mai nouă

tehnologie. Dar orice tehnologie nouă de fabricaţie are o rată mică de succes: abia dacă ajunge la unu la sută. Deci, de fapt, Hammond trebuie să fi crescut mii de embrioni de dinozaur ca să obţină o naştere perfectă. Acest lucru implica o operaţiune industrială gigantică, nu laboratorul cel mic şi curat pe care-l arăta tuturor.

– Te referi la acest loc, spuse Thorne.

– Da. Aici, pe o altă insulă, în secret, departe de privirile publicului, Hammond era liber să-şi continue cercetările şi să rezolve neplăcuta realitate din spatele părculeţului lui drăguţ. Grădina zoo-genetică a lui Hammond era doar spectacolul. Insula asta era adevărata afacere. Aici se fabricau dinozaurii.

– Dacă animalele de la zoo au fost distruse, spuse Eddie, cum se face că nu le-au distrus şi pe cele de pe insula asta?

– O întrebare critică, remarcă Malcolm. O să aflăm adevărul în cîteva minute. Îşi îndreptă fascicolul lanternei către tunel; pereţii de sticlă luciră. Pentru că, dacă nu mă înşel, prima hală de producţie se află chiar în faţa noastră.

Arby

Arby se trezi, se ridică în capul oaselor, clipind jenat de lumina dimineții care se scurgea prin fereastra caravanei. În patul celălalt, Kelly încă dormea, sforăind zgomotos.

Privi pe fereastră, către intrarea în clădirea cea mare, însă nu văzu nici urmă de adulți. Explorer-ul era parcat la intrare, dar înăuntrul lui nu se afla nimeni. Caravana stătea izolată în luminişul invadat de ierburi înalte. Arby se simți singur – înspăimîntător de singur – şi o pornire bruscă de panică îi făcu inima să-i tresară. N-ar fi trebuit să venim aici, gîndi el. Fusese o idee prostească. Şi lucrul cel mai rău era că planul fusese al lui. Cum s-au pitit în trailer şi apoi s-au întors în biroul lui Thorne. Cum vorbise Kelly cu Thorne pentru ca Arby să poată fura cheia. Cum au transmis un mesaj întîrziat pentru ca Thorne să creadă că rămăseseră în Woodside. Arby se simțise deştept atunci, dar acum regreta totul. Se hotărî să-l sune pe Thorne imediat. Trebuia să se predea. Era copleşit de o dorință nestăpînită de a se destăinui.

Avea nevoie de glasul cuiva. Ăsta era adevărul.

Trecu din spatele caravanei, unde dormea Kelly, către partea din față, şi răsuci cheia în contact. Luă aparatul de transmisie şi spuse:

– Aici Arby. E cineva acolo? Terminat. Aici Arby.

Dar nu răspunse nimeni. După o clipă, privi monitorul de pe bord care înregistra toate sistemele în stare de funcționare. Nu văzu nimic referitor la comunicații. Îi trecu prin minte că sistemul de comunicații ținea de computer. Se hotărî să-l pornească.

Se întoarse în mijlocul caravanei, scoase la iveală tastatura, o conectă şi deschise computerul. Pe ecran apăru un meniu

care spunea „Thorne Field Systems“, avînd dedesubt o listă cu subsistemele caravanei. Unul dintre ele era comunicaţia radio. O selectă şi o porni.

Ecranul computerului se umplu de purici. Pe ultima linie se putea citi: „Recepţie de frecvenţe multiple. Doriţi reglaj automat?“

Arby nu ştia ce înseamnă asta, dar nu se temea de computere. Reglaj automat suna interesant. Fără ezitare, tastă „Da“.

Puricii de pe ecran rămaseră la locul lor, în vreme ce, pe ultimele linii, rulară nişte numere. Bănui că reprezentau frecvenţe exprimate în megahertzi. Dar nu ştia sigur.

Apoi, brusc, ecranul se goli, lăsînd un singur cuvînt care clipea în colţul din stînga sus:

PAROLA:

Făcu o pauză, încruntat. Era ciudat. I se cerea să pătrundă în sistemul computerizat al caravanei. Iar pentru asta avea nevoie de o parolă. Încercă: THORNE.

Nu se întîmplă nimic.

Aşteptă o clipă, apoi încercă iniţialele lui Thorne: JT.

Nimic.

LEVINE.

Nimic.

THORNE FIELD SYSTEMS.

Nimic.

TFS.

Nimic.

TEREN.

Nimic.

UTILIZATOR.

Nimic.

Ei bine, gîndi el, cel puţin sistemul nu-l eliminase. Cele mai multe reţele te eliminau după trei încercări ratate. Dar se părea că Thorne nu se gîndise la securitate. Dacă ar fi făcut-o, Arby n-ar fi reuşit niciodată. Sistemul era prea răbdător şi gata să ajute.

Încercă: AJUTOR.

Cursorul trecu pe linia următoare. Făcu o pauză. Hard-discul calculatorului porni să se rotească.

– Motor, spuse el, frecîndu-şi mîinile.

Laborator

După ce Thorne se obişnui cu lumina slabă, se trezi într-o încăpere enormă în care se aflau rînduri după rînduri de cutii dreptunghiulare de oţel, fiecare conectată la o tubulatură de plastic care se pierdea deasupra într-un desiş. Totul era prăfuit; multe dintre cutii erau răsturnate.

– Primele rînduri, spuse Malcolm, sînt separatoarele de gene Nishihara. Iar dincolo de ele sînt sintetizatoarele automate de ADN.

– E o fabrică, spuse Eddie. Un fel de moară.

– Cam aşa ceva.

În colţul încăperii era o imprimanta cu cîteva foi de hîrtie alaturi. Malcolm luă una dintre ele şi o privi.

[GALRERYF1] actor de trascriere eritro-specifică Gallimimus eryf1 mARN, iniţializare completă. [GALRERYF1 1068 bp ss-mARN VRT 15-DEC-1989]

SURSA [SRC]

Gallimimus bullatus (mascul) sînge embrionic de 9 zile, cADN la mARN, clona E120-1.

ORGANISM Gallimimus bullatus

Animalia; Chordata; Vertebrata; Archosauria; Dinosauria; Ornithomimisauria.

REFERINTE [REF]

1 (bazele 1 la 1418) T.R. Evans, 17-IUL-1989.

OBIECT [OBJ]

Locaţie/ Determinanţi

/nota="Eryf1 protein gi: 212629"

/codon_start=1

/translaţie="M E F V A L G G P D A G S P T P F P D E A G A F L
G L G G G E R T E A G G L L A S Y P P S G R V S L V P W A D
T G T L G T P Q W V P P A T Q M E P P H Y L E L L Q P P R G
S T P H P S S G P L L P L S S G P P P C E A R E C V N C G A T
A T P L W R R D G T G H Y L C N A C G L Y H R L N G Q N R
P L I R P K K R L L V S K R A G T V C S N C Q T S T T T L W
R R S P M G D P V C N A C G L Y Y K L H Q V N R P L T M R
K D G I Q T R N R K V S S K G K K R P P G G G N P S A T A
G G G A P M G G G G D P S M P P P P P P P A A A P P T Q S D

ALYALGPVVLSGHFLPFGNSGGFFGGGAGG
YTAPPGLSPQI"

NUMAR BAZE [BAS]
206 a 371 c 342 g 149 t

– E o referință către o bază de date, spuse Malcolm. Pentru un factor sanguin de dinozaur. Ceva care are de-a face cu hematiile.

– Iar asta e secvența?

– Nu, spuse Malcolm, răsfoind printre hîrtii. Nu, secvența ar trebui să fie o serie de nucleotide... Uite-o.

Ridica o alta foaie de hîrtie.

Distribuție [DIS]
Wu /CG-Oper
Lori Ruso /Prod
Venn /Niv-1
Chang /Celula 89
NOTA PRODUCȚIE [PNOT]
Secvența este finală și aprobată.

– Să aibă vreo legătură cu motivul pentru au supraviețuit animalele? întrebă Thorne.

1	GAATTCCGGA	AGCGAGCAAG	AGATAAGTCC	TGGCATCAGA	TACAGTTGGA	GATAAGGACG
61	GACGTGTGGC	AGCTCCCGCA	GAGGATTCAC	TGGAAGTGCA	TTACCTATCC	CATGGGAGCC
121	ATGGAGTTCG	TGGCGCTGGG	GGGGCCGGAT	GCGGGCTCCC	CCACTCCGTT	CCCTGATGAA
181	GCCGGAGCCT	TCCTGGGGCT	GGGGGGGGGC	GAGAGGACGG	AGGCGGGGGG	GCTGCTGGCC
241	TCCTACCCCC	CCTCAGGCCG	CGTGTCCCTG	GTGCCGTGGG	CAGACACGGG	TACTTTGGGG
301	ACCCCCCAGT	GGGTGCCGCC	CGCCACCCAA	ATGGAGCCCC	CCCACTACCT	GGAGCTGCTG
361	CAACCCCCCC	GGGGCAGCCC	CCCCCATCCC	TCCTCCGGGC	CCCTACTGCC	ACTCAGCAGC
421	GGGCCCCCAC	CCTGCGAGGC	CCGTGAGTGC	GTCATGGCCA	GGAAGAACTG	CGGAGCGACG
481	GCAACGCCGC	TGTGGCGCCG	GGACGGCACC	GGGCATTACC	TGTGCAACTG	GGCCTCAGCC
541	TGCGGGCTCT	ACCACCGCCT	CAACGGCCAG	AACCGCCCGC	TCATCCGCCC	CAAAAAGCGC
601	CTGCTGGTGA	GTAAGCGCGC	AGGCACAGTG	TGCAGCCACG	AGCGTGAAAA	CTGCCAGACA
661	TCCACCACCA	CTCTGTGGCG	TCGCAGCCCC	ATGGGGGACC	CCGTCTGCAA	CAACATTCAC
721	GCCTGCGGCC	TCTACTACAA	ACTGCACCAA	GTGAACCGCC	CCCTCACGAT	GCGCAAAGAC
781	GGAATCCAAA	CCCGAAACCG	CAAAGTTTCC	TCCAAGGGTA	AAAAGCGGCG	CCCCCCGGGG
841	GGGGGAAACC	CCTCCGCCAC	CGCGGGAGGG	GGCGCTCCTA	TGGGGGGAGG	GGGGGACCCC
901	TCTATGCCCC	CCCCGCCGCC	CCCCCCGGCC	GCCGCCCCCC	CTCAAAGCGA	CGCTCTGTAC
961	GCTCTCGGCC	CCGTGGTCCT	TTCGGGCCAT	TTTCTGCCCT	TTGGAAACTC	CGGAGGGTTT
1021	TTTGGGGGGG	GGGCGGGGGG	TTACACGGCC	CCCCCGGGGC	TGAGCCCGCA	GATTTAAATA
1081	ATAACTCTGA	CGTGGGCAAG	TGGGCCTTGC	TGAGAAGACA	GTGTAACATA	ATAATTTGCA
1141	CCTCGGCAAT	TGCAGAGGGT	CGATCTCCAC	TTTGGACACA	ACAGGGCTAC	TCGGTAGGAC
1201	CAGATAAGCA	CTTTGCTCCC	TGGACTGAAA	AAGAAAGGAT	TTATCTGTTT	GCTTCTTGCT
1261	GACAAATCCC	TGTGAAAGGT	AAAAGTCGGA	CACAGCAATC	GATTATTTCT	CGCCTGTGTG
1321	AAATTACTGT	GAATATTGTA	AATATATATA	TATATATATA	TATATCTGTA	TAGAACAGCC
1381	TCGGAGGCGG	CATGGACCCA	GCGTAGATCA	TGCTGGATTT	GTACTGCCGG	AATTC

– Nu sînt sigur, spuse Malcolm.

Să fi fost această foaie legată de ultimele zile ale secției de fabricație? Sau era doar un print[1], vechi de ani de zile și uitat din întîmplare de vreun lucrător?

Privi de jur împrejurul imprimantei și găsi un teanc de hîrtii, aranjat într-un sertar de plastic. Le scoase și descoperi că erau notițe scrise pe hîrtie albastră, decolorată, toate foarte scurte.

De la: CC/D-P. Jenkins
Către: H. Wu
Excesul de dopamină din Alfa 5 înseamnă că receptorul D1 încă nu funcționează la capacitatea dorită. Pentru a minimiza comportamentul agresiv în organismele finale, trebuie încercat un alt suport genetic. Trebuie să începem chiar de azi.

Alta:

De la: CC/D
Către: H. Wu/Sup
Glicogen-sintaz-kinaza-3 izolată de la Xenopus ar putea să acționeze mai bine decît alfa/beta GSK-3 de mamifer cu care lucram acum. Anticipează o stabilitate mai mare a polarității dorsoventrale și un risc mai mic de rejet[2] embrionar. De acord?

Malcolm o privi pe următoarea:

De la: Backes
Către: H.Wu/Sup
Fragmentele scurte proteice pot acționa drept prioni. Sursa îndoielnică, dar sugerez stoparea tuturor proteinelor exogene de la org. carniv. pînă la lămurirea originii. Boala nu poate continua!

1 Print = text tipărit la o imprimantă, expunînd informațiile cuprinse într-un fișier de calculator (*n.tr.*).
2 Rejet = reacție de respingere, de obicei de ordin imunologic; fragmentul respins este eliminat din organism (*n.tr.*).

Thorne privi peste umărul lui.

– Se pare că au avut probleme, remarcă el.

– Fără îndoială, spuse Malcolm. Ar fi fost imposibil să nu le aibă. Dar întrebarea este...

Se opri, cu ochii pe următoarea notiță, ceva mai lungă:

PRODUCTIE INGEN COMPLETARE 10/10/88

De la: Lori Ruso

Către: Întregul personal

Subiect: Slabe rezultate de producție

Episoadele recente de pierdere a născuților vii în perioada de 24-72 ore după eclozare au fost puse în legătura cu contaminarea cu bacteria Escherichia coli. Acest fapt a redus producția cu 60% și rezulta din metodele inadecvate de sterilizare a personalului, mai ales în timpul procesului H (Faza de Menținere a Ouălor, Stimulare Hormonală 2G/H).

Brațele mobile Komera au fost înlocuite și adaptate la roboții 5A și 7D, dar înlocuirea acelor trebuie să continue zilnic, în concordanță cu condițiile sterile (Manualul General: paragraful 5-9).

În timpul următorului ciclu de producție (10/12-10/26), vom sacrifica un ou la fiecare zece aflate în etapa H, pentru un test de contaminare. Începeți selecția imediat. Raportați orice eroare. Opriți linia oricînd devine necesar, pînă la completa epurare.

– Au avut probleme cu germenii; li s-a contaminat linia de producție, spuse Malcolm. Și poate c-au avut și alte surse de infecție. Uite...

Îi întinse lui Thorne următorul bilet:

PRODUCTIE INGEN COMPLETARE 12/18/88

De la : H. Wu

Către: Întregul personal

Subiect: DX: MARCAJ SI ELIBERARE

Născuții vii vor fi însemnați cu noul tip de marcaj de teren Grumbach, după primul interval viabil. Va înceta orice program de întreținere și hrănire în interiorul laboratorului. Programul de punere în libertate este acum pe deplin operațional, iar rețelele de urmărire sînt activate.

– Să însemne asta ceea ce gîndesc eu că înseamnă? făcu Thorne.

– Da, spuse Malcolm. Aveau probleme cu menținerea în viață a nou-nascuților, așa că i-au marcat și i-au pus în libertate.

– Și-i urmăreau printr-un fel de rețea?

– Da. Cred că da.

– Au dat drumul dinozaurilor pe insulă? întrebă Eddie. Cred că erau nebuni.

– Mai degrabă disperați, preciză Malcolm. Imaginează-ți un proces uriaș, costisitor, de înaltă tehnologie, care se prăbușește stupid din pricină că animalele se îmbolnăvesc și mor. Probabil că Hammond era furios. Așa că au hotărît să scoată animalele din laborator și să le dea drumul în sălbăticie.

– Dar de ce n-au descoperit cauza bolii, de ce n-au...

– A fost un proces comercial, spuse Malcolm. Totul se leagă numai de rezultate. Au crezut că, dacă pot urmări animalele, pot oricînd să le aducă înapoi. Și nu uita, chestia asta chiar a funcționat. Scoteau animalele pe cîmp, le adunau după ce mai creșteau și le trimiteau la grădina zoologică a lui Hammond.

– Dar nu pe toate...

– Încă nu știm detalii, spuse Malcolm. Nu știm ce s-a întîmplat de fapt aici.

Trecură de următoarea ușă într-o încăpere mică și goală, cu o bancă așezată pe mijloc și dulapuri lîngă pereți. Cîteva

afişe spuneau ATENŢIE LA MĂSURILE DE PROTECŢIE STERILĂ şi MENŢINEŢI STANDARDELE SK4. În dulapul aflat lîngă peretele îndepărtat se aflau nişte haine îngălbenite.

– E un vestiar, spuse Eddie.

– Aşa pare, aprobă Malcolm.

Deschise un dulap; în afară de o pereche de pantofi bărbăteşti, nu mai conţinea nimic. Deschise alte cîteva dulapuri. Toate erau goale. Înăuntrul unuia, o foaie de hîrtie cu un mesaj bătut la maşină:

Siguranţa ne priveşte pe toţi!
Raportaţi anomaliile genetice!
Distrugeţi prin procedee adecvate deşeurile biologice!
Opriţi răspîndirea maladiei DX!

– Ce înseamnă maladia DX? întrebă Eddie.

– Cred că e numele bolii misterioase, spuse Malcolm.

La capătul îndepărtat al vestiarului se aflau două uşi. Cea din dreapta era pneumatică, deschizîndu-se prin apăsarea cu piciorul pe un contact de cauciuc în chip de preş. Dar uşa era încuiată, aşa că trecură la cealaltă, care se deschise de îndată.

Trecură într-un coridor lung, cu peretele din dreapta format din panouri de sticlă. Geamul era zgîriat şi murdar, totuşi puteau întrezări încăperea din spatele lui, încăpere cu totul diferită decît oricare alta văzută de Thorne pînă atunci în clădire.

Spaţiul era vast, de dimensiunea unui teren de fotbal. Benzi rulante se încrucişau pe două nivele, unul foarte sus, altul la înălţimea pieptului. Din loc în loc, lîngă benzile rulante, se aflau maşinării cu tubulaturi încurcate şi braţe mecanice.

Thorne trecu lumina lanternei peste benzi.

– O linie de asamblare, spuse el.

– Dar pare neatinsă, gata să funcţioneze, spuse Malcolm. Sînt cîteva plante care au crescut prin podea acolo, dar, în

general, e remarcabil de curat.

– Prea curat, spuse Eddie.

Thorne ridică din umeri.

– Aerul e curat pentru că, probabil, încăperea are aer condiționat, spuse el. Cred că poate rezista în felul ăsta ani de zile.

Eddie clătina din cap.

– Ani de zile? Doc, eu nu cred.

– Atunci, cum se explică?

Malcolm se încruntă, privind în continuare prin geam. Cum era posibil ca o încăpere de asemenea dimensiuni să rămînă atît de curată, timp de atîția ani? Nu exista nici o ...

– Hei, făcu Eddie.

Malcolm văzuse și el. În colțul îndepărtat, la jumătatea înălțimii încăperii, se afla o cutie mică, albastră, din care plecau cabluri electrice – în mod clar, un fel de conector electric. Pe cutie strălucea o luminița roșie...

Strălucea.

– Locul ăsta-i alimentat electric!

Thorne se apropie de geam, privind o dată cu ei.

– Asta-i imposibil. Trebuie să fie un fel de acumulator sau baterie...

– După cinci ani? Nici o baterie nu poate rezista atît, spuse Eddie. Va spun, doctore, locul ăsta e alimentat!

Arby privi monitorul în vreme ce literele albe apăreau una cîte una pe ecran:

SÎNTEȚI LA PRIMA UTILIZARE A REȚELEI?

Tastă:

DA.

O altă pauză.

Așteptă.

Alt mesaj apăru, la fel de încet:

NUMELE COMPLET?

Își scrise numele.

DORIŢI O PAROLĂ PROPRIE?

Ce glumă bună, gîndi el. O să fie floare la ureche. Era aproape dezamăgitor. Crezuse că doctorul Thorne era mai deştept. Scrise:

DA.

După o clipă:

NOUA PAROLĂ ESTE VIG/&*849/. VĂ RUGĂM SĂ NOTAŢI.

Sigur, gîndi Arby. Poţi să pariezi. Pe masa din faţa lui nu se găsea nici o bucată de hîrtie; cotrobăi prin buzunare, găsi o hîrtie mototolită şi îşi notă parola.

VĂ RUGĂM REINTRODUCEŢI PAROLA ACUM.

Tastă seria de litere şi cifre.

După o altă pauză, alte mesaje apărură pe ecran. Viteza lor era ciudat de mică şi uneori chiar se opreau. După atîta timp, poate că sistemul nu lucra foarte...

MULŢUMESC. PAROLA CONFIRMATĂ.

Ecranul clipi şi deveni brusc albastru-închis. Se auzi un sunet de clopoţel.

Arby rămase cu gura deschisă în faţa monitorului pe care se putea citi:

INTERNATIONAL GENETIC TECHNOLOGIES
ZONA B
SERVICIUL LOCAL DE REŢEA

Nu avea nici un sens. Cum putea să existe o reţea a Zonei B? InGen închisese Zona B cu ani în urmă. Arby citise deja documentaţia. Iar InGen ieşise din afaceri, era de mult falimentară. Ce reţea? gîndi el. Şi cum reuşise el să pătrundă? Caravana nu era conectată la nimic. Nu exista nici un cablu. Probabil că era o reţea radio care se afla deja pe insulă. Reuşise cumva să se înscrie. Dar cum de mai exista reţeaua? O asemenea facilitate avea nevoie de o sursă de energie, iar aici nu exista nici una.

Arby aşteptă.

Nu se petrecu nimic. Cuvintele rămăseseră pe ecran. Aşteptă să apară un meniu, dar nu se întîmplă nimic. Arby

începu să bănuiască o defecţiune a sistemului. Sau poate că reţeaua era închisă. Poate că te lăsa să te înscrii, după care nu se mai întîmpla nimic.

Sau, poate, gîndi el, aştepta ceva de la el. Făcu lucrul cel mai simplu, cel de a apăsa tasta de confirmare.

Pe ecran apăru:

SERVICII DISPONIBILE REŢEA

FIŞIERE EXISTENTE	Ultima modificare
C/Cercetare	10/02/89
P/Producţie	10/05/89
T/Teren	10/09/89
I/Întreţinere	11/12/89
A/Administraţie	11/11/89
BAZE DE DATE	
C1/Cercetare (AV-AD)	11/01/89
C2/Cercetare (GD-99)	11/12/89
P/Producţie (FD-FN)	11/09/89
REŢEA VIDEO	
A, 1-20 CCD	NDC.1.1

Era într-adevăr, un sistem vechi: fişierele nu mai fuseseră modificate de ani de zile. Întrebîndu-se dacă încă funcţionau, selectă REŢEAUA VIDEO. Şi, spre uimirea lui, văzu ecranul umplîndu-se cu imagini minuscule, cincisprezece cu totul, înghesuindu-se pe ecran, arătînd vederi ale diferitelor părţi ale insulei. Cele mai multe dintre camerele video păreau montate la înălţime, probabil prin copaci, şi arătau...

Rămase cu ochii holbaţi.

Arătau dinozauri.

Se uită chiorîş. Nu era posibil. Vedea doar nişte filme. Pentru că, într-un colţ, văzu o turmă de triceratops. În pătratul de alături, nişte creaturi verzi, asemănătoare şopîrlelor, iţindu-şi numai capul, din ierburile înalte. Într-un alt cadran,

un stegozaur singur, umblînd fără țintă.

Cu siguranță că erau filme, gîndi el. Canalul dinozaurilor.

Dar, în altă imagine, Arby văzu cele două caravane legate între ele, în luminiș. Putea zări panourile negre fotovoltaice lucind pe acoperiș. Își imagină că, dacă s-ar fi uitat pe fereastră, s-ar fi putut vedea pe sine.

O, Dumnezeule, gîndi el.

În altă imagine îi văzu pe Thorne, pe Malcolm și Eddie urcînd iute în Explorer-ul verde și pornind către partea din spate a laboratorului. Avu un șoc:

Imaginile erau adevarate.

Energie

Conduseră Explorer-ul spre partea din spate a clădirii principale, îndreptîndu-se către centrala electrică. Pe drum, trecură prin stînga unui sătuc. Thorne văzu şase colibe şi o clădire mare pe care scria „Reşedinţa Managerului". Colibele fuseseră cîndva arătoase, dar acum erau năpădite de ierburi şi invadate în parte de junglă. În centrul complexului, văzură un teren de tenis, o piscină fără apă, o staţie de benzină în faţa căreia se afla un magazin universal.

– Mă întreb cîţi oameni or fi fost aici? spuse Thorne.

– De unde ştii că au plecat cu toţii? întrebă Eddie.

– Cum adică?

– Doctore, au energie. După atîţia ani. Trebuie să existe o explicaţie.

Eddie ocoli cu maşina prin spatele rampelor de încărcare şi conduse spre centrala electrică, ţinînd-o drept înainte.

Centrala electrică era o clădire de beton, lipsită de ferestre şi fără zorzoane, avînd doar un cilindru de oţel pentru ventilaţie, amplasat pe acoperiş. Ventilatoarele ruginiseră de mult şi aveau o culoare maronie cu pete galbene.

Eddie ocoli clădirea cu maşina, căutînd o uşă. O găsi în spate. Era o uşă metalică grea, cu o inscripţie ştearsă care spunea: ATENŢIE! ÎNALTĂ TENSIUNE. NU INTRAŢI.

Eddie sări din maşină, iar ceilalţi îl urmară. Thorne adulmecă.

– Sulf, spuse el.

– Foarte puternic, aprobă Malcolm, dînd din cap.

Eddie împinse uşa.

– Băieţi, am o presimţire...

Cu un clămpănit, uşa se deschise brusc lovindu-se de zidul de beton. Eddie scrută bezna dinăuntru. Thorne văzu o încîlceală de ţevi şi un fir de abur care ieşea din podea. Aerul din încăpere era foarte fierbinte. Se auzea un ţiuit puternic şi continuu.

– Să fiu al naibii, spuse Eddie.

Înaintă, privind indicatoarele – multe dintre ele aveau inscripţiile şterse, iar sticla acoperită cu un strat gros de praf galben. Încheieturile ţevilor aveau şi ele cruste galbene. Eddie şterse cu degetul o parte din crustă.

– Uimitor, spuse el.

– Sulf?

– Mda, sulf. Uimitor.

Se întoarse către sursa zgomotului. Văzu un ventilator mare, circular, avînd înăuntru o turbină. Paletele turbinei, rotindu-se repede, erau de un galben pal.

– Şi acolo-i tot sulf? întrebă Thorne.

– Nu, spuse Eddie. Probabil că e aur. Paletele turbinei sînt din aliaj de aur.

– Aur?

– Mda. Ca să fie inerte chimic. Se întoarse către Thorne. Îţi dai seama ce avem aici? E incredibil. Atît de compact şi de eficient. Nimeni n-a reuşit pînă acum. Tehnologia e...

– Vrei să spui că e o centrală geotermică? se miră Malcolm.

– Exact, exclamă Eddie. Au dat peste o sursă de căldură, probabil gaz sau abur, pe care l-au dirijat prin ţevi din podea. Apoi, au folosit căldura ca să fiarbă apa într-un ciclu închis – la asta foloseşte reţeaua de ţevi – şi să pună în mişcare turbina de colo, care generează curent electric. Oricare ar fi sursa de căldură, procesul geotermic e întotdeauna coroziv ca naiba. În cele mai multe cazuri, întreţinerea e de-a dreptul brutală. Dar centrala asta încă mai funcţionează. Uimitor!

Lîngă zid se afla un panou de comandă care distribuia energia întregului complex de laboratoare. Panoul era pătat şi mîncat de rugină în cîteva locuri.

– Parcă n-a mai trecut nimeni pe-aici de ani de zile. O mulţime de contacte electrice sînt moarte. Dar centrala încă mai funcţionează... Incredibil!

Thorne tuşi din pricina aerului sulfuros şi ieşi la aer curat. Se uită la partea din spate a laboratorului. Una dintre rampele de încărcare părea în formă bună, cealaltă se prăbuşise. Geamurile din spatele clădirii erau sparte.

Malcolm veni lîngă el.

– Mă întreb dacă e vina vreunui animal.

– Crezi că un singur animal ar putea produce atîtea stricăciuni?

Malcolm aprobă cu un semn din cap.

– Unii dinozauri cîntăresc patruzeci, cincizeci de tone. Un singur animal are masa unei turme de elefanţi. Stricăciunile ar putea fi foarte bine pricinuite de un animal. Observi cărarea de colo? Trece pe lîngă rampe şi coboară dealul. Ar putea fi animale...

– Nu s-au gîndit la asta atunci cînd le-au dat drumul? întrebă Thorne.

– O, sînt sigur că plănuiau să le ţină în libertate doar cîteva săptămîni sau luni, apoi să le strîngă iarăşi, cît mai erau încă pui. Mă îndoiesc de faptul că s-au gîndit să...

Fură întrerupţi de un şuierat, un fel de zgomot static. Venea dinăuntrul Explorer-ului. De dinapoia lor, Eddie se grăbi către maşină, cu o expresie de îngrijorare pe figură.

– Ştiam eu, rosti înciudat Eddie. Modulul de comunicaţii s-a ars. Ştiam eu c-ar fi trebuit să-l pun pe celălalt.

Deschise uşa Explorer-ului şi urcă pe locul pasagerului, ridică receptorul şi apăsă selectorul automat. Prin parbriz, îi văzu pe Thorne şi Malcolm întorcîndu-se la maşină.

Atunci, transmisia se clarifică.

– ... în maşină! spuse o voce stridentă.

– Cine-i acolo?

– Doctore Thorne! Doctore Malcolm! Urcaţi în maşină!

Cînd Thorne sosi, Eddie îl anunţă:

– Doctore! E turbatul ăla de puşti...

– Ceee!? exclamă Thorne.

– E Arby.

Prin radio, Arby spunea:

– Urcaţi în maşină! Îl văd venind!

– Ce tot vorbeşte? spuse Thorne, încruntîndu-se. Nu-i aici, nu? E pe insulă?

Radioul pocni.

– Da, sînt aici! Doctore Thorne!

– Cum naiba de a ...

– Doctore Thorne! Urcă în maşină!

Thorne se înroşi de furie. Strînse pumnii.

– Cum a reuşit ticălosul ăsta mic să facă aşa ceva? Apucă receptorul de la Eddie. Arby, la naiba...

– Vine!

– Ce spune? făcu Eddie. Pare complet isteric.

– Îl văd pe monitor! Doctore Thorne!

Malcolm privi împrejur către junglă.

– Poate c-ar trebui să urcăm în maşină, spuse el calm.

– Ce vrea să spună cu monitorul? făcu Thorne furios.

– Nu ştiu, doctore, dar daca a prins ceva din caravană, putem şi noi să vedem.

Aprinse monitorul de pe bord. Privi ecranul prinzînd viaţă.

– Al naibii puşti, spuse Thorne. Îi rup gîtul!

– Am crezut că vă place puştiul, spuse Malcolm.

– Îmi place, dar...

– E haosul în persoană, completă Malcolm, clătinînd din cap.

Eddie privi imaginea de pe ecran.

– Am dat de dracu', spuse el.

Pe monitorul micuţ de pe bord aveau imaginea în prim-plan a unui puternic *Tyrannosaurus rex*, îndreptîndu-se pe potecă spre ei. Pielea avea nuanţe de brun-roşcat, sugerînd culoarea sîngelui uscat În lumina puternică a soarelui, puteau să-i

vadă limpede muşchii puternici ai coapselor. Animalul se mişca iute, fără nici un semn de teamă sau de ezitare.

Cu ochii lipiţi de imagine, Thorne ordonă:

– Toată lumea în maşină!

Urcară grăbiţi. Tiranozaurul dispăruse din raza de acţiune a camerei video. Dar, din Explorer, îl auziră venind. Pămîntul tremura, făcînd maşina să se legene uşor.

– Ian? şopti timid Thorne. Ce crezi c-ar trebui să facem?

Malcolm nu răspunse. Îngheţase, privind înainte, cu o expresie pierdută.

– Ian? repetă Thorne.

Radioul porni.

– Doctore Thorne, răsună glasul lui Arby, l-am pierdut de pe monitor. Dumneavoastră îl vedeţi?

– Isuse, gemu Eddie.

Cu o viteza uluitoare, tiranozaurul apăru din frunzişul aflat în dreapta Explorer-ului. Animalul era imens, de mărimea unei clădiri de două etaje, cu capul ridicîndu-i-se mult deasupra, dincolo de raza lor vizuală. Se deplasa cu o incredibilă agilitate pentru o creatură atît de mare. Thorne holbă ochii în tăcere, aşteptînd să vadă ce avea să se întîmple. Simţi maşina vibrînd la fiecare pas bubuitor. Eddie gemu înăbuşit.

Dar tiranozaurul nu-i băgă în seamă. Continuînd în acelaşi ritm rapid, trecu pe lîngă Explorer. Abia avură şansa să-l vadă înainte ca trupul şi capul enorm să dispară în desişul din stînga. Acum vedeau numai coada groasă, la vreo şapte picioare în aer, legănîndu-se înainte şi înapoi, la fiecare pas al animalului.

Atît de iute! gîndi Thorne. Iute! Animalul uriaş se ivise, le blocase vederea, apoi dispăruse iarăşi. Thorne nu era obişnuit să vadă o fiinţă atît de mare şi, în acelaşi timp, atît de rapidă. Acum, se mai zărea doar vîrful cozii, clătinîndu-se în urma animalului grăbit.

În momentul următor, coada lovi botul Explorer-ului, cu un sunet puternic, metalic.

Şi tiranozaurul se opri.

Auziră un mîrîit gros, nedumerit. Coada biciui din nou aerul, de astă dată cu intenţii precise. Curînd, coada şterse uşor radiatorul maşinii, pentru a doua oară.

Frunzişul din stînga fîşîi şi se aplecă; coada dispăru.

Asta pentru că tiranozaurul, după cum îşi dădu seama Thorne, se întorcea.

Animalul ieşi din nou din junglă şi se apropie de maşină. Mîrîi din nou, profund, şi-şi întoarse capul dintr-o parte în alta ca să cerceteze obiectul cel nou şi ciudat. Cînd tiranozaurul se aplecă, Thorne zări ceva între fălcile lui – picioarele unei creaturi spînzurînd de-o parte şi de alta a botului. Muştele se adunaseră într-un nor gros în jurul capului monstrului.

– Fir-aş al dracului! mormăi Eddie.

– Taci, şopti Thorne.

Tiranozaurul pufăi şi privi maşina. Se aplecă şi o adulmecă de mai multe ori, mişcîndu-şi capul de la stînga la dreapta. Adulmeca radiatorul. Trecu apoi într-o parte şi adulmecă roţile. Apoi îşi înălţă capul uriaş, pînă ce ochii trecură de capotă. Privi prin parbriz. Clipi. Privirea îi era rece şi reptiliană.

Thorne avu impresia clară că tiranozaurul îi examina: ochii lui treceau de la unul la celălalt. Cu nasul bont, împinse maşina dintr-o parte, legănînd-o uşurel, ca şi cum i-ar fi încercat greutatea, măsurînd-o ca pe un adversar. Thorne se prinse strîns de volan şi-şi ţinu răsuflarea.

Brusc, tiranozaurul se îndreptă şi reveni în faţa maşinii. Se întoarse cu spatele la ei, ridicîndu-şi coada. Făcu un pas în spate. Auziră frecuşul cozii de acoperişul maşinii. Fundul i se apropie şi mai mult...

Şi tiranozaurul se aşeză pe capotă, clătinînd maşina, aplecînd bara de protecţie pînă la pămînt cu greutatea lui enormă. Preţ de cîteva clipe, rămase nemişcat. Apoi, începu să-şi frece coapsele înainte şi-napoi, cu o mişcare rapidă, făcînd metalul să scîrţîie.

– Ce naiba...? făcu Eddie.

Tiranozaurul se ridică din nou, maşina se îndreptă şi Thorne văzu o pastă albă, groasă, ungînd capota. Tiranozaurul se îndepărtă imediat pe cărare şi dispăru în junglă.

Îl văzură apărînd din nou în luminiş, traversîndu-l, trecînd prin spatele depozitului, apoi printre două colibe, şi dispărînd iarăşi.

Thorne se uită către Eddie, care-şi aruncă privirea către Malcolm. Malcolm nu întorsese capul în urma tiranozaurului. Continua să privească drept înainte, cu trupul încordat.

– Ian? şopti Thorne, atingîndu-l pe umăr.

– A plecat? întrebă Malcolm.

– Da. A plecat.

Ian Malcolm se relaxă, lăsîndu-şi umerii să cadă. Expiră încet. Capul i se lăsă în piept. Trase aer cu putere şi ridică iarăşi bărbia.

– Trebuie să recunoşti, spuse el. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi.

– Te simţi bine? întrebă Thorne.

– Da, sigur, răspunse el, punînd mîna pe piept ca să-şi potolească bătăile inimii. Fireşte că mă simt bine. Oricum, n-a fost decît unul mic.

– Mic? făcu Eddie. Ţi s-a părut mic...

– Da, pentru un tiranozaur. Femelele sînt mult mai mari. La tiranozauri există dimorfism sexual – femelele sînt mai mari decît masculii. Şi, în general, ele se ocupă mai mult de vînătoare. Dar s-ar putea să vedem asta chiar cu ochii noştri...

– Stai puţin, spuse Eddie. Cum de eşti atît de sigur că era un mascul?

Malcolm arătă către capota maşinii, de unde pasta albă scotea acum un miros înţepător.

– Şi-a marcat teritoriul!

– Şi ce? Poate că şi femelele pot să marcheze...

– S-ar putea, acceptă Malcolm. Dar glandele anale se găsesc numai la masculi. Şi ai văzut şi tu cum a făcut-o...

Eddie privi nefericit capota.

– Sper să pot curăţa chestia asta. Am luat ceva solvent cu mine, dar nu mă aşteptam, mă-nţelegi... la mosc de dinozaur.

Radioul intră din nou în funcţiune.

– Doctore Thorne, spuse Arby. Doctore Thorne? Sînteţi bine?

– Da, Arby. Mulţumită ţie.

– Atunci, ce mai aşteptaţi? Doctore Thorne? N-aţi dat de doctorul Levine?

– Nu, încă nu.

Thorne ridică mîna să privească senzorul, dar acesta căzuse pe podea. Se apleacă şi-l ridică. Coordonatele lui Levine se schimbaseră.

– Se mişcă...

– Ştiu că se mişcă. Doctore Thorne?

– Da, Arby. Stai puţin. De unde ştii tu că se mişcă?

– Pentru că-l văd, spuse Arby. Merge pe bicicletă.

Kelly veni în partea din faţă a caravanei, căscînd şi îndepărtîndu-şi de pe figură firele de păr rebele.

– Cu cine vorbeşti, Arb? Privi la monitor şi spuse: Hei, faină treabă!

– Am intrat în reţeaua Zonei B, o lămuri el.

– Ce reţea?

– Una locală, radio. Nu ştiu cum, dar încă funcţionează.

– Chiar aşa? Cum...

– Copii, spuse Thorne prin radio. Dacă nu vă e cu supărare... Îl căutăm pe Levine, nu?

Arby ridică receptorul.

– Merge pe bicicletă pe o cărare prin junglă. E cam strîmtă şi accidentată. Cred că urmează acelaşi traseu cu tiranozaurul.

– Cu cine? făcu Kelly.

Thorne porni maşina, îndepărtîndu-se de centrala electrică, îndreptîndu-se spre locuinţele lucrătorilor. Trecu pe lîngă staţia de benzină, apoi printre case. Urmă cărarea tiranozaurului. Poteca era destul de largă şi uşor de folosit.

– Copiii ăştia n-ar trebui să fie aici, făcu Malcolm îmbufnat. Nu sînt în siguranţă.

– Nu putem face mare lucru, spuse Thorne, apoi porni radioul. Arby, îl mai vezi pe Levine?

Maşina sălta peste ceea ce fusese odată un strat de flori şi ocoli prin spatele Reşedinţei Managerului. Era o construcţie cu două etaje, clădită în stil colonial, cu balcoane şi o balustradă de lemn împrejmuind etajul. Ca şi celelalte case, şi aceasta fusese năpădită de ierburi.

– Da, doctore Thorne, se auzi prin radio. Îl văd.

– Unde e?

– Urmăreşte tiranozaurul. Pe bicicletă.

– Urmăreşte tiranozaurul, oftă Malcolm. N-ar fi trebuit să mă amestec cu el...

– Cu toţii sîntem de acord, spuse Thorne.

Acceleră, trecînd pe lîngă o porţiune de zid spart care părea să marcheze perimetrul complexului. Maşina plonjă în junglă, urmînd poteca.

Prin radio, Arby spuse:

– Aţi ajuns să-l vedeţi?

– Încă nu.

Poteca se tot îngusta, răsucindu-se pe măsură ce cobora panta dealului. Depăşiră o curbă şi brusc văzură un copac doborît blocînd drumul. Copacul era desfrunzit pe mijloc, cu ramurile rupte – probabil pentru că animalele mari călcaseră de multe ori peste el.

Thorne frînă în faţa copacului. Coborî şi merse în spatele Explorer-ului.

– Doc, spuse Eddie. Lasă-mă pe mine să merg.

– Nu, spuse Thorne. Dacă se întîmplă ceva, tu eşti singurul care poate repara echipamentul. Acum eşti şi mai important, de cînd avem copiii pe cap.

Din spatele maşinii, Thorne scoase motocicleta de pe suporturi. O lăsă jos, îi verifică bateria şi o duse pe roţi pînă în faţa maşinii.

– Dă-mi puşca aceea, îi ceru el lui Malcolm.

Thorne puse puşca pe după umăr, luă un receptor radio de pe bord şi şi-l atîrnă de gît. Prinse bateriile la centură, apoi îşi aranja microfonul lîngă obraz.

– Voi doi întoarceţi-vă la caravană, spuse Thorne. Aveţi grijă de copii.

– Dar Doc..., începu Eddie.

– Fă ce-ţi spun, insistă Thorne şi trecu motocicleta peste copacul căzut.

O puse pe partea cealaltă, apoi traversă şi el. Văzu pe trunchi aceeaşi secreţie palidă, cu miros înţepător; se mînji pe mîini. Aruncă o privire întrebătoare către Malcolm.

– Marcarea teritoriului, confirmă Malcolm.

– Grozav, mormăi Thorne, ştergîndu-şi mîinile de pantaloni. Nemaipomenit!

Apoi urcă pe motocicletă şi plecă.

Pe cînd cobora cărarea în urma tiranozaurului, frunzişul îl lovea pe Thorne peste umeri şi picioare. Animalul era undeva în faţă, dar Thorne nu-l putea zări. Gonea.

Radioul pîrîi.

– Doctore Thorne? Vă văd acum.

– Bine, spuse Thorne. Radioul pîrîi din nou.

– Dar nu-l mai zăresc pe doctorul Levine, spuse Arby cu îngrijorare în glas.

Motocicleta electrică abia dacă făcea zgomot, mai ales că nu avea decît de coborît. Undeva, în faţă, poteca se bifurca. Thorne se opri, se aplecă peste motocicletă, privind cărarea noroioasă. Văzu urmele tiranozaurului mergînd spre stînga. Văzu şi şanţul subţire săpat de cauciucurile bicicletei, mergînd şi el tot spre stînga.

O luă pe acelaşi drum, de astă dată mai încet.

La zece iarzi mai încolo, Thorne trecu pe lîngă un picior parţial devorat zăcînd lîngă drum. Membrul sfîşiat al nefericitului animal se afla acolo de multă vreme; era plin de viermi albi şi muşte. În căldura dimineţii, mirosul fetid era insuportabil. Thorne continuă să meargă şi curînd dădu peste craniul unui animal mare, cu resturi de carne şi piele verde prinse pe os. Şi acesta era acoperit cu muşte...

Vorbi în microfon:

– Trec pe lîngă nişte cadavre pe jumătate devorate...

Radioul pîrîi. Îl auzi pe Malcolm:

– De asta mi-era frică.

– Frică? De ce?

– S-ar putea să dai peste un cuib, spuse Malcolm. Ai observat prada pe care o avea tiranozaurul în bot? Era sfîșiată toată, dar n-o mîncase. S-ar putea să fi dus prada acasă, la cuib.

– Un cuib de tiranozaur..., făcu Thorne.

– În locul tău, aș fi precaut, îl avertiză Malcolm.

Thorne scoase motocicleta din viteză și rulă restul drumului la vale. Cînd poteca se îndreptă, coborî de pe motocicletă. Simțea sub picioare vibrațiile solului; de după tufele din față se auzea un sunet profund, ca torsul unei pisici uriașe. Thorne privi împrejur. Nu zări nicăieri bicicleta lui Levine.

Thorne luă pușca de pe umăr și o strînse bine în mîinile umede de sudoare. Auzi din nou mîrîitul. Era ceva ciudat cu sunetul ăsta. Lui Thorne îi trebui ceva timp să se lămurească.

Venea din mai multe locuri: dincolo de frunziș se aflau mai multe animale.

Thorne se aplecă, culese o mînă de iarbă și-i dădu drumul în vînt. Firele îi veniră înapoi, spre picioare: avea vîntul în față. Se strecură prin desiș.

Ferigile dimprejur erau uriașe și dese, dar deasupra vedea soarele răzbătînd din luminișul aflat în apropiere. Mîrîitul răsuna acum foarte puternic. Și se mai auzea un sunet – un schelălăit ciudat, cu tonuri înalte, ca scîrțîitul unei roți prost unse.

Thorne ezită. Apoi, foarte încet, coborî o creangă. Și rămase cu privirile blocate.

Cuib

Doi tiranozauri enormi – fiecare de cîte douăzeci de picioare înălţime – se iviră deasupra lui. Pielea lor roşcată părea tăbăcită. Capetele uriaşe erau mîndre, cu falci grele şi dinţi mari, ascuţiţi. Dar animalele nu-i trezeau lui Thorne nici o senzaţie de amenințare. Se mişcau încet, aproape blînd, aplecîndu-se în mod repetat către o zonă mare, circulară, delimitată cu un zid de noroi uscat, înalt de aproape patru picioare. Cei doi adulţi ţineau în dinţi bucăţi de carne roşie şi-şi aplecau capetele înapoia zidului. Această mişcare era întîmpinată cu sunete frenetice, scîrţîitoare, care se opreau aproape imediat. Adulţii ridicau din nou capul, de această dată fără pradă.

Fără nici o îndoială, era un cuib. Iar Malcolm avusese dreptate: unul dintre tiranozauri era mai mare.

După cîteva clipe, scheunatul se reluă. Lui Thorne, sunetul acela îi aducea aminte de puii de pasăre. Adulţii continuară să aplece capul, să hrănească puii nevăzuţi. O bucată de carne sfîşiată căzu pe marginea valului de pămînt. Thorne văzu un pui de tiranozaur ridicîndu-se deasupra parapetului şi bîjbîind. Puiul era cam de mărimea unui curcan, cu cap mare şi ochi bulbucaţi. Trupul îi era acoperit cu un puf roşu care-l făcea să pară rufos. Un colier de puf alb îi încercuia gîtul. Scheunînd fără încetare, puiul se tîrî stîngaci către carne, folosindu-se de labele din faţă. Dar cînd ajunse la pradă, o prinse în fălci, muşcînd hotărît din ea, cu dinţii lui mici şi ascuţiţi.

Porni, absorbit, să mănînce, cînd, deodată, scoase un țipăt alarmat și alunecă pe partea exterioară a parapetului. Imediat, mama-tiranozaur își plonjă botul și prinse puiul în cădere, apoi îl împinse blînd înapoi către cuib. Thorne era impresionat de delicatețea mișcărilor, de grija pe care o avea pentru pui. În acest timp, tatăl continua să sfîșie bucățele de carne. Ambele animale mîrîiau ușor, fără încetare, ca pentru a liniști puii.

Thorne își schimbă poziția. Călcă pe o creangă uscată: se auzi un pocnet puternic.

Imediat, amîndoi adulții își aruncară capetele în sus.

Thorne îngheță; își ținu rasuflarea.

Tiranozaurii cercetară cu atenție zona dimprejurul cuibului. Trupurile le erau încordate, privirile atente. Ochii le clipeau, însoțiți de scurte tresăriri din cap. După un timp, se mai liniștiră. Își bălăbăniră capetele în sus și-n jos și își frecară boturile unul de altul. Părea un fel de mișcare rituală, aproape un dans. Apoi continuară să-și hrănească puii.

Cînd se liniștiră, Thorne se strecură, îndepărtîndu-se încet către motocicletă. Arby șopti prin receptor:

– Doctore Thorne, nu vă pot vedea.

Thorne nu răspunse. Lovi microfonul cu degetul în semn că auzise.

Arby șopti:

– Cred că știu unde este doctor Levine. E pe undeva, la stînga dumitale.

Thorne bătu din nou în microfon și se întoarse.

Către stînga, printre ferigi, văzu o bicicletă ruginită, purtînd inscripția „Prop. Corp. InGen“, sprijinită de un copac.

Nu-i rău, gîndi Arby, stînd în caravană și privind, una cîte una, imaginile video. Își împărțise acum monitorul în patru; făcuse astfel un bun compromis între numărul și dimensiunea imaginilor.

Una dintre imagini arăta de sus cei doi tiranozauri din luminișul ascuns. Soarele ajunsese la jumătatea cerului de

dimineaţă şi lucea puternic peste iarba umedă şi mînjită cu noroi a luminişului. În mijloc, se vedea un val circular, abrupt, de pămînt. Înăuntrul cuibului erau cîteva resturi de coajă de ou şi doi pui de tiranozaur, arătînd ca nişte păsări golaşe. Stăteau în cuib cu capetele întinse, exact ca puii de pasăre, cu gurile deschise larg, aşteptînd să fie hrăniţi. Kelly privi ecranul şi spuse:

– Uite ce drăguţi sînt, apoi adăugă: Ar trebui să fim acolo.

Arby nu-i răspunse. Nu era deloc sigur că ar fi dorit să se apropie mai mult. Adulţii considerau treaba asta foarte interesantă, dar pe Arby ideea îl speria profund, fără să ştie de ce. Arby îşi dorise întotdeauna să se organizeze, să creeze ordine în viaţa lui – chiar şi aranjarea imaginilor pe monitorul calculatorului îl calma. Dar pe insula asta, totul era necunoscut şi neaşteptat. Nu ştia ce avea să se întîmple. Iar asta îl tulbura...

Pe de altă parte, Kelly era în al nouălea cer. Continua să facă comentarii la adresa tiranozaurilor – cît de mari erau, ce dinţi aveau. Părea entuziasmată şi complet lipsită de teamă.

Arby se simţea iritat de purtarea ei.

– Oricum, spuse Kelly, ce te face să crezi că ştii unde e doctorul Levine?

Arby arătă imaginea cuibului de pe monitor.

– Priveşte.

– Văd.

– Nu. Ţi-am spus să priveşti, Kel.

Pe cînd priveau ecranul, imaginea se mişcă uşor. Alunecă spre stînga, apoi se centră iarăşi.

– Ai văzut? făcu Arby.

– Şi ce? Poate e din pricina vîntului.

Arby clătină din cap.

– Nu, Kel. E căţărat în copac. Levine e cel care mişcă aparatul.

– Aşa, şovăi ea, apoi făcu o pauză, timp în care privi din nou. S-ar putea să ai dreptate.

Arby rînji. Asta era tot ce putea aştepta din partea lui Kelly.

– Mda. Cred că da.

– Dar ce caută doctorul Levine în copac?

– Poate că potriveşte camera video.

Ascultară şuieratul respiraţiei lui Thorne prin radio.

Kelly privi atentă cele patru imagini video, fiecare arătînd o altă perspectivă a insulei. Oftă.

– Abia aştept să merg acolo, spuse ea.

– Mda, şi eu, o îngîna Arby.

Dar nu la asta se gîndea. Aruncă o privire pe fereastra caravanei şi văzu Explorer-ul apropiindu-se, avîndu-i la bord pe Eddie şi Malcolm. În sinea lui, era bucuros să-i vadă întorcîndu-se.

Thorne stătea la poalele copacului, privind în sus. Nu-l putea vedea pe Levine prin frunziş, dar ştia că trebuie să fie pe undeva, pe sus, din pricină că făcea o mulţime de zgomot. Thorne aruncă o privire nervoasă către luminişul mascat de frunze. Mai putea auzi încă mîrîitul continuu, neschimbat.

Thorne aşteptă. Ce naiba făcea Levine în copac? Auzi fîşîitul crengilor de deasupra, apoi linişte. Un mîrîit. Apoi alt fîşîit.

Apoi, Levine spuse cu voce tare:

– Fir-ar să fie!

Se auzi un pocnet puternic de crengi şi un urlet de durere. După care Levine se prăbuşi la pămînt, în faţa lui Thorne, aterizînd brutal pe spate. Se rostogoli, ţinîndu-se de umăr.

– La naiba! înjură el. Levine purta un costum kaki mînjit cu noroi şi sfîşiat în cîteva locuri. Ascunsă de o barbă de trei zile, figura îi era ameţită şi murdară de noroi. Ridică privirile spre Thorne şi zîmbi forţat.

– Eşti ultimul om pe care mă aşteptam să-l văd, Doc, spuse el. Dar ai venit la ţanc.

Thorne întinse mîna, iar Levine se întinse s-o apuce; atunci, din luminiş, tiranozaurii scoaseră un răget asurzitor.

– O, nu! spuse Kelly.

Pe monitor, tiranozaurii păreau agitaţi, mişcîndu-se iute în cerc, ridicînd capul şi mugind.

– Doctore Thorne! Ce s-a întîmplat? întrebă Arby.

Auziră prin radio vocea lui Levine, slabă şi stridentă, fără sa reuşească să distingă vorbele. Eddie şi Malcolm intrară în caravană. Malcolm aruncă o privire către monitor:

– Spune-le s-o şteargă imediat de-acolo!

Cei doi tiranozauri se întorseseră unul cu spatele la celălalt, îndreptîndu-se cu faţa către exterior, în chip de apărare. Puii erau protejaţi în centru. Adulţii îşi legănau cozile grele peste cuib, deasupra capului puilor. Chiar şi din faţa monitorului, se putea simţi tensiunea.

Apoi, unul dintre adulţi mugi şi ţîşni din luminiş.

– Doctore Thorne! Doctore Levine! Plecaţi de-acolo!

Thorne încălecă motocicleta şi se prinse de ghidon. Levine sări în spatele lui şi i se agăţă de mijloc. Se auzi un răget care-i stîrni fiori lui Thorne; privi înapoi şi văzu unul dintre tiranozauri forţînd frunzişul şi atacîndu-i. Animalul venea în fugă, cu cea mai mare viteză – cu capul aplecat, cu fălcile deschise, într-o postură de atac foarte clară.

Thorne răsuci cheia în contact. Motorul electric şuieră, roata din spate derapă în noroi, fără să se clintească.

– Dă-i drumul! strigă Levine. Dă-i drumul!

Tiranozaurul se aruncă asupra lor, mugind. Thorne simţi pămîntul zguduindu-se. Mugetul era atît de puternic, încît îi spărgea urechile. Tiranozaurul aproape îi ajunsese, cu capul înainte, cu fălcile larg deschise...

Thorne lovi pămîntul cu călcîiele, împingînd motocicleta înainte. Brusc, roata din spate făcu priză, aruncînd un val de noroi şi motocicleta ţîşni pe drumul alunecos. Accelera. Motocicleta aluneca şi derapa...

Înapoia lui, Levine strigă ceva, dar Thorne nu-l asculta. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Săriră peste o brazdă; aproape că-şi pierdură echilibrul, apoi îl recîştigară şi continuară să accelereze. Thorne nu îndrăznea să privească în urmă. Putea, în schimb, să simtă mirosul de carne putredă, să audă răsuflarea aspră a uriaşului animal pornit în urmărire...

– Doc! Ia-o mai uşor! strigă Levine.

Thorne nu-l băgă în seamă. Motocicleta mugi, zburînd peste deal. Frunzişul îi lovea peste faţă; noroiul îi stropea pe figură şi pe piept. Alunecară într-o brazdă, apoi reveniră pe mijlocul potecii. Auzi un alt răget, parcă ceva mai slab, dar...

– Doc! strigă Levine, aplecindu-i-se la ureche. Ce vrei, să ne omori? Doc! Sîntem singuri!

Thorne ajunse la o porţiune dreaptă de cărare şi riscă o privire peste umăr. Levine avea dreptate. Erau singuri. Nu vazu nici urma de tiranozaur, deşi încă-i putea auzi mugetele, undeva, în departare.

Încetini.

– Ia-o mai uşor, îl sfatui Levine, clătinînd din cap, cu figura înnegrită de spaimă. Eşti un şofer îngrozitor, ştiai? Ar trebui să mai iei nişte lecţii. Aproape că ne-ai omorît...

– Ne atacă, spuse Thorne furios.

Era obişnuit cu felul critic de-a fi al lui Levine, dar...

– Absurd, ripostă Levine. Nu atacă deloc.

– Atunci, se prefăcea al naibii de bine, se răsti Thorne.

– Nu, nu, nu, făcu Levine. Nu ne *ataca*. Rex îşi *apăra* cuibul. E o mare diferenţă.

– Eu nu văd nici o diferenţă, spuse Thorne, oprind motorul şi privind către Levine.

– De fapt, insistă Levine, dacă rex ar fi hotărît să te urmărească, am fi fost morţi pînă acum. Dar s-a oprit aproape imediat.

– Chiar?

– Fără nici o îndoială, spuse Levine în felul lui pedant. Tiranozaurul voia doar sa ne sperie, ca să-şi apere teritoriul. N-ar lăsa nici o clipă cuibul nepăzit, decît dacă am fi luat ceva din el sau daca l-am fi dărîmat. Sînt sigur că e cu tovarăşa lui acum, păzind puii, fără să-i treacă prin cap să plece.

– Cred că sîntem norocoşi că e un părinte atît de bun, făcu ironic Thorne, pornind motorul.

– Fireşte că e un părinte bun, continuă Levine. Orice prost ar vedea asta. N-ai văzut ce slab era? Îşi neglijează dieta ca să-şi hrănească progenitura. Probabil că face asta de săptămîni întregi. Tyrannosaurus rex este un animal complex,

cu un comportament de vînătoare complex. Şi are şi un comportament parental complex. Nu m-aş mira dacă tiranozaurii adulţi ar avea un rol parental extins la cîteva luni. Poate că-şi învaţă puiul să vîneze. Poate că începe să-i aducă animale mici şi rănite şi-i lasă pe cei mici să le termine. Ar fi interesant de văzut exact ce face. De ce stăm aici?

În casca din urechea lui Thorne, radioul hîrîi.

– Nici nu i-a trecut prin cap să-ţi mulţumească că i-ai salvat viaţa, spuse Malcolm.

Thorne mormăi.

– Fireşte că nu, spuse el.

– Cu cine vorbeşti? Cu Malcolm? E aici? întrebă Levine.

– Da, răspunse Thorne.

– E de acord cu mine, nu? spuse Levine.

– Nu chiar, făcu Thorne, scuturînd din cap.

– Uite ce-i, Doc, rosti apăsat Levine. Îmi pare rău că te-ai supărat. Dar n-avea nici un rost. Adevărul e că n-am fost nici o clipă în primejdie – în afară de momentele cînd ai condus motocicleta.

– Bine. Foarte bine.

Inima lui Thorne încă mai bubuia. Trase puternic aer în piept, întoarse motocicleta către stînga şi se îndreptă pe cărarea acum mai largă, înapoi către tabără.

Stînd în spate, Levine spuse:

– Mă bucur foarte mult că te văd, Doc. Pe cuvînt!

Thorne nu răspunse. Urmă cărarea, străbătînd desişul. Către vale, prinseră viteză. Curînd, văzură caravanele în luminişul de dedesubt.

– Bine, spuse Levine. Aţi adus totul. Echipamentul funcţionează? Totul e în stare bună?

– Aşa se pare.

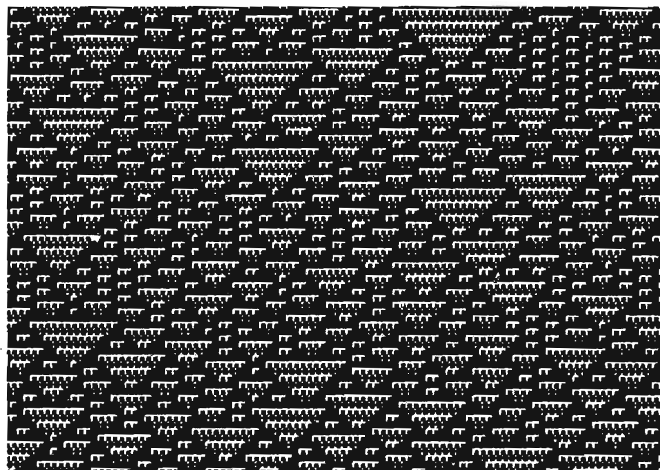
– Perfect, jubilă Levine. Atunci totul e perfect.

– Eu n-aş pune mîna în foc, spuse Thorne.

Prin fereastra din spate a caravanei, Kelly şi Arby făceau veseli din mînă.

– Asta-i bună! exclamă Levine.

A PATRA CONFIGURAŢIE

„Apropiindu-se de marginea haosului, elementele demonstrează conflicte interne. O regiune instabilă şi potenţial letală.“

IAN MALCOLM

Levine

Se apropiară în fugă prin luminiș, strigînd:

– Doctore Levine! Doctore Levine! Sînteți întreg!

Îl îmbrățișară, iar Levine zîmbi fără să vrea. Se întoarse către Thorne.

– Doc, spuse Levine. Asta-i o mișcare tare greșită.

– De ce nu le explici lor, direct? replică Thorne. Sînt elevii tăi.

– Nu te înfuria, doctore Levine, spuse Kelly.

– Noi am hotărît așa, explică Arby. Am venit pe cont propriu!

– Pe cont propriu? repetă Levine.

– Ne-am gîndit că ai nevoie de ajutor, explică Arby. Și chiar ai avut.

Arby se întoarse către Thorne. Acesta dădu din cap:

– Da. Ne-au ajutat.

– Și promitem că n-o să vă-ncurcăm, adăugă Kelly. Faceți-vă treaba și noi o să...

– Puștii erau îngrijorați din pricina ta, spuse Malcolm, apropiindu-se de Levine. Au crezut că ești în primejdie.

– Voiam să vă întreb de ce vă grăbiți atît? făcu Eddie. Adică, ați construit toate mașinile astea, ca în final să plecați fără ele...

– N-am avut de ales, spuse Levine. Guvernul are de-a face cu un soi nou de encefalită. S-a hotărît că există o legătură între boala asta și cadavrele de dinozauri care ajung

din cînd în cînd pe ţărmul lor. Fireşte, ideea e cretină, dar asta n-o să-i oprească să distrugă toate animalele de pe insulă, în clipa în care or să afle despre ele. A trebuit să ajung *eu* primul. Timpul e scurt.

– Aşa că ai venit aici de capul tău, spuse Malcolm.

– Prostii, Ian! Nu mai fi îmbufnat, urma să te chem de îndata ce aflam sigur că asta-i insula cea bună. Şi n-am venit singur. Am avut un ghid, Diego, un localnic care mi-a jurat ca a mai fost pe insula asta cînd era copil. Părea un bun cunoscător al locurilor. M-a condus pe faleză fără probleme. Şi totul a mers bine, pînă ce-am fost atacaţi la pîrîu, iar Diego...

– Atacaţi? spuse Malcolm. De către cine?

– N-am prea văzut ce era, răspunse Levine. Totul s-a petrecut foarte repede. Animalul m-a doborît şi mi-a sfîşiat rucsacul, după care nu mai ştiu ce s-a întîmplat. Poate că forma rucsacului l-a indus în eroare, pentru că, atunci cînd m-am ridicat şi am început iarăşi să fug, n-am mai fost urmărit.

Malcolm îl privea.

– Ai fost al naibii de norocos, Richard!

– Da, am fugit mult timp. Cînd m-am întors să mă uit în urma, eram singur în junglă. Rătăcit. N-am ştiut ce să fac, aşa ca m-am urcat într-un copac. A fost o idee bună, pentru că, pe la căderea noptii, s-au arătat velociraptorii.

– Velociraptori? repetă nedumerit Arby.

– Nişte carnivore mici, explică Levine. Trup de formă teropodă obişnuită, bot lung, vedere binoculară. Cam doi metri înălţime şi cîntărind vreo nouăzeci de kilograme. Nişte dinozauri foarte rapizi, inteligenţi, răi din fire, organizaţi în grupuri. Noaptea trecută erau opt, săreau întruna în jurul copacului meu, încercînd să mă prindă. Toată noaptea, sărituri şi mîrîituri... N-am dormit deloc.

– Vai, ce păcat, ironiză Eddie.

– Uite ce-i, replică tăios Levine. Nu e problema mea dacă...

– Ai petrecut noaptea în copac? întrebă Thorne.

– Da, iar dimineaţa raptorii plecaseră. Aşa că am coborît şi am început să mă uit împrejur. Am găsit laboratorul sau ce-o fi ăla. E limpede, au plecat în grabă şi-au lăsat nişte animale în urma. Am trecut prin clădire şi-am văzut că au încă energie electrica – unele sisteme mai funcţionează, chiar după atîţia ani. Şi, ce-i mai important, exista o reţea de camere video. Chestia asta e tare binevenita. Aşa că am hotarît să le verific, şi mă apucasem serios de treabă cînd aţi apărut voi şi aţi stricat totul...

– Ia stai, dom'le, sări Eddie. Noi am venit să te salvăm...

– Nu ştiu de ce, spuse Levine. Eu n-am cerut-o.

– Prin telefon aşa părea, aminti Thorne.

– A fost o neînţelegere, zise Levine. Eram supărat că nu puteam pune în funcţiune telefonul. L-ai făcut prea complicat, Doc. Asta-i problema. Deci: îi dăm drumul la treabă?

Levine făcu o pauză. Privi chipurile furioase din jurul lui. Malcolm se întoarse către Thorne.

– Un mare savant, rosti el ironic, şi un mare om!

– Uite ce-i, se înfurie Levine. Nu ştiu care-i problema voastră. Expediţia ajungea mai devreme sau mai tîrziu pe insulă. În cazul ăsta, mai devreme e mai bine. Totul a mers perfect şi, cinstit vorbind, nu vad motivul pentru care ar trebui să continuăm discuţia. N-avem vreme de ceartă. Sînt lucruri importante de făcut – şi cred c-ar trebui să pornim la treabă. Pentru că insula asta e un prilej extraordinar şi n-o să dureze la nesfîrşit.

Dodgson

Lewis Dodgson stătea ghemuit într-un colţ întunecat din Chesperito Cantina din Puerto Cortés, cu o bere în faţă. Alături de el, George Baselton, profesor doctor docent în biologie la Stanford, devora cu entuziasm o farfurie de huevos rancheros. Gălbenuşurile de ou erau împrăştiate peste verdeţuri. Lui Dodgson, priveliştea din farfurie îi făcea rău. Îşi întoarse privirea, dar continua să-l audă pe Baselton lingîndu-şi zgomotos buzele.

Nu mai era nimeni în bar, în afară de cîţiva pui de găină care ciuguleau pe podea. Din cînd în cînd, un băieţel intra pe uşă, arunca o mînă de pietricele către găini şi fugea, hlizindu-se. Un casetofon răguşit maltrata un cîntec vechi de-al lui Elvis Presley, prin boxele sparte de deasupra barului. Dodgson îngînă „Falling In Love With You" şi încercă să-şi ţină firea. Stătea în maghemiţa asta de aproape o oră.

Baselton termină ouăle şi împinse farfuria deoparte. Scoase computerul portabil pe care-l căra peste tot.

– Acum, Lew, începu el. M-am tot gîndit cum s-o rezolvăm.

– Ce să rezolvăm? spuse iritat Dodgson. Nu-i nimic de rezolvat pînă ce nu ajungem pe insulă.

În vreme ce vorbea, bătea fotografia lui Richard Levine de marginea mesei. O întoarse. Privi imaginea cu fundul în sus. Apoi o îndreptă.

Oftă. Privi ceasul de la mînă.

– Lew, făcu răbdător Baselton, ajungerea pe insulă nu e partea cea mai importantă. Important este cum o să prezentăm lumii descoperirea noastră.

Dodgson făcu o pauză.

– Descoperirea noastră, repetă el. Îmi place asta, George. E foarte bine. *Descoperirea noastră.*

– Ei, doar ăsta-i adevărul, nu? spuse Baselton cu un zîmbet sec. InGen e falită, tehnologia ei este pierdută pentru omenire. O pierdere tragică, după cum am spus-o de multe ori la televiziune. În aceste circumstanțe, oricine o găsește din nou face o descoperire. Nu știu cum o numești tu. După cum spunea Henri Poincaré...

– Bine, accepta Dodgson. Deci am făcut o descoperire. Şi? Vrei să ținem o conferință de presă?

– Firește că nu, spuse Baselton cu o privire îngrozită. O conferință de presă ar apărea teribil de obraznică. Ne-ar expune la tot felul de critici. Nu, nu. O descoperire de asemenea dimensiuni trebuie tratata cu nonșalanță. Trebuie raportată, Lew.

– Raportată?

– În reviste: *Nature*, cred. Da.

Dodgson se uită cruciș.

– Vrei s-o anunți într-o publicație academică?

– Vezi tu o cale mai bună de legitimare? întrebă retoric Baselton. E un lucru foarte potrivit să-i anunțăm mai întîi pe colegii noștri savanți. Firește că se va declanșa o dezbatere – dar în ce consta o dezbatere? O răfuială academică, profesori care sar unul la altul, scandal care va umple paginile ziarelor vreme de trei zile, pînă ce va fi eclipsat de ultimele știri din domeniul implanturilor mamare. Iar în aceste trei zile, noi ne declarăm practic proprietatea asupra descoperirii.

– Scrii tu articolul?

– Da, spuse Baselton. Iar mai tîrziu, un articol în *American Scholar* sau poate în *Natural History*. O lucrare de interes general despre însemnătatea descoperirii pentru viitor, despre ce ne spune ea despre trecut, prostii din astea...

Dodgson dădu din cap. Îşi dădea seama că Baselton avea dreptate şi-şi amintea încă o dată cît de multă nevoie avea de el şi cît de înţelept fusese atunci cînd îl adăugase la echipă. Dodgson nu se gîndea niciodată la reacţia publicului. Iar Baselton nu se gîndea la nimic altceva...

– Ei, asta-i bine, spuse Dodgson. Dar nu putem face nimic pînă ce nu ajungem pe insulă. Îşi privi din nou ceasul.

Auzi o uşă deschizîndu-se înapoia lui; intră Howard King, asistentul lui Dodgson, trăgînd după el un costarican solid, cu mustaţă. Omul avea o figură asprită de vreme şi o expresie posacă.

Dodgson se răsuci pe scaun.

– Ăsta-i tipul?

– Da, Lew.

– Cum îl cheamă?

– Gandoca.

– Señor Gandoca... Dodgson ridică fotografia lui Levine. Îl ştii pe omul ăsta?

Gandoca abia dacă aruncă o privire fotografiei. Dădu din cap.

– *Sí*. Señor Levine.

– Aşa-i. Blestematul de señor Levine... Cînd a trecut pe-aici?

– Acum cîteva zile. A plecat cu Dieguito, vărul meu. Încă nu s-au întors.

– Şi unde s-au dus? întrebă Dodgson.

– Isla Sorna.

– Bine. Dodgson îşi termină berea şi puse sticla deoparte. Ai o barcă? Se întoarse către King. Are o barcă?

– E pescar, spuse King. Sigur că are barcă.

Gandoca dădu din cap.

– O barcă de pescuit. *Sí*.

– Bine. Vreau să merg şi eu pe Isla Sorna.

– *Sí*, señor, dar azi vremea...

– Nu-mi pasă de vreme, îl întrerupse Dodgson. Vremea o să fie mai bună. Vreau să merg *acum*.

– Poate mai tîrziu...

– Acum!

Gandoca desfacu brațele.

– Îmi pare tare rau, señor...

– Arată-i banii, Howard, făcu Dodgson.

King deschise o servietă plină cu pachete de cîte cinci mii de dolari. Gandoca se uită, luă o bancnotă, o cercetă. O puse la loc cu grijă, se fîțîi puțin.

– Vreau să merg acum, repetă Dodgson.

– *Sí*, señor, spuse Gandoca. Plecăm cînd sînteți gata.

– Așa mai zic și eu, zîmbi Dodgson. Cît timp ne trebuie sa ajungem la insulă?

– Poate vreo două ore, señor.

– Bine, încheie Dodgson. O sa fie bine.

Postul de observaţie

– Plecăm!

Levine conectă cu un pocnet metalic cablul flexibil la vinciul Explorer-ului, apoi îl blocă. Cablul se răsuci încet în bătaia soarelui.

Coborîseră cu toţii pe cîmpia largă şi ierboasă de la poalele dealului. Soarele amiezii se înălţa deasupra capului, strălucind peste inelul de piatră al insulei. Dedesubt, valea tremura în căldura amiezii.

În apropiere, se afla o turmă de *hypsilophodons*; animalele verzi, asemănătoare gazelelor, îşi ridicau din cînd în cînd capul deasupra ierbii, privind către ei de fiecare dată cînd auzeau un clinchet metalic; Eddie şi copiii desfăceau structura de aluminiu care fusese subiectul atîtor speculaţii acasă, în California. Ansamblul arăta acum ca o grămadă de tije subţiri – o versiune supradimensionată a unui joc Marocco – împrăştiată pe iarba din cîmpie.

– Acum vedem noi, spuse Levine, frecîndu-şi mîinile.

O dată cu pornirea motorului, tijele de aluminiu începură să mişte şi să se ridice încet. Structura părea o delicată pînză de păianjen, dar Thorne ştia că dispunerea barelor avea să-i confere o rezistenţă surprinzătoare. Pe măsură ce barele se desfăceau, structura se ridică zece picioare, apoi cincisprezece, şi în sfîrşit se opri. Ghereta din vîrf se afla chiar sub cele mai joase crengi ale copacilor din apropiere, fapt care aproape o ascundea privirii. Însă eşafodajul lucea în soare.

– Asta e? întreba Arby.

– Da, asta e.

Thorne trecu de-a lungul celor patru laturi, strecurînd în încheieturi bolțurile de blocaj.

– Dar e mult prea strălucitoare, remarcă Levine. Ar fi trebuit s-o vopsim în negru mat.

– Eddie, trebuie s-o camuflăm, spuse Thorne.

– S-o vopsesc cu spray-ul, Doc? Cred c-am luat cu mine nişte vopsea neagră.

Levine scutură din cap.

– Nu, o sa miroasă. Ce zici de palmierii de colo?

– Sigur, o putem face.

Eddie se apropie de un pîlc de palmieri şi începu să taie frunze mari cu maceta.

Kelly privi în sus, la structura metalică.

– E grozavă. Dar la ce foloseşte?

– E un post de observație, explică Levine. Hai cu mine! Şi începu sa urce eşafodajul.

Structura de deasupra era o gheretă strîmtă, cu acoperişul susținut de bare de aluminiu distanțate la patru picioare una de alta. Podeaua gheretei era şi ea din bare de aluminiu, dar acestea erau apropiate, cam la şase inci. Picioarele riscau, însă, să trecă printre ele, aşa că Levine luă prima legătură de frunze pe care Eddie Carr o legase de frînghie şi o folosi ca să netezească podeaua. Restul frunzelor le prinse în afară, mascînd structura.

Arby şi Kelly priviră către animale. Din locul acela, puteau urmări întreaga vale. Pe celălalt mal al rîului, se zărea o turmă îndepărtată de apatozauri. O ceată de triceratops rătăcea către nord. Aproape de apă, nişte dinozauri cu cioc de rață şi creste înalte se apropiau să bea. Un strigăt ca de trompetă trecu dinspre ciocurile de rață peste vale, către ei: un sunet profund, venit parcă de pe altă lume. O clipă mai tîrziu, se auzi un strigăt de răspuns, din pădurea situată în partea opusă a văii.

– Ce-a fost asta? întrebă Kelly.

– *Parasaurolophus*, spuse Levine. Trîmbiţează prin creasta de pe cap. Sunetele cu frecvenţă joasă sînt transmise la mare distanţă.

Către sud, văzură o turmă de animale în nuanţe de verde-închis, cu frunţi largi, curbate, şi cu o coroană de coarne noduroase. Arătau ca nişte bivoli mai mici.

– Ăstora cum le spune? întrebă Kelly.

– Bună întrebare, observă Levine. Sînt fie *Gravitholus albertae*, fie, mai degrabă, *Pachycephalosaurus wyomingensis*. Dar e greu de spus cu siguranţă, pentru că nu s-a recuperat niciodată un schelet întreg al acestor animale. Osul frunţii este foarte gros, aşa că am găsit multe fragmente ale bolţii craniene. Dar e pentru prima dată cînd văd un animal întreg.

– Şi coarnele acelea? La ce folosesc? întrebă Arby.

– Nimeni nu ştie, spuse Levine. Cu toţii consideră că folosesc la lupte între masculi. Întreceri pentru femele, ceva de genul ăsta.

Malcolm urcă în post.

– Da, se ciocnesc între ei, spuse el în batjocură. După cum se şi vede.

– Bine, ripostă Levine, acum nu se bat. Poate că sezonul de împerechere s-a sfîrşit.

– Sau poate că n-o fac deloc, spuse Malcolm, privind animalele verzi. Îmi par destul de paşnice.

– Da, aprobă Levine, dar asta nu înseamnă nimic. Bivolul african pare a fi paşnic mai tot timpul – de fapt, de obicei stă complet nemişcat. Cu toate astea, sînt animale neprevăzute şi primejdioase. Trebuie să presupunem că acele coarne folosesc la ceva – chiar dacă nu ne dăm noi seama acum.

Levine se întoarse către puşti.

– De aceea am pus la punct această structură. Vrem să facem observaţii complete asupra animalelor. Pe cît posibil, vrem un dosar complet al activităţii lor.

– De ce? întrebă Arby.

– Pentru că, răspunse Malcolm, această insulă prezintă o ocazie unică de a studia cel mai mare mister al planetei noastre: dispariţia speciilor.

– Vezi tu, spuse Malcolm, cînd InGen şi-a oprit activitatea, a făcut-o în grabă şi a lăsat cîteva animale în urmă. Asta s-a întîmplat acum cinci sau şase ani. Dinozaurii se maturizează rapid; cele mai multe specii ajung la maturitate în patru sau cinci ani. Pîna acum, prima generaţie de dinozauri InGen – crescuţi în laborator – a ajuns la maturitate şi a început să zămislească o noua generaţie, în întregime în sălbăticie. Pe această insulă există acum un sistem ecologic complet, cu vreo duzină de specii de dinozauri trăind în grupuri sociale, pentru prima dată după şaizeci şi cinci de milioane de ani.

– Şi de ce consideraţi asta drept o ocazie? întrebă Arby.

Malcolm arătă către cîmpie.

– Ia gîndeşte-te. Dispariţia speciilor este un subiect foarte greu de cercetat. Există vreo duzină de teorii în competiţie. Dosarul fosil este incomplet. Şi nu poţi face experienţe... Galileo ar fi fost în stare să urce în turnul din Pisa şi să arunce bile ca să-şi testeze teoria gravitaţiei. N-a facut-o niciodată, dar ar fi putut. Newton a folosit prisme pentru a pune la încercare teoria lui asupra luminii. Astronomii au observat eclipse pentru a testa teoria relativităţii a lui Einstein. Toată ştiinţa se bazează pe încercări. Dar cum poţi proba teoria dispariţiei speciilor? Nu poţi.

– Dar aici... şovăi Arby.

– Da, spuse Malcolm. Avem aici o populaţie de animale dispărute, introduse artificial într-un mediu închis, permiţîndu-i-se să evolueze din nou. Niciodată nu s-a mai întîmplat aşa ceva în istorie. Ştim că aceste animale au dispărut cîndva, în trecut, toate o dată. Dar nimeni nu ştie de ce.

– Şi vă aşteptaţi să descoperiţi motivul? În doar cîteva zile?

– Da, spuse Malcolm.

– Cum? Doar nu vă aşteptaţi să dispară din nou?

– Adică în faţa ochilor noştri? rîse Malcolm. Nu, nu. Nici pomeneala. Dar, pentru prima dată, nu studiem doar oase. Vedem animale vii şi le observăm comportamentul. Am o teorie şi cred ca, fie şi în scurt timp, vom avea dovada valabilităţii acestei teorii.

– Ce dovadă? întrebă Kelly.

– Ce teorie? întrebă Arby.

Malcolm zîmbi.

– Aşteptaţi, le spuse el.

Regina roșie

Apatozaurii coborîseră la rîu în dogoarea zilei; gîturile lor grațioase se reflectau în apa spre care se aplecau să bea. Cozile lor lungi, ca un bici, băteau leneș oglinda lichidă. Cîțiva apatozauri tineri, mult mai mici decît adulții, se hîrjoneau în mijlocul turmei.

– Frumos, nu? spuse Levine. Felul în care se potrivesc între ei. Frumos... Se aplecă peste margine și strigă spre Thorne: Unde-i suportul meu?

– Urcă, strigă Thorne.

Pe frînghie se ridică un tripod greu, avînd atașat un suport circular. Pe acest suport se aflau cinci camere video și cabluri care duceau la panourile solare. Levine și Malcolm începură să le regleze.

– Ce faceți cu imaginile video? întrebă Arby.

– Datele se prelucrează și ajung direct în California. Prin satelit. Ne-am conectat și la rețeaua de securitate a insulei Așa că avem acum o mulțime de puncte de observație.

– Și nici nu-i nevoie să fim aici?

– Întocmai.

– Și asta numiți dumneavoastră un post de observație?

– Da. Cel puțin, așa-i spun savanții de felul lui Sarah Harding

Thorne urcă să li se alăture. Micul adăpost era acum destul de înghesuit, dar Levine nu părea să bage de seamă. Era absorbit de priveliştea dinozaurilor; îndreptă un binoclu spre animalele răspîndite pe cîmpie.

– Exact după cum am bănuit, rosti către Malcolm. Organizare spaţială. Puii şi tinerii în mijlocul turmei, iar adulţii, ca apărare, la periferie. Apatozaurii folosesc pentru apărare cozile.

– Aşa se pare.

– O, fără nici o îndoială, oftă Levine. Ce plăcut e să vezi c-ai avut dreptate!

Dedesubt, pe pămînt, Eddie despachetă cuşca circulară de aluminiu, aceeaşi pe care o văzuseră în California. Avea şase picioare înălţime, patru în diametru şi era construită din bare de titaniu, groase de un inci.

– Ce vreţi să fac cu asta? întrebă Eddie.

– Las-o acolo, spuse Levine. Acolo-i locul ei.

Eddie potrivi cuşca într-un colţ al eşafodajului. Levine coborî.

– La ce foloseşte? întrebă Arby, privind în jos. Să prindem un dinozaur?

– De fapt, exact pe dos. Levine prinse cuşca de latura eşafodajului. Deschise şi închise uşa, încercînd-o. Uşa avea un lacăt pe care Levine îl verifică, lăsînd cheia în broască. E o metodă de protecţie împotriva animalelor de pradă, un fel de cuşcă pentru rechini, spuse Levine. Dacă eşti prin preajmă şi se-ntîmplă ceva, intri şi te pui la adăpost.

– Ce să se-ntîmple? întrebă Arby cu o privire îngrijorată.

– De fapt, nu cred să se poată întîmpla ceva, spuse Levine. Pentru că mă îndoiesc că animalele ne vor da vreo atenţie, nouă sau căsuţei, o dată ce camuflăm structura.

– Adică, n-au s-o vadă?

– O, ba da, spuse Levine, dar n-au s-o bage în seamă.

– Dar dacă ne miros...

Levine clătină din cap.

– Am aranjat postul în așa fel încît curenții de aer să bată spre noi. În plus, poate că ai observat: ferigile astea au un miros deosebit.

Era un miros discret, ușor astringent, semănînd cu acela al frunzelor de eucalipt.

Arby fremăta.

– Dar dacă le vine cheful să mănînce ferigile?

– N-au s-o facă, răspunse Levine. Sînt din specia *Dicranopterus cyatheoides*. Au o toxicitate medie și produc strepezirea gurii. De fapt, există o teorie care spune că toxicitatea lor ar fi apărut pentru prima dată în jurasic, ca apărare împotriva dinozaurilor.

– Asta nu-i o teorie, ripostă Malcolm. E o speculație pur și simplu.

– Trebuie să existe o logică în toate, spuse Levine. Viața plantelor din mezozoic trebuie să fi fost pusă în mare primejdie de apariția dinozaurilor mari. Turmele de ierbivore gigantice, în care fiecare animal consuma sute de livre de plante în fiecare zi, ar fi șters de pe fața pămîntului orice plantă fără sistem de apărare – gust rău, spini sau toxicitate. Deci, e posibil ca *cyatheoides* să-și fi dezvoltat toxicitatea pe vremea aceea. Și e foarte eficientă, pentru că nici animalele contemporane nu mănîncă ferigile astea, nicăieri pe pămînt. De aceea sînt atît de abundente. Poate că ai observat...

– Plantele au sisteme de apărare? se miră Kelly.

– Firește. Plantele evoluează ca oricare altă formă de viață și vin cu forme proprii de agresiune și de apărare. În

secolul nouăsprezece, cele mai multe teorii se refereau la animale – natura cu dinți și gheare. Acum, savanții se gîndesc la natura verde și cu rădăcini. Ne dăm seama că plantele, în lupta lor neîncetată de a supraviețui, au pus la punct o multitudine de mijloace, de la simbioza completă cu alte animale, pînă la mecanisme de semnalizare ca să prevină alte plante și pînă la războiul chimic.

– Semnale? se încruntă Kelly. Ce fel de semnale?

– O, sînt multe exemple, spuse Levine. În Africa, arborii de acacia și-au dezvoltat țepi foarte lungi și ascuțiți – cam de vreo trei inci – dar asta nu a făcut decît să provoace alte animale, precum girafele și antilopele, să-și dezvolte limbi lungi ca să treacă de bariera spinilor. Spinii, singuri, nu sînt eficienți. Deci, în cursa evolutivă a armelor, arborii de acacia și-au dezvoltat toxicitatea. Au început să producă în frunze mari cantități de tanin, substanță care declanșează o reacție metabolică letală la animalele care le mănîncă. Cu alte cuvinte, le ucide. În același timp, acacia a dezvoltat un fel de sistem chimic de avertizare pentru ceilalți arbori. Dacă o antilopă începe să mănînce dintr-un copac, acel copac eliberează în aer vapori de etil care forțează ceilalți arbori din pîlc să-și mărească producția de tanin din frunze. În cinci sau zece minute, ceilalți copaci produc mai mult tanin, devenind de-a dreptul otrăvitori.

– Și ce se întîmplă cu antilopa? Moare?

– Ei, nu mai moare, spuse Levine, pentru că acea cursă a înarmărilor continuă. Pînă la urmă, antilopele au învățat că pot paște numai un timp scurt. O dată ce copacii încep să producă mai mult tanin, animalele se opresc din păscut. Ierbivorele și-au pus la punct noi strategii. De exemplu, cînd o girafă mănîncă dintr-un arbore de acacia, evită să pască din

copacii care se află în bătaia vîntului. În loc de asta, se mută la un arbore mai îndepărtat. Deci şi animalele s-au adaptat la acest sistem de apărare...

– În teoria evoluţiei, aceasta poartă numele de fenomenul Reginei Roşii, spuse Malcolm. Pentru că în „Alice în ţara minunilor", Regina Roşie îi spune lui Alice să alerge cît poate de repede ca să rămînă pe loc. Aşa se pare că funcţionează şi spirala evoluţiei. Toate organismele evoluează într-un ritm furios, doar ca să rămînă în acelaşi echilibru. Să rămînă în poziţia de dinainte.

– Şi asta e ceva comun? întrebă Arby. Cu fiecare plantă?

– Da, spuse Levine. În felul lor, plantele sînt extrem de active. Stejarii, de exemplu, produc tanin şi fenol, ca apărare împotriva omizilor. Întregul pîlc de arbori este alertat imediat ce unul dintre ei este infestat. E un mod de a proteja întregul pîlc – un fel de cooperare între copaci, după cum s-ar spune.

Arby dădu din cap şi privi către apatozaurii care adăstau lîngă rîu.

– Deci, spuse Arby, de aceea n-au mîncat dinozaurii toţi copacii de pe insulă? Pentru că apatozaurii aceia mari trebuie să mănînce mult. Au gîtul lung ca să mănînce frunzele de sus. Dar copacii abia dacă par atinşi...

– Foarte bine, spuse Levine, dînd din cap. Am observat şi eu.

– Să fie oare din pricina sistemelor de apărare ale plantelor?

– Ei bine, s-ar putea, spuse Levine. Dar cred că mai există o explicaţie, foarte simplă de altfel, pentru care copacii sînt feriţi.

– Care?

– Uită-te, îl îndemnă Levine. E chiar dinaintea ochilor tăi.

Arby luă binoclul şi privi turmele.

– Care e explicaţia aceea simplă?

– Paleontologii, explică Levine, duc o dispută interminabilă despre motivul pentru care sauropozii aveau gîtul lung. Animalele pe care le vezi au gîturi de douăzeci de picioare lungime. Tradiția spune că sauropozii și-au dezvoltat gîturi lungi pentru a mînca frunzișul înalt la care nu puteau ajunge animalele mai mici.

– Și? spuse Arby. De ce se ceartă?

– Cele mai multe animale de pe pămînt au gîtul scurt, spuse Levine, pentru că un gît lung e o... bătaie de cap. Creează tot felul de probleme. Probleme structurale: cum să aranjezi mușchii și ligamentele ca să suporte lungimea gîtului. Probleme de comportament: impulsurile nervoase trebuie să străbată o mare distanță de la creier la trup. Probleme de deglutiție: hrana are cale lungă de la gură la stomac. Probleme de respirație: aerul trebuie împins printr-un tub lung. Probleme cardiace: sîngele trebuie să fie pompat pînă la cap, altfel animalul leșină. În termeni evolutivi, toate astea sînt lucruri greu de făcut.

– Dar girafele au reușit, spuse Arby.

– Așa-i. Deși gîtul girafei nu este nici pe departe atît de lung. Girafele și-au dezvoltat o inimă mare și o fascie groasă care învelește gîtul. De fapt, gîtul girafei este ca o manșetă de presiune.

– Și dinozaurii au o astfel de manșetă?

– Nu știm. Presupunem că apatozaurii au o inimă uriașă, cu o capacitate de vreo trei sute de livre, poate și mai mult. Dar mai există o soluție pentru problema pompării sîngelui printr-un gît lung.

– Da?

– O ai chiar în fața ochilor, spuse Levine.

Arby bătu din palme.

– Nu ridică capul!

– Corect, punctă Levine. Cel puțin, nu foarte des sau nu mult timp. Fireşte, acum animalele beau, deci au gîtul coborît, dar presupun că, dacă o să le urmărim ceva mai mult timp, o să ajungem la concluzia că nu stau vreme îndelungată cu gîtul ridicat.

– Şi de aceea nu mănîncă frunzele din copaci!

– Aşa-i.

Kelly se încruntă.

– Dar daca nu-şi folosesc gîtul pentru hrănire, atunci de ce şi l-au mai dezvoltat?

Levine zîmbi.

– Trebuie sa existe un motiv, spuse el. Cred că e ceva legat de apărare.

– Apărare? Un gît lung? Arby căscă ochii. Nu înţeleg.

– Mai uită-te, insistă Levine. E destul de evident.

Arby privi prin binoclu.

– Nu-mi place cînd mi se bagă pe gît o problemă „limpede“, şopti el către Kelly.

– Ştiu, ofta ea.

Arby arunca o privire către Thorne. Acesta făcu pe furiş un V cu două degete, apoi aplecă unul. Mişcarea forţă celălalt deget să-l urmeze. Deci cele două degete erau legate între ele...

Dacă ăsta era un indiciu, nu-l înţelegea. Se încruntă.

Thorne şopti: „Punte“.

Arby se uita la cozile biciuind peste animalele tinere.

– Am înţeles! exclamă Arby. Se folosesc de cozile lor pentru apărare. Şi au nevoie de gîtul lung ca să contrabalanseze mişcarea cozii. E ca o punte de suspensie!

Levine se uită cruciş către Arby.

– Te-ai prins foarte repede, observă el.

Thorne se întoarse cu spatele, ascunzîndu-şi zîmbetul.

– Dar am dreptate..., sublinie Arby.

– Da, spuse Levine. Ideea ta este în esenţă corectă. Gîturile lungi există pentru că există cozile lungi. La teropode, care se deplasează în poziţie verticală, situaţia e alta. Dar patrupedele au nevoie de o contragreutate, altfel animalul pur şi simplu s-ar răsturna.

– De fapt, există un lucru şi mai uimitor la această turmă de apatozauri, spuse Malcolm.

– Chiar? întrebă Levine. Care?

– Nu există adulţi adevăraţi, răspunse Malcolm. Acele animale pe care le vedem sînt foarte mari după standardul nostru. Dar, de fapt, nici unul nu a atins mărimea adultă. Mi se pare ciudat.

– Chiar? Pe mine nu mă tulbură deloc, făcu Levine. Fără îndoială, asta-i pentru că n-au avut destul timp să ajungă la maturitate. Sînt sigur că apatozaurii, ca să crească, au nevoie de mai mult timp decît alţi dinozauri. Mamiferele mari, precum elefanţii, cresc mai greu decît cele mici.

Malcolm clătină din cap.

– Asta nu-i o explicaţie, spuse el.

– Nu? Atunci care?

– Mai uită-te, făcu Malcolm, arătînd către cîmpie. E foarte limpede.

Copiii chicotiră.

Levine tremură puţin enervat.

– Ce mi se pare mie limpede, spuse el, e că nici una dintre specii nu pare să fi atins maturitatea. Triceratopşii, apatozaurii, chiar şi parazaurii sînt puţin mai mici decît ne-am aşteptat. Asta pune problema unui factor consistent: un ele-

ment de dietă, efectul închiderii pe o insulă mică, poate chiar felul în care au fost manipulați genetic. Dar nu consider lucrul ăsta ca fiind remarcabil sau ca motiv de îngrijorare.

– Poate că ai dreptate, spuse Malcolm. Sau poate că nu...

Puerto Cortés

– Nici un zbor? rosti indignată Sarah Harding. Cum adică, nici un zbor?

Era ora unsprezece dimineaţa. Harding zburase preţ de cincisprezece ore, petrecînd cel mai mult timp pe un avion de transport militar american pe care-l prinsese la Nairobi şi care făcea cursa spre Dallas. Era epuizată. Se simţea murdară: avea nevoie să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. În loc de asta, se certa cu un ofiţer încăpăţînat dintr-un orăşel păduchios de pe coasta vestică a Costa Ricăi. Afară, ploaia se oprise, dar cerul era încă plumburiu, cu nori grei aşezaţi peste aeroportul pustiu.

– Îmi pare rău, spuse Rodriguez. Nu se poate aranja nici un zbor.

– Dar elicopterul care-a luat oamenii mai devreme?

– Da, avem un elicopter.

– Unde e?

– Elicopterul nu-i aici.

– Văd şi eu. Dar unde e?

Rodriguez îşi desfăcu braţele.

– A plecat la San Cristóbal.

– Cînd se întoarce?

– Nu știu. Cred că mîine, poate poimîine.

– Señor Rodriguez, spuse ea hotărîtă, eu trebuie să ajung pe insulă *astăzi*.

– Vă înțeleg dorința, spuse Rodriguez, dar nu vă pot ajuta cu nimic.

– Ce sugerați?

Rodriguez ridică din umeri.

– N-aș putea să vă sugerez nimic.

– Există vreo barcă să mă ducă?

– Nu știu de nici o barcă...

– Acolo e un port, spuse Harding arătînd pe fereastră. Văd tot felul de șalupe...

– Știu. Dar nu cred că va merge vreuna pe insulă. Vremea nu e bună.

– Dar dacă mă duc acolo...

– Da, firește, oftă Rodriguez. Firește că puteți să încercați.

Astfel, se trezi singură, într-o dimineață ploioasă, la puțin timp după ora unsprezece, îndreptîndu-se cu rucsacul pe umăr către docul de lemn șubred. Patru bărci erau legate la doc, mirosind puternic a pește, dar toate păreau părăsite. Activitatea, în întregul ei, se mutase la capătul dinspre larg al docului, unde era ancorat un vas mult mai mare. Alături de vas, un jeep Wrangler de culoare roșie fusese legat în chingi ca să fie ridicat la bord, împreună cu cîteva cutii cilindrice de metal și cufere cu provizii. Admiră în trecere mașina; fusese modificată special, lărgită la dimensiunile unui Land Rover Defender, vehicolul cel mai indicat pentru orice teren. Modificările aduse acestui jeep trebuie să fi costat o avere, gîndi ea: era accesibil doar cercetătorilor cu o mulțime de bani.

Stînd pe doc, o pereche de americani purtînd pălării de

soare cu boruri largi strigau şi gesticulau către jeepul pe care o macara ruginită tocmai îl ridica, încercînd să-l treacă pe punte. Sarah îl auzi pe unul dintre ei strigînd: „Atenţie! Cu grijă!" pe cînd jeepul se lăsă greoi pe punte. „La dracu', ai grijă!" Cîţiva hamali porniră să care bagajele pe punte. Braţul macaralei se rasuci înapoi, sa ridice cutiile metalice.

Harding se apropie de primul bărbat şi spuse politicoasa:

– Scuzaţi-mă, dar mă întreb dacă nu m-aţi putea ajuta...

Bărbatul îi aruncă o privire. Era de înălţime mijlocie, cu pielea roşcată şi trăsăturile blînde; arăta stîngaci în hainele noi, kaki, de safari. Părea preocupat şi tensionat.

– Acum sînt ocupat, se răsti el şi se întoarse cu spatele. Manuel! Ai grija, ăsta-i echipament sensibil!

– Îmi pare rău că vă necăjesc, insistă ea, dar mă numesc Sarah Harding şi încerc să...

– Poţi să fii mata şi Sarah Bernhardt, că – Manuel! La dracu'! Bărbatul făcu semne cu braţele. Tu de colo! Da, tu! Ţine cutiile alea în picioare!

– Încerc să ajung pe Isla Sorna, termină ea.

La aceste cuvinte, întreaga purtare a barbatului se schimbă. Se întoarse încet către Sarah.

– Isla Sorna? repetă el. Să nu-mi spuneţi că aveţi vreo legătură cu doctorul Levine...

– Ba da.

– Măi să fie, făcu bărbatul, afişînd brusc un zîmbet calduros. Ca să vezi! Întinse mîna. Eu sînt Lew Dodgson, de la corporaţia Biosyn din Cupertino. El e asociatul meu, Howard King.

– Bună, salută celălalt, dînd din cap.

Howard King era mai tînăr şi mai înalt decît Dodgson şi arăta bine în costumul lui californian. Sarah recunoscu tipul:

un mascul clasic de mîna a doua, servil pînă în străfunduri. Şi avea ceva ciudat în comportament: se îndepărtase puţin şi părea cu atît mai stînjenit de prezenţa ei, cu cît era mai prietenos Dodgson.

– Şi acolo, continuă Dodgson arătînd spre punte, este al treilea dintre noi, George Baselton.

Harding văzu un bărbat solid, aplecat peste cutiile care fuseseră transportate la bord. Mînecile îi erau ude de transpiraţie.

– Sînteţi prieteni de-ai lui Richard?

– Chiar acum plecam să-l vedem, spuse Dodgson, şi să-l ajutăm. Ezită, încruntîndu-se. Dar el nu v-a pomenit nimic despre noi...

Sarah îşi dădu brusc seama de felul în care trebuia să le fi apărut: o femeie scundă, la treizeci de ani, purtînd o cămaşă boţită, pantaloni scurţi kaki şi cizme grele, cu hainele murdare şi părul răvăşit după toată călătoria ei cu avionul.

– Îl cunosc pe Richard prin Ian Malcolm. Ian şi cu mine sîntem vechi prieteni.

– Înţeleg..., spuse el, continuînd să o privească de parcă n-ar fi fost sigur de sinceritatea ei.

Sarah se simţi datoare să se explice.

– Am fost în Africa. Am hotărît să vin aici în ultima clipă. M-a chemat Doc Thorne.

– A, fireşte, Doc.

Bărbatul dădu din cap şi păru să se relaxeze, de parcă ar fi înţeles totul.

– Richard e bine? întrebă ea.

– Sper. Pentru el traversăm tot echipamentul ăsta.

– Plecaţi acum spre Sorna?

– Da, dacă vremea ţine cu noi, spuse Dodgson, aruncînd

o privire spre cer. Ar trebui să fim gata în cinci sau zece minute. Dacă vreţi să mergeţi cu noi, sînteţi binevenită, adăugă vesel. Avem nevoie de tovărăşie. Unde vă e bagajul?

– Am numai asta, spuse ea, ridicîndu-şi rucsacul ei mic.

– Călătoriţi fără bagaje? Bine. Domnişoară Harding, bun venit la petrecere!

Dodgson părea acum pe de-a-ntregul deschis şi prietenos, complet schimbat faţă de început. Dar Sarah observă că băiatul, King, rămăsese vizibil stînjenit. King îi întorsese spatele şi se prefăcea a fi foarte ocupat, strigînd la hamali să fie atenţi cu ultimele cufere marcate „Biosyn Corporation". Avea impresia că se ferea de privirile ei. Şi încă nu se uitase bine la al treilea bărbat, cel de pe punte. Situaţia asta o făcea să ezite.

– Sînteţi sigur că e în regulă...

– Fireşte! Am fi încîntaţi! insistă Dodgson. Apoi, cum altfel aţi vrea să ajungeţi acolo? Nu există avioane, iar elicopterul a plecat.

– Ştiu, am verificat...

– Vedeţi? Dacă vreţi să ajungeţi pe insulă, trebuie să veniţi cu noi.

Privi jeepul de pe vas şi spuse:

– Cred că Doc trebuie să fi ajuns deja cu echipamentul lui.

La aceste vorbe, King ridică brusc fruntea, alarmat. Dar Dodgson clătină calm din cap şi spuse:

– Da, cred că da. A plecat astă-noapte, mi se pare.

– Aşa mi-a spus şi el.

– Bine, aprobă Dodgson. Deci a ajuns acolo. Cel puţin, aşa sper.

De pe punte, se auziră strigăte în spaniolă şi un căpitan

îmbrăcat cu haine unsuroase se apleca peste bord.

– Señor Dodgson, sîntem gata!

– Bine, spuse Dodgson. Excelent! Urcați la bord, domnișoară Harding. Să plecăm!

King

Împrăştiind fum negru, vasul de pescuit ieşi din port pufăind, îndreptîndu-se către marea deschisă. Howard King simţi duduitul motoarelor navei sub picioare, auzi scîrţîitul lemnului. Ascultă strigătele în spaniolă ale echipajului. King privi înapoi către tîrguşorul Puerto Cortés, o îngrămădire de căsuţe la ţărm. Spera ca vasul să fie în stare să facă pînă la capăt cursa – pentru că se aflau deja în mijlocul neantului.

Iar Dodgson risca din nou...

Asta era situaţia de care se temea cel mai mult King.

Howard King îl cunoştea pe Lewis Dodgson de aproape zece ani, de cînd se alăturase companiei Biosyn ca proaspăt absolvent al facultăţii de medicină de la Berkeley, un cercetător promiţător, cu destulă energie ca să cucerească lumea. King tratase în teza de doctorat subiectul factorilor de coagulare sanguină. Intrase la Biosyn într-un moment în care se purta un mare interes pentru aceşti factori, care păreau să deţina cheia dizolvării cheagurilor la pacienţii cu atac de cord. Companiile de biotehnologie se întreceau în a dezvolta un nou medicament care, în acelaşi timp, să salveze mai multe vieţi şi să ridice mai multe averi.

La început, King lucrase la o substanţă uimitoare pe care o numise Hemaggluttin V-5 sau HGV-5. La primele teste,

reuşise să dizolve agregatul plachetar[1] într-o proporţie uluitoare. King devenise cel mai promiţător tînăr cercetător de la Biosyn. Imaginea lui era scoasă în evidenţă în raportul anual. Avea propriul lui laborator şi un buget de aproape o jumătate de milion de dolari.

Apoi, fără veste, veni dezastrul. La testele preliminare pe subiecţi umani, HGV-5 nu reuşise să dizolve cheagurile nici din infarctul miocardic, nici din embolia pulmonară. Mai rău, produsese efecte secundare severe: sîngerare gastrointestinală, erupţii pe piele, probleme neurologice. După moartea în convulsii a unui pacient, compania opri testul. În cîteva săptămîni, King îşi pierdu laboratorul. Îl preluă un cercetător danez, proaspăt sosit, care cerceta un extract din saliva lipitorii galbene de Sumatra, compus care se arăta mai promiţător.

King se mută într-un laborator mai mic, părăsi factorii sanguini şi-şi îndreptă atenţia spre analgezice. Avea un compus interesant, izomerul L al unei proteine extrase de la broasca-rinocer africană; proteina părea să aibă efecte narcotice. Dar îşi pierduse încrederea de mai înainte şi, atunci cînd compania îl verifică, ajunse la concluzia că cercetarea lui era insuficient documentată pentru a cere aprobarea procuraturii pentru teste. Proiectul se închise fără prea multe discuţii.

King avea pe-atunci treizeci şi cinci de ani şi ratase de două ori. Imaginea lui nu mai apărea în raportul anual. Se zvonea că Biosyn avea de gînd să-l pună pe liber la

1 Agregat plachetar = dop plachetar = cheag sanguin – formaţiune uscata care conţine o reţea insolubilă şi depozite de hematii, constituind un baraj pentru pierderile de sînge datorate strapungerii vaselor de sînge mici şi mijlocii. Astfel de cheaguri se pot forma şi patologic, prin perturbarea coagulabilităţii; cheagurile astfel formate călătoresc prin sistemul vascular, putînd produce baraje cardiace, cerebrale, pulmonare etc. (*n.tr.*).

următoarea etapă de restructurări. Cînd propuse un nou proiect de cercetare, îi fu refuzat din oficiu. Intrase în perioada neagră a vieții lui.

Atunci, Lewis Dodgson îi propusese să ia masa împreună...

Dodgson avea o reputație proastă printre cercetători; era cunoscut sub porecla „Deviatorul", din pricină că prelua munca altora și pretindea a fi a lui. În anii de început, King îl ocolise. Dar acum îi permisese lui Dodgson să-l invite la un restaurant scump, cu meniu marin, din San Francisco.

– Cercetarea e grea, făcu Dodgson pe un ton de simpatie.

– Poți s-o mai spui o dată, exclamă King.

– Grea și riscantă, completă Dodgson. De fapt, cercetarea inovatoare rareori iese la iveală. Dar oare înțelege conducerea? Nu. Dacă cercetarea greșește, tu ești cel pe care se dă vina. Nu e drept.

– Mie-mi spui? făcu King.

– Dar asta-i treaba, ridică din umeri Dodgson și culese cu furculița piciorul unui crab.

King nu spuse nimic.

– Personal, nu-mi place riscul, continuă Dodgson. Munca originală este riscantă. Cele mai multe idei noi sînt proaste, iar cele mai originale dau greș. Asta-i realitatea. Dacă te simți atras de cercetarea originală, trebuie să te aștepți la eșecuri. Nu face nimic dacă lucrezi într-o universitate, unde eșecul este o onoare, iar succesul conduce la ostracizare. Dar în industrie... nu, nu. Munca originală în industrie nu este o alegere înțeleaptă. Nu face decît să te bage în necaz. Acolo unde te găsești tu acum, prietene...

– Ce pot să fac? întrebă King.

– Ei bine, spuse Dodgson, am propria mea versiune față de metoda științifică. O numesc «dezvoltarea focalizată a cercetării». Dacă numai cîteva idei sînt bune, de ce să încerci să le găsești singur? E prea greu. Lasă-i pe ceilalți să le găsească... lasă-i pe ei să riște... lasă-i pe ei să urmărească gloria. Eu mai degrabă aș aștepta și aș dezvolta ideile care se arată deja a fi promițătoare. Iau ce-i bun și-l fac și mai bun. Sau, cel puțin, îl fac destul de diferit ca să-l pot patenta. Atunci, se cheamă că-i al meu.

King era uimit de felul direct în care recunoștea Dodgson hoția. Nu părea cîtuși de puțin deranjat. King amestecă o vreme prin salată.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pentru ca văd ceva în tine, răspunse Dodgson. Văd ambiția. Ambiția frustrată. Îți spun, Howard, nu trebuie să te simți frustrat. Nu trebuie nici să fii concediat la următoarea restructurare. Lucru care are să se întîmple mai mult ca sigur. Cîți ani are puștiul tău?

– Patru, răspunse King.

– Îngrozitor, să rămîi fără slujbă cînd ai o familie tînără... Și nu va fi prea ușor să capeți o altă slujbă. Cine crezi tu c-o să-ți mai dea vreo șansă acum? Pînă la treizeci și cinci de ani, un savant sau s-a remarcat deja, sau n-are s-o mai facă niciodată. Nu spun ca e adevărat, dar așa cred ei.

King știa concepția asta. O întîlneai în toate companiile de biotehnologie din California.

– Dar Howard, spuse Dodgson, aplecîndu-se peste masă și coborîndu-și glasul, o lume minunată te așteaptă, dacă te hotărăști să vezi altfel lucrurile. Mai există o cale, complet diferită. Cred c-ar trebui să te gîndești bine la ce-ți spun...

Două săptămîni mai tîrziu, King devenise asistentul

personal al lui Dodgson la departamentul de concepte biogenice viitoare, titulatură care nu era altceva decît rezultatul efortului companiei Biosyn de a ascunde spionajul industrial. Iar în anii care urmară, King se ridică din nou în companie – de astă dată datorită susţinerii lui Dodgson.

Acum, King avea parte de toate beneficiile succesului: un Porsche, o ipotecă, un divorţ, un copil pe care-l vedea o dată pe săptămînă. Toate – pentru că se dovedise a fi un secund perfect, care muncea multe ore, care se ocupa de detalii, care-şi scotea din necazuri şeful slobod la gură. Şi, în acest timp, King ajunsese să cunoască toate părţile lui Dodgson – partea lui carismatică, partea vizionară, ca şi partea întunecată, lipsită de milă. King crezuse c-o să poată ţine în frîu această parte diabolică.

Dar uneori nu era sigur că reuşea.

Ca acum, de pildă...

Pentru că se aflau pe un vas de pescari, împuţit şi şubred, îndreptîndu-se spre ocean dinspre un sat nenorocit de pe ţărmul costarican, şi pentru că, în acel moment plin de încordare, Dodgson se hotărîse brusc să intre într-un fel de joc de noroc, întîlnindu-se cu femeia asta şi hotărînd s-o ia cu el.

King nu ştia ce are de gînd Dodgson, dar îi văzuse lucirea din ochi, lucire care apăruse de puţine ori, dar care îl alarma întotdeauna.

Harding se afla acum pe puntea din faţă, aproape de pupa. Privea oceanul. King îl văzu pe Dodgson dînd ture în jurul jeepului şi bombănind nervos.

– Ascultă, spuse King, trebuie să vorbim.

– Sigur, făcu Dodgson cu uşurinţă în glas. La ce te gîndeşti?

Şi zîmbi. Zîmbetul acela fermecător...

Harding

Sarah Harding privea cerul plumburiu, amenințător. Vasul se legăna sub loviturile valurilor.

Ajutoarele de pe punte se înghesuiau să lege mai bine jeepul care amenința să scape din chingi.

Sarah stătea în îmbrățișarea pupei, luptîndu-se cu răul de mare. La orizont, drept în față, vedea linia joasă a țărmului Islei Sorna.

Se întoarse, privi în urmă, și-i văzu pe Dodgson și pe King înghesuiți lîngă mașină, absorbiți într-o conversație nervoasă. King părea supărat și gesticula cu repeziciune.

Dodgson asculta și scutura din cap. După o clipă, puse o mînă pe umărul lui King. Părea să încerce să-l calmeze pe tînăr. Nici unul dintre ei nu băga în seamă activitatea din jurul jeepului. Ceea ce era ciudat, gîndi ea, după cît de îngrijorați pentru echipament fuseseră mai devreme. Acum nu părea să le mai pese.

În ceea ce-l privea pe al treilea bărbat, cu siguranță că-l recunoscuse și era surprinsă să-l găsească aici, pe vasul aceasta mic de pescuit. Baselton îi strînsese mîna țeapăn și dispăruse sub punte de îndată ce vasul se desprinsese de la doc. Nu mai apăruse. Sau poate că și el avea rău de mare.

Îl văzu pe Dodgson despărțindu-se de King și grăbindu-se să supravegheze matelotii. Lăsat singur, King plecă să verifice legăturile cutiilor și butoaielor de pe puntea din spate. Cutiile erau marcate „Biosyn".

Harding nu auzise niciodată de corporația Biosyn. Se întrebă ce legătură puteau să aibă Ian și Richard cu asta. De cîte ori i se oferea prilejul, Ian era critic, chiar răutăcios la adresa companiilor de biotehnologie. Iar oamenii ăstia nu prea păreau prieteni. Erau prea rigizi, prea... dușmănoși.

Dar, mai reflęctă ea, Ian avea prieteni ciudați. Întotdeauna apareau pe neașteptate în apartament – caligraful japonez, soldatul indonezian, scamatorul din Las Vegas cu jacheta lui bolero strălucitoare, ciudatul acela de astrolog francez care credea ca pămîntul e gol pe dinăuntru...

Apoi, prietenii lui matematicieni. Ăștia erau cu adevărat trăzniți. Sau așa îi păreau lui Sarah. Aveau niște priviri atît de nebune, erau atît de prinși de demonstrațiile lor. Pagini întregi cu demonstrații, uneori sute de pagini... Era prea abstract pentru ea. Lui Sarah Harding îi placea să atingă pămîntul, să vadă animalele, să audă zgomotele și să simtă mirosurile. Asta însemna realitatea pentru ea. Restul era doar o grămadă de teorii: poate ca erau adevărate, poate greșeau...

Valurile începură să se spargă de pupă, așa că se trase mai înspre mijlocul punții, ca să nu se ude. Căscă: nu dormise cine știe ce în ultimele douăzeci și patru de ore. Dodgson termină treaba la jeep și veni spre ea.

– E totul bine? îl întrebă.

– O, da, răspunse Dodgson, zîmbind vesel.

– Prietenul dumitale, King, pare supărat.

– Nu-i plac bărcile, zise Dodgson, arătînd către valuri. Dar facem un timp mai bun decît ma așteptam. O să tragem la țărm în numai o oră.

– Spuneți-mi, făcu ea. Ce înseamnă Corporația Biosyn? N-am auzit niciodată de ea.

– E o companie mica, o lămuri Dodgson. Facem ceea ce se cheamă produse biologice de consum. Sîntem specializați în organisme sportive și recreaționale. De exemplu, manipulăm genetic noi feluri de știucă și alți pești sportivi. Creăm noi rase de cîini – animale mai mici pentru cei care locuiesc în

apartamente. Lucruri din astea... Exact felul de lucruri pe care Ian le ura, gîndi ea.

– De unde-l cunoaşteţi pe Ian?

– O, trebuie să ne întoarcem mult în urmă, spuse Dodgson.

Ea îi observă tonul vag.

– Cît de departe?

– Prin zilele parcului.

– Parcul, făcu ea.

El dădu din cap.

– Ţi-a vorbit vreodată despre cum s-a rănit la picior?

– Nu, spuse ea. Nu vorbim niciodată despre asta. A povestit doar că i s-a întîmplat în timpul unei munci de consultaţie... nu ştiu. Un soi de necaz. Era vorba despre un parc?

– Da, un fel de parc, zise Dodgson, privind oceanul. După o clipă, ridică din umeri. Şi dumneata? De unde-l cunoşti?

– A fost unul dintre cei care mi-au citit teza de doctorat. Sînt etolog. Studiez mamiferele mari din ecosistemul savanei africane. Africa de Est. Carnivore, mai ales.

– Carnivore?

– Am studiat hienele, spuse ea. Înainte de asta, leii.

– Multă vreme?

– Cam de zece ani. De şase ani continuu, de la doctorat.

– Interesant, spuse Dodgson, clătinînd din cap. Şi ai venit aici tocmai din Africa?

– Da, din Seronera. Tanzania.

Dodgson făcu un gest vag din cap. Privi peste umarul ei, către insulă.

– Ca să vezi! Se face frumos pînă la urmă...

Ea se întoarse şi văzu fîşii de albastru în norii de deasupra, pe cale de a se subţia.

Soarele încerca să pătrundă prin sparturi. Marea era mai calmă. Sarah fu surprinsă să vadă că insula se afla mult mai aproape decît crezuse. Vedea limpede stîncile înălţate peste mare, stînci cenuşii-roşiatice de origine vulcanică, tăioase.

– În Tanzania, spuse Dodgson, conduci o echipă mare de cercetare?

– Nu. Lucrez singură.

– Fără studenţi? făcu el.

– Mi-e teamă că da. Asta pentru că munca mea nu e spectaculoasă. Carnivorele mari din savana africană sînt mai ales nocturne. Aşa că muncesc mai ales noaptea.

– Trebuie să-i fie destul de greu soţului...

– A, nu sînt căsătorită, spuse ea cu o uşoară ridicare din umeri.

– Sînt surprins. O femeie atît de frumoasă ca dumneata...

– Niciodată n-am avut timp, rosti ea repede. Ca să schimbe subiectul, întrebă: Unde-o să tragem la ţărm?

Dodgson se întoarse să privească. Ajunseseră acum destul de aproape de insulă ca să vadă valurile mari şi înspumate, spărgîndu-se de stînci. Erau doar la o milă sau două depărtare.

– O insulă neobişnuită, comentă Dodgson. Această regiune a Americii Centrale este în întregime vulcanică. Există cam treizeci de vulcani activi între Mexic şi Columbia. Toate insulele astea din apropierea ţărmului au fost odată vulcani activi, parte a lanţului central. Dar, spre deosebire de partea continentală, insulele sînt acum adormite. N-au mai erupt de vreo mie de ani.

– Deci noi vedem partea exterioară a craterului?

– Exact. Stîncile astea, în forma lor de-acum, sînt rezultatul eroziunii ploii, dar şi a oceanului. Părţile acelea drepte de pe stîncă arată locurile în care oceanul a erodat la baza, iar zone uriaşe de stîncă, instabile, au clivat pur şi simplu, alunecînd drept în mare. Peste tot este numai rocă moale vulcanică.

– Deci o să tragem la ţărm...

– Există cîteva puncte pe partea îndreptată spre vînt în care oceanul a săpat peşteri în stîncă. Iar în două astfel de locuri, peşterile primesc rîuri care vin din interior. Aşa că sînt

traversabile. Făcu un semn înainte. Vedeţi acolo, chiar se zăreşte una dintre peşteri...

Sarah Harding văzu o deschizătură întunecată şi neregulată, tăiată la baza masivului. De jur împrejurul ei, valurile se spărgeau cu violenţă, jeturi de apă înspumată ridicîndu-se pînă la cincizeci de picioare în aer.

– Ai de gînd să duci vasul prin peştera de colo?

– Dacă vremea nu se mai schimbă, da. Dodgson privi înapoi. Nu-ţi face griji, nu-i atît de rău pe cît pare. Aşaa, spuneai ceva. Despre Africa. Cînd ai plecat din Africa?

– Chiar după ce a sunat Doc Thorne. Spunea că merge cu Ian să-l salveze pe Richard şi m-a întrebat dacă nu vreau să vin şi eu.

– Şi dumneata ce-ai spus?

– Am spus c-am să mă mai gîndesc.

Dodgson se încruntă.

– Nu i-ai spus că vii?

– Nu. Pentru că nu eram sigură că vreau asta. Adică, sînt ocupată. Am munca mea. Şi e un drum prea lung...

– Pentru un vechi iubit, spuse Dodgson, dînd din cap cu simpatie.

Ea oftă.

– Ei, îl cunoaşteţi pe Ian.

– Da, îl cunosc, încuviinţă Dodgson. E o figură...

– Se poate spune şi-aşa, făcu ea.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare. Dodgson îşi limpezi glasul.

– Sînt nedumerit, spuse el. Cui ai spus că vii aici?

– Nimănui, spuse ea. Am sărit în primul avion şi-am venit.

– Dar universitatea, colegii...

Ea ridică din umeri.

– N-a fost timp. Şi, cum am spus, lucrez singură.

Privi din nou către insulă. Stîncile se ridicau mult deasupra vasului. Erau doar la cîteva sute de iarzi. Peştera părea acum mult mai mare, dar valurile se spărgeau cu putere de ambele părţi ale intrării.

Sarah clătină din cap.

– Pare destul de dificil.

– Nu-ţi face griji, o linişti Dodgson. Vezi? Căpitanul a luat deja cursul. O să fim în perfectă siguranţă, o dată ce-am trecut. Apoi... O să fie foarte palpitant.

Vasul se apleca şi se cufunda pe-o parte în mare, cu o mişcare nesigură. Sarah se prinse de balustrada. Alături de ea, Dodgson rînji.

– Vezi? Palpitant, nu?

Părea brusc energizat, aproape agitat. Trupul îi deveni încordat; îşi frecă mîinile.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, domnişoară Harding, nu pot lăsa să se întîmple ceva celei care...

Ea nu ştia la ce se referă, dar înainte să poată răspunde, botul bărcii se cufundă, ridicînd un jet de apă. Sarah se împletici puţin. Dodgson se aplecă iute – aparent ca s-o susţină – dar se părea că ceva mergea prost, trupul lui se lipi de picioarele ei, apoi se ridică – moment în care un alt val se izbi de navă şi ea îşi simţi trupul răsucit şi ţipa şi se prinse de balustradă...

Dar totul se întîmpla prea iute, lumea se răsuci, capul lui Harding lovi balustrada şi femeia se rostogoli, căzînd prin spaţiu. Văzu vopseaua scorojită a bărcii trecîndu-i prin faţa ochilor, văzu oceanul verde aruncîndu-se spre ea, apoi fu şocată de răceala bruscă, înţepătoare, a apei, pe cînd cădea în marea aspră şi legănată şi se scufundă sub valuri, în beznă.

Valea

– Merge foarte bine, exclamă Levine, frecîndu-şi palmele. Mult peste aşteptările mele, trebuie să spun. N-aş putea fi mai mulţumit.

Stătea în foişor împreună cu Thorne, Eddie, Malcolm şi copiii, privind către valea de dedesubt. Cu toţii asudau în micul post de observaţie; aerul amiezii era liniştit şi fierbinte. Împrejurul lor, cîmpia cu iarbă înaltă se întindea pustie; cei mai mulţi dinozauri se adăpostiseră sub copaci, la răcoare.

Excepţie făcea turma de apatozauri care se îndepărtase de copaci, îndrepîndu-se spre rîu, de unde se adăpau din nou. Animalele uriaşe se cam înghesuiau de-a lungul malului. În apropiere, dar ceva mai împrăştiaţi, se aflau parasaurolofazaurii cu creastă; aceşti dinozauri ceva mai mici se ţineau aproape de turma de apatozauri.

Thorne îşi şterse năduşeala de pe sprîncene şi întrebă:

– Şi de ce, mă rog, eşti mulţumit?

– Din pricina a ceea ce vedem aici, interveni Malcolm. Aruncă o privire către ceas şi notă ceva în carnet. Căpătăm datele pe care le căutam. E pasionant.

Thorne căscă, toropit de căldură.

– De ce e pasionant? Dinozaurii beau. Ei şi?

– Beau din nou, îl corectă Levine. Pentru a doua oară într-o oră. La prînz. O asemenea admisie de fluide sugerează puternic strategia termoregulatoare pe care o folosesc aceste creaturi mari.

– Adică beau mult ca să se răcorească, spuse Thorne, veşnic intolerant faţă de limbajul specializat.

– Da. E limpede că asta fac. Beau mult. Dar sînt de părere că întoarcerea lor la rîu are o cu totul altă semnificaţie.

– Care ar fi...?

– Haide, haide, îl îmboldi Levine, gesticulînd. Priveşte turma. Uită-te cum sînt dispuşi. Vedem ceva care la dinozauri nu a mai fost văzut de nimeni, ba nici măcar bănuit. Vedem pur şi simplu simbioza dintre specii.

– Chiar aşa?

– Da, spuse Levine. Apatozaurii şi parazaurii sînt împreuna. I-am văzut împreună şi ieri. Pun pariu că stau împreună tot timpul, cînd se află în cîmp deschis. Fără îndoială că te întrebi de ce.

– Fără îndoiala, fu de acord Thorne.

– Motivul, continua Levine, este ca apatozaurii sînt foarte puternici, dar au vedere slabă, în vreme ce parazaurii sînt mai mici, dar văd foarte bine. Deci, cele două specii stau alături pentru ca-şi oferă una alteia apărare. Aşa cum stau zebrele şi babuinii pe cîmpiile africane. Zebrele au un miros foarte bun, iar babuinii o vedere excelentă. Amîndoi sînt mai eficienţi împotriva prădătorilor decît fiecare singur.

– Şi crezi că asta rămîne valabil şi la dinozauri, pentru ca...

– E destul de evident, spuse Levine. Urmăreşte-le comportamentul. Cînd cele două turme sînt singure, membrii se strîng laolaltă. Dar cînd sînt împreuna, parazaurii se împrăştie, abandonînd formaţia de dinainte, ca să formeze un inel în jurul apatozaurilor. Aşa cum îi vezi acum. Asta nu poate să însemne decît că fiecare parazaur, în parte, va fi apărat de turma de apatozauri. Şi invers. Nu poate fi vorba decît de o colaborare defensivă...

Pe cînd priveau, unul dintre parazauri înălţă capul şi privi peste rîu. Claxonă morocănos, emiţînd un sunet melodios şi prelung. Ceilalţi parazauri ridicară şi ei privirile. Apatozaurii

continuară să se adape din rîu, deşi unul sau doi dintre adulţi îşi săltară gîturile lungi.

În caldura amiezii, insectele bîzîiau în jurul lor.

– Deci, unde sînt animalele de pradă? făcu Thorne.

– Chiar acolo, zise Malcolm, arătînd către un pîlc de copaci de pe malul celălalt, nu departe de apă.

Thorne privi şi nu văzu nimic.

– Nu-i vezi?

– Nu.

– Mai uită-te. Sînt mici, nişte animale ca şopîrlele. Maroniu închis. Raptori, spuse el.

Thorne ridică din umeri. Tot nu vedea nimic. Stînd lîngă el, Levine porni să mănînce o acadea. Preocupat să ţină binoclul, aruncă învelitoarea pe podeaua ascunzătorii. Bucăţele de hîrtie fluturară către pămîntul de dedesubt.

– Cum sînt chestiile alea? întrebă Arby.

– Bune. Cam zaharoase.

– Mai ai? ceru el.

Levine se scormoni prin buzunare şi-i dădu o acadea. Arby o rupse în jumătate şi-i dădu o parte lui Kelly. Începu să-şi dezvelească jumătatea lui, împăturind cu grijă ambalajul şi aşezîndu-l în buzunar.

– Îţi dai seama că totul este foarte important, spuse Malcolm. Pentru problema dispariţiei, vreau să zic. Este clar deja că dispariţia dinozaurilor reprezintă o problemă cu mult mai complexă decît a recunoscut cineva.

– Chiar este? făcu Arby.

– Ei bine, gîndeşte-te la asta, explică Malcolm. Toate teoriile dispariţiei speciilor se bazează pe dosarul fosil. Dar dosarul fosil nu arată tipul de comportament pe care-l vedem aici. Nu înregistrează complexitatea interacţiunilor de grup.

– Pentru că fosilele nu-s decît nişte oase, spuse Arby.

– Aşa-i. Iar oasele n-au comportament. Cînd te gîndeşti la asta, dosarul fosil e ca o serie de fotografii: momente îngheţate pentru o realitate mişcătoare, evolutivă. Privind prin dosarul fosil e ca şi cum ai răsfoi în mare un album de

familie. Ştii că albumul nu e complet. Ştii că viaţa se scurge între două fotografii. Dar nu ai nici o înregistrare a ceea ce se petrece *între,* ci doar fotografiile. Aşa că le studiezi, le studiezi. Şi, destul de curînd, începi să gîndeşti că albumul nu este o serie de momente, ci însăşi realitatea. Şi începi să explici totul în termenii albumului şi uiţi realitatea de dedesubt. Iar tendinţa, continua Malcolm, este de a gîndi în termenii evenimentelor fizice. Se presupune că un eveniment fizic extern a cauzat dispariţiile. Un meteor loveşte pămîntul şi schimbă clima. Sau erup vulcanii şi schimbă vremea. Sau un meteor cauzează erupţia vulcanilor şi schimbă clima. Sau se schimbă vegetaţia şi o specie flămînzeşte şi dispare. Sau apare o boală nouă şi speciile dispar. Sau apare o plantă nouă şi toţi dinozaurii se otrăvesc. În toate aceste cazuri, s-au imaginat evenimente externe. Dar nimeni nu şi-a închipuit că animalele însele s-ar fi putut schimba – nu în privinţa oaselor, ci în felul de a se comporta. Cu toate astea, cînd priveşti astfel de animale şi vezi cît de complicate sînt interrelaţiile lor, îţi dai seama că o schimbare în comportamentul unui grup poate duce cu uşurinţă la dispariţie.

– Dar de ce s-ar schimba comportamentul unui grup? făcu Thorne. Dacă nici o catastrofă externă nu a forţat lucrurile, de ce să se schimbe comportamentul?

– De fapt, spuse Malcolm, comportamentul se schimbă tot timpul. Planeta noastră este un mediu dinamic, activ. Clima se schimbă. Terenul se schimbă. Continentele alunecă. Oceanele se ridică şi coboară. Munţii se înalţă şi se erodează. Toate organismele de pe planetă se adaptează constant acestor schimbări. Cele mai bune organisme sînt cele care se pot adapta cel mai repede. De aceea, e greu de văzut cum o catastrofă care produce o mare schimbare poate pricinui dispariţia, de vreme ce atît de multe schimbări se petrec oricum, tot timpul.

– În cazul ăsta, zise Thorne, care e cauza dispariţiilor?

– Cu siguranţă că nu numai schimbările rapide, spuse Malcolm. Faptele vorbesc limpede.

– Ce fapte?

– Fiecare schimbare majoră a mediului este urmată de obicei de un val de dispariţii – dar nu imediat. Dispariţia se petrece doar la cîteva mii sau milioane de ani după aceea. Să ne uităm la ultima glaciaţiune din America de Nord. Gheţarii au coborît, clima s-a modificat sever, dar animalele n-au murit. Doar după ce gheţarii s-au retras, cînd te gîndeai că lucrurile îşi vor intra în normal, o mulţime de specii au dispărut. Abia atunci au dispărut girafele şi tigrii şi mamuţii de pe acest continent. Asta-i schema obişnuită. Ca şi cum speciile ar fi slăbite de schimbarea majoră, dar mor abia după ce ea se încheie. Este un fenomen recunoscut.

– Se cheamă Netezirea Capului de Pod, interveni Levine.

– Şi care ar fi explicaţia?

Levine tăcea.

– Nu există, spuse Malcolm. E un mister paleontologic. Dar cred că teoria complexităţii are multe lucruri să ne spună despre asta. Pentru că dacă noţiunea de viaţă la marginea haosului este adevărată, atunci schimbările majore împing animalele mai aproape de această margine. Destabilizează toate tipurile de comportament. Iar cînd mediul se întoarce la normal, nu e chiar o revenire. În termeni evolutivi, asta e o altă mare schimbare şi înseamnă prea mult pentru a ţine pasul. Cred că noul comportament al populaţiilor poate apărea în feluri neaşteptate şi cred că ştiu de ce dinozaurii...

– Ce-i asta? făcu Thorne.

Privea către copaci şi văzu apărînd un dinozaur singur. Era suplu, agil pe picioarele lui din spate, balansîndu-şi coada ţeapănă. Avea şase picioare înălţime şi o culoare verde-brun cu dungi roşu-închis, ca un tigru.

– Ăsta, preciză Malcolm, e un velociraptor.

Thorne se întoarse către Levine.

– Unul ca ăsta te-a făcut să te caţeri în copac? Arată urît...

– Eficient, spuse Levine. Animalele astea sînt adevărate maşini de ucis. Se pare că au fost prădătoarele cele mai efi-

ciente din istoria planetei. Cel care-a apărut trebuie să fie animalul alfa. El e conducătorul turmei.

Thorne văzu o nouă mişcare sub arbori.

– Uite, alţii.

– Da, spuse Levine. Turma asta e foarte mare. Luă binoclul şi privi prin el. Mi-ar plăcea să le localizez cuibul, spuse el. N-am reuşit să dau peste nici unul pe insulă. Fireşte că sînt secretoşi, dar chiar şi-aşa...

Parazaurii ţipau cu toţii foarte tare, apropiindu-se de turma de apatozauri. Dar apatozaurii cei mari păreau destul de indiferenţi; adulţii aflaţi mai aproape de apă întoarseră spatele raptorilor care se apropiau.

– Nu le pasă? întrebă Arby. Nici măcar nu se uită la ei...

– Nu te lăsa înşelat, spuse Levine, apatozaurii sînt foarte interesaţi. Poate că seamănă cu nişte vaci uriaşe, dar nu sînt deloc aşa. Cozile alea au treizeci sau patruzeci de picioare lungime şi cîntăresc cîteva tone. Observă cît de iute le clatină. O lovitură de coadă ar rupe spatele oricărui atacator.

– Deci întoarcerea lor cu spatele face parte din apărare?

– Fără îndoială că da. Şi poţi vedea acum felul în care echilibrează balansul cozii cu gîtul.

Cozile adulţilor erau atît de lungi, încît ajungeau pînă pe celălalt mal al rîului. Cum şi le tot clătinau înainte şi-napoi, iar parazaurii ţipau, raptorul conducător se întoarse. Cîteva clipe mai tîrziu, întreaga hoardă începu să se strecoare urmînd marginea copacilor, îndreptîndu-se către dealuri.

– Se pare c-ai avut dreptate, zise Thorne. Cozile i-au speriat.

– Cîţi ai numărat? spuse Levine.

– Nu ştiu. Zece. Nu, stai puţin. Paisprezece. Poate mai mulţi. Poate că i-am trecut cu vederea pe unii.

– Paisprezece, mîzgăli Malcolm în carnet.

– Vrei să-i urmăreşti? întrebă Levine.

– Nu acum.

– Am putea lua Explorer-ul...

– Poate mai tîrziu, spuse Malcolm.

– Cred că trebuie să ştim unde le e cuibul, insistă Levine. Este esenţial, Ian, dacă vrem să stabilim relaţia dintre prădător şi pradă. Nimic nu-i mai important decît asta. Şi avem o ocazie perfectă de a urmări...

– Poate mai tîrziu, repetă Malcolm, verificîndu-şi din nou ceasul.

– E a suta oară cînd te uiţi la ceas azi, observă Thorne.

Malcolm ridică din umeri.

– Se face ora mesei, spuse el. Că veni vorba, ce ştiţi de Sarah? N-ar fi trebuit să ajungă deja?

– Ba da. Cred că o să apară dintr-o clipă în alta, îl linişti Thorne.

Malcolm îşi şterse fruntea.

– E mare zăpuşeală aici...

– Da, e zăpuşeală.

Ascultară bîzîitul insectelor în căldura amiezii şi priviră retragerea raptorilor.

– Ştii, mă tot gîndesc, rosti rar Malcolm. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

– Să ne întoarcem? se miră Levine. Acum? Şi cu observaţiile noastre cum rămîne? Şi cu celelalte camere video pe care vrem să le aşezăm...

– Nu ştiu, poate-ar fi mai bine să facem o pauză.

Levine îl privi neîncrezător. Nu spuse nimic.

Thorne şi copiii se uitară la Malcolm în tăcere.

– Ei bine, spuse Malcolm, mi se pare că dacă Sarah vine tocmai din Africa, ar trebui să fim acolo s-o întîmpinăm. Ridică din umeri. Cred că e o problemă de politeţe.

– Nu m-am gîndit la asta..., recunoscu Thorne.

– Nu, nu, zise Malcolm iute. Nu-i vorba de asta. Doar că... Adică, poate că nici nu vine. Păru brusc nesigur. A spus că vine?

– A spus că se mai gîndeşte.

Malcolm se încruntă.

– Atunci vine. Daca Sarah a spus asta, înseamnă că vine. O cunosc. Deci, ce spuneţi, ne întoarcem?

– Cu siguranţă că nu, zise Levine, privind prin binoclu. Nici prin gînd nu-mi trece să plec tocmai acum.

Malcolm se răsuci pe călcîie.

– Doc? Vrei să mergi?

– Sigur, se învoi Thorne, ştergîndu-şi fruntea. E aşa o năduşeală...

– Din cîte-o ştiu eu pe Sarah, spuse Malcolm, coborînd eşafodajul, o să apară pe insulă şi-o să arate *grozav*.

Peșteră

Se luptă să se ridice şi capul îi atinse suprafaţa apei, dar nu văzu decît lichid – valuri mari, ridicîndu-se la cincisprezece picioare deasupra ei, din toate părţile. Forţa oceanului era imensă.

Curentul o trase înainte, apoi înapoi, iar ea nu-i putea rezista. Nu reuşea să vadă barca, doar marea înspumată de jur împrejur. Nu vedea nici insula, doar apă. Peste tot, numai apă. Se împotrivi panicii care-o copleşea.

Încercă sa dea din picioare împotriva curentului, dar cizmele o îngreunau. Se scufundă din nou, luptîndu-se să iasă iarăşi la suprafaţa, sa tragă aer în piept.

Trebuia să-şi scoata într-un fel cizmele. Înghiţi o gură mare de aer şi-şi afunda capul în apă, încercînd să-şi desfacă şireturile. Plămînii o ardeau pe cînd se încurca în noduri. Oceanul o arunca înainte şi înapoi, fara încetare.

Îşi scoase o cizmă, trase încă o gură de aer şi se cufundă iarăşi. Degetele îi erau înţepenite de răceală şi spaimă, pe cînd se ocupa de cealaltă cizmă. I se paru că-i vor trebui ore întregi. În sfîrşit, îşi simţi picioarele libere, uşoare şi porni să înoate cîineşte, trăgîndu-şi răsuflarea. Valurile o ridicară mult, apoi o coborîră iarăşi. Nu putea vedea insula. O cuprinse din nou panica. Se răsuci şi se simţi din nou ridicată. Abia atunci zări insula.

Stîncile ascuţite erau aproape, înspăimîntător de aproape. Valurile bubuiau cînd se izbeau de pietre. Nu se afla la mai

mult de cincizeci de iarzi de țărm, fiind trasă inexorabil către locul unde avea să fie zdrobită. Pe valul următor, văzu peștera, la o sută de iarzi spre dreapta. Încercă să înoate către ea, dar fără speranță. N-avea forță să se miște în acest curent gigantic. Simțea doar puterea mării, făcînd-o să alunece către stînci.

Panica îi făcu inima să-i bată nebunește. Știa că avea să fie ucisă pe loc. Un val se aplecă peste ea; înghiți apă de mare și tuși. Privirea i se încețoșă. Simți greața și o groază adîncă.

Lăsă capul în jos și porni să înoate, braț după braț, lovind apa cu toată puterea.

Nu știa în ce direcție se mișcă, știa doar că trebuia să tragă într-o parte. Nu îndrăznea să privească în sus. Înotă cît putu de tare. Cînd ridică apoi capul să tragă aer, văzu că se deplasase puțin, foarte puțin, către nord. Era ceva mai aproape de peșteră.

Se simțea încurajată, dar și îngrozită. Avea atît de puțină forța! Brațele și picioarele o dureau din pricina efortului. Plămînii o ardeau. Respirația îi era o serie scurtă de icnete. Tuși din nou, mai trase o dată aer, coborî capul și continuă să înoate.

Chiar și cu capul în apă, auzea bubuitul valurilor pe stînci. Lovi apa cu toată puterea. Curenții o aruncau în stînga și-n dreapta, înainte și-napoi. Nu avea nici o speranță. Dar continua să încerce.

Treptat, durerea din mușchi deveni una surdă și continuă. I se părea că trăise cu durerea asta toată viața. N-o mai băgă însă în seamă. Continuă să înoate.

Cînd simți că valurile o ridică din nou, scoase capul să respire. Fu surprinsă să vadă că peștera era foarte aproape. Cîteva lungimi de braț, doar, și avea să fie trasă înăuntru.

Crezuse că pe lîngă peșteră curentul urma să fie mai slab. Dar nu era așa; de ambele părți ale deschizăturii, valurile se izbeau înalte, cățărîndu-se pe stînci, apoi căzînd. Barca nu se vedea.

Aplecă din nou capul, înotă înainte, folosindu-se de ultimele ei puteri. Îşi simţea trupul slăbit. N-avea să mai reziste mult. Ştia că e purtată către stînci. Auzea bubuitul valurilor devenit acum mai puternic şi lovi apa cu şi mai multă forţă; brusc, un val uriaş o prinse, o ridică şi-o aruncă înspre stînci. Nu avea putere să-i reziste. Ridică privirea să privească şi zări doar beznă.

În epuizarea şi durerea ei, îşi dădu seama că se află înăuntrul peşterii. Fusese trasă înăuntru! Bubuitul suna a gol, reverbera. Era prea întuneric să mai vadă pereţii. Curentul era şi el intens, ducînd-o şi mai iute înăuntru. Trase cu mare greutate aer în piept şi înotă fără rost.Trupul i se frecă de stînci; o clipă simţi o durere arzătoare, apoi fu absorbită şi mai adînc în peşteră. Acum însă era ceva nou. Văzu lumina slabă a tavanului, iar apa dimprejur începu să lucească. Curentul slăbi. Descoperi că-i e mai uşor să-şi ţină capul la suprafaţă. Distinse dinainte o lumină caldă, strălucitoare şi fierbinte – capătul peşterii.

Şi brusc, lucru uimitor, fu purtată şi aruncată în lumina soarelui, sub cer deschis. Se descoperi în mijlocul unui rîu larg şi noroios, înconjurată de un frunziş dens şi verde. Aerul era fierbinte şi liniştit; auzi strigătele depărtate ale păsărilor de junglă.

Mai sus, dincolo de o curbă a rîului, zări vasul lui Dodgson, deja legat la ţărm. Nu văzu însă pe nimeni şi nici nu voia să vadă.

Adunîndu-şi ultimele forţe, înotă către mal şi se prinse de nişte tufe de mangrove care creşteau dese de-a lungul malului. Prea slăbită să se ţină, îşi aruncă un braţ pe după o rădăcină şi se lăsă să plutească pe spate, în curentul blînd, privind către cer şi respirînd cu greutate. Nu ştiu cît timp trecu astfel, dar pînă la urmă se simţi îndeajuns de întremată ca să se tîrască pe lîngă tufele de mangrove, pînă ce ajunse la o spărtură îngustă în frunziş, ducînd la o porţiune noroioasă de ţărm. Pe cînd se trăgea afară din apă, pe malul alunecos, observă în noroi cîteva urme de animale destul de mari. Erau

urme curioase, cu trei degete, fiecare terminat printr-o gheară mare...

Se aplecă să le cerceteze mai îndeaproape şi atunci simţi pămîntul vibrînd, tremurîndu-i sub mîini. O umbră uriaşă căzu peste ea. Ridică privirile către pîntecul unui animal enorm, dar era prea slăbită să reacţioneze.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu un picior uriaş, aşezîndu-se lîngă ea şi strivind noroiul. Auzi un sforăit uşor. Apoi, brusc, epuizarea o copleşi şi Sarah Harding se prăbuşi, căzînd pe spate. Ochii i se răsuciră în orbite şi-şi pierdu cunoştinţa.

Dodgson

La cîţiva iarzi mai sus de malul rîului, Lewis Dodgson urcă în jeepul Wrangler modificat şi trînti uşa. Alături de el, pe unul dintre locurile pasagerilor, Howard King îşi frîngea mîinile.

– Cum de-ai putut să-i faci una ca asta? ţipă el.

– Ce? făcu George Baselton, de pe locul din spate.

Dodgson nu răspunse. Întoarse cheia în contact. Motorul se trezi. Băgă în viteză şi îndreptă maşina cu tracţiune pe patru roţi către jungla, îndepărtîndu-se de barcă şi de mal.

– Cum ai putut? repetă King, agitat. Doamne!

– Ceea ce s-a întîmplat a fost un accident, spuse Dodgson.

– Un accident? *Un accident*, zici?

– Exact, un accident, rosti calm Dodgson. A căzut peste bord.

– Eu n-am văzut nimic, spuse Baselton.

King clătină din cap.

– Doamne, dacă vine cineva şi cercetează şi...

– Şi ce? îl întrerupse Dodgson. Eram pe o mare agitată, femeia stătea pe punte, cînd ne-a lovit un val mare şi ea a fost măturată de pe punte. Nu putea să înoate foarte bine. Am dat ocol şi-am căutat-o, dar n-am avut nici o speranţă. Un accident nefericit. Ce te îngrijorează?

– Ce mă îngrijorează?

– Da, Howard. Exact, ce mă-sa te interesează atît?

– Am *văzut*, pentru numele lui Dumnezeu...

– Ba n-ai văzut nimic, replică Dodgson.

– Eu n-am văzut nimic, repetă Baselton. Am stat în cală tot timpul.

– Asta-i bine pentru tine, spuse Howard King. Dar dacă se face o investigaţie?

Jeepul sălta pe pista de pămînt, adîncindu-se în junglă.

– N-o să se facă, zise Dodgson. A plecat din Africa în grabă şi n-a spus nimănui unde pleacă.

– De unde ştii? scînci King.

– Pentru că *ea* mi-a spus, Howard. De-aia ştiu. Acum scoate harta şi termină cu bocitul. Erai conştient ce te-aşteaptă cînd mi te-ai alăturat.

– N-am ştiut c-ai să ucizi pe cineva, Isuse!

– Howard, spuse Dodgson cu un oftat. N-o să se întîmple nimic. Scoate harta!

– De unde ştii? insistă King.

– Pentru că ştiu ce fac, spuse Dodgson. De aceea. Spre deosebire de Malcolm şi Thorne, care se află undeva pe insula asta, rătăcind aiurea, făcînd naiba ştie ce prin jungla asta blestemată.

Menţionarea celorlalţi produse o nouă îngrijorare. Fremătînd, King spuse:

– Poate că dăm peste ei...

– Nu, Howard, n-o să dăm. Nici n-or să ştie că sîntem aici. O să stăm pe insula asta numai vreo patru ceasuri, îţi mai aminteşti? Coborîrea la sol la ora unu. Întoarcerea la barcă la ora cinci. La şapte, înapoi în port. La miezul nopţii, înapoi la San Francisco. Bang! Terminat. *Finito*. Şi, în sfîrşit, după atîţia ani, o să am ceea ce ar fi trebuit să am de mult.

– Embrioni de dinozaur, preciză Baselton.

– Embrioni? întrebă surprins King.

– O, nu, nu mă mai interesează embrionii, spuse Dodgson. Cu ani în urmă, am încercat să capăt embrioni îngheţaţi, dar acum nu mai avem motiv să ne chinuim cu embrioni. Vreau ouă fertilizate. Şi, în patru ceasuri, o să le avem de la fiecare specie de pe insulă.

-- Cum poți face asta în numai patru ore?

– Pentru că știu amplasarea precisă a fiecărui loc de împerechere al dinozaurilor de pe insulă. Harta, Howard!

King desfăcu harta. Era o descriere mare, topologică, a insulei, de două pe trei picioare, arătînd elevația terenului cu contururi albastre. În cîteva locuri din văile mai adînci, figurau cîteva cercuri concentrice, roșii. În unele locuri, îngrămădiri de cercuri.

– Ce-i asta? întrebă King.

– De ce nu citești ce scrie acolo? făcu Dodgson.

King întoarse harta și privi legenda.

– „Sigma data Landsat/Nordstat spectru mixat SVFR/IRCF/VBLT". Apoi o grămadă de numere. Nu, stai. Date.

– Corect, spuse Dodgson. Date.

– Date de trecere? Asta-i o hartă rezultată din combinarea mai multor treceri ale satelitului?

– Corect.

King se încruntă.

– Iar asta pare a fi... spectrul vizibil și imagine radar în culori false și... mai ce?

– Infraroșii. Vedere de bandă largă termală, zîmbi Dodgson. Am căpătat totul în numai două ore. Am descărcat datele din banca de date a sateliților, am făcut suprapunerea și am căpătat raspunsul pe care-l voiam.

– Am înțeles, spuse King. Cercurile roșii sînt urme infraroșii!

– Da, confirmă Dodgson. Animalele mari lasă urme mari. Am căpătat toate imaginile de satelit ale zonei, din ultimii ani, și am localizat sursele de căldură. De asemenea, locațiile care s-au suprapus de la o trecere la alta și care au dus la cercurile astea concentrice. Ceea ce înseamnă că animalele tind să se adune în respectivele locuri. De ce? Se întoarse către King. Pentru că sînt cuiburi.

– Da. Așa trebuie să fie, spuse Baselton.

– Poate că acolo mănîncă, fu de părere King.

Dodgson clătină iritat din cap.

– E limpede că cercurile nu pot fi locuri de hrană.

– De ce nu?

– Pentru că animalele astea cîntăresc în medie douăzeci de tone fiecare, de aceea. Dacă ai o turmă de dinozauri de douăzeci de tone, ai o biomasă combinată, de mai mult de o jumătate de milion de funzi, mişcîndu-se prin pădure. Nişte animale atît de mari ar mînca o cantitate imensă de vegetale în cursul unei zile. Şi asta n-o pot face decît dacă se deplasează. Corect?

– Cred că da...

– Crezi? Uită-te împrejur, Howard. Vezi tu sectoare golite de pădure? Nu, nu vezi. Pentru că mănîncă doar cîteva frunze din copaci şi trec mai departe. Crede-mă, animalele astea trebuie să se mişte ca să se hrănească. Dar locul pe care nu şi-l schimba este cuibul. Deci, cercurile astea roşii trebuie să fie cuiburile lor. Aruncă o privire către hartă. Şi dacă nu mă înşel, primul dintre cuiburi se află chiar dincolo de deal, în vale.

Jeepul traversă o baltă şi se năpusti înainte, căţărîndu-se pe deal.

Chemări de împerechere

Richard Levine stătea în foişor, privind turmele prin binoclu. Malcolm plecase înapoi la trailer, împreună cu ceilalţi, lăsîndu-l pe Levine singur. De fapt, Levine se simţea uşurat că Malcolm plecase.

Levine era mulţumit să facă observaţii asupra acestor animale extraordinare şi-şi dădea seama că Malcolm nu-i împărtăşea entuziasmul fără limite. Într-adevăr, Malcolm parcă avusese întotdeauna alte gînduri. Era lipsit de răbdare faţa de actul observaţiei – el voia să analizeze datele, dar nu voia să le colecteze.

Fireşte, printre savanţi, asta reprezenta o binecunoscută diferenţă de personalitate.

Fizica era un exemplu perfect. Experimentatorii şi teoreticienii trăiau în lumi complet diferite, îşi treceau hîrtiile de la unul la altul, dar nimic mai mult. De parcă ar fi avut discipline diferite.

În ceea ce-i privea pe Levine şi Malcolm, diferenţa dintre metodele lor ieşise repede la iveală, încă din perioada de la Santa Fe. Amîndoi erau interesaţi de dispariţia speciilor, dar Malcolm aborda subiectul larg, dintr-un punct de vedere pur matematic. Detaşarea lui, formulele lui inexorabile, îl fascinaseră pe Levine şi cei doi începuseră un schimb de informaţii în timpul meselor pe care le luau frecvent împreună: Levine îl învăţase pe Malcolm paleontologie; Malcolm îl învăţase pe Levine matematicile neliniare. Începuseră să

traga anumite concluzii pe care amîndoi le gasisera pasionante. Dar începusera şi să nu mai fie de acord.

De mai multe ori, li se ceruse sa părăsească restaurantul; atunci ieşeau în dogoarea strazii Guadelupe şi se îndreptau către rîu, continuînd sa strige unul la altul, în vreme ce turiştii din apropiere se grăbeau să treacă pe celălalt trotuar.

Pînă la urmă, diferenţele dintre ei ajunseseră pîna la personalitate. Malcolm îl considera pe Levine pedant şi ţîfnos, preocupat de detalii mărunte. Levine nu vedea niciodată cadrul general. Niciodată nu privea consecinţele acţiunilor sale. Dinspre partea lui, Levine nu ezita să-l catalogheze pe Malcolm drept autoritar şi detaşat, indiferent faţa de detalii.

– Dumnezeirea zace în detalii, îi reamintise odată Levine.

– Poate a ta, îi aruncase Malcolm drept replică. Nu a mea. A mea zace în *proces*.

Stînd în foişor, Levine îşi spunea că acest răspuns era exact cel aşteptat din partea unui matematician. Levine era foarte satisfăcut că detaliile însemnau totul, cel puţin în biologie, şi ca cea mai obişnuită greşeală a colegilor lui de disciplina era insuficienta atenţie acordată detaliilor.

În ceea ce-l privea, Levine trăia pentru detalii şi nu putea renunţa la ele. Ca animalul care-l atacase pe el şi Diego. Levine se gîndise deseori la asta, o rasucise pe toate părţile, retrăind evenimentele. Pentru ca ceva îl tulbura, o impresie pe care n-o putea înţelege.

Animalul atacase iute şi Levine simţise că fusese o formă teropoda comună – mers pe labele din spate, coadă ţeapănă, craniu mare, comun – dar la scurta vedere a creaturii, i se păruse că zăreşte ceva deosebit în jurul orbitelor, lucru care-l făcuse să se gîndească numaidecît la un *Carnotaurus sastrei*, din formaţiunea Gorro Frigo, din Argentina. Şi în plus, pielea era cu totul neobişnuită, părea să fie de un verde stralucitor, dar avea ceva...

Ridică din umeri. Ideea care-l tulbura rămăsese undeva în urmă, dar n-o putea înţelege.

Pur şi simplu, nu o putea înţelege.

Fără tragere de inimă, Levine îşi concentră atenţia asupra turmei de parazauri, rătăcind pe lîngă rîu, alături de apatozauri. Ascultă sunetele de trompetă, joase, distincte, pe care le scoteau parazaurii. Levine observase că parazaurii emiteau cel mai adesea un sunet scurt, un fel de claxon răguşit. Uneori, cîteva animale scoteau acest sunet dintr-o dată sau aproape simultan; părea deci un mod auditiv de a indica turmei unde se află toţi membrii ei. Mai era un şi strigăt lung, dramatic. Acesta era scos rareori şi numai de către două animale din turmă, care-şi ridicau capul şi trîmbiţau tare şi lung. Dar ce însemna sunetul acela?

Stînd în soarele fierbinte, Levine se hotărî să facă un mic experiment. Făcu mîinile căuş la gură şi imită sunetul de trompetă al parazaurilor. Nu era o imitaţie foarte bună, dar imediat parazaurul conducător al turmei ridică privirea, întorcîndu-şi capul într-o parte şi-n alta. Şi scoase un strigăt gros, răspunzîndu-i lui Levine.

Levine mai chemă o dată.

Din nou, parazaurul răspunse.

Levine era mulţumit de răspunsul acesta şi notă ceva în carnet. Dar cînd ridică privirea din nou, fu surprins să vadă că turma de parazauri se îndepărta de apatozauri. Se adunară la un loc, formară un singur şir şi începură să se îndrepte direct către foişor.

Levine începu să asude.

Ce făcuse? Se întreba dacă nu cumva imitase într-un fel chemarea de împerechere.

Atîta îi mai trebuia, să atragă un dinozaur în călduri! Cine ştie cum se comportau aceste animale în perioada rutului? Cu o nelinişte crescîndă, îi privi apropiindu-se. Probabil ar trebui să-l cheme pe Malcolm şi să-i ceară sfatul. Dar în timp ce se gîndea la asta, îşi dădu seama că, imitînd chemarea aceea,

interferase cu mediul, introdusese o nouă variabilă. Făcuse exact ceea ce îi spusese lui Thorne că nu avea de gînd să facă. Era un lucru negîndit, fireşte. Şi cu siguranţă că nu conta prea mult în schemă. Dar Malcolm avea să facă un caz întreg din asta.

Levine îşi coborî binoclul şi cercetă din priviri locurile. Un trîmbiţat profund reverberă prin aer, atît de tare, încît îi răni auzul. Solul începu să tremure, făcînd foişorul să se clatine în mod periculos.

„Doamne", gîndi el. „Vin chiar spre mine". Se aplecă şi, cu degete nerăbdătoare, căută în rucsac radioul.

Probleme de evoluţie

În trailer, Thorne scoase porţiile rehidratate din cuptorul cu microunde şi împărţi farfuriile celor din jurul măsuţei. Fiecare şi-o desfăcu din învelitoare şi începu să mănînce.

Malcolm înfipse furculiţa în mîncare.

– Ce-i asta?

– Piept de pui copt cu ierburi, spuse Thorne.

Malcolm luă o înghiţitură şi clătină din cap.

– Nu-i minunată tehnologia? se strîmbă el. Reuşeşte s-o facă să semene la gust cu cartonul.

Malcolm privi către cei doi puşti care mîncau energic, aşezaţi în faţa lui. Kelly îi aruncă o privire şi gesticulă cu furculiţa către cărţile prinse într-un raft, alături de masă.

– Un lucru nu înţeleg.

– Ce te frămîntă? întrebă Malcolm.

– Toată chestia asta despre evoluţie. Darwin şi-a scris cartea cu mult timp în urmă, nu?

– Darwin a publicat *Originea speciilor* în 1859, spuse Malcolm.

– Şi pînă acum, toată lumea a crezut-o, nu?

– Cred că mai corect ar fi să spunem că toţi savanţii din lume sînt de acord că evoluţia este o realitate a vieţii pe Pămînt, preciză Malcolm. Şi că provenim din strămoşi animali. Da.

– Bine, zise Kelly. Deci acum, care-i treaba?

Malcolm zîmbi.

– Treaba, spuse el, este că toată lumea recunoaşte faptul că evoluţia se petrece, dar nimeni nu înţelege cum funcţionează. Teoria asta are mari probleme. Şi tot mai mulţi savanţi o recunosc deschis.

Malcolm împinse farfuria deoparte.

– Trebuie să urmăreşti teoria, spuse el, pornind de acum două sute de ani. Să începi cu baronul Georges Cuvier, anatomistul astăzi faimos în toată lumea, care a trăit în centrul intelectual al lumii, Paris. Pe la 1800, oamenii au început să scoată la iveală oase vechi şi Cuvier şi-a dat seama că aparţin unor animale care nu mai există pe Pămînt. Asta era o problemă, pentru că în 1800 lumea era convinsă că toate speciile de animale create trăiau în continuare. Ideea părea rezonabilă, pentru că se credea că pămîntul avea doar cîteva mii de ani vechime. Şi pentru că Dumnezeu, care crease toate animalele, nu ar fi lăsat vreuna dintre creaţiile sale să piară. Deci dispariţia speciilor se credea a fi imposibilă. Cuvier s-a tot chinuit cu oasele acelea, dar pînă la urmă a tras concluzia că, din voia lui Dumnezeu sau nu, multe animale dispăruseră – ca rezultat, credea el, al catastrofelor mondiale, gen potopul lui Noe.

– Bine...

– Deci, Cuvier a început să creadă, fără să fie prea convins, în dispariţia speciilor, spuse Malcolm, dar nu a acceptat niciodată evoluţia. În mintea lui, evoluţia nu s-a petrecut. Unele animale mureau, altele supravieţuiau, dar nu evoluau. În mintea lui, animalele nu sufereau modificări. Atunci a apărut Darwin, care-a spus că animalele evoluau şi că oasele dezgropate aparţineau de fapt predecesorilor dispăruţi ai animalelor vii. Implicaţiile ideii lui Darwin au deranjat pe toată lumea. Nu le plăcea să creadă că creaţiile lui Dumnezeu se schimbau şi nici că maimuţele aparţineau arborelui lor genealogic. Era deranjant şi ofensator. Dezbaterile au fost aprinse. Dar Darwin a adunat o cantitate uriaşă de fapte – a construit un caz demolator. Aşa s-a făcut că ideea lui asupra

evoluţiei a fost, treptat, treptat, acceptată de savanţi şi de întreaga lume.

Dar întrebarea rămînea: cum se petrece evoluţia? Pentru asta, Darwin nu avea un răspuns bun.

– Selecţia naturală, spuse Arby.

– Da, asta a fost explicaţia lui Darwin. Mediul exercită o presiune care favorizează anumite animale şi ele se înmulţesc mai repede, astfel petrecîndu-se şi evoluţia. Dar mulţi şi-au dat seama că selecţia naturală nu este o explicaţie. E doar o definiţie: dacă un animal reuşeşte, trebuie să fi fost selectat. Dar ce caracteristică îl favorizează? Şi cum operează selecţia naturală? Darwin nu avea nici o idee. Şi nici altcineva, n-a avut, vreme de cincizeci de ani.

– Dar e vorba despre gene, interveni Kelly.

– Bine, spuse Malcolm. Bine. Am ajuns în secolul douăzeci. Lucrările lui Mendel asupra plantelor au fost redescoperite. Fischer şi Wright au făcut studii despre populaţie. Destul de repede am cunoscut că genele controlează ereditatea – orice ar fi acestea. Aminteşte-ţi, în prima jumătate a secolului, în tot timpul primului şi celui de-al doilea război mondial, nimeni nu ştia ce înseamnă genele. Abia după Watson şi Crick, în 1953, am ştiut că genele sînt nucleotide cu model de elice dublă. Grozav! Şi am aflat despre mutaţii. Deci pe la mijlocul secolului douăzeci, aveam o teorie a selecţiei naturale care spunea că mutaţiile apar spontan în gene, că mediul favorizează mutaţiile binefăcătoare şi că evoluţia rezultă din acest proces de selecţie. Este simplu şi bine ţintit: Dumnezeu n-are nici un amestec. Nu este implicat nici un principiu superior de organizare. La sfîrşit, evoluţia este doar rezultatul unei grămezi de mutaţii care supravieţuiesc sau mor. Corect?

– Corect, acceptă Arby.

– Dar există probleme şi pentru ideea asta, continuă Malcolm. Mai întîi, este problema timpului. O singură bacterie – prima formă de viaţă – înglobează două mii de enzime. Savanţii au estimat cît timp ar lua asamblarea la

întîmplare a acestor enzime, în supa primordială. Estimările au dus la un rezultat cuprins între patruzeci şi patru sute de miliarde de ani. Dar Pămîntul nu are decît vreo patru miliarde de ani. Deci, şansele par să fie puţine. Mai ales cînd ne gîndim ca bacteria a apărut la patru sute de milioane de ani după naşterea Pămîntului. Viaţa a apărut foarte repede – drept pentru care unii savanţi au hotărît că viaţa pe Pămînt trebuie să fie de origine extraterestră. Deşi eu cred că asta nu-i decît o evadare din problemă.

– Bine...

– Apoi, mai este şi problema coordonării. Dacă ar fi să crezi în teoria curentă, atunci toată minunata complexitate a vieţii este un nimic faţă de acumularea de evenimente întîmplătoare – o grămadă de accidente genetice, adunate la un loc. Cu toate astea, cînd privim mai atenţi animalele, parcă multe dintre elemente au evoluat simultan. De exemplu liliecii, care posedă ecolocaţia – navighează după sunet. Ca să facă asta, multe structuri trebuiau să evolueze.

Liliecii au nevoie de un aparat special pentru a scoate sunetele, au nevoie de urechi speciale pentru a auzi ecourile, au nevoie de creier special pentru a intrepreta sunetele şi – bineînţeles – de un trup special pentru acrobaţii aeriene cu care să prindă insectele. Dacă lucrurile nu evoluează simultan, nu există nici un avantaj. Şi ca să-ţi imaginezi că toate acestea s-au petrecut din întîmplare, e ca şi cum ţi-ai imagina că un vîrtej ar intra într-o curte cu fier vechi şi-ar asambla un avion 747. E foarte greu de crezut.

– Bine, spuse Thorne. Sînt de acord.

– Următoarea problemă. Evoluţia nu acţionează întotdeauna aşa cum ar face-o o forţă oarbă. Anumite nişe de mediu nu se completează. Anumite plante nu sînt mîncate. Şi anumite animale nu prea evoluează. Rechinii nu s-au schimbat deloc în o sută şaizeci de milioane de ani. Oposumii nu s-au modificat de la dispariţia dinozaurilor, cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă. Mediul acestor animale s-a transformat dramatic, dar ele au rămas aceleaşi. Nu exact la fel, dar

aproape. Cu alte cuvinte, se pare că nu au răspuns mediului lor.

– Poate că sînt încă bine adaptate.

– Poate. Sau poate că mai e ceva, pe care noi încă nu-l înțelegem.

– De exemplu?

– De exemplu, alte reguli care influențează rezultatul.

– Vrei să spui că evoluția este dirijată? spuse Thorne.

– Nu, răspunse Malcolm. Ăsta-i creaționism și e greșit. Dar spun că selecția naturală care acționează asupra genelor nu reprezintă probabil totul. E prea simplu. Mai sînt și alte forțe. Molecula de hemoglobină este o proteină împachetată ca un sandvici în jurul unui atom de fier care fixează oxigenul – un fel de plămîn molecular minuscul. În prezent, cunoaștem secvența de aminoacizi care duce la crearea hemoglobinei. Dar nu știm cum s-o împăturim. Din fericire, nici nu avem nevoie să știm, pentru că dacă creezi molecula, ea se împachetează singură. Se organizează de la sine. Și reiese, de fiecare dată, că ființele vii par să aibă o calitate de autoorganizare. Proteinele se împachetează. Enzimele interacționează. Celulele se aranjează singure pentru a forma organe, iar organele se aranjează pentru a forma un individ coerent. Indivizii se organizează apoi de la sine pentru a forma o populație. Și populația se organizează, tot de la sine, pentru a crea o biosferă coerentă. De la teoria complexității, am pornit să avem o idee despre cum se petrece această autoorganizare și ce înseamnă ea. Iar asta implică o modificare majoră în felul în care vedem noi evoluția.

– Dar, spuse Arby, pînă la urmă, evoluția trebuie să rămînă rezultatul mediului acționînd asupra genelor.

– Nu cred că ajunge, Arb, spuse Malcolm. Cred că este implicat mult mai mult – cred că *trebuie* să fie mai mult, chiar și pentru a explica felul în care a apărut specia noastră.

– Cam cu trei milioane de ani în urmă, continuă Malcolm, niște maimuțe africane care trăiseră pînă atunci în copaci au

coborît pe sol. Nu aveau nimic deosebit. Creierul le era mic şi nu deosebit de inteligent. Nu aveau gheare sau dinţi ascuţiţi drept arme. Nu erau deosebit de puternice sau de rapide. Nu constituiau un adversar pentru leopard. Dar pentru că erau scunde, au început să se ridice în picioare ca să vadă peste înalta iarbă africană. Aşa a început totul. Nişte maimuţe obişnuite, care priveau peste ierburi!

Pe măsură ce a trecut timpul, maimuţele au rămas tot mai multă vreme în picioare. Au avut mîinile libere pentru treburi. Ca toate maimuţele, foloseau unelte. Cimpanzeii, de exemplu, se folosesc de rămurele ca să prindă termite. Chestii din astea... Pe măsură ce a trecut timpul, aşadar, strămoşul nostru maimuţă şi-a dezvoltat unelte tot mai complexe. Asta le-a stimulat creierul să crească şi să devină mai complex. S-a pornit o spirală: unelte mai complexe care provoacă creiere mai complexe care provoacă unelte şi mai complexe... Iar creierul nostru practic a explodat, asta în termeni evolutivi. Creierul nostru a crescut de mai mult de două ori în ultimul milion de ani. Şi asta ne-a adus o serie de necazuri...

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu, să ne naştem. Creierele mari nu pot trece prin canalul de naştere – înseamnă că şi mama şi copilul mor la naştere. Asta nu-i bine... Care-a fost răspunsul evoluţiei? Să-i facă pe copiii umani să se nască foarte devreme în cursul dezvoltării, cînd creierul lor este destul de mic să traverseze pelvisul. Este soluţia marsupială – majoritatea creşterii se petrece în interiorul trupului mamei. Creierul unui copil uman se dublează în primul an de viaţă. Asta-i o soluţie bună pentru problema naşterii, dar creează alte probleme. Înseamnă că puii umani vor fi neajutoraţi multă vreme după naştere. Puii multor mamifere pot merge la cîteva minute după ce s-au născut. Alţii merg după cîteva zile sau săptămîni. Dar copiii nu pot păşi vreme de un an întreg. Nu se pot hrăni singuri încă mult timp. Deci un preţ pentru creier mare a fost faptul că strămoşii noştri au trebuit să dezvolte o organizare nouă, stabilă social, pentru a permite îngrijirea pe

termen lung a copiilor, care să dureze mulţi ani. Aceşti copii cu creier mare, complet neajutoraţi, au schimbat societatea. Dar nu asta-i cea mai importantă consecinţă.

– Nu?

– Nu. Pentru că se nasc într-un stadiu imatur, copiii umani au creiere nemodelate. Nu sosesc cu prea mult comportament instinctiv. Din instinct, un nou-născut poate suge şi apuca, dar cam atît.

Comportamenul complex uman nu este deloc instinctiv. Deci societăţile umane au trebuit să-şi dezvolte educaţia ca să antreneze creierele copiilor lor. Ca să-i înveţe cum să acţioneze.

Fiecare societate umană cheltuieşte enorm de mult timp şi energie pentru a-şi învăţa copiii calea cea bună de a se purta. Uită-te la o societate mai simplă, undeva în jungla tropicală, şi-ai să vezi ca fiecare copil se naşte într-o reţea de adulţi responsabili de creşterea lui. Nu numai părinţi, ci şi mătuşi, unchi, bunici şi bătrînii tribului. Unii îl învaţă să vîneze sau să adune hrană ori să ţeasă; alţii îl învaţă despre sex sau război. Dar responsabilităţile sînt clar definite, iar dacă un copil nu are, să spunem, o mătuşă din partea mamei care să-l înveţe o anumită treabă, lumea se adună şi desemnează un înlocuitor.

Pentru că a creşte copii reprezintă, într-un fel, motivul primordial de existenţă al societăţii. Este cel mai important lucru care se petrece, culmea tuturor uneltelor, a limbajului şi a structurii sociale care a evoluat. Şi pînă la urmă, cîteva milioane de ani mai tîrziu, au apărut puşti care folosesc computere...

Acum, dacă tabloul ăsta ţi se pare coerent, spune-mi unde intervine selecţia naturală? Acţionează ea asupra trupului, mărind creierul? Acţionează asupra secvenţei de dezvoltare, făcîndu-i pe copii să se nască mai devreme? Acţionează asupra comportamentului social, provocînd cooperare şi îngrijirea copilului? Sau acţionează peste tot deodată – asupra trupului, dezvoltării şi comportamentului social?

– Peste tot dintr-o dată, decretă Arby.

– Aşa cred şi eu, spuse Malcolm. Dar poate că unele părţi din această poveste se petrec automat, ca rezultat al autoorganizării. De exemplu, puii tuturor speciilor au o înfăţişare caracteristică. Ochi mari, cap mare, faţă mică, mişcări necoordonate... E acelaşi lucru şi la copii, şi la căţeluşi, şi la puii de păsări. Şi pare să provoace tandreţe din partea adulţilor. Într-un fel, s-ar putea spune că înfăţişarea puiului pare să autoorganizeze comportamentul adulţilor. Iar în cazul nostru, ăsta e un lucru benefic.

– Ce are de-a face totuşi cu dispariţia dinozaurilor? întrebă Thorne.

– Principiile autoorganizării pot acţiona în bine sau rău. Tot aşa cum autoorganizarea poate coordona schimbarea sau poate duce o populaţie la declin, făcînd-o să-şi piardă vitalitatea. Pe insula asta, speranţa mea este să vedem adaptări de autoorganizare în comportamentul dinozaurilor adevăraţi – şi asta ne va spune de ce au dispărut. De fapt, sînt aproape sigur că ştim deja de ce au dispărut dinozaurii...

Radioul scoase un clic.

– Bravo, interveni Levine prin intercom. N-aş fi putut fi niciodată mai clar... Dar mai bine ai vedea ce se petrece aici. Parazaurii fac ceva foarte interesant, Ian.

– Ce?

– Vino şi vezi.

– Copii, spuse Malcolm, voi rămîneţi şi urmăriţi monitoarele. Apăsă butonul radio. Richard? Sîntem pe drum.

Parazauri

Richard Levine se prinse de balustrada foişorului şi privi încordat împrejurimile. Chiar în faţă, apărînd de dincolo de o ridicătură scundă, văzu capul magnific al unui *Parasaurolophus walkeri*. Craniul cu bot în cioc de raţă al hadrozaurului avea trei picioare lungime, dar părea mai mare din pricina unei creste lungi, ca un corn, care se întindea în sus şi înapoi.

Pe cînd animalul se apropia, Levine îi văzu pielea pătată cu verde a capului. Remarcă gîtul lung şi puternic, trupul greu, cu pîntecul de un verde-deschis. Parasaurolophus avea douăsprezece picioare înălţime şi dimensiunile unui elefant mare. Capul îi ajungea aproape în dreptul podelei foişorului. Animalul înainta fără ezitare către el, paşii lui făcînd să duduie pămîntul.

Cîteva clipe mai tîrziu, văzu un al doilea cap apărînd de dincolo de ridicătură – apoi al treilea şi al patrulea. Animalele trîmbiţară şi se îndreptară în şir indian către Levine.

În cîteva clipe, animalul din frunte trecu pe lîngă foişor. Levine îşi ţinu răsuflarea. Animalul îl privi, rostogolindu-şi ochii mari, căprui. Îşi linse buzele cu o limbă purpuriu-închis. Foişorul se clătină sub zdruncinăturile paşilor lui. Apoi uriaşul plecă la pas, continuîndu-şi marşul către jungla din spate. Curînd, trecu şi al doilea animal.

Al treilea se frecă de structură, zguduind-o uşor. Dar dinozaurul nu păru să remarce nimic; continua să meargă. La fel şi ceilalţi. Unul cîte unul, dispărură în desişul din spatele

foişorului. Pămîntul încetă să mai vibreze. Abia atunci Levine observă poteca, trecînd pe lîngă foişor şi intrînd în junglă.

Levine oftă.

Luă binoclul şi trase puternic aer în piept, calmîndu-se. Trupul i se relaxă încet. Panica trecu. Începu să se simtă mai bine.

Apoi gîndi: Ce fac ei? Unde se duc? Pentru că, după cum considera Levine, comportamentul parazaurilor părea teribil de ciudat. Păstraseră un grup defensiv cîtă vreme se hrăniseră, dar în timp ce se deplasau se înşirau, ceea ce spărgea modelul obişnuit de turmă şi făcea ca fiecare animal să devină vulnerabil pentru prădători. Cu toate acestea, comportamentul era clar organizat. Mişcarea în şir indian trebuia să servească unui scop.

Dar care?

Acum că se aflau în junglă, animalele începuseră să scoată sunete, scurte şi joase, de trompetă. Din nou avu senzaţia că auzea un fel de semnale de poziţie. Poate pentru ca membrii să poată ţine urma celorlalţi, în vreme ce se mişcau prin junglă, schimbîndu-şi permanent poziţia.

Dar de ce-şi schimbau permanent poziţia?

Unde se duceau? Ce făceau?

Cu siguranţă că nu putea spune de acolo, din foişor. Ezită, îi ascultă. Apoi, într-un moment de hotărîre, îşi săltă picioarele peste balustradă şi coborî iute eşafodajul.

Căldură

Îi era cald şi era udă. Ceva aspru ca şmirghelul se freca de faţa ei. Apoi, mişcarea se repetă. Sarah Harding tuşi. Ceva îi sări de pe gît. Simţi un miros ciudat, dulceag, ca de bere africană fermentată. Auzi un şuierat profund. Apoi din nou frecuşul, pornind de la gît şi urcînd spre obraz.

Încet, deschise ochii şi privi figura unui cal. Ochii mari, tîmpi, ai calului o priveau de sus, cu gene moi. Calul o lingea. Era aproape plăcut, gîndi ea, aproape liniştitor. Să zacă pe spate în noroi, ca un cal...

Nu era un cal.

Capul îi era prea îngust, văzu ea brusc, botul prea turtit, toate proporţiile greşite. Se răsuci să privească şi văzu un cap mic, legat de un gît surprinzător de gros şi de un trup greoi...

Sări în sus, ajungînd în genunchi.

– Doamne!

Mişcarea ei bruscă sperie animalul care pufăi alarmat şi se dădu încet înapoi. Făcu cîţiva paşi pe malul noroios şi se întoarse, privind-o plin de reproş.

Acum putea să-l vadă bine: cap mic, gît gros, trup uriaş şi îndesat, cu două rînduri de plăci pentagonale de-a lungul şirei spinării. O coadă pe care o tîra, plină cu ţepi...

Harding clipi.

Nu putea să fie adevărat.

Confuză şi uimită, se chinui să-şi amintească numele creaturii şi reuşi, apelînd la imagini readuse tocmai din copilărie.

Stegosaurus...

Era un stegozaur adevărat!

În uimirea ei, mintea îi fugi înapoi la o cameră albă de spital, atunci cînd îl vizitase pe Ian Malcolm care delira, mormăind numele cîtorva dinozauri. Întotdeauna avusese bănuieli.

Dar chiar şi acum, confruntată cu un dinozaur viu, reacţia ei imediată fu aceea că trăia un soi de glumă proastă. Sarah privi atentă către animal, căutînd o cusătură a costumului, încheieturile mecanice de sub piele. Dar pielea nu avea nici o cusătură, iar animalul se mişca într-un fel integrat, organic. Ochii lui clipiră din nou, încet. Apoi stegozaurul se întoarse cu spatele, se apropie de mal şi lipăi apa cu limba lui lată şi aspră.

Limba îi era de culoare albastru-închis.

Cum putea să fie aşa? Albastru închis din pricina sîngelui venos? Să fi fost un animal cu sînge rece? Nu. Animalul ăsta se mişca prea bine; avea siguranţa – şi indiferenţa – unui animal cu sînge cald. Şopîrlele şi reptilele întotdeauna dădeau atenţie temperaturii mediului. Creatura asta nu se comporta deloc aşa. Stătea în umbră şi lipăia apă rece, complet indiferent.

Privind în jos către cămaşă, Sarah văzu saliva curgîndu-i pe gît. O atinse cu degetele. Era caldă.

Deci un animal cu sînge cald...

Un stegozaur.

Se holbă la el.

Pielea stegozaurului părea mozaicată, dar nu era solzoasă ca a reptilelor. Semăna mai mult cu pielea rinocerului, gîndi ea. Sau cu a unui porc sălbatic. Doar că era complet lipsită de păr, fără smocurile porcului.

Stegozaurul se mişca leneş. Părea paşnic, chiar stupid. Şi probabil că era într-adevăr stupid, gîndi ea, privind din nou către cap. Cutia craniană era mult mai mică decît a unui cal. Foarte mică pentru restul trupului.

Se ridică în picioare şi gemu. Trupul o durea. Fiecare membru şi fiecare muşchi era îndurerat. Picioarele îi tremurau. Trase aer în piept.

La cîţiva iarzi depărtare, stegozaurul se opri, privind-o, studiind noua ei înfăţişare verticală. Cum ea nu se mişcă, deveni din nou indiferent şi se reîntoarse la adăpat.

– Ei, fir-aş a naibii, spuse Sarah.

Privi către ceas. Era unu şi jumătate după-amiază, soarele se afla încă deasupra capului.

Nu putea folosi soarele ca să se orienteze, iar amiaza era foarte fierbinte. Se hotarî ca mai bine să pornească şi să încerce să-i găsească pe Malcolm şi pe Thorne. Cu picioarele goale, mişcîndu-se ţeapănă, cu muşchii îndureraţi, se îndreptă către junglă, îndepărtîndu-se de rîu.

După ce merse o jumătate de oră, i se făcu foarte sete, dar se antrenase să meargă fără apă mult timp, în savana africană. Continuă, indiferentă faţă de propriul disconfort.

Pe cînd se apropia de o creastă, ajunse lîngă o potecă de animale, largă şi noroioasă, care străbătea jungla. Era mai uşor să meargă de-a lungul potecii şi o urma deja de un sfert de oră, cînd auzi un scheunat excitat, de undeva din faţă. Sunetul îi aduse aminte de cel scos de un cîine şi Sarah îşi continuă drumul strecurîndu-se cu grijă.

Cîteva clipe mai tîrziu, un zgomot de lemn zdrobit răsună dinspre tufe, venind din mai multe părţi deodată şi, brusc, un animal aducînd cu o şopîrlă verde-închis cam de patru picioare înălţime ţîşni din desiş, cu o iuţeală îngrozitoare, ţipă şi sări peste ea. Sarah se aplecă instinctiv, abia avînd timp să-şi revină, cînd un al doilea animal apăru şi trecu pe lîngă ea. În cîteva clipe, o întreagă turmă de animale se prelinse pe lîngă ea din toate părţile, scoţînd ţipete speriate, apoi unul se ciocni de ea şi o doborî la pămînt. Sarah căzu în noroi, iar celelalte animale se împiedicară şi se prăbuşiră alături de ea.

La cîţiva paşi înainte pe cărare, văzu un copac mare, cu ramuri joase. Acţionînd fără să gîndească, sări în picioare, se

agăţă de o ramură şi se căţără. Ajunse sus în siguranţă chiar în clipa cînd un alt dinozaur, cu gheare ascuţite, gonea prin noroiul de dedesubt, în urmărirea creaturilor verzi. Pe cînd animalul se îndepărtă de ea, îi zări trupul întunecat, de circa şase picioare înălţime, acoperit cu benzi roşiatice ca un tigru. Curînd după aceea, un al doilea animal dungat apăru, apoi al treilea – un grup de prădători, şuierînd şi mîrîind, în urmărirea dinozaurilor verzi.

Din experienţa de ani de zile pe teren, se descoperi numărînd din reflex animalele care treceau pe lîngă ea. După numărătoarea ei, erau zece prădători dungaţi, iar asta îi stîrni pe loc interesul. De îndată ce ultimul prădător dispăru, se lăsă la pămînt şi se grăbi să-i urmărească. Îi trecu prin minte că e o prostie, dar curiozitatea era mai puternică.

Urmări dinozaurii-tigri pe deal, dar chiar înainte de a ajunge pe creastă, ştiu după mîrîituri că deja doborîseră un animal. De pe culme, privi în jos către pradă. Dar asta nu semăna cu nimic din ce ştia din Africa. Pe cîmpia Seronera, locul unde cădea prada era organizat într-un mod previzibil, aproape ca după o lege. Cei mai mari prădători, leii şi hienele, stăteau aproape de pradă, hrănindu-şi puii. Mai departe, aşteptîndu-şi rîndul, erau vulturii şi berzele marabou, iar mai departe, şacalii şi alte animale mici, care dădeau ture atenţi. După ce terminau prădătorii, animalele mai mici se apropiau, la rîndul lor.

Animale diferite mîncau diverse părţi ale cadavrului: hienele şi vulturii mîncau oasele; şacalii curăţau complet carcasa. Asta era schema oricărei vînători şi de aceea în jurul prăzii rareori se petreceau certuri sau lupte.

Dar acolo, Sarah văzu o înghesuială vecină cu frenezia. Animalul căzut era acoperit de prădătorii dungaţi, toţi rupînd carnea cu furie, cu pauze dese ca să mîrîie şi să se lupte cu ceilalţi. Luptele lor erau violente – un prădător muşcă animalul de alături, făcîndu-i o rană adîncă în coaste. Imediat, alţi cîţiva se aruncară la cel muşcat, care se îndepărtă şchiopătînd, şuierînd şi sîngerînd, grav rănit. O dată ajuns la

periferie, animalul rănit se răzbună muşcînd coada altei creaturi, producînd iarăşi o rană serioasă.

Un tînăr, avînd cam jumătate din înălţimea celorlalţi, se tot împingea înainte, încercînd să capete şi el o bucată, dar adulţii nu-i făceau loc. Ba chiar mîrîiau şi se repezeau la el furioşi. Puiul era deseori forţat să sară înapoi, ca să se ferească de colţii ascuţiţi ai celor mari. Harding nu văzu pui mici. Era un grup de adulţi răi.

Pe cînd privea prădătorii cei mari, cu capul şi trupul uns de sînge, observă modelul încrucişat al cicatricilor vindecate, de pe coaste şi gîturi. Părea limpede că erau nişte animale rapide, inteligente, şi cu toate astea se luptau continuu. Să fi fost vorba de felul în care evoluase organizarea lor socială? Dacă da, ăsta era un eveniment rar.

Animalele multor specii luptau pentru hrană, teritoriu şi sex, dar luptele respective implicau cel mai adesea o agresiune rituală; rareori apăreau răni serioase. Fireşte, existau şi excepţii. Cînd masculii de hipopotam luptau pentru cîştigarea unui harem, se răneau serios. Dar oricum, nimic nu semăna cu ceea ce vedea acum.

Pe cînd privea, animalul rănit de la margine se aruncă înainte şi muşcă un alt adult care mîrîi şi sări la el, sfîşiindu-l cu ghearele de la picioare. Pe loc, prădătorul rănit fu eviscerat, rotocoale de intestine alburii alunecară prin despicătura largă. Animalul căzu mugind la pămînt şi imediat trei adulţi se întoarseră şi se aruncară la trupul căzut, începînd să-i sfîşie carnea cu o intensitate rapace.

Harding închise ochii şi se întoarse. Asta era o lume diferită, pe care nu o înţelegea defel. Ameţită, coborî iarăşi dealul, mişcîndu-se fără zgomot, îndepărtîndu-se cu grijă de măcel.

Zgomot

Fordul Explorer înainta fara zgomot de-a lungul cărării din junglă. Urmăreau o poteca făcută de animale pe creastă, îndreptîndu-se către foişorul din valea de dedesubt.

Thorne conducea. Îi spuse lui Malcolm:

– Spuneai mai devreme că ştii de ce au dispărut dinozaurii....

– Mda, sînt destul de sigur, spuse Malcolm. Situaţia este destul de simplă la bază. Se foi în scaun. Dinozaurii au apărut în triasic, cam acum două sute de milioane de ani. Au proliferat în timpul jurasicului şi cretacicului de după aceea. Au fost forma de viaţă dominantă a planetei, vreme de o sută cincizeci de milioane de ani – ceea ce este foarte mult.

– Avînd în vedere că noi nu sîntem decît de trei milioane de ani, completă Eddie.

– Hai să nu exagerăm, spuse Malcolm. De trei milioane de ani au fost nişte maimuţe jalnice. Nu noi. Fiinţele cu aspect uman există pe planeta asta doar de treizeci şi cinci de mii de ani, spuse el. Atît a trecut de cînd strămoşii noştri au pictat peşterile din Franţa şi Spania, imagini de vînătoare pentru a invoca succesul ei. Treizeci şi cinci de mii de ani. În istoria Pămîntului, asta nu înseamnă nimic. Abia am sosit.

– Bine...

– Şi, fireşte, chiar şi acum treizeci şi cinci de mii de ani, deja făceam alte specii să dispară. Oamenii peşterilor au ucis atît de multe animale, încît au eradicat specii întregi de pe

unele continente. În Europa existau lei şi tigri. În Los Angeles erau girafe şi rinoceri. La naiba, acum zece mii de ani, strămoşii indienilor americani au vînat mamutul pînă la dispariţia lui completă. Nu-i nimic nou, tendinţa asta a omului...

– Ian!

– Ei bine, e o realitate, deşi capetele voastre goale cred că totul e atît de curînd...

– Ian! Vorbeai despre dinozauri...

– Corect. Dinozauri. Oricum, în timpul acestor o sută cincizeci de milioane de ani, dinozaurii au avut atît de mult succes încît în cretacic existau douăzeci şi unu de grupuri majore. Cîteva grupuri, precum camarazaurii sau fabrozaurii, au dispărut. Dar majoritatea copleşitoare a grupurilor de dinozauri mai erau încă active în cretacic. Apoi, brusc, cam în urmă cu şaizeci şi cinci de milioane de ani, toate grupurile au dispărut. Au rămas doar păsările. Deci întrebarea este... Ce s-a întîmplat?

– Credeam că ai aflat, spuse Thorne.

– Nu, voiam să spun ce sunet a fost ăsta? Ai auzit ceva?

– Nu, răspunse Thorne.

– Opreşte maşina, îi ceru Malcolm.

Thorne opri maşina şi motorul. Coborîră geamurile şi adulmecară căldura prînzului.

Aproape că nu se simţea vreun vînticel. Ascultară o vreme.

Thorne ridică din umeri.

– Nu aud nimic. Ce crezi că ai...

– Şşşt, spuse Malcolm. Îşi făcu mîna cupă la ureche şi-şi sprijini capul de fereastră, ascultînd încordat. După o clipă, se întoarse. Pot să jur că am auzit un motor!

– Un motor? Adică unul cu ardere internă?

– Exact. Arătă către est. Parcă venea de acolo...

Ascultară din nou şi nu auziră nimic.

Thorne clătină din cap.

– Nu pot să-mi închipui că cineva ar veni cu o maşină cu benzină aici, Ian. Nu există benzină pentru ea.

Radioul scoase un clic.

– Doctore Malcolm?

Era Arby, din trailer.

– Da, Arby.

– Cine mai e aici? Pe insulă.

– Cum adică?

– Aprindeţi monitorul!

Thorne porni monitorul de la bord. Văzu o imagine primită de la una dintre camerele de securitate. Camera video privea în jos, către o vale îngustă şi abruptă, dinspre est. Văzură panta umbrită de copaci. O creangă bloca mult din privelişte. Dar imaginea era nemişcată. Nici un semn de activitate.

– Ce vezi, Arby?

– Priviţi înainte!

Printre frunze, Thorne văzu o sclipire kaki, apoi alta. Îşi dădu seama că era o persoană, pe jumătate mergînd, pe jumătate alunecînd pe panta abruptă, către podeaua văii.

Trup solid, păr scurt negru...

– Să fiu al naibii, fluieră Malcolm şi zîmbi.

– Ştii cine e?

– Da, fireşte. E Sarah.

– Ei, ar fi bine să mergem s-o luăm. Thorne se întinse după radio, apăsă butonul. Richard, chemă el.

Nu veni nici un răspuns.

– Richard? Mă auzi?

Nici un răspuns.

Malcolm oftă.

– Grozav... Nu răspunde. Poate că a plecat la vreo plimbare. În continuarea cercetărilor....

– De asta mi-e teamă, spuse Thorne. Eddie, dă jos motocicleta şi du-te să vezi ce face Levine. Ia o puşcă Lindstradt cu tine. Noi mergem s-o luăm pe Sarah.

Potecă

Levine urmă poteca, adîncindu-se în umbra junglei. Parazaurii erau undeva mai sus, făcînd o mulțime de zgomot, călcînd pe ferigile și palmierii de la baza junglei. Cel puțin acum știa de ce se aranjaseră în șir indian: nu exista alt mod mai practic de deplasare prin desișul pădurii tropicale.

Sunetele pe care le scoteau nu se opriseră niciodată, dar Levine observă că ele căpătaseră o altă nuanță – erau mai înalte, mai excitate. Se grăbi înainte, strecurîndu-se prin desișul mai înalt decît el, urmărind cărarea bătută. Ascultă strigătele animalelor din față, începu să simtă un miros distinct, dulceag. Avu impresia că mirosul devine mai puternic.

Undeva, mai în fața, se întîmpla ceva, nu era nici o îndoială. Glasurile parazaurilor erau acum întretăiate, deveniseră aproape niște lătrături. Simți în ele agitația. Dar ce putea agita un animal de douăsprezece picioare înălțime și treizeci lungime?

Curiozitatea îl copleși. Levine porni să fugă prin junglă, dînd la o parte frunzele de palmier, sărind peste copaci. În frunzișul din față auzi un șuierat, un fel de plesnitură, apoi unul dintre parazauri scoase un trîmbițat lung, grav.

Eddie Carr conduse motocicleta către foișor și opri. Levine nu era acolo. Cercetă solul din jurul structurii și văzu multe urme adînci de animal. Urmele erau mari, cam de două

picioare diametru şi păreau să se îndrepte către jungla din spate.

Cercetă mai atent şi văzu şi urme proaspete de cizme. Aveau model Asolo; le recunoscu ca fiind ale lui Levine. În unele locuri, urmele de cizme călcau peste marginea urmelor de animale, ceea ce însemna că fuseseră făcute ulterior. Şi urmele de cizme se îndreptau către junglă.

Eddie Carr înjură. Numai în junglă nu voia să intre. Ideea îi dădea fiori. Dar nu avea de ales. Trebuia să-l aducă pe Levine înapoi. Tipul ăsta, gîndi el, era o adevărată pacoste. Eddie coborî arma de la umăr şi o aşeză lîngă ghidonul motocicletei. Apoi răsuci mînerele şi, fără zgomot, motocicleta porni înainte, adîncindu-se în umbră.

Cu inima bătîndu-i de excitare, Levine se strecură pe lîngă ultimul palmier. Se opri brusc.

Chiar în faţa lui, coada unui parazaur îi trecu înainte şi înapoi pe deasupra capului. Animalul era întors cu spatele. Şi un şuvoi gros de urină ţîşni, stropind solul. Levine sări înapoi, evitînd şuvoiul. Dincolo de animalul cel mai apropiat, văzu un luminiş bătătorit de nenumărate urme de animale. Parazaurii se aşezaseră în diferite locuri şi urinau împreună. Deci erau animale cu instinctul latrinei, gîndi el. Ăsta era un aspect fascinant şi cu totul neaşteptat.

Multe animale contemporane, inclusiv rinocerii şi căprioarele, preferau să se uşureze în anumite locuri. Şi de multe ori mişcările turmei erau coordonate. Comportamentul acesta fusese interpretat în general a fi o metodă de marcare a teritoriului. Dar orice motiv ar fi fost, nimeni nu ar fi bănuit că dinozaurii acţionau în acest fel.

Pe cînd Levine privea, parazaurii terminară să urineze şi fiecare se deplasă cîţiva paşi într-o parte. Apoi defecară, iarăşi la unison. Fiecare parazaur produse o mare grămadă de balegă de culoarea paiului. Asta era însoţită de un trîmbiţat grav din partea fiecărui animal din turmă – o dată cu o cantitate enormă de flatulenţă, mirosind a metan.

Înapoia lui, o voce şopti:

– Foarte drăguţ!

Se întoarse şi-l văzu pe Eddie Carr stînd pe motocicletă. Îşi făcea vînt cu mîna.

– Pîrţuri de dinozaur, spuse el. N-ar fi bine să aprinzi un chibrit aici, ai arunca locul în aer...

– Şşşşt, şuieră Levine furios, clătinînd din cap. Se întoarse către parazauri. Nu avea timp să fie întrerupt de un tînăr vulgar. Cîteva animale îşi aplecară capetele şi începură să lingă bălţile de urină. Fără îndoială voiau să recupereze nutrientele pierdute, gîndi el. Poate sarea. Sau poate hormonii. Sau poate era ceva legat de sezon. Sau poate... Levine se aplecă înainte.

Ştiau atît de puţine despre creaturile astea! Nu le cunoşteau nici măcar obiceiurile de bază – cum mîncau, cum eliminau excreţiile, cum dormeau şi cum se împerecheau. O întreagă lume de comportamente complicate evoluase la aceste animale de mult dispărute. A le înţelege acum ar fi putut fi munca de o viaţă a unei duzini de savanţi. Dar probabil că asta nu avea să se întîmple niciodată. Tot ce putea să spere era să facă unele legături, cîteva deducţii simple care să şteargă suprafaţa complexităţii vieţii lor.

Parazaurii trîmbiţară şi se adînciră în pădure. Levine porni după ei.

– Doctore Levine, spuse Eddie încet. Urcă pe motocicletă. Acum!

Levine nu-l luă în seamă, dar de cum plecară animalele cele mari, văzu o duzină de dinozauri mici, verzi, sărind şi ciripind prin luminiş. Îşi dădu brusc seama ce erau: *Procompsognatus triassicus.* Prădători mici descoperiţi de Fraas în 1913, în Bavaria. Levine se holbă, fascinat. Fireşte că ştia bine animalul, dar numai din reconstituiri, pentru că nu existau schelete complete de *Procompsognatus* nicăieri în lume. Ostrom făcuse cele mai multe studii, dar trebuise să lucreze cu un schelet care era zdrobit rău şi fragmentar. Coada, gîtul şi labele din faţă lipseau de la animalele descrise

de Ostrom. Şi iată procompsognaţii aici, compleţi şi activi, ţopăind ca nişte găinuşe. Sub ochii lui, compii începură să mănînce balega proaspătă şi să bea ce mai rămăsese din urină. Levine se încruntă. Să facă asta parte din comportamentul obişnuit al unui prădător mic? Levine nu era sigur...

Înaintă să-i privească mai de aproape.

– Doctore Levine! şopti Eddie.

Era interesant un amănunt: compii mîncau doar balega proaspătă, nu şi rămăşiţele uscate care zăceau peste tot în luminiş. Orice substanţă nutritivă ar fi obţinut din bălegar, ea se afla probabil prezentă numai în cel proaspăt. Asta ducea cu gîndul la o proteină sau un hormon care se degradează în timp. Probabil ar trebui să ia o probă pentru analiză. Băgă mîna în buzunarul de la cămaşă şi scoase o pungă de plastic. Intră printre compi, care păreau indiferenţi la prezenţa lui.

Se ghemui lîngă cea mai apropiată grămadă de bălegar şi întinse încet mîna.

– *Doctore Levine!*

Se uită în spate, deranjat, şi în acea clipă un compi făcu un salt şi-l muşcă de mînă. Un altul îi sări pe umăr şi-l muşcă de ureche. Levine ţipă şi se ridică. Compii săriră jos şi fugiră.

– La naiba! spuse el.

Eddie veni cu motocicleta.

– Ajunge, spuse el. Urcă naibii pe motocicletă! Plecăm!

Cuib

Jeepul roşu Wrangler se opri. Chiar în faţă, poteca pe care o urmăreau continua prin frunziş pînă într-o poieniţă. Poteca era largă şi noroioasă, bătătorită de animale mari.

Puteau vedea urme mari, adînci, în noroi.

Din luminiş, auziră un sunet parcă scos de o gîscă.

– Bine, spuse Dodgson. Dă-mi cutia.

King nu raspunse.

– Ce cutie? întrebă Baselton.

Fără să-şi ia ochii de la luminiş, Dodgson spuse:

– Ai o cutie neagră pe locul de alături, şi un acumulator. Dă-mi-le!

Baselton icni.

– E grea.

– Din pricina magneţilor conici.

Dodgson întinse mîna în spate şi luă obiectul din metal negru, brumat. Era de mărimea unei cutii de pantofi, doar că avea un capăt conic. Dedesubt avea un pat ca de armă. Dodgson prinse acumulatorul la centură şi îl conectă la cutie. Apoi ridică încet cutia, ţinînd-o de pat. Avea un comutator în spate, către el şi un potenţiometru.

– Bateriile sînt încărcate? întrebă Dodgson.

– Încărcate, mîrîi King.

– Bine, aproba Dodgson. Am să intru eu primul în zona cuibului. Am să potrivesc cutia şi-am să scap de animale. Voi doi mă urmaţi şi, o dată ce animalele au plecat, luaţi fiecare

cîte un ou din cuib. Apoi plecați și le aduceți înapoi la mașină. Am să mă întorc mai tîrziu. După care o-ntindem. Ați priceput?

– Da, spuse Baselton.

– Bine, spuse King. Ce fel de dinozauri sînt ăștia?

– N-am nici o idee, spuse Dodgson, ieșind din mașină. Și nici n-are vreo importanță. Urmați procedura și-atît.

Închise ușa cu grijă.

Ceilalți coborîră încet și porniră înainte pe poteca umedă. Picioarele lor storceau noroiul. Sunetul din luminiș continua. Lui Dodgson îi părea că sînt multe animale.

Dădu la o parte ultima frunză de ferigă și-i văzu.

Era un cuib mare, cu patru sau cinci împrejmuiri de pămînt acoperite cu iarbă. Valurile de pămînt înconjurau cuiburi cam de cinci picioare lățime și trei adîncime. În jurul cuiburilor stăteau vreo douăzeci de adulți de nuanță bej – o întreagă turmă de dinozauri. Și adulții erau mari, de treizeci de picioare lungime și zece înălțime, cu toții măcăind și mîrîind.

– O, Doamne, spuse Baselton, holbîndu-se.

Dodgson clătină din cap.

– Ăștia-s maiazauri, șopti el. O să fie o nimica toată.

Maiazaurii fuseseră astfel numiți de paleontologul Jack Horner. Înaintea lui Horner, paleontologii presupuneau că dinozaurii își abandonau ouăle, așa cum fac cele mai multe reptile.

Această presupunere se potrivea cu vechea imagine a dinozaurilor cu sînge rece, reptilieni. Asemenea reptilelor, se credea că sînt solitari; picturile murale de pe pereții muzeelor rareori arătau mai mult de un exemplar din fiecare specie – un brontozaur aici, un triceratops sau un stegozaur acolo, rătăcind prin mlaștini. Dar excavațiile lui Horner în ținutul Montana au scos la iveală dovezi clare că cel puțin una dintre speciile de hadrozauri se angajaseră într-un comportament de cuib și parental complex. Horner încorporase acest com-

portament în numele pe care-l dăduse acestor creaturi: maiazaur însemna „șopîrla-mamă-bună".

Privindu-i acum, Dodgson vedea că maiazaurii erau într-adevăr părinți grijulii: adulții cei mari dădeau ocol cuiburilor, mișcîndu-se cu grijă, ca să nu calce peste valurile scunde de pămînt. Maiazaurii bej aveau cap mare, terminat cu un bot larg, plat, aducînd cu ciocul de rață.

Smulgeau iarbă cu gura și o aruncau peste ouăle din cuiburi. Asta era o metodă de a regla temperatura ouălor. Dacă animalele uriașe s-ar fi așezat pe ouă, le-ar fi zdrobit. În loc de asta, puneau un strat de iarbă peste ouă, care oprea căldura și pastra ouăle la o temperatură mai constantă. Animalele munceau fără oprire.

– Sînt uriașe, spuse Baselton.

– Nu-s decît niște vaci uriașe, spuse Dodgson.

Deși maiazaurii erau mari, erau ierbivori și aveau felul de a se purta docil, ușor stupid, al vacilor.

– Gata? Pornim.

Ridică cutia ca pe o armă și păși înainte, la vedere.

Dodgson se așteptase la o reacție puternică din partea maiazaurilor, dar asta nu se întîmplă. Abia dacă păreau să-l fi observat. Unul sau doi adulți își îndreptară privirile spre el cu ochi umezi, apoi priviră în altă parte. Animalele continuară să arunce iarbă peste ouăle de nuanță palidă, ovale, de aproape două picioare lungime. Fiecare avea cam de două ori mărimea ouălor de struț. Niciunul nu se spărsese încă.

King și Baselton ieșiră în luminiș și rămaseră lîngă el. Maiazaurii continuau să nu-i bage în seamă.

– Uimitor, spuse Baselton.

– Un lucru bun pentru noi, spuse Dodgson și porni cutia.

Un sunet înalt, scîrțîitor umplu luminișul. Maiazaurii se întoarseră brusc către sursa sunetului, măcăind și ridicîndu-și capul. Păreau agitați, confuzi. Dodgson răsuci potențiometrul și scîrțîitul deveni mai ascuțit, să-ți spargă urechile. Maiazaurii clătinară din cap și se îndepărtară de sunetul dureros. Se înghesuiră la capătul îndepărtat al luminișului.

Cîţiva urinară de spaimă. Alţii intrară în desiş, abandonîndu-şi cuibul. Erau agitaţi, dar se ţineau deoparte.

– Acum, spuse Dodgson.

King păşi în cel mai apropiat cuib şi icni cînd ridică un ou. Braţele abia dacă îi cuprindeau ovalul uriaş. Maiazaurii măcăiră spre el, dar nici unul dintre adulţi nu se apropie.

Apoi Baselton intră în cuib, luă un ou şi-l urmă pe King la maşină. Dodgson păşi înapoi, ţinînd cutia îndreptată către adulţi. La marginea luminişului, opri sunetul.

În momentul acela, maiazaurii se întoarseră, măcăind tare şi repetat. Dar de cum reveniră la cuiburi, se părea că adulţii uitaseră cele întîmplate. După cîtva timp, încetară să mai măcăie şi se întoarseră la aruncatul ierbii peste ouă. Nu-l băgară în seamă pe Dodgson, care pleca înapoi pe potecă.

Animale proaste, gîndi Dodgson pe cînd se apropia de maşină. Baselton şi King aşezau ouăle în containere mari de polistiren expandat şi aranjau în jurul lor, cu grijă, plăcile de protecţie. Amîndoi chicoteau ca nişte copii.

– A fost uimitor!

– Teribil! Fantastic!

– Ce v-am spus eu? zise Dodgson. Floare la ureche. Îşi privi ceasul. În ritmul ăsta, terminăm în mai puţin de patru ceasuri.

Urcă la volan şi porni motorul. Baselton urcă pe locul din spate. King se aşeză pe locul pasagerului şi scoase harta.

– Următorul, spuse Dodgson.

Foișorul

– Îți spun că e bine, făcu Levine iritat. Transpira în zăpușeala de sub acoperișul de aluminiu al foișorului. Uite, nici măcar nu m-au zgîriat.

Întinse mîna. Avea un semn roșu, semicircular, acolo unde compul strînsese cu dinții, dar atît.

Alături de el, Eddie spuse:

– Da, bine, dar urechea îți sîngerează puțin...

– Nu simt nimic. Nu poate fi ceva rău.

– Nu, nu-i rău, spuse Eddie, desfăcînd trusa de prim-ajutor. Dar mai bine să o curăț.

– Prefer să-mi continuu observațiile.

Dinozaurii erau abia la un sfert de milă depărtare și-i putea vedea bine. În aerul calm de după-amiază, le putea auzi răsuflarea.

Le putea auzi răsuflarea...

Sau cel puțin ar fi putut, dacă tînărul l-ar fi lăsat în pace.

– Uite ce-i, spuse Levine. Eu știu ce fac aici. Tu ai venit la sfîrșitul unui experiment foarte interesant și reușit. Practic, eu am chemat dinozaurii, imitîndu-le strigătul.

– Chiar? spuse Eddie.

– Da, chiar. Asta i-a făcut să se îndrepte către pădure. Deci nu prea îmi vine să cred că am nevoie de ajutorul tău...

– Fapt este, spuse Eddie, că ai niște rahat de dinozaur pe ureche și două înțepături. Am să ți le curăț. Muie un tampon în dezinfectant. S-ar putea să înțepe puțin...

– Nu-mi pasă, am altceva... Au!

– Nu te mai foi, spuse Eddie. Durează o clipa.

– E absolut lipsit de necesitate...

– Daca stai locului, termin îndată. Gata.

Arunca tamponul. Levine vazu o pată maronie slaba, dungata cu roşu. Dupa cum se aşteptase, rana era banala. Îşi pipăi urechea. Nu-l durea.

Levine scrută cîmpia, în timp ce Eddie strîngea trusa medicala.

– Of, ce năduşeala e-aici, spuse Eddie.

– Mda, rosti Levine, ridicînd din umeri.

– Sarah Harding a sosit şi cred că au condus-o la trailer. Vrei sa te întorci acolo?

– Nu-mi imaginez care ar fi motivul, ridica din umeri Levine.

– Am crezut că vrei măcar s-o saluţi, explică Eddie.

– Munca mea e aici, i-o tăie Levine. Se întoarse şi ridica binoclul la ochi.

– Aşa deci, zise Eddie. Nu vrei să mergi?

– Nici prin gînd nu-mi trece, spuse Levine, privind prin binoclu. Nici într-un milion de ani. Nici în şaizeci şi cinci de milioane de ani!

Trailer

Kelly Curtis asculta zgomotul duşului. Nu putea crede. Privi hainele murdare de noroi, aruncate pe pat. Un pantalon scurt şi o cămaşa kaki, cu mîneci scurte.

Chiar hainele lui Sarah Harding!

Nu se putea abţine. Kelly întinse mîna şi le atinse. Observă materialul învechit şi slăbit. Nasturii cusuţi a doua oară; nu se potriveau. Şi mai erau nişte pete roşiatice lîngă buzunar pe care le crezu a fi urme vechi de sînge. Se aplecă şi atinse materialul.

– Kelly?

Sarah o striga de sub duş.

A ţinut minte numele meu.

– Da? răspunse Kelly cu vocea tremurînd nervoasă.

– Ai pe-acolo nişte şampon?

– Mă uit acum, doctore Harding, spuse Kelly deschizînd sertarele la repezeală.

Toţi bărbaţii plecaseră în celălalt compartiment, lăsînd-o singură cu Sarah, cît aceasta avea să se spele. Kelly căută disperată, deschizînd sertare, apoi trîntindu-le iarăşi la loc.

– Auzi, strigă Sarah, nu-i nimic dacă nu găseşti.

– Caut...

– E ceva detergent de vase pe-acolo?

Kelly facu o pauză. Pe chiuvetă era o sticlă de plastic verde.

– Da, doctore Harding, dar...

– Dă-mi-l. E acelaşi lucru. Nu-mi pasă.

Întinse mîna prin perdeaua de la duş. Kelly i-o înmînă.

– Şi mă cheamă Sarah.

– Bine, doctore Harding.

– Sarah.

– Bine, Sarah.

Sarah Harding era o persoană obişnuită. Foarte neconvenţională şi normală.

Intrată în transă, Kelly se aşeză pe scaunul din bucătărie şi aşteptă, clătinîndu-şi picioarele, în cazul în care doctor Harding – Sarah – ar mai fi avut nevoie de ceva. O ascultă pe Sarah fredonînd „Am să-l spăl pe bărbatul ăsta din părul meu". După cîteva clipe, duşul se opri şi mîna ei se întinse şi luă prosopul din cuier. Apoi ieşi de după perdea, învelită în prosop.

Sarah îşi trecu degetele prin părul scurt, singurul gest de atenţie pentru înfăţişarea ei.

– Acum mă simt mai bine. Băiete, ăsta-i un trailer de pluş. Doc a făcut treabă bună.

– Da, spuse fata. E drăguţ.

Sarah zîmbi către Kelly.

– Cîţi ani ai tu, Kelly?

– Treisprezece.

– Asta înseamnă că eşti în clasa a opta?

– A şaptea.

– Clasa a şaptea, spuse Sarah gînditoare.

– Doctorul Malcolm a lăsat nişte haine pentru dumneavoastră, spuse Kelly. Zicea că vă vin.

Arătă către o pereche curată de pantaloni scurţi şi un tricou.

– Ale cui sînt?

– Cred că ale lui Eddie.

Sarah le ridică.

– S-ar putea să meargă.

Trecu dincolo de colţ, în zona de dormit, şi începu să se îmbrace.

– Ce vrei să faci cînd ai să creşti? întrebă ea.

– Nu ştiu, mărturisi Kelly.

– Ăsta e un răspuns foarte bun.

– Chiar?

Mama lui Kelly îi dădea tot timpul ghes să-şi aleagă o meserie, să hotărască ce să facă cu viaţa ei.

– Da, spuse Sarah. Nimeni destul de isteţ nu ştie ce-o să facă, decît pe la douăzeci sau treizeci de ani.

– Aha!

– Ce-ţi place să înveţi?

– De fapt, ăă, îmi place matematica, răspunse ea pe un ton vinovat.

Sarah probabil că-i auzise tonul, pentru că spuse:

– Ce-i rău în matematică?

– Păi, fetele nu prea se pricep la asta. Adică, ştii tu...

– Nu, nu ştiu, răspunse Sarah cu voce plată.

Kelly intră în panică. Trecuse prin sentimentul acela cald alături de Sarah Harding, dar acum simţea că îl pierde, ca şi cum ar fi dat un răspuns greşit unui profesor pornit împotriva ei. Se hotărî să nu mai spună nimic. Aşteptă în tăcere.

După o clipă, Sarah ieşi din nou, purtînd hainele lui Eddie. Se aşeză şi începu să-şi tragă o pereche de cizme. Se mişca foarte firesc.

– Cum adică, fetele nu se pricep la matematică?

– Păi, aşa zic toţi.

– Toţi care?

– Profesorii mei.

Sarah oftă.

– Grozav, spuse ea, clătinînd din cap. Tocmai profesorii...

– Şi ceilalţi copii mă strigă „căpoasa". Chestii din astea. Ştii tu...

Kelly aruncase totul din suflet. Nu putea să creadă că-i spunea aşa ceva lui Sarah Harding, pe care abia dacă o cunoştea din articole şi fotografii, dar iată că era acolo şi-i destăinuia toate lucrurile astea personale. Toate lucrurile care o supărau.

Sarah zîmbi înveselită.

– Atunci, dacă zic asta, înseamnă că eşti destul de bună la mate, nu?

– Aşa cred.

Sarah zîmbi.

– Asta-i minunat, Kelly.

– Numai că băieţilor nu le plac fetele prea isteţe.

Sprîncenele lui Sarah se ridicară.

– Chiar?

– Păi, aşa spun toţi...

– Cine?

– Mama.

– Aha. Şi ea probabil ştie despre ce vorbeşte...

– Nu ştiu, recunoscu Kelly. De fapt, mama nu se întîlneşte decît cu nişte nenorociţi.

– Deci s-ar putea să se înşele? întrebă Sarah, aruncînd o privire către Kelly, în timp ce-şi lega şireturile.

– Cred că da.

– Din experienţa mea, ştiu că unora le plac femeile deştepte, altora nu. Ca în toate lucrurile de pe pămînt. Se ridică. Ai auzit de George Schaller?

– Sigur. Studia urşii panda.

– Aşa-i. Urşii panda, iar înainte de asta, leoparzii de munte şi leii şi gorilele. E cel mai important cercetător din secolul douăzeci – şi ştii cum lucra?

Kelly scutură din cap.

– Înainte să ajungă pe teren, George citea tot ceea ce fusese scris despre animalul pe care voia să-l studieze. Cărţi de popularizare a ştiinţei, articole de ziar, lucrări ştiinţifice, tot... Apoi se ducea şi observa animalul cu ochii lui. Şi ştii ce descoperea de obicei?

Kelly clătină din cap, parcă neavînd încredere să vorbească.

– Că aproape tot ce se scrisese sau se spunea era greşit. Ca în cazul gorilei. George studiase gorila de munte cu zece ani înainte ca Dian Fossey să se fi gîndit măcar la asta. Şi

descoperise că ceea ce se credea despre gorile era exagerat, sau neînţeles, sau pură fantezie – ca ideea că nu poţi lua femei în expediţiile pentru studierea gorilelor, pentru că gorilele aveau să le violeze. Greşit. Totul... era... greşit.

Sarah termină de legat şireturile şi se ridică în picioare.

– Deci, Kelly, chiar şi la vîrsta ta, poţi învăţa un lucru *acum*. Toată viaţa, oamenii au să-ţi spună cîte ceva. Şi, de cele mai multe ori, poate în nouăzeci şi cinci la sută din cazuri, ce-au să-ţi spună o să fie greşit!

Kelly nu zise nimic. Se simţea ciudat de descurajată să audă asta.

– E o realitate a vieţii, spuse Sarah. Fiinţele umane sînt îndopate cu dezinformare. Aşa că-ţi vine greu să crezi pe cineva. Ştiu cum te simţi.

– Chiar?

– Sigur. Mama îmi spunea că n-am să reuşesc niciodată să fac ceva. Zîmbi. La fel şi unii profesori.

– Chiar?

Nu i se părea posibil.

– O, da, spuse Sarah. De fapt...

Din cealaltă secţiune a caravanei, îl auzi pe Malcolm strigînd:

– Nu! Nu! Idioţii! Pot distruge totul!

Sarah se întoarse imediat şi intră în cealaltă secţiune. Kelly sări de pe scaun şi se grăbi după ea.

Erau adunaţi cu toţii lîngă un monitor. Vorbeau toţi dintr-o dată şi păreau supăraţi.

– Îngrozitor, spunea Malcolm. Îngrozitor!

– Ăsta-i un jeep? întrebă Thorne.

– Au un jeep roşu, confirmă Harding, apropiindu-se să privească.

– Atunci e Dodgson, spuse Malcolm. La naiba!

– Ce caută el aici?

– Pot să ghicesc.

Kelly se strecură să privească. Pe ecran, văzu frunziş şi sclipiri intermitente, provenind de la un vehicul roşu cu negru.

– Unde se află acum? se întoarse Malcolm catre Arby.

– Cred că-s lîngă valea de răsărit, spuse Arby. Cam pe unde l-am găsit pe doctor Levine.

Radioul scoase un semnal scurt. Se auzi vocea lui Levine:

– Adică mai e cineva acum pe insulă?

– Da, Richard.

– Ei bine, mai bine i-aţi opri, înainte să strice tot.

– Ştiu. Vrei să te întorci?

– Nu fără un motiv întemeiat. Dă-mi de ştire dacă apare vreunul.

Radioul lui se întrerupse.

Harding privi monitorul, urmărind jeepul.

– Da, ei sînt, confirmă ea. E prietenul tău, Dodgson.

– Nu-i prietenul meu, spuse Malcolm, apoi se ridică, mustăcind din pricina durerii de la picior. Să mergem, zise el. Trebuie să-i oprim pe ticăloşii ăştia. Nu-i vreme de pierdut!

Cuib

Jeepul roşu Wrangler se opri încet. Chiar în faţă se înălţa un zid de frunziş des. Dar prin el puteau vedea soarele venind dinspre luminişul de dincolo.

Dodgson rămase liniştit în maşină, ascultînd. King se întoarse către el, gata să vorbească, dar Dodgson ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.

Apoi, auzi limpede un mîrîit grav, aproape un tors. Venea de dincolo de desiş. Parcă era sunetul celei mai mari pisici din junglă care se auzise vreodată. Şi intermitent, simţi o uşoară vibraţie, nimic altceva, dar destul pentru ca – o clipă – cheile maşinii să se ciocnească de butucul volanului. Pe cînd simţea vibraţia, îi veni în minte: *Păşeşte.*

Ceva foarte mare. Mergînd.

Alături de el, King holba ochii, uimit; gura îi era larg deschisă. Dodgson privi înapoi către Baselton; profesorul se agăţase de scaun, cu degete albe şi asculta.

O umbră trecu peste ferigile din faţă. Judecînd după umbră, animalul avea cam douăzeci de picioare înălţime şi patruzeci lungime. Păşea pe picioarele din spate şi avea un trup mare, gîtul scurt şi capul uriaş.

Un tiranozaur.

Dodgson ezită, privind către umbră. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gîndi sa treacă la urmatorul cuib, dar avea încredere că şi aici cutia avea să-şi facă efectul.

Spuse:

– Hai să terminăm odată. Dă-mi cutia.

Baselton îi înmînă cutia, aşa cum făcuse şi data trecută.

– Încărcată? făcu Dodgson.

– Bateriile sînt încărcate, confirmă King.

– Bine, spuse el. Pornim. Exact ca înainte. Eu merg primul, voi doi mă urmaţi şi aduceţi ouăle înapoi la maşină. Gata?

– Gata, spuse Baselton.

King nu răspunse. Încă se mai holba către umbră.

– Ce fel de dinozaur e ăsta?

– Un tiranozaur.

– Dumnezeule, exclamă King.

– Un tiranozaur? se nelinişti Baselton.

– Nu contează ce e, făcu enervat Dodgson. Urmaţi planul şi atît, la fel ca data trecută. Toată lumea e pregătită?

– O clipă, spuse Baselton.

– Şi dacă nu merge? întrebă King.

– Deja am aflat că merge, replică Dodgson.

– S-a raportat recent un fapt curios despre tiranozauri, interveni Baselton. Un paleontolog pe nume Roxton a făcut un studiu al cutiei craniene de tiranozaur şi a ajuns la concluzia că aceştia nu aveau un creier prea deosebit de al unei broaşte, deşi, fireşte, mult mai mare. Asta implică ideea că sistemul lor nervos e adaptat numai la mişcare. Nu te pot vedea dacă stai nemişcat. Obiectele staţionare le sînt invizibile.

– Eşti sigur? întrebă King.

– Asta spunea raportul, răspunse Baselton. Şi pare să aibă sens. Nu trebuie uitat că dinozaurii, cu toată mărimea lor intimidantă, aveau un intelect primitiv. E destul de logic ca un tiranozaur să aibă echipamentul mintal al unei broaşte.

– Nu văd de ce ne grăbim, spuse King nervos, privind ţintă înainte. E mult mai mare decît ceilalţi.

– Şi ce dacă? spuse Dodgson. Ai auzit ce-a zis George. Nu-i decît o broască mare. Hai să terminăm. Ieşiţi naibii din maşină. Şi nu trîntiţi portierele!

George Baselton se simţise bine, plin autoritate, atunci cînd îşi amintise de articolul acela obscur, apărut în ziare. Fusese în rolul cu care se obişnuise, împrăştiind informaţia către oameni care nu o aveau. Acum, că se apropiau de cuib, era uimit să-şi vadă genunchii tremurînd. Picioarele parcă-i erau de gumă. Crezuse întotdeauna că asta era o figură de stil. Era alarmat să-şi dea seama că se putea realmente întîmpla. Îşi muşcă buza şi se forţă să se controleze.

Nu voia să-şi arate frica. Era stăpîn pe situaţie.

Dodgson o luase deja înainte, ţinînd cutia neagră ca pe o armă. Baselton aruncă o privire înspre King, care era alb ca moartea şi asuda. Părea gata să leşine; înainta încet.

Baselton mergea lîngă el, asigurîndu-se că se simte bine. În faţă, Dodgson aruncă o ultimă privire înapoi, clătinînd din mînă către Baselton şi King, să-l ajungă din urmă. Se uită la amîndoi, apoi păşi prin hăţişuri, în luminiş.

Baselton văzu dinozaurul. Nu – erau doi! Stăteau de ambele părţi ale unei împrejmuiri de pămînt, doi adulţi de cîte douăzeci de picioare înălţime, ridicaţi pe picioarele din spate, cu pielea de culoare roşie-întunecată, cu fălci mari şi primejdioase. Ca şi maiazaurii, animalele se holbară o clipă la Dodgson, cu o privire tîmpă, ca şi cum ar fi fost uimite să vadă un intrus. Apoi, tiranozaurii mugiră furioşi. Un muget incredibil, bubuitor, care făcu aerul să tremure.

Dodgson ridică încet cutia şi o îndreptă către animale. Imediat, un ţiuit continuu şi ascuţit umplu luminişul.

Tiranozaurii mugiră drept răspuns, îşi aplecară capul, îşi întinseră gîturile înainte, pocniră din fălci, pregătindu-se să atace. Erau uriaşi – şi neafectaţi de sunet.

Porniră să ocolească ridicătura de pămînt, către Dodgson. Pămîntul se clătină sub mişcările lor.

– La dracu'! răcni King.

Dar Dodgson rămase calm. Răsuci potenţiometrul. Baselton îşi puse iute mîinile la urechi. Ţiuitul deveni mai puternic, gata să spargă urechile, incredibil de dureros. Răspunsul fu imediat: tiranozaurii păşiră înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Îşi aplecară capetele. Clipiră iute. Sunetul părea să vibreze în aer. Mugiră din nou, dar mai slab, fără convingere. Un ţipăt teribil veni dinăuntrul cuibului de pămînt.

Dodgson înaintă, cu cutia aţintită înspre animale. Tiranozaurii bătură în retragere, privind în cuib, apoi către Dodgson. Îşi clătinară capetele cu iuţeală, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească auzul. Dodgson ajustă calm potenţiometrul. Sunetul urcă şi mai mult. Acum era doborîtor.

Dodgson porni să urce valul de pămînt al cuibului. Baselton şi King se poticniră, urmîndu-l. Baselton se descoperi privind într-un cuib cu patru ouă albe, pestriţe şi doi pui care păreau nişte curcani uriaşi. Oricum, aduceau a nişte pui de pasăre gigantici.

Cei doi tiranozauri erau la capătul îndepărtat al luminişului, ţinuţi la respect de sunet. Ca şi maiazaurii, urinară agitaţi. Bătură din picioare. Dar nu se apropiau.

Acoperind ţiuitul îngrozitor al cutiei, Dodgson ţipă:

– Luaţi ouăle!

Ameţit, King se prăvăli în cuib şi înşfăcă oul cel mai apropiat. Îl ridică în mîinile care îi tremurau; oul îi scăpă în sus; îl prinse din nou şi se tîrî înapoi.

Călcă peste piciorul unui pui care ţipă de frică şi durere.

La asta, părinţii încercară să se apropie din nou, atraşi de ţipetele puilor. King sări la repezeală din cuib şi se aruncă sub frunziş. Baselton îl privi plecînd.

– George! strigă Dodgson, ţintind în continuare cutia către tiranozauri. Ia celălalt ou!

Baselton se întoarse să privească tiranozaurii adulţi, văzîndu-le agitaţia şi furia, privindu-le fălcile pocnind şi avu impresia că, în pofida sunetului acela, animalele n-aveau să mai permită altcuiva să intre din nou în cuib. King fusese norocos, dar Baselton n-avea să fie, o putea simţi, şi...

– George! *Acum!*

Baselton spuse:

– Nu pot!

– Tîmpitul dracului!

Ţinînd sus arma, Dodgson porni să urce el însuşi în cuib. Dar cînd porni, îşi răsuci trupul – şi bateria se deconectă de la cutie.

Sunetul se opri brusc. În luminiş se lăsă tăcerea.

Baselton gemu.

Tiranozaurii scuturară din cap pentru ultima oară şi mugiră.

Baselton în văzu pe Dodgson devenind nemişcat, îngheţînd. Şi Baselton rămăsese nemişcat. Cumva, îşi forţa trupul să rămînă acolo unde era. Îşi forţa genunchii să nu mai tremure. Îşi ţinea răsuflarea.

Şi aştepta.

Din partea cealaltă a luminişului, tiranozaurii porniră către el.

– Ce fac? strigă Arby, în caravană. Era atît de aproape de monitor, încît aproape îl atingea cu nasul. Au înnebunit? Stau acolo...

Alături de el, Kelly nu zicea nimic. Privea tăcută ecranul.

– Ai vrea să fii acum, acolo, Kel? făcu Arby.

– Taci, îl repezi Kelly.

– Nu, nu sînt nebuni, spuse Malcolm prin radio, privind la monitorul de bord.

Explorer-ul se tîra pe potecă, îndreptîndu-se spre sectorul estic al insulei. Thorne conducea. Sarah şi Malcolm stăteau în spate.

Sarah spuse:

– Ar trebui să mai activeze o dată maşina lui de sunet. Chiar au de gînd să rămînă acolo?

– Da, zise Malcolm.

– De ce?

– Sînt dezinformaţi, spuse Malcolm.

Dodgson

Dodgson privea tiranozaurul conducător îndreptîndu-se spre el. Pentru nişte animale atît de mari, erau prevăzători. Doar unul dintre părinţi se apropie de ei şi, deşi se oprea să mugească puternic la fiecare cîţiva paşi, părea ciudat de nehotărît, ca şi cum ar fi fost uimit de faptul că oamenii stăteau acolo. Sau poate că nu-i putea vedea. Poate că el şi Baselton dispăruseră din cîmpul lui vizual.

Celălalt părinte rămăsese în urmă, de cealaltă parte a cuibului. Îşi clătina capul, agitat.

Agitat, dar fără să atace.

Fireşte, mugetele dinozaurului care se apropia erau îngrozitoare, îngheţau sîngele în vine. Dodgson nu îndrăznea să privească spre Baselton, aflat la numai cîţiva iarzi distanţă.

Baselton probabil că făcea în pantaloni. Deci nu s-a întors să fugă, gîndi Dodgson. Dacă fugea, era un om mort. Dacă rămînea perfect nemişcat, totul avea să fie în regulă. Stînd ţeapăn, forţîndu-şi trupul să rămînă rigid, Dodgson ţinea cutia în dreptul brîului, în mîna stîngă, aproape de centură. Cu mîna dreaptă, încet, foarte încet, ridică cablul de legătură căzut. În cîteva clipe avea să simtă capătul în mînă, apoi avea să-l conecteze din nou la cutie.

În acest timp, nu-şi desprindea ochii de la tiranozaurul care se apropia. Simţi pămîntul tremurîndu-i sub picioare. Auzi strigătele puiului peste care călcase King. Strigătele acelea păreau să-i enerveze pe amîndoi părinţii, să-i stîrnească.

Nu conta. Doar cîteva secunde şi avea să conecteze din nou bateria. Atunci...

Tiranozaurul era acum foarte aproape. Dodgson putea simţi mirosul putred al carnivorului.

Animalul mugi şi-i simţi răsuflarea fierbinte. Stătea chiar lîngă Baselton. Dodgson întorse încet capul să privească. Baselton stătea complet nemişcat. Tiranozaurul se apropie şi-şi apleca capul uriaş. Pufni către Baselton. Îşi ridică din nou capul, parcă perplex.

Chiar nu-l vede, gîndi Dodgson.

Tiranozaurul scoase un sunet bubuitor, feroce. Baselton reuşea cumva să rămînă nemişcat. Tiranozaurul se apleca, coborîndu-şi din nou capul. Fălcile i se deschiseră şi se închiseră la loc. Baselton privea fix înainte, fără să clipească. Cu nări uriaşe, tiranozaurul îl mirosi, o lungă inhalare care făcu să fluture pantalonii lui Baselton.

Apoi tiranozaurul îl înghionti pe Baselton cu botul. În clipa aceea, Dodgson îşi dădu seama că animalul îl putea vedea. Tiranozaurul dădu din cap într-o parte, lovindu-l pe Baselton în coastă şi dîndu-l cu uşurinţă de pămînt. Baselton ţipă cînd piciorul uriaş al tiranozaurului coborî, ţintuindu-l de sol. Ridică braţele şi strigă: „Pui de căţea!" chiar atunci cînd capul coborî, cu fălcile larg deschise, închizîndu-se peste el. Mişcarea era blîndă, aproape delicată, dar în clipa următoare, capul îi zvîcni în sus, sfîşiind trupul, iar Dodgson auzi un ţipăt şi văzu ceva mic şi moale atîrnîndu-i dintre fălci şi-şi dădu seama că era braţul lui Baselton. Mîna lui Baselton se răsucea liber, brăţara metalică de la ceas lucind sub ochiul uriaş al tiranozaurului.

Baselton ţipa, un sunet continuu, nediferenţiat, şi auzindu-l, Dodgson porni să asude ameţit. Apoi se întoarse şi fugi înapoi către maşină, înapoi către siguranţă, înapoi către orice altceva...

Fugi.

Kelly şi Arby îşi întoarseră faţa de la monitor în aceeaşi clipă. Kelly se simţea rău. Nu mai putea privi. Dar prin radio

mai auzeau încă ţipetele estompate ale omului zăcînd pe spate, în vreme ce tiranozaurul îl sfîrteca.

– Închide-l, ceru Kelly.

O clipă mai tîrziu, sunetul încetă.

Kelly oftă, îşi lăsă umerii să cadă.

– Mulţumesc, zise ea.

– N-am făcut nimic deosebit, spuse Arby.

Kelly aruncă din nou o privire către ecran şi privi iute în altă parte. Tiranozaurul sfîşia ceva roşu. Kelly tremură.

În caravană era linişte. Kelly auzea ticăitul contoarelor electronice şi duduitul pompelor de apă de sub podea. Afară răsuna sunetul slab al vîntului foşnind prin iarba înaltă. Kelly se simţi brusc foarte singură, foarte izolată pe această insulă.

– Arby, murmură ea, ce-o să facem?

Arby nu răspunse.

Tîşni către baie.

– Am ştiut eu, spuse Malcolm, privind monitorul de la bord. Am ştiut că aşa o să se întîmple. Încercau să fure ouă. Acum, uite – tiranozaurii pleacă! Amîndoi! Apăsă butonul de transmisie radio. Arby... Kelly... Sînteţi acolo?

– Nu putem vorbi, spuse Kelly.

Explorer-ul continuă să coboare panta către zona cuibului tiranozaurilor. Thorne se agăţa de volan, supărat.

– Ce încurcătura dracului!

– Kelly. Asculţi? Nu putem vedea ce s-a întîmplat acolo. Tiranozaurii au părăsit cuibul! Kelly? Ce se întîmplă?

Dodgson sprintă către jeep. Acumulatorul îi căzu de la centură în fugă, dar nu-i păsa. Lîngă jeep, în faţă, îl văzu pe King aşteptînd, încordat şi palid.

Dodgson se urcă la volan, porni motorul. Tiranozaurii mugiră.

– Unde-i Baselton? întrebă King.

– N-a reuşit, spuse Dodgson.

– Cum adică?

– *Adică n-a reușit și gata, fir-ar al dracului!* țipă Dodgson și băgă brutal mașina în viteză. Jeepul porni, sărind către vîrful dealului. Auziră tiranozaurii mugind în spatele lor.

King ținea oul, privind în urmă.

– Poate c-ar trebui să scăpăm de ăsta, spuse el.

– Să nu dea dracu' să-ndrăznești! îl amenință Dodgson.

King cobora geamul.

– Poate-și vrea oul înapoi.

– Nu, răcni Dodgson. Nu!

Se întinse catre locul pasagerului, luptîndu-se cu King, în vreme ce conducea. Cărarea era îngusta, cu șanțuri adînci. Jeepul sărea înainte.

Brusc, unul dintre tiranozauri țîșni dintre copacii din față. Animalul stătea acolo, mîrîind, blocînd drumul.

– Doamne, spuse Dodgson, călcînd frînele. Mașina alunecă pe pista noroioasă și se opri.

Tiranozaurul se apleca spre ei, mugind.

– Întoarce! țipă King. Întoarce!

Dar Dodgson nu întoarse. Porni în marșarier. Conducea repede, deși drumul era îngust.

– Ai înnebunit! spuse King. Ai să ne omori!

Dodgson ridică mîna și-l pocni pe King peste figură.

– Taci dracului! strigă el. Avea nevoie de toată atenția ca să manevreze mașina înapoi, pe cărarea întortocheată. Oricît de repede ar fi mers, era sigur că tiranozaurul putea fi și mai rapid. Nu aveau să reușească. Se aflau într-un jeep nenorocit, cu un acoperiș nenorocit de pînză și aveau să crape și...

– Nu! strigă King.

Înapoia lor, Dodgson văzu al doilea tiranozaur aruncîndu-se spre ei. Privi înainte, văzu primul tiranozaur sărind spre ei. Erau prinși în capcană.

Cuprins de panică, răsuci volanul și mașina sări de pe drum, izbindu-se cu spatele în desiș; simți o izbitura puternică. Apoi, spatele mașinii se lăsă brusc și-și dădu seama că roțile din spate atîrnau peste marginea unei ravine. Forță frenetic motorul, dar roțile se rotiră în aer.

Nu aveau nici o speranţă. Şi lent, maşina se lăsa pe spate, adîncindu-se în frunzişul atît de dens încît nu puteau vedea prin el. Dar erau peste buza prăpastiei. Alături de el, King smiorcăia. Auzi tiranozaurii mugind, foarte aproape acum.

Dodgson deschise portiera şi sări. Străbătu frunzişul, lovi un trunchi de copac şi se rostogoli pe panta abruptă. Simţi o durere ascuţită în frunte şi pentru o clipă, văzu stele verzi, înainte ca bezna să-l învăluie. Îşi pierdu cunoştinţa.

Hotărîre

Stăteau în Explorer, pe vîrful crestei care privea peste valea de est, acoperită de junglă.

Ferestrele erau coborîte. Ascultară mugetele tiranozaurilor pe cînd animalele forțau drumul prin tufăriș.

– Au părăsit amîndoi cuibul, spuse Thorne.

– Mda. Tipii aceia probabil că au luat ceva, oftă Malcolm.

Tăcură o vreme, ascultînd.

Auziră un bîzîit ușor, apoi Eddie apăru lîngă ei, pe motocicletă.

– M-am gîndit că poate aveți nevoie de ajutor. Vreți să coborîți?

Malcolm clătină din cap.

– Nu, sub nici o formă nu. E prea periculos – nu știm unde sînt.

– De ce stătea Dodgson așa nemișcat? întrebă Sarah Harding. Nu așa se face cu prădătorii. Dacă te prind leii, faci o mulțime de zgomot, dai din mîini, arunci în ei cu ce găsești la îndemînă. Încerci să-i sperii. Oricum, nu stai.

– Probabil că a citit revista care nu trebuia, spuse Malcolm, clătinînd din cap. A existat o teorie care spunea că tiranozaurii n-ar putea vedea decît mișcarea. Un tip pe nume Roxton a făcut niște mulaje ale cutiilor craniene de tiranozaur și a ajuns la concluzia că tiranozaurii aveau creier de broască.

Radioul bîzîi. Levine spuse:

– Roxton e un idiot. Nu ştie destulă anatomie nici cît să facă sex cu nevastă-sa. Lucrarea lui a fost o glumă.

– Ce lucrare? întrebă Thorne.

Radioul bîzîi din nou.

– Roxton, spuse Levine, credea că tiranozaurii aveau sistemul vizual asemănător amfibienilor: ca o broască. O broască vede mişcarea, dar nu şi obiectele nemişcate. Dar e imposibil ca un prădător ca tiranozaurul să aibă un asemenea sistem vizual. Chiar imposibil. Pentru că apărarea cea mai obişnuită a unui animal este să rămînă nemişcat. Căprioarele, dacă simt pericolul, îngheaţă. Un prădător trebuie să fie în stare s-o vadă oricum. Şi fireşte că şi tiranozaurul a putut.

Prin radio, Levine pufăi cu dezgust.

– Ca şi cealaltă teorie idioată a lui Grant de acum cîţiva ani, cum că tiranozaurii puteau să fie ameţiţi de furtunile tropicale pentru că nu erau adaptaţi la climatul umed. E la fel de absurd. Cretacicul nu era deosebit de uscat. Şi oricum, tiranozaurii au fost animale ale Americii de Nord – au fost găsiţi numai în Statele Unite şi Canada. Tiranozaurii trăiau pe ţărmul unei mări interioare, la est de Munţii Stîncoşi. Pe pantele montane sînt o mulţime de furtuni electrice. Sînt convins că tiranozaurii au văzut o mulţime de ploi şi au evoluat în aşa fel încît să se poată descurca.

– Ar fi deci vreun motiv ca un tiranozaur să nu atace pe cineva? întrebă Malcolm.

– Da, fireşte. Cel mai evident, spuse Levine.

– Care?

– Dacă nu-i e foame. Dacă tocmai a mîncat un alt animal. Orice creatură mai mare ca o capră i-ar potoli foamea preţ de cîteva ore. Nu, nu. Tiranozaurul vede bine, fie obiectul aflat în mişcare, fie nemişcat...

Ascultară răgetele venind din valea de dedesubt. Văzură zbuciumul tufărişului la o jumătate de milă către nord. Alte mugete. Cei doi dinozauri păreau să-şi răspundă unul altuia.

– Ce-avem la noi? întrebă Sarah Harding.

– Trei Lindstradt-uri. Pline, zise Thorne.

– Bine, spuse ea. Să mergem.

Radioul pocni.

– Nu-s acolo, interveni Levine, dar v-aş sfătui să aşteptaţi.

– La naiba cu aşteptatul, se răsti Malcolm. Sarah are dreptate. Hai jos, să vedem ce-o să fie.

– Înmormîntarea voastră, spuse Levine.

Arby se întoarse la monitor, ştergîndu-şi bărbia. Încă părea verde la faţă.

– Ce-au de gînd?

– Doctor Malcolm şi ceilalţi merg la cuib.

– Glumeşti? întrebă el, alarmat.

– Nu te îngrijora, zise Kelly. Sarah se descurcă.

– Aşa speri tu, spuse Arby.

Cuib

Parcară Explorer-ul chiar dincolo de luminiş. Eddie se dădu jos de pe motocicletă, o sprijini de trunchiul unui copac şi aşteptă, în vreme ce ceilalţi coborîră din Explorer.

Sarah Harding simţi mirosul familiar de carne putredă şi excremente care marca întotdeauna cuibul unui carnivor. În dogoarea amiezii, mirosul îi producea o uşoară greaţă.

Muşte bîzîiau prin aer. Harding luă una dintre puşti şi şi-o aruncă pe umăr. Privi către cei trei bărbaţi. Cu toţii stăteau nemişcaţi, încordaţi. Figura lui Malcolm era palidă, mai ales în jurul buzelor. Îi amintea de vremea cînd Coffmann, bătrînul ei profesor, o vizitase în Africa. Coffmann – genul de individ care, asemenea lui Hemingway, rezista mult la băutură – avea o mulţime de afaceri acasă şi îndruga o mulţime de poveşti despre aventurile lui cu urangutanii din Sumatra sau cu lemurienii din Madagascar. Aşa că l-a luat cu ea la un loc de pradă din savană, unde bătrînul a leşinat pe loc. Cîntărea mai mult de două sute de livre şi a trebuit să-l tîrîie de guler, cu leii împrejur, mîrîind către ea. Fusese o lecţie bună pentru ea.

Acum se apropie de cei trei bărbaţi şi şopti:

– Dacă aveţi vreo reţinere, nu mergeţi. Aşteptaţi aici. Nu vreau să-mi fac griji din pricina voastră. Mă descurc şi singură.

Porni.

– Ești sigură...

– Da. Acum faceți liniște.

Se îndreptă direct către luminiș. Malcolm și ceilalți se grăbiră s-o ajungă din urmă. Ea dădu la o parte frunzele de palmier și păși în cîmp deschis. Tiranozaurii plecaseră și conul de pămînt era părăsit. Către dreapta, văzu un pantof cu o bucată de carne atîrnînd de ciorapul sfîșiat. Atît mai rămăsese din Baselton.

Din cuib, auzi un schelălăit ascuțit. Harding se cățără peste valul de pămînt, cu Malcolm, în urmă, chinuindu-se să se țină după ea. Văzu acolo doi pui de tiranozaur, mieunînd. În apropiere, se aflau trei ouă mari. Urme grele de labe se întretăiau de jur împrejur, în noroi.

– Au luat un ou, spuse Malcolm. La naiba!

– Vrei ca nimic să nu strice micul tău ecosistem?

Malcolm zîmbi chinuit.

– Mda. Speram.

– Păcat, zise ea și păși iute de-a lungul bordurii.

Se aplecă, privind la puii de tiranozaur. Unul dintre ei plîngea, cu gîtul tras între umeri. Dar al doilea se comporta foarte diferit. Nu mișca atunci cînd se apropiară, ci rămase întins pe o parte, respirînd cu greutate, cu ochi sticloși.

– Ăsta a fost rănit, constată ea.

Levine stătea în foișor. Apăsă casca la ureche și vorbi în microfonul de lîngă obraz.

– Am nevoie de o descriere, ceru el.

– Sînt doi, spuse Thorne, cam de două picioare lungime, cîntărind poate vreo patruzeci de livre. Au aproximativ mărimea unei păsări cazuar mici. Ochi mari. Bot scurt. Culoare maronie deschisă. Cu un inel în jurul gîtului...

– Pot sta în picioare?

– Ăă... dacă pot, n-o fac prea bine. Se cam zbat. Schelălăie întruna...

– Atunci sînt nou-născuţi, zise Levine dînd din cap. Probabil au cîteva zile. N-au ieşit încă din cuib. Aş fi foarte precaut.

– De ce?

– Cu progenituri atît de tinere, spuse Levine, părinţii nu-i părăsesc prea mult timp.

Harding se apropie de puiul rănit. Încă mieunînd, puiul încercă să se tîrască spre ea, mişcîndu-şi trupul cu stîngăcie. Un picior îi era îndoit sub un unghi ciudat.

– Cred că e rănit la piciorul stîng.

Eddie se apropie, stînd alături să vadă.

– E rupt?

– Mda, probabil, dar...

– Hei, făcu Eddie.

Puiul se întinse înainte şi se prinse cu fălcile de cizma lui. Eddie trase piciorul, tîrînd puiul care se ţinea bine.

– Hei! Dă drumul!

Eddie ridică piciorul, îl scutură înainte şi înapoi, dar puiul refuza să se desprindă.

Mai trase o dată, apoi renunţă. Acum puiul zăcea pe sol, respirînd slab, dar încă strîngînd în dinţi cizma lui Eddie.

– Măi să fie, spuse Eddie.

– Agresiv micuţul, nu? făcu Sarah. Încă de la naştere...

Eddie privi în jos către fălcile cu dinţi mici, ascuţiţi. Nu penetraseră pielea. Puiul se ţinea ferm. Cu patul puştii îl lovi în cap de cîteva ori. Fără efect. Puiul zăcea pe sol, respirînd greu. Ochii lui mari clipeau încet cînd privea către Eddie, fără să slăbească însă strînsoarea.

Auziră răgetele depărtate ale părinţilor, undeva către nord.

– Hai să plecăm de-aici, zise Malcolm. Am văzut ce-am avut de văzut. Trebuie să găsim locul în care-a plecat Dodgson.

– Cred că am văzut nişte urme mai sus, pe potecă, spuse Thorne. Poate că au plecat într-acolo.

– Ar fi bine să aruncăm o privire.

Porniră cu toţii către maşină.

– Staţi puţin, făcu Eddie, privind în jos către picior. Ce mă fac cu puiul ăsta?

– Împuşcă-l, aruncă Malcolm peste umăr.

– Adică să-l ucid?

– Are un picior rupt, Eddie, spuse Sarah. Oricum o să moară.

– Da, dar...

– Ne întoarcem la potecă, Eddie, strigă Thorne. Şi dacă nu-l găsim pe Dodgson, o luăm pe creastă către laborator. Apoi ne întoarcem la trailer.

– Bine, Doc. Vă urmez îndeaproape.

Eddie ridică arma, o întoarse în mîini.

– Fă-o acum, spuse Sarah, urcînd în Explorer. Doar nu vrei să fii aici cînd or să se întoarcă Mămica şi Tăticul...

Ruina jucătorului de noroc

Conducînd pe potecă în sus, Malcolm privea monitorul de pe bord, pe cînd imaginea trecea de la o cameră video la alta. Îl căuta pe Dodgson şi restul grupului lui.

Prin radio, Levine întrebă:

– Cît e de rău?

– Au luat un ou, spuse Malcolm. Şi a trebuit să împuşcăm unul dintre pui.

– Deci, două pierderi. Dintr-un total de şase naşteri, nu?

– Aşa-i.

– Cinstit să fiu, aş spune că nu-i mare nenorocire, zise Levine. Dacă-i opriţi să mai facă vreun rău.

– Acum îi căutăm, spuse morocănos Malcolm.

– Aşa a fost să fie, Ian, îl consolă Harding. Ştii că nu te poţi aştepta să observi animalele, fără să schimbi chiar nimic. E o imposibilitate ştiinţifică.

– Fireşte, acceptă Malcolm. Asta e singura mare descoperire ştiinţifică a secolului douăzeci. Nu poţi cerceta nimic fără să produci modificări.

De la Galileo încoace, savanţii adoptaseră ideea că ei erau observatori obiectivi ai lumii.

Asta se vedea în fiecare aspect al comportamentului lor, chiar şi în felul în care îşi scriau lucrările ştiinţifice, spunînd lucruri gen „Am observat că..." De parcă nimeni nu mai observase asta pînă la ei. Vreme de trei sute de ani, calitatea impersonală fusese semnul de marcă al ştiinţei.

Ştiinţa era obiectivă, iar observatorul nu avea nici o influenţă asupra rezultatelor pe care le descria. Această obiectivitate deosebea ştiinţa de umanism sau religie – domenii în care punctul de vedere al observatorului era integral, unde observatorul era definitiv amestecat în rezultatele observaţiei.

Dar în secolul douăzeci, această diferenţă a dispărut. Obiectivitatea ştiinţifică a dispărut, chiar şi la nivelele cele mai fundamentale. Fizicienii ştiau acum că era imposibil să măsori chiar şi o singură particulă subatomică fără să o afectezi în totalitate. Dacă îţi îndrepţi instrumentul către o particulă ca să-i măsori poziţia, îi schimbi viteza. Dacă-i măsori viteza, îi schimbi poziţia. Adevărul de bază a devenit principiul nedeterminării al lui Heisenberg: orice studiezi, modifici în acelaşi timp. Pînă la urmă, a devenit limpede că toţi savanţii erau actori într-o piesă universală care nu permitea cuiva să fie simplu spectator.

– Ştiu că obiectivitatea este imposibilă, spuse Malcolm nerăbdător. Nu asta mă frămîntă.

– Atuci ce te frămîntă?

– Ruina Jucătorului, zise Malcolm, privind monitorul.

Ruina Jucătorului era un fenomen statistic notoriu şi mult dezbătut, care avea consecinţe majore atît pentru evoluţie, cît şi pentru viaţa de zi cu zi.

– Să spunem că eşti jucător de noroc, spuse el. Şi joci „cap sau pajură". De fiecare dată cînd moneda cade „cap", cîştigi un dolar. De fiecare dată cînd cade „pajură", pierzi un dolar.

– Bine...

– Ce se întîmplă după mai mult timp?

Harding ridică din umeri.

– Şansele să capeţi una sau alta dintre poziţiile monedei sînt egale. Deci poţi să pierzi sau să cîştigi. Dar pînă la urmă, ajungi la zero.

– Din nefericire, nu-i aşa, spuse Malcolm. Dacă joci destul de mult, ajungi să pierzi – jucătorul se ruinează întot-

deauna. De aceea mai există cazinouri. Întrebarea este ce se petrece în timp? Ce se petrece în perioada de dinainte de ruina finală a jucătorului?

– Bine, spuse ea. Ce se întîmplă?

– Dacă urmăreşti graficul norocului jucătorului în timp, ai să descoperi că acesta cîştigă o perioadă, apoi pierde o altă perioadă. Cu alte cuvinte, totul în lumea asta merge în etape. E un fenomen real şi-l vezi peste tot: în vreme, în curgerea apelor, în baseball, în ritmul cardiac, la bursa de mărfuri. O dată ce lucrurile merg prost, au tendinţa de a continua în felul ăsta. După vorba din bătrîni, o nenorocire nu vine niciodată singură. Teoria complexităţii ne spune că înţelepciunea din bătrîni are dreptate. Lucrurile rele se aglomerează. Toate se duc de rîpă laolaltă. Asta-i lumea reală.

– Ce vrei să spui? Că acum o să se ducă totul de rîpă?

– S-ar putea, mulţumită lui Dodgson, conchise Malcolm, încruntîndu-se spre monitor. Ce s-a întîmplat oare cu ticăloşii ăia?

King

Se auzea un bîzîit slab, ca de albină depărtată. Howard King abia îşi dădea seama de asta, pe cînd îşi revenea din leşin. Deschise ochii şi zări parbrizul maşinii şi ramurile copacilor, dincolo de acesta.

Bîzîitul se auzea acum mai tare.

King nu ştia unde se află. Nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo, ce se întîmplase.

Simţea durere în umeri şi în şolduri. Fruntea îi zvîcnea. Încercă să-şi aducă aminte, dar durerea îl distrăgea, îl împiedica să gîndească limpede. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era tiranozaurul din faţa lui, pe potecă. Era ultimul lucru. Apoi Dodgson privise în urmă şi...

King întoarse capul şi ţipă din pricina durerii bruşte, tăioase, care-i străbătu gîtul pînă în ţeastă. Închise ochii, clipind strîns. Apoi îi deschise din nou.

Dodgson nu era în maşină. Portiera şoferului era larg deschisă. Cheile mai erau încă în contact.

Dodgson plecase.

Pe porţiunea de sus a volanului se zărea o şuviţă de sînge. Cutia neagră zăcea pe podea, lîngă schimbătorul de viteze. Uşa deschisă de pe partea şoferului scîrţîi uşor şi se clătină.

De undeva, din depărtare, King auzi din nou bîzîitul, ca o albină uriaşă. Era un sunet mecanic, acum îşi dădea seama. Ceva mecanic.

Asta îl făcu să se gîndească la barcă. Oare cît o să mai aştepte barca pe rîu? Cît era ceasul? Privi cadranul. Cristalul era spart, limbile oprite la 1:54.

Auzi din nou bîzîitul. Se apropia.

Cu un efort, King se tîrî pe scaun către bord. Împunsături de durere îi străbătură coloana, dar cedară repede. Trase puternic aer în piept.

Sînt bine, gîndi el. Cel puţin, mai sînt încă aici.

King privi portiera deschisă, bătută de soare. Soarele se afla încă sus. Trebuia să fie încă amiază. La cît pleca barca? La patru? Nu-şi mai putea aminti. Dar era sigur că pescarii aceia spanioli nu aveau să rămînă prea mult timp pe-aici, după ce pornea să se întunece.

Aveau să părăsească insula.

Şi Howard King voia să fie pe barcă atunci cînd aceasta urma să plece. Era singura lui dorinţă. Încruntîndu-se, se ridică şi alunecă dureros către locul şoferului. Se aşeză, trase cu putere aer în piept şi se aplecă să privească prin portiera deschisă.

Maşina atîrna deasupra unui hău, susţinută de copaci. Văzu o pantă abruptă care ducea în adînc. Sub coroanele arborilor era întuneric. Se simţi ameţit privind în jos. Solul trebuia să fie la vreo douăzeci, treizeci de picioare dedesubt. Văzu ferigi răvăşite şi cîţiva bolovani. Se răsuci să observe mai mult.

Atunci îl zări.

Dodgson zăcea pe spate, cu capul în jos, pe pantă. Trupul îi era boţit, cu membrele aruncate în poziţii stîngace. Nu mişca. King nu putea distinge foarte bine prin frunzişul des, dar Dodgson părea mort.

Bîzîitul deveni brusc foarte puternic, întărindu-se rapid şi King privi înainte, descoperind, prin frunzişul care acoperea parbrizul, o maşină care se apropia, la nici zece iarzi distanţă. O maşină!

Apoi, maşina dispăru. După sunet, gîndi el, părea o maşină electrică. Deci, trebuia să fie Malcolm.

Howard King era oarecum încurajat la gîndul că mai erau şi alţii pe insulă. Simţi forţe proaspete, în ciuda durerii din trup. Întinse mîna şi răsuci cheia în contact. Motorul porni să toarcă.

Băgă maşina în viteză şi apăsă uşor pe acceleraţie.

Roţile din spate se învîrtiră. Schimbă tracţiunea pe faţă. De îndată, jeepul se trase înainte, strecurîndu-se printre crengi. O clipă mai tîrziu, era pe drum.

Îşi amintea acum drumul. Către dreapta, ducea la cuibul tiranozaurilor. Maşina lui Malcolm plecase spre stînga.

King făcu la stînga şi porni pe potecă. Încercă să-şi aducă aminte cum să se întoarcă spre rîu, înapoi la barcă. Îşi aminti vag că era o încrucişare în Y pe vîrful dealului. Trebuia să ajungă la încrucişarea aceea, hotărî el, să coboare şi să plece de pe insula asta blestemată.

Era singurul lui ţel.

Să plece de pe insula asta, înainte să fie prea tîrziu.

Vești proaste

Explorer-ul ajunse pe vîrful dealului şi Thorne conduse maşina pe drumul de pe creastă.

Drumul avea serpentine tăiate în piatră. În multe locuri, era foarte abrupt, însă aveau posibilitatea de a vedea peste întreaga insulă. Pînă la urmă, ajunseră într-un loc din care puteau observa întreaga vale. Zăriră foişorul către stînga şi, mai aproape, luminişul cu cele două caravane. Către dreapta era complexul de laboratoare şi, dincolo de el, complexul lucrătorilor.

– Nu-l văd nicăieri pe Dodgson, spuse Malcolm cu un aer nefericit. Unde să fi plecat?

Thorne apăsă butonul radio.

– Arby?

– Da, Doc.

– Îi vezi?

– Nu, dar..., ezită el.

– Ce?

– N-aţi vrea să veniţi pînă aici? E destul de ciudat.

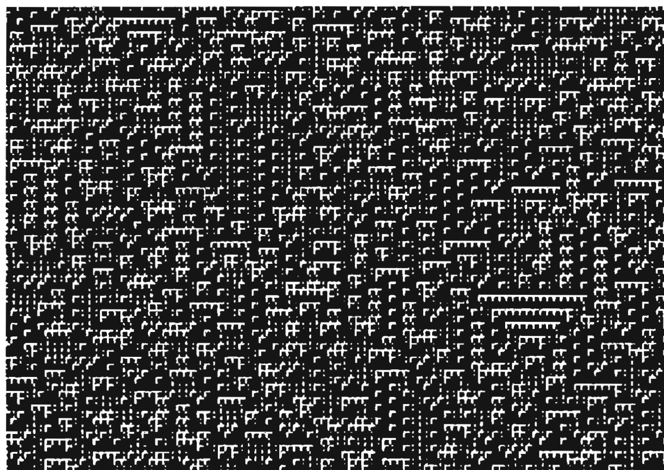
– Ce s-a întîmplat? întrebă Thorne.

– Eddie, spuse Arby. Tocmai s-a întors. Şi a adus puiul cu el!

Malcolm se aplecă în faţă.

– *Ce-a făcut???*

A CINCEA CONFIGURAȚIE

„La marginea haosului, se petrec fenomene neașteptate. Riscul supraviețuirii este sever.“

IAN MALCOLM

Pui

În caravană, erau adunați cu toții în jurul mesei pe care puiul de Tyrannosaurus rex zăcea inconștient, pe o tăblie de oțel, cu ochii lui mari închiși, cu botul acoperit de ovalul de plastic translucid al măștii de oxigen. Masca aproape că se potrivea peste botul turtit al puiului. Oxigenul șuiera încet.

– Nu l-am putut lăsa, se scuză Eddie. Și m-am gîndit că-i putem drege piciorul...

– Dar, Eddie..., începu Malcolm, clătinînd din cap.

– Așa că l-am injectat cu morfină din trusa de prim-ajutor și l-am adus aici. Vezi? Masca de oxigen i se potrivește.

– Eddie, spuse Malcolm, asta a fost o greșeală!

– De ce? Se simte bine. O să-l oblojim și-o să-l duc înapoi.

– Dar interferezi cu sistemul, spuse Malcolm.

Radioul bîzîi.

– Ar fi teribil de neînțelept, interveni Levine prin radio. Teribil!

– Mulțumesc, Richard, spuse Thorne.

– Mă opun categoric să se aducă vreun animal la caravană!

– E prea tîrziu acum, faptul e consumat, observă Sarah Harding.

Porni să dea ocol puiului şi să prindă senzori cardiaci de pieptul animalului; îi auziră bătăile inimii. Erau foarte iuţi, cu un ritm de peste o sută cincizeci de bătăi pe minut.

– Cîtă morfină i-ai dat?

– Păi, spuse Eddie, eu... ştiţi... O seringă întreagă.

– Adică? Zece centimetri cubi?

– Cred. Poate douăzeci.

Malcolm privi către Harding.

– Cît avem pînă se termină?

– N-am nici o idee, ridică ea din umeri. Am sedat lei şi şacali pe teren, cînd îi marcam. Cu animalele astea poţi să faci o oarecare corelaţie între doză şi greutate. Dar la pui nu poţi prevedea. Poate cîteva minute, poate cîteva ore... Şi habar n-am despre puii de tiranozaur. În principiu, e în funcţie de metabolism şi ăsta pare rapid, ca la păsări. Inima pompează foarte repede. Nu pot să spun decît că trebuie să-l scoatem de aici cît mai iute.

Harding luă o sondă sonar şi o ţinu lîngă piciorul puiului. Privi peste umăr la monitor.

Kelly şi Arby îi blocau vederea.

– Vă rog, faceţi puţin loc şi pentru noi, le ceru ea şi copiii se îndepărtară. Nu avem prea mult timp. Vă rog! Cînd se dădură la o parte, Sarah văzu contururile verzi-albe ale oaselor. Surprinzător de asemănătoare cu ale unei păsări. Ca un vultur sau o barză. Mişcă sonda.

– Bine... acolo-s metatarsienele... aici sînt tibia şi fibula, cele două oase ale gambei...

– De ce au oasele umbre diferite? întrebă Arby.

Picioarele aveau unele secţiuni albe mai dense, cu contururi verzi-palide.

– Pentru că e pui, spuse Harding. Picioarele îi sînt aproape cartilaginoase, cu foarte puţin os calcifiat. Cred că

puiul ăsta nu prea putea să meargă, cel puţin nu foarte bine. Uite. Priveşte rotula... Se vede circulaţia din capsula articulară...

– De unde ştii atîta anatomie? întrebă Kelly.

– A trebuit s-o învăţ. Am petrecut o mulţime de timp cercetînd oasele rămase după prădători, spuse ea. Examinînd bucăţile de os rămase, îmi imaginam ce animal fusese mîncat. Ca să faci asta, trebuie să cunoşti foarte bine anatomia comparată. Mişcă sonda de-a lungul piciorului. Iar tatăl meu era veterinar...

Malcolm ridică brusc privirea.

– Tatăl tău era veterinar?

– Da. La Grădina Zoologică din San Diego. Era specialist în păsări. Dar nu înţeleg... Poţi să măreşti imaginea asta?

Arby răsuci un buton. Imaginea se dublă.

– Aha. Bine. Perfect. Uite, o vezi?

– Nu.

– E la jumătatea fibulei. Vezi? O linie subţire neagră. Asta-i o fractură, chiar deasupra epifizei.

– Liniuţa asta neagră de acolo? întrebă Arby.

– Liniuţa asta neagră înseamnă moartea puiului nostru. Fibula n-o să se vindece drept, deci încheietura n-o să poată pivota cînd o să se ridice în picioare. Puiul n-o să poată fugi şi probabil nici măcar merge. O să fie olog şi o să-l prindă un prădător înainte să aibă cîteva săptămîni.

– Dar îl putem trata, spuse Eddie.

– Bine, spuse Sarah. Ce folosim în loc de ghips?

– Diesterază, spuse Eddie. Am adus un kilogram, în tuburi de cîte o sută de centimetri cubi. Le-am luat să le folosesc în loc de clei. E o răşină polimer, se întăreşte ca oţelul.

– Grozav, spuse Harding. Asta o să-l ucidă şi mai bine...

– Chiar?

– Puiul ăsta *crește,* Eddie. În cîteva săptămîni o să fie mult mai mare. Ne trebuie ceva rigid, dar biodegradabil, spuse ea. Ceva care să se deterioreze sau să se spargă în trei sau cinci săptămîni, cînd piciorul are să i se vindece. Există în bagaje așa ceva?

Eddie se încruntă.

– Nu știu.

– Nu avem prea mult timp, insistă Harding.

– Doc? făcu Eddie. Asta-i ca întrebările alea faimoase de la testul dumitale. Cum faci un ghips pentru dinozauri, folosind doar agrafe și superglue?

– Știu, spuse Thorne.

Ironia situației nu-i scăpase. Dăduse astfel de probleme studenților, vreme de treizeci de ani.

Acum era pus el însuși în fața uneia.

– Poate reușim să degradăm rășina, spuse Eddie. S-o amestecăm cu ceva de felul zahărului.

Thorne clătină din cap.

– Grupurile hidroxi din zaharoză vor face rășina friabilă. Se întărește, dar se sparge ca sticla la prima mișcare.

– Dar dacă o amestecăm cu pînză muiată în soluție de zahăr?

– Adică să lași bacteriile să degradeze pînza?

– Mda.

– După care ghipsul se sparge?

– Mda.

Thorne ridică din umeri.

– S-ar putea să meargă, spuse el. Dar fără să încercăm, nu putem ști cît o să reziste ghipsul. Poate cîteva zile, poate cîteva luni.

– E prea mult, spuse Sarah. Animalul ăsta crește rapid. Dacă creșterea este constrînsă, o să devină olog din pricina ghipsului.

– Avem nevoie de o rășină organică care să formeze o legătură degradabilă, spuse Eddie. Un fel de gumă.

– Gumă de mestecat? făcu Arby. Pentru că am o mulțime...

– Nu, mă gîndeam la altfel de gumă. Chimic vorbind, rășina diesterază...

– N-o să rezolvăm niciodată problema chimic, conchise Thorne. Nu avem resurse.

– Ce putem face? N-avem de ales decît...

– Dar dacă facem ceva care se comportă diferit pe direcții diferite? întrebă Arby. Puternic într-o direcție și slab în alta?

– Nu poți, zise Eddie. E o rășină omogenă. E același material, un clei care se întărește ca piatra cînd se usucă și...

– Nu, stai puțin, zise Thorne, întorcîndu-se către băiat. Ce vrei să spui, Arby?

– Păi, explică Arby, Sarah a spus că piciorul crește. Asta înseamnă că o să devină mai lung, ceea ce nu contează pentru ghips, și o să se îngroașe, ceea ce contează, pentru că o să înceapă să strîngă piciorul. Dar dacă îl faci slab în diametru...

– Are dreptate, spuse Thorne. O putem rezolva structural.

– Cum? întrebă Eddie.

– Îi construim o linie de fractură. Poate cu o folie de aluminiu. Avem cîteva folii pentru bucătărie...

– O să fie mult prea slab, se opuse Eddie.

– Nu și dacă o dublăm cu un strat de rășină. Thorne se întoarse către Sarah. Putem face un ghips care este foarte rezistent la stresul vertical, dar slab la stresul lateral. E o problemă simplă de inginerie. Puiul poate merge cu ghipsul și totul e bine cîtă vreme forțele sînt verticale. Dar cînd piciorul crește, va sparge linia de fractură și ghipsul va cădea.

– Da, spuse Arby, dînd din cap.

– E greu de realizat? întrebă ea.

– Nu. Ar trebui să fie destul de uşor. Facem un înveliş de aluminiu şi îl tapetăm cu răşină.

– Şi cu ce o să ţinem prins aluminiul cîtă vreme îl tapetăm? întrebă Eddie.

– Ce spuneţi de gumă de mestecat? insistă Arby.

– Asta-i, spuse Thorne, zîmbind.

În clipa aceea, puiul se foi, îşi strînse lăbuţele. Ridică capul, scăpă masca de oxigen şi scoase un scîncet slab şi gros.

– Repede, exclamă Sarah, prinzîndu-l de cap. Mai multă morfină!

Malcolm avea o seringă pregătită. Înţepă gîtul animalului.

– Doar cinci centimetri cubi de data asta, ceru Sarah.

– De ce să nu-i dăm mai mult? O să-l adoarmă mai mult timp.

– E în stare de şoc după rănire, Ian. L-ai putea ucide cu prea multă morfină. Ai să-i opreşti respiraţia. Probabil că şi glandele secretoare de adrenalină sînt forţate acum.

– Asta dacă are glande secretoare de adrenalină, preciză Malcolm. Oare Tyrannosaurus rex are hormoni? Adevărul e că nu ştim nimic despre animalele astea.

Radioul bîzîi şi Levine spuse:

– Vorbeşte pentru tine, Ian. De fapt, bănuiesc c-o să descoperim că dinozaurii au hormoni. Există motive bune să-mi imaginez asta. De vreme ce-ai ajuns în nefericita situaţie de a lua puiul, ai putea lua şi cîteva eprubete cu sînge. În timpul ăsta, Doc, vrei să ridici telefonul?

Malcolm oftă.

– Tipul ăsta începe să mă calce pe nervi!

Thorne trecu în modulul de comunicaţii aflat în partea din faţă a trailerului. Cererea lui Levine era ciudată; în caravană

exista un sistem perfect de microfoane. Şi Levine ştia asta; doar el făcuse planurile.

Thorne ridică telefonul.

– Da?

– Doc, spuse Levine. Am să trec direct la subiect. A fost o greşeală să aduceţi puiul la caravană. O să avem necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Nu ştiu, asta-i problema. Şi nu vreau să alarmez pe nimeni. Dar de ce nu aduci copiii la foişor o vreme? Şi de ce nu veniţi şi tu cu Eddie?

– Adică îmi spui s-o şterg de-aici? Chiar crezi că e necesar?

– Într-un cuvînt, spuse Levine, da, aşa cred.

Cînd morfina fu injectată, puiul scoase un oftat şi se întinse înapoi pe tăblia de metal.

Sarah îi potrivi masca de oxigen pe figură. Privi înapoi către monitor, să verifice ritmul cardiac, dar din nou Arby şi Kelly îi stăteau în cale.

– Copii, vă rog...

Thorne păşi înainte, bătînd din palme.

– Gata, copii! Excursie! Hai să mergem.

– Acum? făcu Arby. Dar vrem să vedem puiul...

– Nu, nu, spuse Thorne. Doctorul Malcolm şi doctorul Harding au nevoie de spaţiu să lucreze. A venit timpul să mergem la foişor. Putem privi dinozaurii şi de acolo, pentru restul după-amiezii.

– Dar, Doc...

– Nimic. Aici sîntem în plus, deci plecăm, spuse Thorne. Eddie, vii şi tu. Să-i lăsăm pe porumbeii ăştia să-şi facă treaba.

În cîteva clipe, plecară. Uşa caravanei se închise înapoia lor. Sarah Harding auzi bîzîitul uşor al Explorer-ului care se

îndepărta. Aplecîndu-se peste pui, potrivindu-i masca de oxigen, spuse:

– Porumbei?

Malcolm ridică din umeri.

– Levine...

– Ce avea Levine în minte? Să-i alunge pe toţi de aici?

– Probabil.

– Ştie ceva ce noi nu ştim? Malcolm rîse.

– Sînt sigur ca aşa crede.

– Atunci, hai să-i dăm drumul, spuse ea. Vreau să terminam repede şi să ducem puiul ăsta înapoi, acasă.

Foişorul

Soarele dispăruse dincolo de norii coborîţi, pînă ajunseră ei la foişor. Întreaga vale era scăldată într-o lumină blîndă, roşiatică; Eddie parcă Explorer-ul sub eşafodajul de aluminiu şi urcară cu toţii în adăpostul mic de deasupra. Levine era acolo, cu binoclul la ochi. Nu părea bucuros să-i vadă.

– Nu vă mai foiţi atîta, le ceru el nervos.

Din adăpost, aveau o vedere magnifică peste vale. Undeva, către nord, se auzi un tunet. Aerul se răcea şi părea că se încarcă electric.

– O să fie furtună? întrebă Kelly.

– Aşa s-ar zice, răspunse Thorne.

Arby privi cu îndoială către acoperişul de metal al adăpostului.

– Cît o să mai stăm aici?

– O vreme, spuse Thorne. E singura noastră zi aici. Elicopterele ne vor lua mîine dimineaţă. M-am gîndit că voi, copii, meritaţi să mai vedeţi o dată dinozaurii pe teren.

Arby se uită chiorîş la el.

– Ăsta să fie motivul real?

– Eu ştiu, rosti Kelly pe un ton înţelegător.

– Chiar? Ce?

– Doctorul Malcolm vrea să rămînă singur cu Sarah, prostule.

– De ce?

– Sînt prieteni vechi, îl lămuri Kelly.

– Şi ce? Noi doar ne uitam.

– Nu, spuse Kelly. Vreau să spun că sînt *vechi prieteni.*

– Ştiu ce vrei să spui, făcu Arby. Nu sînt prost.

– Terminaţi, interveni Levine, privind prin binoclu. Pierdeţi partea interesantă.

– Care anume?

– Triceratopşii aceia, jos, la rîu. Ceva îi deranjează...

Turma de triceratopşi se adăpase liniştită la rîu, dar acum pornise să facă gălăgie.

Pentru nişte animale atît de mari, sunetele lor erau nepotrivit de ascuţite: păreau mai mult nişte schelălăituri de cîini.

Arby se întoarse să privească.

– E ceva în copaci, spuse el, dincolo de rîu.

Se ghicea mişcare sub copacii umbriţi.

Turma se deplasă şi porni să dea cu spatele, pînă ce formară un soi de rozetă, toţi cu coarnele lor curbate îndreptate în afară, împotriva ameninţării nevăzute. Singurul pui stătea în centru, scheunînd de frică. Unul dintre animale, probabil mama, se întoarse şi-l linse.

După asta, puiul tăcu.

– Îi văd, spuse Kelly privind către copaci. Sînt raptori. Acolo!

Turma de triceratopşi dădu piept cu raptorii, adulţii lătrînd şi clătinîndu-şi coarnele ascuţite în sus şi-n jos. Creară un soi de barieră de ţepi mişcători. Se vedea clar coordonarea grupului în apărarea faţă de prădători.

Levine zîmbea fericit.

– Nu au existat niciodată dovezi pentru asta, spuse el, brusc înveselit. De fapt, cei mai mulţi paleontologi nici nu cred că s-a întîmplat.

– Ce să se întîmple? întrebă Arby.

– Acest fel de comportament de apărare de grup. Mai ales la triceratopşi – seamănă puţin cu rinocerii, aşa că au presupus că ar fi singuratici, asemenea lor. Dar acum vedem... Ah. Da...

Din spatele copacilor, un singur velociraptor apăru. Se mişca iute pe picioarele din spate, balansîndu-şi coada ţeapănă.

Turma de triceratopşi lătră zgomotos la apariţia raptorului. Ceilalţi raptori rămăseseră ascunşi după copaci. Velociraptorul singuratic făcu un semicerc în jurul turmei, intrînd în apă din partea îndepărtată. O traversă, înotînd cu uşurinţă, şi ieşi pe malul celălalt. Era acum la cincizeci de iarzi în amonte faţă de turma lătrătoare, care se răsuci să interpună un front unit. Toată atenţia lor era aţintită asupra velociraptorului singuratic.

Încet, ceilalţi raptori începură să iasă din ascunzişuri. Mergeau aplecaţi, cu trupurile ascunse de iarba înaltă.

– Măi să fie, făcu Arby. Vînează!

– În haită, spuse Levine, dînd din cap.

Luă o bucată de învelitoare de bomboană de pe podeaua adăpostului şi o aruncă, privind-o cum flutură în vînt.

– Haita e în direcţia vîntului, aşa că triceratopşii nu o pot simţi.

Ridică din nou binoclul la ochi.

– Cred, spuse el, că o să vedem o vînătoare încununată de succes.

Priviră cum raptorii se apropiau de turmă. Şi brusc, fulgerul sfîşie orizontul insulei, luminînd puternic valea. Unul dintre raptorii care se furişau se ridică surprins. Capul i se văzu scurt deasupra ierbii.

Imediat, turma se răsuci din nou, regrupîndu-se în fața noii amenințări. Toți raptorii se opriră, ca şi cum ar fi regîndit planul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă nedumerit Arby. De ce se opresc?

– Au probleme.

– De ce?

– Uită-te la ei. Haita e încă dincolo de rîu. Sînt prea departe ca să mai atace.

– Adică renunță? Deja?

– Aşa se pare, spuse Levine.

Unul cîte unul, raptorii din iarbă ridicară capul, făcîndu-şi cunoscută poziția. Pe măsură ce apăreau, triceratopşii lătrau tare. Raptorii păreau să ştie că situația era fără speranță. Se retraseră spre copaci. Văzîndu-le retragerea, triceratopşii lătrară şi mai tare.

Atunci, raptorul singur de la marginea apei atacă. Se mişcă incredibil de iute – uimitor chiar – sărind ca o maimuță peste cei cincizeci de iarzi care-l despărțeau de turmă. Adulții nu avură timp să se regrupeze. Puiul era expus. Schelălăi de spaimă cînd văzu prădătorul apropiindu-se.

Velociraptorul făcu un salt, ridicîndu-şi amîndouă picioarele din spate. Fulgerul sfîşie din nou cerul şi la lumina lui orbitoare văzură ghearele curbate prăvălindu-se de sus. În ultima clipă, cel mai apropiat adult se întoarse, aruncîndu-şi capul cu coarne mari şi creastă osoasă, şi lovi raptorul, trimițîndu-l în noroiul de pe mal. Imediat, triceratopsul adult

atacă, cu capul ridicat. Cînd ajunse lîngă raptor, se opri brusc şi-şi lăsă capul în jos, coborîndu-şi coarnele către animalul căzut. Dar raptorul era iute; şuierînd, sări în picioare şi coarnele triceratopsului sfîşiară fără rost noroiul. Raptorul se răsuci într-o parte şi lovi adultul peste bot, însîngerîndu-şi ghearele. Adultul mugi şi încă doi triceratopşi atacară, în vreme ce ceilalţi rămaseră înapoia puiului. Raptorul fugi împiedicat, pierzîndu-se în ierburi.

– Măiculiţă, făcu Arby. A fost grozav!

Turma

King scoase un oftat greu de uşurare cînd ajunse la încrucişarea în Y a drumurilor şi conduse jeepul către stînga, ajungînd pe un drum larg, prăfos. Îl recunoscu de îndată: era drumul de coastă care ducea la barcă. Cînd privi către stînga, văzu valea de est. Barca era încă acolo! Bine! Scoase un strigăt şi acceleră brusc, uşurat. Pe punte, putea să-i vadă pe pescarii spanioli privind către cer. În ciuda furtunii amenințătoare, nu păreau să se pregătească de plecare. Probabil că îl aşteptau pe Dodgson.

Ei, gîndi el, asta e bine. King avea să ajungă acolo în cîteva minute. După ce-şi croise drum prin junglă, putea în sfîrşit să vadă unde se află. Culmea era înaltă, urmînd una dintre crestele vulcanice. Aproape că nu erau copaci acolo şi drumul se răsucea, oferind priveliştea întregii insule. Către est, putea privi în prăpastie şi la barca de la țărm. Către vest, putea vedea direct laboratorul şi cele două caravane ale lui Malcolm parcate la marginea luminişului.

Nu aflaseră ce naiba căuta acolo Malcolm, gîndi el. Nu mai conta acum. King voia s-o şteargă de pe insulă. Ăsta era singurul lucru care conta. Aproape că simțea puntea sub picioare.

Poate că unul dintre pescari avea la el bere. O bere rece, în vreme ce coborau rîul şi părăseau insula asta blestemată. Ar fi ciocnit şi cu Dodgson la aşa o ocazie.

Poate, gîndi el, o să beau două beri.

King ajunse la o curbă şi văzu o turmă de animale înghesuindu-se pe drum. Erau un fel de dinozauri verzi, cam de patru picioare înălţime, cu capete mari, rotunde şi cu un mănunchi de coarne mici. Îi aminteau de bivolii verzi de apă. Dar erau mulţi. Frînă scurt; maşina scîrţîi.

Dinozaurii cei verzi priviră către maşină, dar nu se mişcară. Turma stătea acolo, leneşă, mulţumită. King aşteptă, bătînd darabana cu degetele pe volan. Nu se întîmplă nimic, claxonă şi aprinse farurile.

Animalele nu făceau decît să privească.

Erau nişte creaturi caraghioase, cu creasta aceea umflată pe frunte şi cornițele dimprejur.

Îl priveau cu ochii stupizi, ca de vacă. Băgă maşina în viteză şi înaintă lent, aşteptîndu-se să-şi facă drum printre animale. Nu se dădură la o parte. Pînă la urmă, scutul din faţă înghionti animalul cel mai apropiat, care mîrîi, făcu doi paşi înapoi, aplecă capul şi lovi botul maşinii, puternic, cu un clinchet metalic.

Doamne, gîndi el. Ar putea găuri radiatorul dacă nu avea grijă. Opri din nou maşina şi aşteptă, cu motorul în relanti. Animalele se potoliră iarăşi.

Cîteva stăteau întinse pe drum. Nu putea trece peste ele. Privi către rîu şi văzu barca, la mai puţin de un sfert de milă depărtare. Nu-şi dăduse seama că era atît de aproape. Observă că pescarii erau foarte ocupaţi pe punte. Se pregăteau să plece!

La naiba cu aşteptatul, gîndi el. Deschise uşa, ieşi din maşină, părăsind-o în mijlocul drumului. Imediat, animalele săriră în picioare şi cel mai apropiat îl atacă. Lăsase portiera deschisă; animalul se izbi de ea, închizînd-o, zgîriind o urmă adîncă în metal.

King se poticni peste marginea dealului ca să descopere că se afla pe vîrful unei pante abrupte, de mai mult de o sută de picioare. N-avea cum s-o coboare, cel puţin nu pe acolo. Ceva mai departe, panta nu mai era atît de abruptă. Dar acum animalele îl atacau. Nu avea de ales. Fugi înapoi la maşină, chiar cînd un alt animal izbea în bara din spate, spărgînd plasticul.

Un al treilea atacă direct spatele maşinii. King se căţără pe cauciucul de rezervă, în vreme ce animalul se lovea de tampon. Şocul îl dărîmă şi King căzu la pămînt, rostogolindu-se, în vreme ce dinozaurii pufăiau în jurul lui. Se ridică în picioare şi fugi de partea cealaltă a drumului, unde se afla o cornişă; se căţără pe ea, adîncindu-se în desiş.

Animalele nu-l urmăriră. Asta nu-i folosea la nimic – acum se afla de partea de care nu avea nevoie a drumului!

Trebuia să se întoarcă cumva de cealaltă parte.

Se căţără pe vîrful ridicăturii şi porni în jos, înjurînd. Se hotărîse să meargă vreo sută de iarzi, pînă avea să treacă de animale, apoi să traverseze drumul. Dacă reuşea asta, putea ajunge la barcă.

Aproape imediat, se văzu înconjurat de jungla deasă. Alunecă, se rostogoli pe panta udă, iar cînd se ridică în picioare, nu mai ştia în ce direcţie să meargă. Era pe fundul unei ravine, într-un loc unde palmierii erau înalţi de zece picioare şi foarte deşi. Nu putea vedea la mai mult de cîţiva paşi în orice direcţie. Într-o clipă de panică, îşi dădu seama că

nu ştia încotro s-o ia. Merse înainte printre frunzele ude, sperînd să-şi recapete orientarea.

Puştii încă mai priveau peste balustradă, către raptorii care se retrăgeau. Thorne îl trase pe Levine deoparte şi întrebă încet:

– De ce ai vrut să venim aici?

– Doar din spirit de prevedere, răspunse Levine. Ca să aduci un pui la caravană e ca şi cum ai căuta-o cu lumînarea.

– Cum adică?

Levine ridică din umeri.

– Nu ştiu, tocmai asta-i. Dar, în general, părinţilor nu le place cînd li se iau puii. Şi puiul ăsta are nişte părinţi foarte mari.

Din cealaltă parte a adăpostului, Arby strigă:

– Uite! Uite!

– Ce e? zise Levine.

– Un om.

Gîfîind, King ieşi din junglă şi intră pe cîmpie. Cel puţin aici putea să vadă unde e! Se opri, asudat şi mînjit cu noroi, să-şi tragă răsuflarea.

Era dezamăgit să descopere că nu se află în apropierea bărcii. De fapt, părea să fie de partea cealaltă a drumului. Avea în faţă o cîmpie largă, ierboasă, cu un rîu curgînd prin centrul ei. Cîmpia era în cea mai mare parte pustie, deşi se zăreau cîţiva dinozauri mai jos, pe mal. Erau dintre aceia cu coarne: triceratopşi. Şi păreau un pic agitaţi. Adulţii mai mari clătinau din cap în sus şi-n jos, lătrînd.

Evident, avea de urmat rîul pînă să ajungă la barcă. Dar trebuia să treacă cu grijă pe lîngă triceratopşi. Băgă mîna în buzunar şi scoase o bomboană. O desfăcu din înveliş, privind

către triceratopşi, dorindu-şi să-i vadă plecaţi. Cît timp ar fi durat pînă să ajungă la barcă? Asta era singura întrebare care-l chinuia.. Se hotărî să se mişte, cu toată prezenţa turmei. Începu să păşească prin iarba înaltă.

Atunci auzi clar un şuierat reptilian. Venea din iarbă, de undeva din stînga. Şi remarcă un miros deosebit, putred. Se opri. Bomboana parcă nu mai avea gustul atît de bun.

Apoi, din spate, auzi un plescăit. Venea dinspre rîu.

King se întoarse să privească.

– E unul dintre tipii aia din jeep, spuse Arby din foişor. Dar ce aşteaptă?

Din punctul lor de observaţie, puteau distinge umbrele întunecate ale raptorilor mişcîndu-se prin iarba de pe malul celălalt. Acum, doi raptori înaintară, traversînd apa. Apropiindu-se de om...

– Au, nu, strigă Arby.

King văzu două şopîrle închise la culoare, dungate, care traversau rîul. Mergeau pe labele din spate, cu un fel de ţopăit. Trupurile li se reflectau în apa curgătoare. Pocneau din fălci şi şuierau ameninţător către King.

El privi în amonte şi văzu o altă şopîrlă traversînd, apoi alta, în spatele ei.

Celelalte animale erau deja în apă şi începuseră să înoate.

Howard King se îndepărtă de rîu, adîncindu-se în iarba înaltă. Apoi se întoarse şi fugi. Era în iarbă pînă la piept şi fugea tare, gîfîind, cînd, brusc, capul altei şopîrle se ridică în faţa lui, şuierînd şi mîrîind. Coti, schimbă direcţia, dar şopîrla cea mai apropiată făcu un salt. Sări atît de sus, încît i se văzu limpede tot trupul; văzu întregul animal zburînd prin aer, cu

picioarele din spate ridicate să sfîşie. Zări ghearele curbate, ca nişte pumnale.

King se întoarse din nou şi şopîrla ţipă cînd ateriză pe sol, înapoia lui şi se rostogoli în iarbă. King fugea. Era energizat de frică. Auzi în urmă mîrîitul şopîrlei.

Fugi tare: mai avea douăzeci de iarzi de iarbă, apoi începea jungla. Văzu copaci – copaci mari. Se putea căţăra într-unul şi să încerce să scape. Către stînga, văzu o altă şopîrlă sărind diagonal peste luminiş, catre el.

King nu-i zărea decît capul ridicat deasupra ierbii. Şopîrla părea să mişte incredibil de iute.

Gîndi: *N-am să reuşesc.*

Dar încerca.

Gîfîind, cu plămînii aprinşi, sprintă către copaci. Doar zece iarzi. Braţele pompau, picioarele împingeau. Răsuflarea i se transformă într-un gîfîit.

Atunci, ceva greu îl lovi din spate, forţîndu-l să cadă; simţi o durere sfîşietoare pe spinare şi ştiu că erau gheare care-i săpau în carne. Lovi greu pămîntul şi încercă să se rostogolească, dar animalul din spate se ţinea bine, nu-l lăsa să mişte. Era ţintuit pe burtă, auzind cum animalul mîrîie deasupra lui. Durerea din spate era teribilă, ameţitoare.

Apoi simţi în ceafa răsuflarea caldă a animalului şi se îngrozi. Şi, brusc, un soi de delăsare, de somnolenţă adîncă şi binevenită puse stăpînire pe el. Totul deveni lent. Ca în vis, văzu crescînd firele de iarbă din faţa lui. Le văzu cu o intensitate languroasă şi aproape că nu-i mai păsa de durerea din spate, nu-i mai păsa că gîtul i se zbătea între fălcile fierbinţi ale animalului. Parcă totul se întîmpla altcuiva. El se afla departe. Avu o clipă de surpriză cînd îşi simţi oasele gîtului pocnind tare...

Apoi beznă.

Nimic.

– Nu privi, strigă Thorne, întorcîndu-l pe Arby de lîngă balustradă. Îl trase pe băiat la piept, dar Arby îl împinse, nerăbdător să vadă ce se întîmplă. Thorne întinse atunci mîinile către Kelly, dar fata se îndepărtă şi ea, privind fix către cîmpie.

– Nu te uita, continua Thorne să repete, în neştire. Nu te uita...

Copiii se uitau însă, în tăcere.

Levine reglă binoclul pe pradă. Acum erau cinci raptori mîrîind în jurul trupului bărbatului, sfîşiind cu poftă carcasa. Pe cînd privea, unul dintre raptori aruncă craniul în sus, smulgînd o bucată însîngerată de cămaşă cu gulerul sfîşiat. Un altul scutură în dinţi capul despărţit de trup al omului, înainte să-l arunce la pămînt. Tunetul bubui, iar fulgerul sclipi la orizont. Se întuneca, şi Levine avea greutăţi să vadă exact ce se întîmplă.

Dar era limpede că în faţa pradei, raptorii renunţau la orice organizare ierarhică din timpul vînătorii.

Fiecare individ era pentru sine; raptorii frenetici săreau şi-şi aplecau capul să sfîşie o bucată; se înghionteau şi se luptau în neştire. Un animal se ridică cu ceva maroniu în fălci.

În timp ce mesteca de zor, căpătă o expresie ciudată. Apoi se îndepărtă de turmă şi ţinu obiectul maroniu între labele din faţă, grijuliu. În întunericul tot mai dens, lui Levine îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama ce făcea: mînca o acadea. Şi părea să-i placă...

Raptorul se întoarse şi-şi îngropă din nou nasul lung în trupul însîngerat. De pe cîmpie, alţi raptori veneau să se alăture festinului, pe jumătate fugind, pe jumătate mergînd cu paşi mari. Mîrîind furioşi, se aruncau asupra prăzii...

Levine lăsă jos binoclul şi privi către cei doi copii. Calmi şi tăcuţi, urmăreau scena cu ochi mari.

Dodgson

Dodgson fu trezit de un ciripit zgomotos, ca sunetul a sute de păsărele. Părea să vină de peste tot, de jur împrejur. Încet, îşi dădu seama că zăcea răsturnat pe spate, pe o pantă cu sol umed.

Încercă să mişte, dar trupul îi era îndurerat şi greoi. Un fel de greutate îl presa peste picioare, stomac şi braţe; apăsarea de pe piept, mai ales, îi îngreuna respiraţia. Şi-i era somn, incredibil de somn. Nu voia nimic altceva decît să adoarmă din nou.

Dodgson porni să alunece iarăşi în inconştienţă, dar ceva îl trase de mînă. Ciupindu-l de degete, unul cîte unul. Ca şi cum l-ar fi împins către trezie. Încet, încet, trăgîndu-l înapoi, în lumea reală.

Dodgson deschise ochii. Alături de el stătea un dinozaur mic, verde. Acesta se aplecă şi-i strînse degetul între fălcile lui mici. Degetele îi sîngerau; deja, bucăţele de carne îi fuseseră smulse.

Îşi trase mîna deoparte, surprins, şi brusc ciripitul se înteţi. Se întoarse şi văzu că era înconjurat de o mulţime de astfel de dinozauri; îi stăteau pe piept şi pe picioare. Erau de mărimea găinilor şi-l ciuguleau aidoma lor, pişcături iuţi în stomac, coapse, pulpe...

Revoltat, Dodgson sări în picioare, împrăştiind şopîrlele, care ţopăiră, ciripind deranjate. Micile animale se îndepărtară cîţiva paşi, apoi se opriră. Se întoarseră şi-l priviră, fără să arate vreun semn de teamă. Dimpotrivă, păreau să aştepte.

Atunci îşi dădu el seama ce erau: procompsognathizi. Compi.

Hoitari.

Doamne, gîndi el. Au crezut că sînt mort.

Se dădu înapoi, aproape pierzîndu-şi echilibrul. Simţi durere şi un val de ameţeală.

Animalele cele mici ciripiră, urmărindu-i fiecare mişcare.

– Plecaţi, strigă el, fluturînd din mînă. Plecaţi!

Nu-l părăsiră. Rămaseră acolo, aplecîndu-şi capul într-o parte, întrebător, şi aşteptară.

El îşi plecă privirea şi se cercetă. Cămaşa şi pantalonii îi erau sfîşiate în sute de locuri. Sîngele apăruse din sute de răni mici. Simţi iarăşi un val de ameţeală şi-şi puse mîinile pe genunchi. Trase puternic aer în piept şi-şi privi sîngele picurînd pe pămînt.

Doamne, îşi spuse el, îngrozit. Trase din nou aer în piept.

Cînd nu făcea nici o mişcare, animalele porneau să se apropie din nou. Se ridică în picioare şi ele bătură în retragere. Dar, o clipă mai tîrziu, începură din nou să se apropie.

Unul se apropie mai tare. Dodgson îl lovi răutăcios cu piciorul, aruncînd trupul mic prin aer. Animalul schelălăi speriat, dar ateriză ca o pisică, în picioare, fără să fie rănit.

Ceilalţi rămaseră pe locurile lor.

Aşteptînd.

Privi împrejur şi-şi dădu seama că se întuneca. Îşi consultă ceasul de la mînă: 6:40. Mai erau doar cîteva minute

de lumină. Sub coroanele arborilor, se făcuse deja destul de întuneric.

Trebuia să ajungă în siguranţă şi asta cît mai repede. Cercetă busola de pe brăţara ceasului şi se îndreptă către sud. Era destul de sigur că rîul se afla către sud.

Trebuia să se întoarcă la barcă. Acolo avea să se afle în siguranţă.

Pe cînd începu să meargă, compii ciripiră şi îl urmară. Rămaseră la cinci sau zece paşi înapoia lui, făcînd o mulţime de zgomot pe cînd săreau şi foşneau prin ierburi. Erau zeci, îşi dădu el seama. Se lăsa întunericul şi ochii lor luceau verzi.

Trupul îi era tot numai durere. Fiecare pas îl chinuia. Echilibrul nu-i era prea bun. Pierdea sînge şi îi era foarte, foarte somn. N-avea să reuşească niciodată să parcurgă drumul pînă la rîu. Nu se simţea în stare să meargă mai mult de o sută de iarzi. Căzu, alunecînd peste o rădăcină. Se ridică încet, cu noroiul prins de hainele muiate în sînge.

Privi peste umăr, la ochii verzi care-l urmau şi se forţă să înainteze. Mai putea merge puţin, gîndi el. Atunci, chiar în faţă, văzu o lumină prin frunziş. Să fi fost barca? Se deplasă mai iute, auzind compii cîrîind în spate.

Se strecură prin frunziş şi văzu un mic adăpost, ca o gheretă sau o magazie din beton, cu acoperiş de tablă. Avea o fereastră pătrată şi lumina strălucea prin fereastră. Căzu din nou, se ridică în genunchi şi se tîrî restul drumului pînă la casă. Ajunse la uşă, trase de mîner şi deschise uşa.

Înăuntru, adăpostul era gol. Cîteva ţevi ieşeau din podea. Cu cîtva timp în urmă, fuseseră conectate la o maşinărie, dar acum angrenajul dispăruse; rămăseseră doar nişte pete ruginii, acolo unde instalaţia fusese fixată de podeaua de beton.

Într-un colţ al încăperii se afla o lumină electrică. Era conectată la un temporizator, aşa încît se aprindea numai pe timp de noapte. Această lumină o văzuse el. Aveau electricitate pe insulă? Cum? Nu-i păsa. Se împletici în încăpere, închise bine uşa dinapoia lui şi se prăbuşi pe betonul gol. Prin fereastra murdară văzu compii de afară, ciocănind în sticlă, ţopăind supăraţi. Era în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Trebuia să continue, fireşte. Trebuia să scape cumva de pe insula asta blestemată. Dar nu acum, gîndi el.

Mai tîrziu.

Avea să se gîndească la asta mai tîrziu...

Dodgson îşi lăsă obrazul pe podeaua udă, de beton, şi adormi.

Caravană

Sarah Harding aşeză folia de aluminiu în jurul piciorului rănit al puiului. Puiul era încă inconştient, respira cu uşurinţă, fără să se mişte. Trupul îi era relaxat. Oxigenul şuiera blînd.

Ea termină de înfăşurat folia într-un tub de şase inci lungime. Folosind o perie mică, începu să ungă răşina.

– Cîţi raptori sînt acolo? întrebă. Eu n-aş putea spune sigur; cînd i-am văzut, mi s-a părut că erau vreo nouă.

– Cred că-s mai mulţi, spuse Malcolm. Cred că sînt unsprezece sau doisprezece.

– Doisprezece? întrebă Sarah, mirată, ridicînd privirile. Pe insuliţa asta?

– Da.

Răşina avea un miros înţepător, ca de clei. O întinse peste folia de aluminiu.

– Ştii la ce mă gîndesc, continuă ea.

– Da, răspunse Malcolm. Că sînt prea mulţi.

– Mult prea mulţi, Ian, spuse ea, fără să se oprească din lucru. N-are sens. În Africa, prădătorii activi, precum leii, sînt foarte împrăştiaţi. Găseşti cîte un leu la fiecare zece km pătraţi. Uneori chiar la cincisprezece km pătraţi. Atît poate

suporta ecologia. Pe o insulă ca asta, n-ar trebui să găseşti mai mult de cinci raptori... Ţine puţin, te rog!

– Îhî. Dar nu uita, prada este uriaşă... Unele animale au douăzeci, treizeci de tone.

– Factorul ăsta nu mă convinge, zise Sarah, dar de dragul discuţiei, hai să spunem că-i aşa. Am să dublez estimarea şi am să-ţi dau zece raptori pentru insulă. Dar mi-ai confirmat că sînt doisprezece. Şi mai există şi alţi prădători mari. De pildă, tiranozaurii...

– Da. Sînt.

– Atunci, sînt prea mulţi, conchise ea, clătinînd din cap.

– Animalele sînt destul de dense aici, spuse Malcolm.

– Nu destul de dense, replică ea. În general, studiile făcute pe prădători – fie tigrii din India, fie leii din Africa – par să arate toate că poţi suporta un prădător la fiecare două sute de animale. Asta înseamnă că, pentru a rezista douăzeci şi cinci de prădători aici, ai avea nevoie pe insulă de cel puţin cinci mii de animale. Ai aşa ceva?

– Nu.

– Cîte animale crezi că sînt în total?

El ridică din umeri.

– Vreo două sute. Cinci sute, maximum.

– Deci depăşim cu un ordin de mărime, Ian. Ţine asta, mă duc să aduc lampa!

Sarah trecu lampa cu gaz pe deasupra bandajului, pentru a întări răşina. Potrivi masca de oxigen peste botul puiului.

– Insula nu poate suporta toţi prădătorii ăştia, continuă ea. Şi, cu toate astea, ei sînt aici.

– Cum îţi explici? întrebă Malcolm.

Ea clătină din cap.

– Trebuie să existe o sursă de hrană despre care noi nu ştim.

— Adică o sursă artificială? făcu el. Nu cred să fie vreuna.

— Nu, spuse ea. Sursele artificiale de hrană îmblînzesc animalele. Şi animalele astea nu sînt îmblînzite. Singura posibilitate la care mă pot gîndi este o rată de mortalitate diferenţiată între animalele care constituie prada. Dacă ele cresc foarte repede sau mor devreme, asta ar putea fi o sursă de hrană mai mare decît ne-am aştepta.

— Am observat, spuse Malcolm, că animalele cele mai mari par mici. Ca şi cum n-ar fi ajuns la maturitate... Poate că sînt ucise prea devreme.

— Poate, acceptă ea. Dar dacă există o diferenţă de mortalitate destul de mare ca să susţină întreaga populaţie, ar trebui să vedem cadavre şi o mulţime de schelete de animale. Tu ai văzut aşa ceva?

Malcolm scutură din cap.

— Nu. De fapt, acum că ai spus-o, n-am văzut deloc schelete.

— Nici eu, făcu ea şi îndepărtă flacăra. E ceva ciudat pe insula asta, Ian.

— Ştiu, spuse Malcolm.

— Chiar?

— Da, zise el. Am bănuit asta încă de la început.

Tunetul bubuia. Din foişor, cîmpia de dedesubt era întunecată şi tăcută, exceptînd mîrîiturile îndepărtate ale raptorilor.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, spuse Eddie neliniştit.

— De ce? întrebă Levine.

Trecuse la ochelari cu vedere de noapte, mulţumit de sine că se gîndise să-i aducă. Prin ei, lumea era făcută din umbre

verzi. Văzu limpede raptorii la locul prăzii, iarba înaltă, bătătorită şi însîngerată de jur împrejur. Cadavrul fusese devorat de mult, deşi din cînd în cînd se auzea pocnetul oaselor pe care animalele încă le mai molfăiau.

– Mă gîndesc, spuse Eddie, că acum e noapte, am fi mai în siguranţă în trailer.

– De ce? se interesă Levine.

– Păi, e întărit, e puternic şi foarte sigur. Are tot ce ne trebuie. Cred că ar trebui să fim acolo. Adică, doar n-ai de gînd să stai aici toată noaptea?

– Nu, spuse Levine. Ce, mă crezi fanatic?

Eddie mormăi ceva.

– Dar hai să mai stăm puţin! rosti, rugător, Levine.

Eddie se întoarse către Thorne.

– Doc? Ce spui? O să înceapă să plouă, în curînd...

– Încă puţin, decise Thorne. După aceea, ne întoarcem împreună.

– Pe insula asta există dinozauri de cinci ani, poate chiar mai de mult, spuse Malcolm, dar nici unul nu a apărut în altă parte. Şi, brusc, în ultimul an, cadavre de animale au apărut pe ţărmurile Costa Ricăi ba, din cîte spun rapoartele, şi pe insulele din Pacific.

– Duse de curenţi?

– Probabil. Dar întrebarea este de ce *acum?* De ce *brusc,* după cinci ani? Ceva s-a schimbat şi noi nu ştim... Ia stai puţin...

Se îndepărtă de masă, aplecîndu-se peste consola computerului. Apoi se întoarse către ecran.

– Ce faci? întrebă Sarah.

– Arby ne-a cuplat la rețeaua cea veche, explică el, prin urmare mai avem încă la dispoziție fișierele din anii optzeci. Mișcă mouse-ul peste ecran. Nu ne-am uitat la ele...

Văzu meniul apărînd, arătînd fișiere de lucru și de cercetare. Începu să răsfoiască prin ecranele de text.

– Cu ani în urmă, au avut necazuri cu o boală, spuse Malcolm. Erau o mulțime de notițe despre asta, în laborator...

– Ce fel de boală?

– Nu știau.

– În sălbăticie există unele boli cu acțiune lentă, spuse ea. Pot trece și cinci sau zece ani pînă să iasă la iveală. Cauza: unii viruși sau prioni. Știi – fragmente de proteine... De exemplu, boala vacilor nebune.

– Da, fu de acord Malcolm, dar bolile astea apar numai de la hrana contaminată.

Se făcu liniște.

– Ce crezi că le dădeau să mănînce pe vremea aceea? întrebă ea. Pentru că, dacă eu aș crește pui de dinozaur, mi-aș pune întrebarea asta. Ce mănîncă? Lapte, bănuiesc, dar...

– Lapte, da, confirmă Malcolm, citind de pe ecran. În primele șase săptămîni, lapte de capră.

– Asta-i o alegere logică, spuse ea. Întotdeauna se folosește lapte de capră în grădinile zoologice, pentru că este hipoalergică. Dar mai tîrziu?

– Dă-mi voie un minut, ceru Malcolm.

Harding ținea piciorul puiului în mînă, așteptînd ca rășina să se întărească.

Privi ghipsul, îl mirosi. Încă mirosea puternic.

– Sper să fie bine, spuse ea. Uneori, dacă există un miros distinct, animalele nu-și mai primesc puii înapoi. Dar poate c-o să dispară după ce se întărește amestecul. Cît timp a trecut?

Malcolm aruncă o privire către ceasul de la mînă.

-- Zece minute. Încă zece şi-o să fie gata.

– Mi-ar plăcea să-l duc înapoi la cuib, spuse ea.

Tunetul bubui. Priviră pe fereastră, la noaptea neagră de afară.

– Probabil că e prea tîrziu ca să-l ducem înapoi în noaptea asta, spuse Malcolm, continuînd să scrie la tastatură şi privind ecranul.

– Deci... cu ce-i hrăneau? Bine. În perioada 1988-1989... ierbivorele căpătau un macerat de plante, cu program, de trei ori pe zi... iar carnivorele căpătau...

Se opri.

– Ce căpătau carnivorele?

– Pare un extract de proteine animale...

– Din ce? Sursa obişnuită este curcanul sau găina, cu adaos de antibiotice...

– Sarah, spuse el. Foloseau extract de oaie!

– Nu, exclamă ea. N-au făcut asta!

– Ba da, au făcut-o. Furnizorul care le aducea proviziile, întrebuința drept materie primă oile.

– Glumeşti, spuse ea.

– Mi-e teamă că nu, oftă Malcolm. Acum, ia să văd dacă pot să găsesc...

O alarmă uşoară sună în cabină. Pe panoul de perete de deasupra lui, o lumină roşie porni să clipească. O clipă mai tîrziu, luminile exterioare de deasupra caravanei se aprinseră, scăldînd luminişul ierbos cu o puternică lumină de halogen.

– Ce-i asta? rosti întrebătoare Harding.

– Senzorii – ceva i-a declanşat.

Malcolm se îndepărtă de computer şi privi pe fereastră. Nu văzu decît iarba înaltă şi copacii întunecați de la marginea junglei. Era linişte şi pace.

Sarah, înca preocupată de soarta puiului, spuse:

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Nu văd nimic.

– Dar ceva a declanşat senzorii!

– Aşa cred.

– Vîntul?

– Nu e vînt afară, spuse el.

În foişor, Kelly strigă:

– Hei, priviţi!

Thorne se întoarse. Din poziţia lor, se puteau uita către nord, spre creasta înaltă din spatele lor şi către cele două trailere de deasupra, din luminiş.

Luminile exterioare ale caravanei se aprinseseră.

Thorne scoase radioul de la centură.

– Ian? Eşti acolo?

Un pocnet de moment.

– Sînt aici, Doc.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu, răspunse Malcolm. Luminile de perimetru tocmai s-au aprins. Cred că s-au activat senzorii. Dar nu vedem nimic afară...

– Aerul se răceşte repede acum, interveni Eddie. S-ar putea să fi fost curenţi de convecţie, închideţi-le.

– Ian? chemă din nou Thorne. Totul e în regulă?

– Da. Bine. Nu vă faceţi griji.

– Întotdeauna am spus că am reglat sensibilitatea la un nivel prea înalt, comentă Eddie. Asta-i tot.

Levine se încruntă şi nu spuse nimic.

Sarah termină cu puiul, îl înfăşură într-o pătură şi-l legă grijulie de masă, cu benzi de pînză. Se întoarse şi rămase alături de Malcolm. Privi pe fereastră.

– Ce crezi?

Malcolm ridică din umeri.

– Eddie spune că sistemul e prea sensibil.

– Şi este?

– Nu ştiu. N-a mai fost încercat.

Scrută copacii de la marginea luminişului, căutînd vreo mişcare. Apoi i se păru că aude un pufăit, aproape un mîrîit. Şi parcă i se răspundea de undeva, din spatele lui. Merse să se uite în cealaltă parte a caravanei, la copacii de pe partea opusă.

Malcolm şi Harding priviră afară, forţîndu-se să vadă ceva în noapte. Malcolm îşi ţinu răsuflarea, încordat. După un timp, Harding oftă.

– Nu văd nimic, Ian.

– Nu? Nici eu.

– Trebuie să fi fost o alarmă falsă...

Atunci simţi vibraţia, un duduit profund de parcă pămîntul ar fi intrat în rezonanţă, ajungînd la ei prin podeaua caravanei. Privi către Sarah. Ochii ei se lărgiseră.

Malcolm ştia ce este. Vibraţia reveni, de astă dată fără nici un dubiu.

Sarah privi pe fereastră. Şopti:

– Ian... *îl văd!*

Malcolm se întoarse şi i se alătură. Sarah arăta pe fereastra către copacii cei mai apropiaţi.

– Ce?

Atunci zări capul uriaş ieşind din frunzişul de la mijlocul unui copac. Capul se întoarse încet dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi ascultat. Era un Tyrannosaurus rex adult.

– Ian, şopti ea. Uite... sînt doi!

Către dreapta, văzu un al doilea animal păşind din spatele copacilor. Era mai mare, probabil femela din cuplu.

Animalele mîrîiră adînc în noapte. Ieşiră încet de la adăpostul copacilor, păşind în luminiş. Clipiră în lumina dură.

– Ăştia-s părinţii?

– Nu ştiu. Cred că da.

Aruncă o privire către pui. Încă inconştient, respira liniştit, ridicînd şi coborînd ritmic pătura din jurul lui.

– Ce fac aici? întrebă ea.

– Nu ştiu.

Animalele stăteau încă la marginea luminişului, în apropierea perdelei de copaci. Păreau sa ezite, să aştepte.

– Caută puiul?

– Sarah, te rog...

– Sînt serioasă.

– E ridicol!

– De ce? Trebuie să-i fi luat urma pîna aici...

Tiranozaurii ridicară capul, înălţînd fălcile. Îşi întoarseră capul spre stînga şi spre dreapta, în arcuri de cerc lente. Repetară mişcarea, apoi făcură un pas înainte către caravană.

– Sarah, zise el. Se află la mile distanţă de cuib. Nu aveau cum să-i ia urma.

– De unde ştii?

– Sarah...

– Doar tu ai spus că nu ştim nimic despre animalele astea. Nu ştim nimic despre psihologia lor, despre biochimia şi sistemul lor nervos, despre comportament... Nu ştim nimic despre echipamentul lor senzorial.

– Da, dar...

– Sînt *prădători*, Ian. Au o vedere bună, un auz şi un miros excelente.

– Cred că da.

– Dar nu ştim dacă nu cumva mai au şi *altceva*, spuse Sarah.

– Ce altceva? se interesă Malcolm.

– Ian... Mai există şi *alte* modalităţi senzoriale. Şerpii simt infraroşiile. Liliecii au ecolocaţia. Păsările şi ţestoasele au magnetosenzori – pot detecta cîmpul magnetic terestru, reuşind astfel să migreze. Dinozaurii ar putea avea alte modalităţi senzoriale pe care nu ni le imaginăm...

– Sarah, e ridicol!

– Chiar? Atunci, spune-mi şi mie: ce caută aici?

Afară, aproape de copaci, tiranozaurii tăcuseră. Nu mai mîrîiau, dar continuau să-şi mişte capul înainte şi înapoi, în arcuri lente.

Malcolm se încruntă.

– Parcă... se uită primprejur...

– Cu farurile în ochi? Nu, Ian. Sînt orbiţi.

Imediat ce spuse asta, Sarah îşi dădu seama că avea dreptate. Şi totuşi, capetele li se răsuceau în mod regulat.

– Atunci ce fac? Adulmecă?

– Nu. Ţin capul sus. Nările nu li se mişcă.

– Ascultă?

Sarah clătină din cap.

– Posibil.

– Ce ascultă?

– Poate puiul...

Ian privi din nou.

– Sarah! Puiul e complet inconştient...

– Ştiu.

– Nu face nici un zgomot.

– Nici unul pe care să-l putem auzi noi, preciză ea privind către dinozauri. Dar *ceva* fac, Ian. Comportamentul ăsta are sens. Numai că nu ştim noi care anume.

Din înaltul punctului de observaţie, Levine privea prin ochelarii de noapte, către luminiş. Văzu cei doi tiranozauri stînd la marginea pădurii. Îşi mişcau capul într-un fel ciudat, sincronizat.

Făcură cîţiva paşi ezitanţi către caravană, ridicară capul, îl întoarseră dintr-o parte în alta, apoi parcă se hotărîră. Animalele se mişcară iute, aproape agresiv, traversînd luminişul.

Prin radio, îl auzi pe Malcolm spunînd:

– Luminile! Luminile îi atrag.

O clipă mai tîrziu, luminile din exterior se stinseră şi luminişul se cufundă în întuneric. Cu toţii se încordară să vadă prin beznă. Îl auziră pe Malcolm spunînd:

– Gata!

Thorne se întoarse către Levine:

– Ce vezi?

– Nimic.

– Ce fac?

– Stau, pur şi simplu, acolo.

Prin ochelarii de noapte, văzu că tiranozaurii se opriseră, ca şi cum ar fi fost nedumeriţi de schimbarea intensităţii luminii. Chiar şi de la distanţă le putea auzi mugetele, acum neliniştite. Îşi clătinară capetele şi pocniră din fălci. Nu se mai apropiară.

– Ce se întîmplă? întrebă Kelly.

– Aşteaptă, spuse Levine. Cel puţin pentru moment.

Levine avea impresia clară că tiranozaurii erau neliniştiţi. Caravana probabil că reprezenta o schimbare mare şi de temut în mediul lor. Poate că aveau să se întoarcă şi să plece, gîndi el. În ciuda dimensiunilor lor enorme, erau precauţi, aproape timizi.

Mugiră din nou. Apoi îi văzu apropiindu-se de caravana cuprinsă de întuneric.

– Ian... ce facem?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, şopti Malcolm.

Stăteau ghemuiţi alături, în burduful dintre trailere, încercînd să se ferească din dreptul ferestrelor.

Tiranozaurii înaintau implacabil. Le puteau simţi fiecare pas, ca pe o vibraţie distinctă – două animale uriaşe mergînd către ei.

– Vin chiar spre noi!

– Am observat, spuse el.

Primul animal ajunse lîngă trailer, apropiindu-se atît de mult încît trupul lui blocă întreaga fereastră. Malcolm nu-i putea zări decît picioarele musculoase şi pîntecul. Capul se afla cu mult deasupra, în afara cîmpului său vizual.

Apoi sosi al doilea tiranozaur, din partea opusă. Cei doi începură să dea ocol caravanei, mîrîind şi pufăind. Paşi grei scuturau podeaua de sub ei. Miroseau a putred, ca de altfel toţi prădătorii.

Unul dintre ei se frecă de latura caravanei şi oamenii auziră scîrţîitul solzilor pe metal.

Malcolm se simţi brusc cuprins de panică. Asta din pricina mirosului, miros pe care-l mai simţise şi altă dată. Începu să asude. Privi către Sarah şi o văzu atentă, urmărind mişcările animalelor.

– Nu e comportament de vînătoare, şopti ea.

– Habar n-am, spuse Malcolm. Poate că este. Ştii, ăştia nu-s lei...

Unul dintre tiranozauri mugi în noapte, un sunet înspăimîntător, asurzitor.

– Nu e de vînătoare, repetă ea. Sînt *în căutare,* Ian.

O clipă mai tîrziu, al doilea tiranozaur mugi drept răspuns. Apoi îşi lăsă capul în jos şi privi prin fereastra din faţa lor. Malcolm se lăsă pe burtă, lipindu-se de podea, iar Sarah se aruncă peste el. Cizma ei îl călcă peste ureche.

– O să fie bine, Sarah.

Afară, se auzeau tiranozaurii adulmecînd şi mîrîind.

– N-ai vrea să te mişti puţin? şopti Malcolm.

Ea se dădu mai într-o parte şi el se relaxă încet, privind cu atenţie peste pernele de pe scaune. Zări o clipă un ochi uriaş, privindu-l. Ochiul se mişcă în orbită. Văzu fălcile deschizîndu-se şi închizîndu-se. Răsuflarea fierbinte a animalului aburi geamul.

Capul tiranozaurului dispăru, îndepărtîndu-se de lîngă trailer şi, preţ de o clipă, Malcolm respiră uşurat. Apoi însă animalul se întoarse şi izbi cu putere în trailer, legănîndu-l zdravăn.

– Nu-ţi face griji, Sarah. Caravana e foarte solidă.

– Nici nu ştii cît de uşurată mă simt, şopti ea.

Din partea opusă, celălalt rex mugi şi lovi trailerul cu botul. Suspensia scîrţîi din pricina impactului.

Cei doi tiranozauri începură să lovească trailerul alternativ, ritmic, din ambele părţi.

Malcolm şi Sarah erau aruncaţi dintr-o parte în alta. Sarah încercă să se stabilizeze, dar fu aruncată de următorul impact. Podeaua tresălta nebuneşte la fiecare lovitură. Echipamentul de laborator sări de pe mese. Sticle se sparseră. Apoi, brusc, loviturile încetară. Se lăsă liniştea.

Gemînd, Malcolm se ridică într-un genunchi. Privi pe fereastră şi văzu spatele unui tiranozaur care se îndepărta.

– Ce facem? şopti el.

Radioul pocni. Thorne spuse:

– Ian, eşti acolo? Ian!

– Pentru numele lui Dumnezeu, închide drăcia aia! şopti Sarah.

Malcolm întinse mîna la centură şi şopti:

– Sîntem bine.

Apoi închise radioul.

Sarah se tîra în patru labe prin trailer, către laboratorul de biologie. El o urmă şi văzu tiranozaurul cel mare privind prin fereastră, la puiul prins de masă. Tiranozaurul scoase un mîrîit uşor.

Apoi se opri, privind pe fereastră. Mîrîi din nou.

– *Îşi vrea puiul,* Ian, şopti Sarah.

– Dumnezeu ştie, spuse Malcolm. Eu n-am nimic împotrivă...

Erau ghemuiţi pe podea, încercînd să nu se arate.

– Cum o să i-l dăm?

– Nu ştiu. Poate să-l împingem prin uşă.

– N-aş vrea să calce pe el, spuse Sarah.

– Cui îi pasă? spuse Malcolm. Tiranozaurul de la fereastră scoase o serie de mîrîituri, urmate de mugete lungi, ameninţătoare. Era femela cea mare.

– Sarah...

Dar ea deja se ridicase, stînd în faţa tiranozaurului. Începu imediat să vorbească, cu voce blîndă, liniştitoare.

– E bine... Gata... Puiul se simte bine... am să slăbesc curelele astea... Poţi să te uiţi la mine...

Capul de afară era atît de uriaş încît umplea fereastra. Sarah văzu muşchii puternici ai gîtului jucînd sub piele, fălcile mişcîndu-i-se încet. Mîinile îi tremurară cînd desfăcură curelele.

– Aşa... Puiul tău se simte bine... Vezi, e bine...

Ghemuit la picioarele ei, Malcolm şopti:

– Ce faci?

Ea nu-şi schimbă tonul blînd şi liniştitor.

– Ştiu că pare o nebunie... Dar la lei merge... uneori... Gata... Puiul tău e liber.

Sarah desfăcu pătura şi scoase masca de oxigen, în timp ce continua să vorbească calm:

– Uite... nu mai trebuie decît să...

Ridică puiul în mîini.

– ... să ţi-l dau...

Brusc, capul femelei se dădu înapoi şi izbi dintr-o parte geamul care se crăpă cu un pocnet puternic, acoperindu-se cu o reţea fină ca o pînză de păianjen. Sarah nu mai putea vedea dincolo, dar zări umbra, apoi veni al doilea impact care sparse geamul. Sarah aruncă puiul pe masă şi sări înapoi, pe cînd capul pătrunse adînc în interiorul caravanei. Şiroaie de sînge curgeau peste botul femelei, de la cioburile de sticlă. Dar, după ce violenţa încetă, deveni delicată în mişcări. Adulmecă puiul, pornind de la cap şi deplasîndu-se apoi, încet, peste trup.

Adulmecă şi ghipsul şi-l linse scurt. În sfîrşit, îşi sprijini mandibula de pieptul puiului. Rămase aşa mult timp, fără să se mişte. Numai ochii îi clipeau încet, privind către Sarah.

Malcolm, întins la podea, văzu sînge picurînd peste marginea mesei. Vru să se ridice, dar ea îi împinse capul înapoi cu mîna. Şopti:

– Şşşt!

– Ce se întîmplă?

– Îi simte pulsul.

Tiranozaurul mormăi, deschise botul şi prinse blînd puiul între fălci. Apoi se trase încet înapoi, prin geamul spart, ducînd puiul afară. Aşeză puiul pe pămînt, în afara razei lor vizuale.

Malcolm şopti:

– S-a trezit? Puiul e treaz?

– Şşt!

Se auzea un lipăit repetat venind din afara trailerului, întrerupt de mîrîituri blînde, guturale. Malcolm o văzu pe Sarah aplecîndu-se în faţă, încercînd să vadă pe fereastră. El şopti:

– Ce se întîmplă?

– Îl linge. Şi-l împinge cu botul.

– Şi?

– Asta-i tot.

– Şi puiul?

– Nimic. Se rostogoleşte de parc-ar fi mort. Cîtă morfină i-aţi dat ultima dată?

– Nu ştiu, spuse el. De unde să ştiu?

Malcolm rămase la podea, ascultînd lipăitul şi mîrîiturile. În sfîrşit, după un interval de timp care i se păru o eternitate, auzi un schelălăit ascuţit.

– Se trezeşte, Ian! Puiul se trezeşte!

Malcolm se tîrî în genunchi şi privi pe fereastră, exact la timp ca să vadă adultul, care ducea puiul între fălci, păşind în afara luminişului.

– Ce face?

– Cred că-l duce înapoi.

Al doilea adult apăru, urmîndu-l pe primul. Malcolm şi Sarah priviră cum cei doi tiranozauri se îndepărtează de trailer, traversînd luminişul.

Malcolm îşi lăsă umerii să-i cadă.

– A fost cît pe ce s-o păţim, spuse el.

– Da. A fost, oftă ea şi-şi şterse sîngele de pe antebraţ.

În foişor, Thorne apăsă pe butonul radio:

– Ian! Eşti acolo? Ian!

– Poate că au închis radioul, îşi dădu cu părerea Kelly.

O ploaie uşoară porni să cadă, bătînd darabana peste acoperişul de metal al adăpostului. Levine privea prin ochelarii de noapte către culme. Fulgerul sclipi şi Thorne întrebă:

– Poţi să vezi ce fac animalele?

– Pot eu, spuse Eddie. Parcă... parcă pleacă.

Porniră cu toții să aclame.

Doar Levine rămase tăcut, privind prin ochelarii lui speciali. Thorne se întoarse către el.

– Te simți bine, Richard? E bine totul?

– De fapt, nu prea cred, spuse Levine. Mi-e teamă că am făcut o greșeală serioasă.

Malcolm privi prin fereastra spartă tiranozaurii care se retrăgeau. Alături de el, Sarah tăcea.

Nu reușea să-și desprindă ochii de la animale.

Începu să cadă ploaia; apa picura de pe cioburile de sticlă. În depărtare, dudui tunetul și fulgerul sfîșie violent aerul, luminînd animalele uriașe care se îndepărtau.

Lîngă cel mai apropiat copac, adulții se opriră și puseră puiul pe pămînt.

– De ce fac asta? făcu Sarah. Ar trebui să se întoarcă la cuib.

– Nu știu, poate că...

– Poate că puiul a murit, spuse ea.

Dar nu, la următorul fulger văzură puiul mișcînd. Era încă viu. Îi putură auzi scîncetul subțire, cînd unul dintre adulți îl luă în fălci și-l așeză blînd în furca dintre crengile copacului.

– Vai, nu, spuse Sarah, clătinînd din cap. E greșit, Ian. E complet greșit!

Femela tiranozaur rămase cîteva clipe lîngă pui, mișcîndu-l, așezîndu-l mai bine. Apoi se întoarse, deschise fălcile și mugi.

Masculul mugi un răspuns.

Apoi amîndouă animalele se aruncară înspre trailer cu cea mai mare viteză, alergînd prin luminiș în direcția lor.

– O, Doamne, exclamă Sarah.

– Ține-te bine, Sarah! strigă Malcolm. O să fie urît de tot!

Impactul fu ameţitor, aruncîndu-i într-o parte, prin aer. Sarah ţipă şi se rostogoli.

Malcolm se lovi la cap şi căzu la podea, văzînd stele verzi. Sub el, caravana se zguduia pe suspensii, cu scrîşnet metalic. Tiranozaurii mugiră şi izbiră din nou. Malcolm o auzi pe Sarah strigîndu-l pe nume, apoi caravana se rostogoli pe o parte. Malcolm se răsuci; sticlăria şi echipamentul de laborator erau împrăştiate de jur împrejur. Cînd ridică privirile, totul era răsturnat. Chiar deasupra lui se afla fereastra spartă de tiranozaur. Ploaia cădea pe faţa lui Malcolm. Fulgerul sclipi şi atunci văzu un cap mare, privind în jos spre el şi mîrîind.

Auzi zgîriatul aspru al ghearelor tiranozaurilor pe metalul caravanei, apoi figura dispăru. O clipă mai tîrziu, îi auzi mugind pe cînd împingeau caravana prin noroi. O strigă şi el pe Sarah şi o văzu, undeva în urma lui, chiar cînd lumea păru să se rotească iarăşi, iar trailerul se răsturnă cu un scrîşnet. Acum, caravana zăcea cu roţile în sus; Malcolm porni să se tîrască pe tavan, încercînd să ajungă lîngă Sarah. Privi în sus, la echipamentul de laborator prins de mesele de laborator de deasupra capului. Din zeci de surse picura lichid. Ceva îl înţepă în umăr. Auzi un şuierat şi-şi dădu seama că era acid.

Undeva în bezna din faţă, Sarah gemu. Fulgerul lumină din nou şi Malcolm o vazu zăcînd ghemuită lîngă pasajul-acordeon care lega cele două caravane. Joncţiunea era răsucită şi aproape blocată, ceea ce însemna că al doilea trailer era probabil încă în picioare. Adevărată nebunie...

Afară, tiranozaurii mugiră încă o dată şi se auzi o explozie înăbuşită. Muşcaseră cauciucurile...

Gîndi: Păcat că nu muşca şi de cablul bateriei. Asta le-ar da o surpriză adevărată!

Brusc, tiranozaurii loviră din nou caravana, tîrînd-o prin luminiş. De cum se opri, o loviră din nou. Caravana alunecă într-o parte.

Între timp, reuşise să ajungă lîngă Sarah. Ea îşi aruncă braţele de gîtul lui.

– Ian, şopti.

Toată partea stîngă a feţei femeii avea o culoare întunecată. Cînd fulgerul izbucni din nou, o văzu acoperită de sînge.

– Te simţi bine?

– Bine, spuse ea şi-şi şterse cu dosul palmei sîngele de pe ochi. Vezi ce am?

La lumina altui fulger, zări lucirea unui ciob mare de sticlă, înfipt lîngă rădăcina părului.

Îl scoase şi-şi apăsă palma peste şuvoiul brusc de sînge. Se aflau în bucătărie; Malcolm întinse mîna către dulap şi scoase un prosop. Îl apăsă pe capul lui Sarah şi privi pînza întunecîndu-se.

– Doare?

– E bine.

– Nu cred să fie prea rău, spuse el.

Afară, tiranozaurii mugeau în noapte.

– Ce fac? întrebă ea cu voce plată.

Tiranozaurii izbiră din nou trailerul. De data aceasta, trailerul păru să se mişte mai mult ca înainte, alunecînd într-o parte şi în jos.

Alunecînd în jos...

– Ne împing, spuse el.

– Încotro, Ian?

– Către marginea luminişului.

Tiranozaurii izbiră din nou şi trailerul se mişcă un pic mai departe.

– Ne împing peste culme.

Culmea dădea spre o ravină cu adîncimea de cinci sute de picioare, plină de stînci tăioase, care ducea tocmai în valea de dedesubt.

În mod sigur, n-aveau să supravieţuiască şocului căderii.

Sarah ţinu singură prosopul la frunte, dînd mîna lui Malcolm la o parte.

– Fă ceva!

– Da, bine, spuse el.

Se îndepărtă, încordîndu-se pentru următorul impact. Nu ştia ce să facă.

N-avea nici o idee. Trailerul era întors cu roţile în sus şi totul părea o nebunie. Umărul îl ardea şi Malcolm putea simţi mirosul de acid de pe cămaşă. Sau poate că aşa mirosea carnea lui... Îl ardea tare.

Caravana era cufundată în întuneric, energia era întreruptă, peste tot numai sticlă, iar el...

Energia era întreruptă.

Malcolm vru să se ridice în picioare, dar următorul impact îl aruncă într-o parte şi căzu ca un sac, lovindu-se cu capul de frigider. Uşa acestuia se deschise larg şi cartoane întregi de lapte rece şi sticle de răcoritoare se răsturnară peste el. Dar în frigider nu se aprinse lumina. Pentru că energia era întreruptă...

Zăcînd pe spate, Malcolm privi pe fereastră şi văzu piciorul uriaş al dinozaurului, înfipt în iarbă. Fulgerul lumină tocmai cînd piciorul se ridica să lovească şi imediat caravana se mişcă, alunecînd uşor, cu metalul gemînd.

– La naiba, înjură el.

– Ian...

Dar era prea tîrziu, trailerul gemea şi scîrţîia, într-un protest metalic, apoi Malcolm văzu capătul cel mai îndepărtat al maşinii lăsîndu-se în jos şi alunecînd peste creastă. Porni încet, apoi căpătă viteză, tavanul pe care stăteau cădea, totul cădea, Sarah cădea, agăţată de el, iar tiranozaurii mugeau triumfători...

O să ne zdrobim în prăpastie, gîndi el.

Neştiind ce să facă, se prinse de uşa frigiderului şi se ţinu bine de ea. Uşa era rece şi alunecoasă din pricina umezelii. Caravana se clătină şi căzu, cu un scrîşnet metalic, puternic.

Malcolm îşi simţi mîinile alunecîndu-i pe emailul alb, alunecînd... alunecînd... Apoi scăpă priza şi căzu, prăbuşindu-se neajutorat către capătul îndepărtat al caravanei. Văzu scaunul şoferului venind înspre el, dar înainte de a ajunge acolo, lovi ceva prin întuneric, simţi un moment de durere sfîşietoare, se prăbuşi ca secerat.

Încet, blînd, totul deveni negru.

Ploaia bătea darabana pe acoperişul adăpostului, prelingîndu-se în şiroaie continue peste marginile acestuia. Levine şterse lentilele ochelarilor, apoi îi ridică din nou la ochi. Privi stîncile, prin întuneric.

– Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă Arby.

– N-aş putea să spun, făcu Levine.

Era greu de văzut ceva în ploaie. Cu cîteva clipe înainte, priviseră îngroziţi cum cei doi tiranozauri împing trailerul către prăpastie. Uriaşele animale o făcuseră cu uşurinţă; Levine bănuia că tiranozaurii aveau împreună o greutate de douăzeci de tone, pe cînd trailerul abia cîntărea două tone. O dată ce reuşiseră să o răstoarne, caravana aluneca uşor peste

iarba udă, împinsă cu pîntecul şi lovită cu picioarele lor puternice.

– De ce fac asta? zise Thorne, adresîndu-se lui Levine.

– Bănuiesc, răspunse acesta, pentru că le-am schimbat teritoriul.

– Cum aşa?

– Trebuie să ai mereu clară în minte situaţia cu care sîntem confruntaţi, spuse Levine. Tiranozaurii poate că arată un comportament complex, dar sînt în cea mai mare parte instinctivi. E un comportament negîndit, imprimat. Şi teritoriul lor este o parte a acestui instinct. Tiranozaurii îşi marchează teritoriul şi-l apără. Nu este un comportament gîndit – nu au creiere mari – ci o fac din instinct. Orice comportament instinctual are şi nişte factori declanşatori. Şi mi-e teamă că, mişcînd puiul, le-am redefinit teritoriul, făcîndu-i să includă în el şi luminişul în care a fost găsit puiul. Aşa că acum îşi apără teritoriul, îndepărtînd caravana...

Fulgerul lumină şi astfel fură martori cu toţii la acelaşi moment îngrozitor. Primul trailer trecuse dincolo de creastă. Atîrna deasupra hăului, legat, prin burduf, de al doilea trailer, aflat încă în luminiş.

– Conectorul n-o să reziste! strigă Eddie. Nu prea mult, în orice caz!

La lumina fulgerului, văzură tiranozaurii în acţiune. Metodic, împingeau acum către creastă al doilea trailer.

Thorne se întoarse către Eddie.

– Eu mă duc acolo! strigă el.

– Vin cu tine! spuse Eddie.

– Nu! Stai cu copiii!

– Dar ai nevoie...

– Stai cu copiii! Nu-i putem lăsa singuri!

– Dar Levine poate să...

– Nu, *tu* ai să stai! porunci Thorne.

Deja cobora eşafodajul platformei de observaţie, alunecos din pricina ploii, către Explorer-ul de dedesubt. Îi văzu pe Kelly şi Arby privind în jos, către el. Sări în maşină, răsuci cheia în contact. Se gîndea deja la distanţa pînă la luminiş. Erau trei mile, poate mai mult. Chiar şi conducînd repede, avea să-i ia şapte sau opt minute să ajungă pînă acolo.

Şi atunci avea să fie prea tîrziu. Nu va ajunge niciodată la timp...

Dar trebuia să încerce.

Sarah Harding auzi un scîrţîit ritmic şi deschise ochii.

Totul era cufundat în beznă; se simţea dezorientată. Apoi fulgerul lumină şi ea privi în jos, direct către vale, la cinci sute de picioare mai jos. Imaginea se clătina încet, înainte şi înapoi.

Sarah privea prin parbrizul trailerului atîrnînd peste marginea crestei. Nu mai cădeau. Dar spînzurau pur şi simplu în gol.

Ea zăcea peste scaunul şoferului, care se desprinsese din legături şi spărsese un panou de control din perete; snopuri de fire atîrnau în afară şi indicatorii clipeau.

Avea probleme cu vederea, din pricina sîngelui ce-i acoperea ochiul stîng. Trase de poalele tricoului şi rupse două fîşii de pînză. Pe una o împături să facă o compresă, apăsînd-o peste rana de pe frunte. Pe cea de-a doua o legă în jurul capului, ca să susţină compresa. Durerea fu la început intensă; strînse din dinţi, pînă cedă.

De undeva, de deasupra, simţi o vibraţie ritmică. Se întoarse şi privi în sus. Văzu interiorul caravanei pe toată lungimea acesteia, suspendată pe verticală. Malcolm se afla cam la zece picioare deasupra ei, aplecat peste o masă de laborator, nemişcat.

– Ian, strigă ea.

El nu răspunse. Nu se mişcă.

Caravana se scutură din nou, scîrţîind sub impact. Atunci îşi dădu Harding seama ce se întîmplă. Primul trailer atîrna peste prăpastie. Dar era încă legat de cel de-al doilea, aflat sus, în luminiş. Primul trailer se ţinea acum doar în burduful dintre segmente. Iar tiranozaurii de deasupra împingeau şi al doilea trailer peste culme!

– Ian, chemă ea, încetişor. Ian!

Se ridică în picioare, neluînd în seamă durerea din trup. Simţi un val de ameţeală şi se întrebă cît sînge pierduse. Începu să urce, sprijinindu-se mai întîi de spătarul scaunului şoferului, prinzîndu-se apoi de prima masă de biologie. Se trase în sus, pînă cînd reuşi să ajungă la un mîner din perete. Caravana se clătină.

De la mîner, reuşi să se prindă de uşa frigiderului, strecurîndu-şi degetele prin reţeaua de sîrmă a unui sertar. Îi încercă rezistenţa, apoi se lăsă pe el cu toată greutatea.

Ridică piciorul, pînă ce reuşi să vîre cizma în frigider. Apoi se trase mai sus, reuşind să ajungă la mînerul cuptorului.

Era ca o escaladare prin bucătărie, gîndi ea.

Curînd, ajunse alături de Malcolm. La lumina fulgerului, îi văzu faţa lovită. Ian mormăi. Ea se tîrî către el, încercînd să vadă cît de tare era rănit.

– Ian, spuse ea.

El rămase cu ochii închişi.

– Îmi pare rău, zise.

– Lasă asta...

– Eu te-am băgat în necaz.

– Ian. Te poţi mişca? Te simţi bine?

El gemu.

– Piciorul...

– Ian... Trebuie să facem ceva!

Din luminişul de deasupra, auzi răgetele tiranozaurilor. I se părea că auzise răgetul ăsta întreaga ei viaţă. Caravana se clătină şi se balansă; Sarah simţi cum piciorul îi alunecă afară din frigider şi se văzu atîrnînd doar de uşa cuptorului. Capătul îndepărtat al caravanei se zărea la vreo douăzeci de picioare mai jos.

Mînerul cuptorului nu avea să reziste, ştia bine. Nu mult timp.

Harding îşi agită picioarele, lovind în toate părţile cu sălbăticie, pînă cînd, în cele din urmă, atinse ceva solid. Pipăi cu piciorul, apoi se sprijini. Privind în urmă, văzu că stătea pe latura unei chiuvete de oţel. Mişcă piciorul şi robinetul se deschise, udîndu-i piciorul.

Tiranozaurii mugiră, izbind din greu. Caravana se mişcă şi mai mult, clătinîndu-se.

– Ian. Nu avem prea mult timp. *Trebuie* să facem ceva!

El ridică cu greu capul şi o privi cu ochi goi, în timp ce fulgerul lumina din nou. Buzele i se mişcară.

– Curent, spuse el.

– Ce-i cu asta?

– Curentul electric e închis.

Sarah nu ştia despre ce vorbeşte. Fireşte că era întrerupt. Apoi îşi aminti: el îl închisese mai devreme. Cînd se apropiaseră tiranozaurii. Lumina îi deranjase mai devreme, poate că avea să-i deranjeze din nou.

– Vrei să dau drumul la curent?

El dădu cu greu din cap.

– Da. Dă-i drumul.

– Cum, Ian? făcu ea, privind împrejur, în întuneric.

– E un panou de comandă.

– Unde?

El nu răspunse. Ea întinse mîna, îl scutură de umăr.

– Ian, unde e panoul?

El arătă în jos. Ea privi în jos, văzu firele smulse din panou.

– Nu pot. E stricat.

– Sus...

Abia dacă-l putea auzi. Vag, își aminti că mai era un panou de comandă înăuntrul celui de-al doilea trailer. Dacă reușea să intre, ar fi putut da drumul la curent.

– Bine, Ian, spuse ea. Am s-o fac.

Se mișcă, urcînd mai sus. Podeaua caravanei se afla acum la treizeci de picioare sub ea. Tiranozaurii mugiră și loviră din nou. Sarah se bălăbăni prin spațiu. Continuă să urce.

Avusese de gînd să treacă prin burduf în al doilea trailer, dar cînd ajunse în apropiere își dădu seama că nu era posibil. În lumina dură a fulgerului, văzu că burduful era răsucit și blocat.

Erau prizonieri în cel de-al doilea trailer!

Îi auzi pe tiranozauri mugind și izbind trailerul de deasupra.

– Ian!

Sarah privi în jos. Ian nu mai mișca.

Atîrnînd acolo, își dădu seama că fusese înfrîntă. Încă o lovitură sau două și aveau să se prăbușească. Nu puteau face nimic. Nu mai aveau timp. Atîrnau în beznă și nu exista nimic în stare să...

Sau exista? Auzi un bîzîit electric, nu departe, în întuneric. Să fi montat un panou electric și la capătul ăsta al caravanei? Puseseră din construcție cîte un panou de comandă la *fiecare* capăt al caravanei?

Atîrnînd acolo, cu umerii şi braţele arzînd de încordare, privi împrejur. Era aproape de capăt. Dacă exista un panou, trebuia ca el să se afle foarte aproape. Dar unde? În lumina fulgerului, privi peste un umăr, apoi peste celălalt.

Nu văzu nici un panou.

Braţele o dureau.

– Ian, te rog...

Nici un panou...

Nu era posibil. Continua să audă bîzîitul. Trebuia să existe un panou. Doar că nu-l vedea. *Trebuia* să existe. Se răsuci spre stînga, apoi spre dreapta; fulgerul sclipi din nou, aruncînd umbre turbate şi atunci îl văzu.

Era la doar şase inci deasupra capului ei. Deşi răsturnat, îi putea vedea butoanele. Acum era întuneric. Dac-ar fi găsit butonul potrivit...

La naiba!

Dădu drumul mîinii drepte şi, atîrnînd în stînga, apăsă toate butoanele pe care le ajunse cu mîna. Imediat, caravana porni să se lumineze, fiecare lumină din interior aprinzîndu-se.

Continuă să apese pe butoane, unul după altul. Undeva, se produse un scurtcircuit; săriră scîntei şi fum...

Sarah continuă să apese.

Brusc, monitorul lateral se aprinse, la cîţiva inci de faţa ei, oferind o imagine ceţoasă şi sfîşiată de linii. Apoi se focaliză. Deşi privea dintr-o parte, îi văzu pe tiranozaurii din luminiş lîngă a doua componentă a caravanei, atingînd-o cu labele din faţă, lovind-o şi împingînd-o cu picioarele lor puternice. Apăsă şi alte butoane. Ultimul avea un înveliş argintiu; îl deschise şi apăsă şi acel buton.

Pe monitor, văzu tiranozaurii dispărînd într-o explozie bruscă de scîntei şi-i auzi mugind furioşi. Apoi monitorul se stinse, mici explozii răsunară de jur împrejur şi caravana se cufundă din nou în întuneric. Se făcu linişte pentru mult timp.

După care, inexorabil, loviturile reîncepură.

Thorne

Ştergătoarele de parbriz se mişcau dintr-o parte în alta. Thorne lua curbele repede, în ciuda ploii puternice. Privi către ceas. Trecuseră deja două, poate chiar trei minute. Sau chiar mai mult. Nu era sigur.

Drumul era o potecă noroioasă, alunecoasă şi plină de primejdii. Trecu prin bălţi adînci, de fiecare dată ţinîndu-şi răsuflarea. Maşina fusese izolată în atelier, dar nu puteai fi niciodată sigur. Fiecare baltă însemna un nou test. Pînă acum era bine.

Trei minute scurse. *Cel puţin* trei...

Drumul coti, se lărgi şi, la lumina fulgerelor, Thorne văzu în faţă o baltă adîncă. Acceleră prin ea, maşina aruncînd aripi lichide de ambele părţi. Apoi trecu şi continuă să meargă. Continua! Pe cînd se îndrepta spre deal, văzu acele bordului rotindu-se înnebunite şi auzi şuieratul unui scurtcircuit care putea fi fatal. Sub capotă răsună o explozie şi un fum acru se ridică din radiator. Maşina se opri.

Patru minute.

Rămase în vehicul, ascultînd ploaia care bătea în acoperişul metalic. Răsuci cheia în contact. Nu se întîmplă nimic.

Motorul era mort.

Ploaia cădea continuu peste parbriz. Rămase în scaun, oftă şi privi înainte pe drum.

Radioul pîrîi pe scaunul de alături.

– Doc? Ai ajuns?

Thorne se uită la drum, încercînd să ghicească unde se află. Estimă că mai avea cel puțin o milă pînă la caravana din luminiș, poate mai mult. Prea departe ca să meargă pe jos. Înjură și lovi cu pumnul în scaun.

– Nu, Eddie. Am un scurt.

– Ce ai?

– Eddie, mașina a crăpat. Sînt...

Thorne se opri. Observase ceva. După curba din față, văzu o lucire slabă, roșie. Thorne strînse ochii, încercînd să fie sigur. Da, nu se înșelase. Văzuse bine: o lucire roșie.

– Doc? Ești pe fir? insistă Eddie.

Thorne nu răspunse; înșfăcă radioul și pușca Lindstradt, sări din mașină și, aplecîndu-și capul sub ploaie, începu să fugă pe deal, către intersecție. Ajungînd la curbă, văzu jeepul roșu stînd în mijlocul drumului, cu luminile de poziție aprinse. Una dintre măști era spartă, iar becul lumina alb.

Fugi înainte, încercînd să vadă înăuntru. La lumina unui fulger văzu că nu exista nici un șofer. Ușa dinspre partea acestuia nu era nici măcar închisă; portiera, în schimb, era zgîriată rău. Thorne se urcă, întinse mîna spre volan... Da, cheile erau în contact! Aprinse motorul, care dudui normal.

Băgă mașina în viteză, dădu în spate și se îndreptă către luminiș. După doar cîteva curbe, văzu acoperișul verde al laboratorului și făcu la stînga, trecînd cu lumina farurilor peste luminișul ierbos și ațintind-o către dinozaurii care împingeau caravana.

Confruntați cu această nouă lumină, tiranozaurii se întoarseră amîndoi odată și mugiră spre jeepul lui Thorne. Abandonară caravana și atacară. Thorne băgă în marșarier și porni cu viteză înapoi, cînd remarcă că animalele nu veneau, de fapt, spre el. Alergau în diagonală prin luminiș, către un copac din apropierea lui Thorne. Se opriră sub copac, cu capul ridicat. Thorne trecu pe fază mică și așteptă. Acum vedea animalele doar intermitent, în sclipirile de lumină. La lumina unui fulger, le zări coborînd puiul din copac. Apoi le

văzu lingîndu-l. Evident, brusca lui sosire îi făcuse pe tiranozauri să se neliniştească din pricina puiului.

La următorul fulger, tiranozaurii dispăruseră. Luminişul era gol. Chiar să fi plecat? Sau doar se ascundeau? Coborî geamul şi scoase capul afară, în ploaie. Atunci auzi un scîrţîit ciudat – slab, dar continuu. Părea ţipătul întins al unui animal, deşi era mult prea continuu. Pe cînd asculta, percepu şi altceva. Strigătul metalului supus la efort...

Thorne aprinse din nou luminile şi porni încet maşina. Tiranozaurii dispăruseră. În lumina palidă a farurilor, văzu al doilea trailer.

Care, cu un scrîşnet metalic neîntrerupt, continua să alunece peste iarba udă, către marginea prăpastiei...

– Ce se întîmplă? ţipă Kelly, prin ploaie.

– Conduce, spuse Levine, privind prin ochelari. Din foişor, vedea farurile maşinii lui Thorne traversînd luminişul. Conduce către caravană. Şi...

– Şi ce? întrebă Kelly. Ce face acum?

– Conduce în jurul unul copac, o lămuri Levine. Un copac mare, de lîngă luminiş.

– De ce?

– Probabil că înfăşoară un cablu în jurul copacului, spuse Eddie. E singura explicaţie.

Se lasă o clipă de tăcere.

– Acum ce face?

– Iese din jeep. Fuge către caravană...

Thorne era în patru labe în noroi, ţinînd în mîini cîrligul mare al jeepului. Caravana aluneca, dar reuşi să se tîrască sub ea şi să prindă cîrligul de planetara din spate. Îşi trase degetele afară, exact cînd cîrligul se fixă brusc, făcîndu-l să se rostogolească în lateral. Acum ţinut, trailerul sări într-o parte pe iarbă, cauciucurile izbind cu precizie locul în care se aflase el, abia cu cîteva clipe înainte.

Cablul metalic era întins ca o coardă. Burta maşinii scrîşni a protest. Dar ţinu...

Thorne ieşi de sub caravană şi o cercetă, în pofida ploii. Privi cu atenţie cauciucurile jeepului, să vadă dacă mişcă. Nu mişca. Cu cablul înfăşurat în jurul copacului, contragreutatea jeepului era suficientă pentru a împiedica al doilea trailer să alunece în prăpastie.

Se întoarse la jeep, urcă şi puse frîna de mînă. Îl auzi pe Eddie şoptind:

– Doc... Doc!

– Sînt aici, Eddie.

– Ai reuşit s-o opreşti?

– Da. Nu mai mişcă.

Radioul pocni.

– Grozav. Dar ascultă, Doc. Ştii că tipul ăsta de cablu e împletit numai în cinci. N-a fost făcut să...

– Ştiu, Eddie. La asta mă gîndesc.

Thorne ieşi din nou din maşină. Fugi repede prin ploaie, către caravană. Deschise uşa laterală şi intră. Interiorul era cufundat în beznă. Nu putea distinge nimic. Toate luminile erau stinse. Călcă peste cioburi de sticlă. Apoi, ridică receptorul radio:

– Eddie!

– Da, Doc.

– Am nevoie de o funie.

Ştia că Eddie pitise tot felul de materiale.

– Doc...

– Spune-mi!

– În celălalt trailer, Doc.

Thorne se lovi pe întuneric de o masă.

– Grozav...

– S-ar putea să existe nişte nailon în dulap, spuse Eddie. Dar nu ştiu cît de mult.

Nu părea prea încîntat. Thorne îşi croi drum prin caravană şi ajunse lîngă dulapurile din perete. Erau blocate. Se izbi în ele pe întuneric, apoi se întoarse. Dulapul cu scule era chiar alături. Poate că acolo avea să găsească o funie. Acum, de asta avea nevoie...

Caravană

Sarah Harding, atîrnînd în continuare în mîini de capătul caravanei, privi în sus către burduful răsucit care ducea în al doilea trailer. Loviturile dinozaurilor încetaseră şi celălalt trailer nu mai mişca. Dar acum simţea apă picurîndu-i pe faţă. Ştia ce înseamnă asta.

Burduful începea să se rupă.

Privi în sus şi văzu o sfîşietură deschizîndu-se în material, descoperind armătura de metal. Fanta era deocamdată mică, dar urma să se lărgească repede. Şi cînd pînza avea să cedeze, armătura de metal avea să se alungească şi să cedeze şi ea, în final.

Rămîneau doar cîteva minute pînă ce trailerul care atîrna să se desprindă şi să cadă. Sarah coborî pînă la Malcolm, încordîndu-şi toate forţele ca să rămînă la acelaşi nivel cu el.

– Ian...

– Ştiu, spuse el, clătinînd din cap.

– Ian, trebuie să ieşim de aici.

Îl apucă de subsuori şi-l trase în sus.

– Ai să vii cu mine.

El dădu din cap, învins. Mai văzuse gestul ăsta şi alte dăţi, clătinarea aceea din cap, renunţarea. O ura. Harding nu ceda niciodată. Niciodată.

Malcolm gemu.

– Nu pot.

– Trebuie, spuse ea.

– Sarah...

– Nici nu vreu să aud, Ian. Nu avem ce discuta. Hai să mergem!

Ea îl trase şi el gemu, dar se îndreptă. Ea trase mai tare şi-l dădu jos de pe masă.

Fulgerul lumină şi atunci Malcolm păru să găsească o brumă de resurse. Reuşi să se aşeze pe marginea scaunului, cu faţa către masă. Era instabil, dar se putea totuşi sta.

– Ce facem?

– Nu ştiu, dar o să ieşim de aici... Există vreo funie?

El dădu încet din cap.

– Unde?

El arătă în jos, către botul caravanei care acum atîrna în gol.

– Jos. Sub bord.

– Haide.

Ea se aplecă şi desfăcu picioarele ca să se fixeze pe podea. Stătea ca un alpinist într-un horn. La douăzeci de picioare deasupra bordului.

– Bine, Ian. Să mergem.

– N-am să reuşesc, Sarah. Serios.

– Sprijină-te pe mine. Am să te duc eu.

– Dar...

– Acum, la naiba!

Malcolm se împinse în sus, se prinse de un mîner din perete, cu braţul tremurînd.

Îşi tîrîia piciorul drept. Apoi Sarah îi simţi greutatea, bruscă şi mare, aproape făcînd-o să dea drumul la priză. Braţele lui îi înconjurară gîtul, sufocînd-o. Ea gîfîi, întinse mîinile, îl prinse de şolduri şi-l ridică în vreme ce el îşi potrivea mai bine braţele în jurul gîtului ei. În sfîrşit, Sarah reuşi să respire.

– Îmi pare rău, se scuză el.

– Lasă, zise ea. Hai să mergem.

Sarah porni să-şi facă drum în jos prin pasajul vertical, agăţîndu-se de ce-i venea la îndemînă. În unele locuri dădea

peste mînere prinse în pereți, iar unde nu le găsea, se prindea de sertare, de picioare de masă, de mînere de fereastră și chiar de carpeta de pe podea, sfîșiind cu degetele materialul. Într-un loc, mocheta se sfîșie într-o fîșie lungă și Sarah alunecă înainte să poată desface mai mult picioarele și să se blocheze. Atîrnînd înapoia ei, Malcolm gemu șuierat; brațul din jurul gîtului ei îi tremura.

– Ești foarte puternică, spuse el.

– Dar încă feminină, îi răspunse Sarah, rînjind.

Ajunsese la doar zece picioare de bord. Apoi la numai cinci. Găsi un mîner în perete și se agăță de el, legănîndu-și picioarele. Atinse cu talpa volanul. Se lăsă în jos, lăsîndu-l pe Malcolm pe bord. El se întinse pe spate, gîfîind.

Caravana scîrții și se clătină. Ea cotrobăi pe sub bord, găsi trusa de scule și o deschise. Scule de metal se împrăștiară cu zgomot. Găsi frînghia. Un nylon de jumătate de inci grosime, de cel puțin cincisprezece picioare lungime.

Sarah se ridică și privi prin parbriz la fundul văii de la sute de picioare distanță. Chiar în lateral, văzu ușa șoferului. Apăsă mînerul și o deschise. Ușa se lovi de exteriorul caravanei și ea simți ploaia pe figură.

Se aplecă în afară și privi în sus, de-a lungul caravanei. Văzu o suprafață netedă de metal, fără nici un loc de agățat. Dar sub trailer trebuiau să fie axe și profile de care să se poată fixa. Prinzîndu-se bine de tocul ușii, se aplecă și privi sub caravană. Auzi un clinchet metalic și o voce:

– În sfîrșit!

Și o formă rotundă îi apăru brusc în față. Era Thorne, atîrnînd pe o frînghie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Thorne. Ce așteptați? Invitație? Haide!

– Ian, spuse ea. E rănit.

Tipic, gîndi Kelly, privind către Arby în foișor. Cînd lucrurile se îngroșau, nu se putea descurca. Prea multă emoție, prea multa tensiune îl făceau să tremure și să se

poarte ciudat. Arby îşi desprinsese de mult privirile de la culme şi acum privea de cealaltă parte a adăpostului, către rîu. Ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. Tipic.

Kelly se întoarse către Levine.

– Ce se întîmplă acum? întrebă ea.

– Thorne tocmai a intrat, zise Levine, privind prin ochelari.

– A intrat? Adică, în caravană?

– Da. Şi acum... iese cineva.

– Cine?

– Cred că Sarah. Îi scoate pe toţi afară.

Kelly se forţă să vadă prin noapte. Ploaia aproape că se oprise; abia dacă mai burniţa.

Dincolo de vale, caravana se legăna în prăpastie. I se păru că vede pe cineva agăţat de frînghie. Dar nu putea fi sigură.

– Ce face?

– Urcă.

– Singură.

– Da, spuse Levine. Singură.

Sarah Harding ieşi pe uşă, răsucindu-şi trupul în ploaie. Nu privi în jos. Ştia că valea se află la cinci sute de picioare sub ea. Simţea legănarea caravanei. Îşi înfăşurase frînghia peste umeri, şi acum se lăsă să atîrne, coborî un picior şi se sprijini de cutia de viteze. O pipăi cu mîna şi simţi un cablu. Se săltă mai departe.

Dinăuntrul caravanei, Thorne vorbea cu ea.

– N-o să-l putem ridica pe Malcolm fără o frînghie, spunea el. Te poţi urca?

Fulgerul lumină. Sarah privi în sus către fundul caravanei care lucea ud. Văzu stratul alunecos de unsoare. Apoi din nou beznă.

– Sarah, poţi?

– Da, spuse ea, se întinse şi porni să urce.

În foişor, Kelly tot punea întrebări:

– Unde e Sarah? Ce se întîmplă? E bine?

Levine privea prin ochelari.

– Urcă, spuse el.

Arby asculta distant. Se întorsese şi privea rîul de pe cîmpia cufundată în întuneric.

Aştepta cu nerăbdare următorul fulger. Aştepta să vadă dacă avea dreptate, dacă văzuse bine.

Fără să ştie cum, alunecînd, reuşi cumva să ajungă pe vîrful stîncii şi se lăsă de cealaltă parte. Nu avea timp de pierdut; desfăşură frînghia şi se tîrî sub al doilea trailer. Trecu frînghia pe după o bară de metal, o legă iute. Apoi se întoarse iarăşi la marginea stîncii şi aruncă frînghia.

– Doc! strigă ea.

Stînd în uşa caravanei, Thorne prinse frînghia şi o înnodă în jurul lui Malcolm.

Malcolm gemu.

– Haide, spuse Thorne.

Îl înconjură pe Malcolm cu un braţ şi se aruncă afară împreună cu el, oprindu-se pe cutia de viteze.

– Dumnezeule, rosti pierit Malcolm, privind în sus.

Dar Sarah îl trăgea deja, încordînd frînghia.

– Foloseşte-te doar de braţe, spuse Thorne.

Malcolm începu să se ridice; în cîteva clipe, era cu zece picioare mai sus decît Thorne.

Sarah stătea sus pe stîncă, dar Thorne n-o putea vedea; trupul lui Ian bloca perspectiva. Thorne începu să urce, luptînd cu picioarele să găsească un punct de sprijin. Fundul caravanei era alunecos. Gîndi: ar fi trebuit să-l fac izolat. Dar cine izolează fundul unui vehicul?

Cu ochii minţii, văzu acordeonul sfîşiindu-se... încet... despicîndu-se tot mai mult...

Urcă. Mînă după mînă. Pas cu pas.

Fulgerul lumină şi atunci îşi dădu seama că era aproape de margine.

Sarah stătea pe marginea stîncii, trăgîndu-l pe Malcolm. Acesta se ajuta doar cu braţele; picioarele îi atîrnau betege.

Dar continua. Încă puţin... Sarah îl prinse de gulerul cămăşii şi-l trase sus. Malcolm trecu peste margine, dispărînd.

Thorne continuă să urce. Picioarele îi alunecau. Braţele îl dureau. Urca.

Sarah întinse mîna.

– Haide, Doc, spuse ea.

Mîna ei era întinsă.

Degetele ei erau întinse spre el...

Cu un bufnet metalic, pînza se sfîşie de pe burduf şi caravana căzu zece picioare, cu armătura întinsă.

Thorne se căţără mai iute. Privind în sus către Sarah.

Mîna ei era în continuare întinsă spre el.

– Poţi s-o faci, Doc...

Se săltă, închise ochii, continuă să urce, agăţat de frînghie, ţinînd-o strîns.

Braţele îl dureau, umerii îl dureau şi frînghia părea să se facă tot mai mică în mînă. O înfăşură în jurul pumnului, încercînd să o prindă. Dar în ultima clipă începu să alunece şi atunci simţi o durere arzătoare în scalp.

– Îmi pare rău, spuse Sarah pe cînd îl trăgea de păr. Durerea era intensă, dar lui nu-i păsa, abia dacă o lua în seamă, pentru că acum era alături de burduf, privind armătura cedînd ca un corset şi caravana căzînd mai jos, dar Sarah continua să-l tragă, ea era imens de puternică, apoi degetele lui atinseră iarba udă şi ajunse în siguranţă. În siguranţă...

Sub ei, se auziră o serie de sunete metalice ascuţite şi armătura cedă, apoi, cu un geamăt final, caravana se desprinse din legături şi căzu peste stîncă, devenind tot mai mică, pînă ce se zdrobi de stîncile de dedesubt. În lucirea fulgerului, părea o pungă de hîrtie mototolită.

Thorne se întoarse pe spate şi privi în sus către Sarah.

– Mulţumesc, spuse el.

Sarah se aşeză cu greu, pe pămînt, alături de el. Sîngele îi picura din capul bandajat. Desfăcu pumnul şi dădu drumul unei mîini de păr cenuşiu, care căzu într-o grămadă udă pe iarbă.

– A naibii noapte, spuse ea.

Foișorul

Privind prin ochelarii de noapte, Levine spuse:

– Au reușit!

– Toți? întrebă Kelly.

– Da! Au reușit!

Kelly începu să sară și să strige de bucurie.

Arb se întoarse și înșfăcă ochelarii din mîna lui Levine.

– Hei, făcu Levine. Stai puțin...

– Am nevoie de ei, spuse Arby.

Se întoarse și privi peste cîmpia întunecată.Pentru o clipă, nu văzu nimic, doar o ceață verde. Degetele lui găsiră butonul de reglaj, îl răsuciră iute și imaginea apăru.

– Ce naiba e atît de important? spuse enervat Levine. E o piesă scumpă...

Atunci auziră cu toții mîrîitul. Se apropia.

În umbre palide, de un verde-luminos, Arby văzu limpede raptorii. Erau doisprezece, mișcîndu-se prin iarbă într-un grup răsfirat, îndreptîndu-se către foișor. Unul dintre animale se afla cu cîțiva pași mai în față și părea să fie conducătorul; dar era greu să discerni vreo organizare în cadrul turmei. Raptorii mîrîiau cu toții și-și lingeau sîngele de pe boturi, ștergîndu-și fețele cu labele – un gest ciudat de inteligent, aproape omenesc. Prin ochelarii de noapte, ochii le luceau verde-strălucitor.

Nu păreau să fi observat foişorul. Nu ridicară privirile spre el. Dar se îndreptau în direcţia lor.

Brusc, ochelarii fură smulşi din mîinile lui Arby.

– Scuză-mă, făcu Levine. Cred c-ar fi mai bine să-i folosesc eu.

– Dacă n-aş fi fost eu, n-aţi fi aflat că se apropie, spuse Arby.

– Taci, spuse Levine.

Ridică binoclul la ochi, îl focaliză şi oftă. Douăsprezece animale aflate la douăzeci de iarzi distanţă...

– Ne văd? întrebă şoptit Eddie.

– Nu. În plus, sîntem şi cu vîntul în faţă, aşa că nu ne pot nici măcar mirosi. Bănuiesc că urmăresc poteca ce trece pe lîngă adăpost. Dacă facem linişte, or să treacă pe lîngă noi.

Radioul lui Eddie hîrîi. Întinse grăbit mîna să-l oprească.

Priveau cu toţii peste cîmpie. Noaptea era calmă şi liniştită. Ploaia se oprise şi luna se iţea printre norii sparţi. Zăriră animalele care se apropiau, umbre întunecate peste iarba argintie.

– Ar putea urca aici? şopti Eddie.

– Nu prea văd cum, îi răspunse Levine. Sîntem la aproape douăzeci de picioare de pămînt. Cred că o să ne descurcăm.

– Dar ai spus că se pot urca în copaci...

– Şşşt. Ăsta nu-i copac. Acum, toată lumea jos, şi tăceţi!

Malcolm gemu de durere, cînd Thorne îl întinse pe o masă din al doilea trailer.

– Nu prea am noroc în expediţia asta, nu?

– Nu prea, spuse Sarah. Nu-ţi mai face probleme, Ian.

Thorne ţinea lanterna, în vreme ce Harding spinteca pantalonul lui Malcolm. Bărbatul avea o tăietură adîncă la piciorul drept şi pierduse mult sînge.

– Avem o trusă medicală? întrebă ea.

– Cred că este una pe-afară, acolo unde ţinem motocicleta, spuse Thorne.

– Du-te şi ia-o.

Thorne ieşi. Malcolm şi Harding rămaseră singuri în caravană. Ea îndreptă lumina către rană, privind atentă.

– Cît de rău este? întrebă Malcolm.

– Putea sa fie şi mai rău, spuse ea încetişor. Ai să supravieţuieşti. De fapt, rana era adîncă, aproape pînă la os. Trecuse de puţin pe lîngă arteră; ăsta era un noroc. Dar plaga era murdară – Sarah văzu unsoare şi bucăţele de frunze amestecate cu muşchi roşu sfîşiat. Trebuia să o curețe, însă aştepta mai întîi ca morfina să-şi facă efectul.

– Sarah, zise Malcolm, îţi datorez viaţa.

– Lasă asta, Ian.

– Nu, nu, chiar ţi-o datorez!

– Ian, zise ea, privindu-l. Sinceritatea asta nu te prinde.

– O să-mi treacă, spuse el şi zîmbi.

Sarah ştia că îl chinuie durerea. Thorne se întoarse cu trusa medicală, iar ea umplu seringa, scutură bulele de aer şi injectă conţinutul în umărul lui Malcolm.

El gemu.

– Oh. Cît mi-ai dat?

– Mult.

– De ce?

– Pentru că trebuie să curăţ rana. Şi n-o să-ţi placă.

Malcolm ofta. Se întoarse către Thorne.

– Întotdeauna trebuie să spună ea ceva, nu? Dă-i bătaie, Sarah, fă ce poţi mai rău.

Prin ochelarii de noapte, Levine privi raptorii care se apropiau. Se deplasau răsfiraţi, cu ţopăitul lor caracteristic. Privi, sperînd să descopere o organizare în grup, o structură, un semn de ierarhie. Velociraptorii erau inteligenţi şi ar fi trebuit să aibă o ierarhie care să se vadă după organizarea lor spaţială. Dar nu vedea nimic. Erau ca o bandă de tîlhari, şuierînd şi clămpănind unul la altul.

Alături de Levine, Eddie şi copiii stăteau ghemuiţi. Eddie îi ţinea de după umeri pe copii, încercînd să-i liniştească.

Băiatul era cel mai cuprins de panică. Fata era bine. Părea mai calmă.

Levine nu înţelegea de ce toată lumea era aşa speriată. Aici, sus, se aflau în perfectă siguranţă. Privi turma care se apropia, cu o detaşare academică, încercînd să discearnă un model în mişcările lor rapide.

Nu era nici o îndoială că urmau poteca. Calea lor se suprapunea perfect peste cea folosită de parazaurii de mai înainte: de lîngă rîu, peste ridicătura de teren, apoi prin spatele foişorului.

Raptorii nu dădeau nici o atenţie adăpostului. Păreau mai ales preocupaţi unul de celălalt.

Animalele ajunseră alături de structură şi erau pe cale să-şi continue drumul, cînd cel mai apropiat dintre ele se opri. Rămase în urma turmei, adulmecînd. Apoi se aplecă şi începu să-şi vîre botul în iarba de la picioarele foişorului.

Ce făcea? se întrebă Levine.

Raptorul singuratic mîrîi. Continuă să cotrobăie prin iarbă. Apoi se ridică, ţinînd ceva în labele din faţă. Levine se forţă să zărească obiectul.

Era o bucată de hîrtie de la o bomboană.

Raptorul ridică privirea către foişor, cu ochi lucioşi. Privi direct către Levine. Şi mîrîi.

Malcolm

– Te simţi bine? întrebă Thorne.

– Tot mai bine, răspunse Malcolm, oftînd şi relaxîndu-se. Ştii, cred că există un motiv pentru care morfina place unora. Sarah Harding potrivi atela gonflabilă în jurul piciorului lui Malcolm. Spuse către Thorne:

– Cît mai e pînă vine elicopterul?

Thorne privi către ceasul de la mînă.

– Mai puţin de cinci ore. Mîine în zori.

– Sigur?

– Absolut.

Harding dădu din cap.

– Bine. O să fie bine.

– Sînt bine, rosti Malcolm cu o voce visătoare. Sînt doar trist că s-a terminat experimentul. Era un experiment atît de bun... Atît de elegant... Atît de unic... Darwin nici nu s-a gîndit vreodată.

Harding se întoarse către Thorne:

– Am să curăţ rana. Ţine-i piciorul, te rog. Apoi spuse mai tare: Ce nu s-a gîndit Darwin, Ian?

– Că viaţa este un sistem complex, spuse el, şi că toate sînt legate între ele. Potrivire în peisaj. Căi de adaptare. Reţele booleene. Comportament de autoorganizare. Săracul de el! Au! Ce faci acolo?

– Spune-ne, făcu Harding, aplecată asupra rănii. Darwin nu avea nici o idee despre...

– Faptul că viaţa este atît de incredibil de complexă, continuă Malcolm. Nimeni nu şi-a dat seama de asta. Vreau să spun că un singur ou fertilizat are o sută de mii de gene care acţionează coordonat, declanşîndu-se sau oprindu-se la momente specifice, ca să transforme o singură celulă într-o creatură vie complexă. Acea primă celulă începe să se dividă, dar celulele rezultate sînt diferite. Se specializează. Unele devin nervi. Unele se transformă în pîntece. Altele, în membre. Fiecare set de celule începe să-şi urmeze propriul program, se dezvoltă, interacţionează. Pînă la urmă ajung două sute cincizeci de tipuri diferite de celule, toate dezvoltîndu-se împreună, la momentul potrivit. În clipa în care organismul are nevoie de un sistem circulator, inima începe să bată. Atunci cînd e nevoie de hormoni, glandele pornesc să-i producă. Săptămînă după săptămînă, această dezvoltare incredibil de complexă continuă perfect – perfect. E incredibil. Nici o activitate umană nu se poate apropia de această perfecţiune.

Adică, ai construit vreodată o casă? O casă e ceva simplu prin comparaţie. Dar chiar şi aşa, constructorii greşesc scările, pun chiuveta invers, cel care face acoperişul nu apare la momentul potrivit. O mulţime de lucruri merg prost. Cu toate astea, musca ce se aşază pe mîncarea muncitorilor este perfectă. Au! Mai încet!

– Îmi pare rău, spuse ea, continuînd să curețe rana.

– Cel mai important este însă faptul că dezvoltarea extrem de complicată din celulă este un proces pe care abia dacă-l putem descrie, ce să mai vorbim despre înţelegerea lui, continuă Malcolm.

Înţelegeţi limitele înţelegerii noastre? Din punct de vedere matematic, putem descrie interacţiunea dintre două corpuri, cum ar fi două planete în spaţiu. Cînd e vorba de trei obiecte – trei planete în spaţiu – începe să devină problematic. La patru sau cinci obiecte, începe să ne fie imposibil. Iar în interiorul celulei sînt o sută de mii de obiecte. Trebuie să te predai. E atît de complex, încît te întrebi cum de mai e posi-

bilă viaţa. Unii cred că formele vii se autoorganizează. Viaţa îşi creează propria ordine, aşa cum o face materia în procesul de cristalizare. Unii cred că viaţa se cristalizează, astfel operînd asupra complexităţii. Pentru că, dacă nu ştii o boabă de chimie fizică şi priveşti un cristal, ajungi să-ţi pui aceleaşi întrebări. Cînd priveşti aranjamentul perfect şi faţetele geometrice, îţi vine să te întrebi ce anume controlează acest proces. Cum ajunge cristalul în forma lui perfectă – cum ajunge să semene atît de mult cu celelalte cristale? Dar se ajunge la concluzia ca forma cristalului este dată doar de interacţiunea dintre forţele moleculare care forţează un anume arajament spaţial. Nimeni nu controlează procesul. Se petrece de la sine. Dacă întrebi prea multe despre cristale, înseamnă că nu ştii nimic despre natura fundamentală a proceselor care duc la crearea lui.

Poate că formele de viaţă sînt numai un fel de cristalizare. Poate că viaţa apare pur şi simplu. Şi poate că, asemenea cristalelor, există o ordine caracteristică generată de elementele în interacţiune. Bine. Unul dintre lucrurile despre care ne învaţă cristalele este că ordinea poate apărea foarte repede. Acum ai un lichid, cu toate moleculele mişcîndu-se la întîmplare. În clipa următoare se formează un cristal şi toate moleculele se blochează în ordine. Corect?

– Corect...

– Bine. Gîndiţi-vă la interacţiunea formelor de viaţă de pe o planetă pentru a forma un ecosistem. Ăsta-i un lucru şi mai complex decît un singur animal. Toate aranjamentele sînt foarte complicate.

De pildă, planta yucca. Ştiaţi de ea?

– Spune-mi.

– Planta yucca depinde de un fluture anume, care adună polenul într-o bilă şi îl duce la o altă plantă – nu la altă floare de pe aceeaşi plantă – unde îl freacă de plantă, fertilizînd-o.

Abia după aceea fluturele îşi depune ouăle. Planta yucca nu poate supravieţui fără fluturele acela. Fluturele nu poate supravieţui fără plantă. Interacţiunile complexe de acest gen

te fac să gîndeşti că poate comportamentul este şi el o formă de cristalizare.

– Vorbeşti în metafore? întrebă Harding.

– Vorbesc despre ordinea din lumea naturală, spuse Malcolm. Şi cum ar putea apărea repede, prin cristalizare. Pentru că animalele complexe îşi pot dezvolta rapid comportamentul. Modificările pot apărea foarte repede. Oamenii transformă planeta şi nimeni nu ştie dacă lucrurile iau sau nu o întorsătură proastă. Aşa că procesele comportamentale pot evolua mai repede decît ne închipuim noi. În zece mii de ani, oamenii au trecut de la vînătoare şi cultivarea pămîntului la oraşe şi cyberspaţiu.

Comportamentul se repede înainte urlînd şi s-ar putea să fie inadaptabil. Nimeni nu ştie. Deşi, personal, cred că cyberspaţiul înseamnă sfîrşitul speciei noastre.

– Serios? Şi de ce?

– Pentru că înseamnă sfîrşitul inovării, spuse Malcolm. Ideea de a conecta întreaga lume înseamnă moarte în masă. Orice biolog ştie că grupurile mici, izolate, evoluează mai rapid. Dacă pui o mie de păsări pe o insulă, vor evolua foarte rapid. Dacă pui zece mii pe un continent, evoluţia încetineşte. Pentru specia noastră, evoluţia se datorează mai ales comportamentului. Inventăm noi comportamente pentru a ne adapta. Şi toată lumea ştie că invenţiile apar în grupuri mici. Trei oameni adunaţi într-un grup s-ar putea să scoată ceva. Cu zece oameni e mai greu. Cu treizeci de oameni nu mai obţii nimic. La treizeci de milioane, devine imposibil. Ăsta e efectul mass-mediei: frînează orice eveniment. Mass media blochează diversitatea. Egalizează toate zonele. Bangkok sau Tokyo sau Londra – ai să găseşti peste tot un McDonald's la un colţ de stradă, un Benneton la altul, un Gap peste drum. Diferenţele regionale dispar. Dispar toate diferenţele. Într-o lume mass-media, nu mai ai decît un top ten al cărţilor, filmelor, melodiilor, ideilor. Lumea se îngrijorează de dispariţia diversităţii speciilor în pădurea tropicală. Dar de diversitatea intelectuală – cea mai necesară resursă a noastră?

Asta dispare mai repede decît copacii! Dar încă nu ne-am dat seama, aşa că plănuim să conectăm cinci miliarde de oameni la cyberspaţiu. Asta va îngheţa întreaga specie. Toţi se vor opri din drum. Toţi vor gîndi acelaşi lucru în acelaşi timp. Uniformitate globală. Au, doare! Ai terminat?

– Aproape, spuse Harding. Rezistă!

– Şi crede-mă, asta o să se petreacă repede. Dacă faci legătura dintre sistemele complexe şi potrivirea în peisaj, ai să vezi un lucru: comportamentul poate evolua atît de iute, încît lasă în urmă adaptarea la mediu. N-ai nevoie de asteroizi sau boli. Doar de comportamentul care face un salt brusc şi ajunge să le fie fatal creaturilor. Ideea mea este că dinozaurii – fiind creaturi complexe – ar fi putut trece prin unele astfel de modificări comportamentale. Şi asta i-a făcut să dispară.

– Cum, pe toţi?

– Nu trebuie decît cîţiva, spuse Malcolm. Unii dinozauri stau prin mlaştinile de lîngă mările continentale, modifică circulaţia apei şi distrug ecologia plantelor de care depinde supravieţuirea altor douăzeci de specii. Bang! Dispar. Asta produce o dizlocare şi mai mare. Un prădător moare şi prada lui creşte necontrolat. Ecosistemul devine dezechilibrat. Mai multe lucruri pot merge prost. Mai multe specii mor. Şi brusc, s-a terminat. Poate că aşa s-a întîmplat...

– Numai comportamentul...

– Da, spuse Malcolm. Asta e ideea. Şi m-am gîndit că ar fi fost frumos s-o putem dovedi... Dar acum s-a terminat. Trebuie să plecăm de aici. Să le spui şi celorlalţi.

Thorne declanşă radioul.

– Eddie? Aici Doc.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Eddie?

Radioul pîrîi. Apoi auziră un zgomot care păru la început a fi zgomot static. Apoi îşi dădură seama că era strigătul ascuţit al unui om.

Foişorul

Primul dintre raptori şuieră şi începu să sară, lovindu-se de foişor, zguduind structura. Ghearele îi rîcîiră metalul, apoi căzu înapoi la pămînt. Eddie era uimit cît de sus putea să sară – animalul se putea înălţa în salt cu opt picioare, în mod repetat, aparent fără efort. Salturile lui atraseră atenţia celorlalte animale, care se întoarseră încet şi încercuiră adăpostul.

Curînd, foişorul era înconjurat de raptori care săreau şi mîrîiau. Structura se clătina de la loviturile animalelor. Mai prost era că *învăţau,* observă Levine. Deja, unii începuseră să se folosească de gheare ca să se prindă de structură, căutînd în acelaşi timp sprijin cu picioarele. Unul dintre raptori ajunse la cîteva picioare de platformă, înainte să cadă înapoi. Căderea nu părea să-i rănească. Se ridicau imediat şi porneau iarăşi să se caţere.

Eddie şi copiii săriră în picioare.

– Înapoi! strigă Levine. Nu priviţi în jos, şi-i împinse pe copii către centrul podelei.

Eddie se aplecă peste rucsac şi scoase o torţă. O declanşă şi o aruncă; doi raptori se prăbuşiră. Torţa bolborosi pe pămîntul ud, aruncînd umbre aspre, roşii. Dar raptorii continuau să atace. Eddie scoase una dintre barele de aluminiu din podea, se aplecă peste balustradă, folosindu-se de bară ca de o bîtă.

Unul dintre raptori urcase deja destul de mult ca să sară înainte, cu fălcile deschise, către gîtul lui Eddie. Surprins, Eddie ţipă şi-şi trase capul în spate; raptorul îl rată de puţin, dar prinse în fălci cămaşa. Apoi raptorul căzu înapoi, cu

fălcile strînse, trăgîndu-l cu greutatea lui pe Eddie peste balustradă.

– Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! strigă el şi începu să se aplece peste margine.

Levine îl prinse cu braţele, trăgîndu-l înapoi. Levine privi peste umărul lui Eddie către raptorul care acum atîrna în gol, şuierînd furios, ţinîndu-se încă strîns de cămaşă. Eddie lovi raptorul peste bot cu bara. Dar raptorul se ţinea în continuare, ca un buldog.

Eddie se apleca periculos peste balustradă; putea cădea în orice clipă.

Înfipse ţeava în ochiul animalului şi raptorul dădu drumul brusc. Cei doi oameni căzură pe spate în adăpost. Cînd se ridicară în picioare, văzură raptorii urcînd pe laturile foişorului. Cînd apărură lîngă balustradă, Eddie îi lovi cu bara de metal, aruncîndu-i înapoi.

– Repede! strigă el copiilor. Pe acoperiş! Repede!

Kelly porni să se caţere pe unul dintre stîlpi, apoi se săltă cu uşurinţă pe acoperiş.

Arby, în schimb, rămase pe loc, cu chipul golit de expresie. Fata privi în jos şi spuse:

– Haide, Arb!

Băiatul îngheţase, cu ochii mari de frică. Levine fugi să-l ajute, să-l ridice. Eddie răsucea ţeava în arcuri largi, izbind raptorii.

Unul dintre raptori prinse bara în fălci şi smuci cu putere. Eddie îşi pierdu echilibrul, se răsuci şi căzu pe spate, peste balustradă. Strigă „Nuuuu!“ în cădere. Imediat, animalele se aruncară la pămînt. Îl auziră pe Eddie ţipînd în noapte. Raptorii mîrîiau.

Levine era îngrozit. Încă îl mai ţinea pe Arby în braţe, împingîndu-l pe acoperiş.

– Nu te opri, continua el să spună. Nu te opri. Nu te opri...

De pe acoperiş, Kelly spunea:

– Ai să reuşeşti, Arb!

Băiatul se prinse de acoperiş, trăgîndu-se în sus, smucind din picioare de panică. Îl lovi puternic pe Levine peste gură şi Levine îl scăpă. Îl văzu pe băiat alunecînd şi căzînd la pămînt.

– O, Doamne, urlă Levine. O, Doamne!

Thorne se afla sub trailer, desfăcînd cablul cu cîrlig. Se tîrî afară şi fugi către jeep. Auzi şuieratul unui motor şi o văzu pe Sarah pe motocicletă, îndepărtîndu-se, cu o puşcă Lindstradt la spate.

Se urcă la volan, porni motorul şi aşteptă nerăbdător să se strîngă cablul, privind cîrligul care se strecura prin iarbă. Parcă nu se mai termina. Acum, cablul şerpuia în jurul copacului. Aşteptă. Ridică privirea şi văzu lumina farului motocicletei lui Sarah mişcîndu-se prin frunziş, îndreptîndu-se către foişor.

În sfîrşit, motorul tamburului se opri. Thorne băgă în viteză şi ieşi din luminiş.

Radioul porni.

– Ian, spuse el.

– Nu-ţi face griji din pricina mea, lălăi Malcolm cu glas visător. Mă simt bine.

Kelly zăcea pe burtă pe acoperişul aplecat al adăpostului, privind peste margine. Îl văzuse pe Arby lovind pămîntul, de cealaltă parte a foişorului, faţă de Eddie. Părea să se fi lovit grav. Dar nu vedea ce i se întîmplă, pentru că se întorsese să se prindă mai bine de acoperişul ud, iar cînd se răsucise să privească din nou, Arby dispăruse.

Dispăruse...

Sarah Harding conducea cu toată viteza pe poteca noroioasă a junglei. Nu ştia precis unde se află, dar se gîndea că dacă o să continue să coboare, avea să ajungă pînă la urmă pe cîmpie. Cel puţin aşa spera.

Acceleră, ajunse la o curbă şi, brusc, văzu un copac prăbuşit peste drum. Frînă, răsuci pe loc motocicleta şi se întoarse. Mai sus, pe drum, zări farurile maşinii lui Thorne, ocolind către dreapta. Urmă jeepul, afundîndu-se în noapte.

Levine stătea în mijlocul foişorului, îngheţat de groază. Raptorii nu mai săreau, nu mai încercau să escaladeze struc-

tura. Îi auzea la pămînt, mîrîind. Auzea pocnetul ascuțit al oaselor. Băiatul încă nu scosese nici un sunet...

Sudoarea rece i se scurgea pe trup.

Apoi îl auzi pe Arby strigînd:

– Înapoi! Înapoi!

Pe acoperiș, Kelly se răsuci, încercînd să vadă ce se întîmplă jos, de cealaltă parte a foișorului. În lumina pe terminate a torței, îl văzu pe Arby înăuntrul cuștii. Reușise să închidă ușa și întinsese mîna printre gratii, încercînd să vîre cheia în lacăt. Trei raptori se aflau în apropiere; săriră spre el cînd îi văzură mîna. O trase iute înapoi.

– Înapoi! strigă Arby.

Raptorii porniră să muște cușca, întorcîndu-și capul într-o parte ca să mestece barele. Unul dintre animale își încurcă falca în banda elastică de care era prinsă cheia.

Raptorul se trase în spate, întinzînd elasticul și, brusc, cheia ieși din lacăt, plesnindu-l peste gît. Raptorul schelălăi de surpriză și se retrase cîțiva pași. Elasticul era acum agățat strîns de falcă, împreună cu cheia lucind în lumină. Raptorul scurmă cu labele din față, încercînd să scape de banda elastică, însă aceasta era prinsă dincolo de măsele și eforturile animalului nu făceau decît ca ea să-l plesnească și mai tare peste piele. Curînd, renunță și începu să-și frece botul în țărînă, încercînd să scape de cheie.

În acest timp, ceilalți raptori reușiră să desprindă cușca de structura foișorului și s-o răstoarne. Își aplecară capul, încercînd să-l prindă pe Arby printre gratii. Cînd își dădură seama că nu avea să meargă, loviră și călcară în picioare cușca. Mai multe alte animale li se alăturară. Curînd, șapte raptori erau adunați în jurul cuștii. O loviră și cușca se rostogoli. Trupurile lor îl acopereau pe Arby.

Fata auzi un sunet slab și ridică privirile; văzu două lumini la distanță. Era o mașină.

Venea cineva.

Arby se afla în iad. Prizonier înăuntrul cuștii, era înconjurat de forme întunecate, care mîrîiau către el. Raptorii nu-și puteau vîrî boturile printre gratii, dar saliva lor fierbinte

picura peste el, iar cînd loveau cuşca, ghearele lor ajungeau să-l zgîrie pe mîini şi pe picioare. Trupul îi era învineţit. Capul îl durea de la lovituri. Lumea se rostogolea, devenind o încîlceală îngrozitoare.

Ştia cu siguranţă un singur lucru: raptorii îl îndepărtau de foişor.

Pe cînd maşina se apropia, Levine veni lîngă balustradă şi privi în jos. În lumina torţei roşii, văzu trei raptori tîrînd în junglă ceea ce mai rămăsese din trupul lui Eddie.

Se opreau des ca să se lupte între ei, clămpănind unul către altul, reuşind însă să se îndepărteze cu prada.

Apoi văzu un alt grup de raptori care izbeau şi rostogoleau cuşca. O duceau pe potecă, spre pădure.

Acum auzea duduitul motorului jeepului. Văzu silueta lui Thorne în spatele volanului.

Spera că are o armă. Levine voia să ucidă toate animalele acelea blestemate. Voia să le ucidă pe toate...

De pe acoperiş, Kelly privea raptorii lovind cuşca, rostogolind-o. Un raptor rămăsese în urmă, răsucindu-se pe loc, ca un cîine enervat. Îşi dădu seama că era raptorul care se încurcase în banda elastică. Cheia încă-i mai atîrna la gît, lucind în lumina roşie.

Raptorul smucea capul în sus şi-n jos, încercînd să se elibereze.

Jeepul veni mugind şi raptorul păru confuz din pricina luminilor orbitoare. Thorne acceleră, încercînd să-l lovească cu maşina. Raptorul se întoarse şi fugi pe cîmpie.

Kelly se dădu jos de pe acoperiş.

Thorne deschise uşa, pentru ca Levine să urce.

– L-au prins pe puşti, spuse Levine, arătînd cu mîna către cărare.

Kelly, de sus, striga:

– Aşteptaţi!

– Urcă înapoi! spuse Thorne. Vine şi Sarah! Noi o să plecăm după Arby!

– Dar...

– Nu-l putem pierde!

Thorne ambală violent motorul şi porni pe potecă, în urmărirea raptorilor.

În trailer, Ian Malcolm asculta glasurile ţipate prin radio. Auzea panica şi confuzia.

Zgomot sumbru, gîndi el. Totul se prăbuşeşte.

O sută de mii de obiecte în interacţiune.

Oftă şi închise ochii.

Thorne conducea cu viteză. Jungla dimprejur era densă. Poteca începea să se îngusteze, frunzişul se apropia, plesnind maşina.

– O să reuşim?

– E destul de largă, spuse Levine. Am străbătut-o astăzi, mai devreme. E o potecă folosită de parazauri.

– Cum de s-a întîmplat? spuse Thorne. Cuşca era prinsă de eşafodaj.

– Nu ştiu, mărturisi Levine. S-a desprins.

– Cum? *Cum?*

– Nu ştiu. S-au întîmplat o mulţime de lucruri.

– Şi Eddie? întrebă încruntat Thorne.

– S-a petrecut prea repede, evită Levine răspunsul.

Jeepul plonja prin junglă, zguduindu-se puternic; se loveau continuu cu capul de acoperişul de pînză.

Thorne conducea fără milă. Ceva mai sus, raptorii se mişcau extrem de iute; abia dacă se puteau zări ultimele animale, alergînd în întunericul din faţă.

– N-au vrut să mă asculte! strigă Kelly, atunci cînd Sarah apăru cu motocicleta.

– Despre ce?

– Raptorul a luat cheia! Arby e încuiat în cuşcă şi raptorul a luat cheia!

– Unde? întrebă Sarah.

– Acolo! spuse ea, arătînd peste cîmpie. La lumina lunii, se vedea silueta întunecată a raptorului fugar. Avem nevoie de cheie!

– Urcă, spuse Sarah, luînd puşca de la spate. Kelly se urcă pe motocicletă. Sarah îi încredinţă arma.

– Ştii să tragi?

– Nu. Adică, eu niciodată...

– Ştii să conduci o motocicletă?

– Nu, eu...

– Atunci o să trebuiască să tragi, spuse Sarah. Uite, trăgaciul e aici. Bine? Siguranţa e aici. O răsuceşti aşa. Bine? O să fie un drum greu, aşa că nu scoţi piedica pînă ce nu ne apropiem.

– Să ne apropiem de ce?

Dar Sarah nu o mai asculta. Ambală motorul şi motocicleta porni în viteză, îndreptîndu-se, peste cîmpie, către raptorul care fugea. Kelly se prinse de Sarah cu un braţ şi încercă să se ţină cît mai strîns.

Jeepul sărea pe potecă, stropind cu apă din bălţi.

– Nu-mi amintesc să fi fost atît de accidentat terenul, zise Levine, prinzîndu-se de mîner. Poate că ar trebui să încetineşti...

– Ba nu, la naiba, spuse Thorne. Dacă-l pierdem din vedere, am terminat. Nu ştim unde e cuibul raptorilor. Şi în jungla asta, pe timp de noapte... Ah, la dracu'!

În faţa lor, raptorii părăseau poteca, fugind în tufişuri. Cuşca dispăruse. Thorne nu distingea terenul foarte bine, dar se părea că dealul suferise o alunecare de teren şi era foarte abrupt, aproape vertical.

– N-ai să reuşeşti, spuse Levine. E prea abrupt.

– Trebuie s-o fac, zise Thorne.

– Nu fi nebun, protestă Levine. Recunoaşte faptele. Am pierdut puştiul, Doc. E păcat, dar asta e!

Thorne aruncă o privire către Levine.

– El nu te-a lăsat baltă, şuieră. Şi nici noi n-o s-o facem.

Thorne răsuci volanul şi îndreptă jeepul peste culme. Maşina se aplecă violent, prinse viteză şi porni o coborîre abruptă.

– La naiba! ţipă Levine. Ne omori!

– Ţine-te!

Zguduindu-se, plonjară în beznă.

A ȘASEA CONFIGURAȚIE

„Ordinea se prăbușește în regiuni simultane. Supraviețuirea nu mai este probabilă nici pentru indivizi, nici pentru grupuri.“

IAN MALCOLM

Urmărire

Motocicleta alerga peste cîmpia acoperită de ierburi. Kelly se ţinea cu o mînă de Sarah, iar în cealaltă ţinea arma. Puşca era grea; braţul îi obosea. Motocicleta sărea peste ridicături. Vîntul îi sufla părul peste faţă.

– Ţine-te! strigă Sarah.

Luna ieşi dintre nori şi iarba luci argintie. Raptorul era la vreo patruzeci de iarzi în faţă, la marginea bătăii farului. Recuperau continuu terenul. Kelly nu văzu alt animal pe cîmpie, în afară de turma de apatozauri, undeva la distanţă.

Ajunseră mai aproape de raptor. Animalul fugea iute, cu coada ţeapănă, abia vizibil deasupra ierbii. Sarah aplecă motocicleta către dreapta ca să ajungă alături de raptor. Se apropiau continuu. Se aplecă spre spate, cu gura aproape de urechea lui Kelly.

– Pregăteşte-te! strigă ea.

– Ce să fac?

Goneau paralel cu raptorul, puţin în urma cozii lui. Sarah acceleră, trecu de picioare, venind în dreptul capului.

– Gîtul! strigă ea. Trage-i în gît!

– Unde?

– Oriunde! Gîtul!

Kelly se încurcă în armă.

– Acum?

– Nu! Aşteaptă! Aşteaptă!

Raptorul intră în panică din pricina motocicletei care se apropia. Îşi mări viteza.

Kelly încerca să găsească piedica. Arma îi tresărea în mînă. Toate tresăreau.

Degetele atinseră piedica, o scoaseră. Întinse din nou mîna. Trebuia să-şi folosească ambele mîini, dar asta însemna să-i dea drumul lui Sarah.

– Pregăteşte-te! strigă Sarah.

– Dar nu pot...

– Acum! Fă-o! Acum!

Sarah răsuci motocicleta, înscriindu-se lîngă raptor. Erau acum la numai trei picioare distanţă. Kelly putea simţi mirosul animalului. Acesta întoarse capul şi pocni din fălci către ele. Kelly trase. Arma îi tresări în mînă; Kelly se agăţă din nou de Sarah. Raptorul continua să fugă.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai ratat!

Kelly clătină din cap.

– Lasă! strigă Sarah. Ai să poţi! Mă apropii mai mult!

Înclină motocicleta din nou către raptor, apropiindu-se. Dar de această dată, lucrurile stăteau altfel: cînd ajunseră alături, raptorul le atacă, năpustindu-se cu capul înainte. Sarah urlă şi răsuci motocicleta, lărgind spaţiul dintre ei.

– Isteţi, ticăloşii ăştia! strigă ea. Nu-ţi dau o a doua şansă!

Raptorul le urmări o vreme, apoi se întoarse brusc, schimbînd direcţia, îndepărtîndu-se peste cîmpie.

– Se îndreaptă către rîu! strigă Kelly.

Sarah ambală motorul. Motocicleta se aruncă înainte.

– Cît e de adînc?

Kelly nu răspunse.

– Cît e de adînc?

– Nu ştiu! strigă Kelly.

Încercă să-şi amintească raptorii, pe cînd traversaseră rîul. Parcă înotaseră.

Asta însemna că adîncimea era de cel puţin...

– Mai mult de trei picioare? întrebă Sarah.

– Da!

– Nu-i bine!

Acum erau la zece iarzi în spatele raptorului şi pierdeau teren. Animalul intrase într-o zonă marcată cu un hăţiş dens de cicade. Trunchiurile aspre ale plantelor le zgîriau mîinile şi feţele. Terenul era neregulat; motocicleta sărea peste ridicături.

– Nu văd nimic! strigă Sarah. Ţine-te!

Se înclină spre stînga, îndepărtîndu-se de raptor, îndreptîndu-se către rîu.

Animalul dispărea în iarbă.

– Ce faci? strigă Kelly.

– Trebuie să-i tăiem calea!

Ţipînd ascuţit, un stol de păsări se ridică exact în faţa lor. Sarah trecu printre aripile care băteau frenetic şi Kelly îşi aplecă fruntea. Puşca îi atîrna în mînă.

– Ai grijă! strigă Sarah.

– Ce se întîmplă?

– Dispare!

– Cîte focuri mai am?

– Încă două! Trage bine!

Rîul era în faţă, sclipind în lumina lunii. Ţîşniră dintre ierburi şi ajunseră pe malul noroios. Sarah se întoarse, motocicleta se răsuci, alunecă şi zbură înainte. Kelly căzu, izbindu-se de noroiul rece; Sarah ateriză greoi peste ea. Imediat, se ridică, fugind după motocicletă şi strigînd:

– Haide!

Ameţită, Kelly o urmă. Puşca pe care o ţinea în mîini era plină de noroi. Se întrebă dacă mai funcţionează. Sarah urcase deja pe motocicletă, ambalînd motorul şi făcîndu-i semn să se grăbească.

Kelly sări în spatele lui Sarah şi motocicleta ţîşni de-a lungul malului.

Raptorul era cam la douăzeci de iarzi înaintea lor. Se apropia de apă.

– Scapă!

Jeepul lui Thorne se izbi de coasta dealului, scăpat de sub control. Frunze de palmier plesniră parbrizul; nu mai vedeau nimic, dar simţeau aplecarea pantei. Jeepul alunecă pe o parte. Levine ţipă.

Thorne se prinse de volan, încercă să repună maşina pe direcţie. Apăsă frîna; jeepul se îndreptă şi continuă să coboare. Printr-o gaură din frunziş văzură un morman de bolovani chiar în faţă. Raptorii săreau peste bolovani. Poate că dacă trecea prin stînga...

– Nu! strigă Levine. Nu!

– Ţine-te bine! urlă Thorne şi răsuci volanul. Maşina pierdu priza drumului şi alunecă în jos. Loviră primul bolovan, spărgînd un far. Maşina se răsuci şi continuă să coboare.

Thorne crezu că transmisia se defectase, dar maşina continua să meargă, înclinată pe pantă, deviind către stînga. Al doilea far se sparse de o ramură. Continuară să coboare prin beznă, străpungînd un alt strat de tufe, apoi se izbiră brutal de o porţiune de sol drept.

Roţile jeepului se învîrtiră în gol pe pămîntul moale.

Thorne opri maşina.

Tăcere.

Priviră pe fereastră, încercînd să-şi dea seama unde se află. Dar era atît de întuneric, încît cu greu se putea distinge ceva. Păreau să fie pe fundul unei pîlnii adînci, cu un acoperiş de ramuri deasupra.

– Depuneri aluvionare, constată Levine. Probabil că ne aflăm în albia unui rîu.

După ce se mai obişnui cu întunericul, Thorne îşi dădu seama că avea dreptate. Raptorii fugeau prin mijlocul unei albii secate, mărginite de ambele părţi de bolovani mari. Dar albia era nisipoasă şi destul de largă pentru a lăsa să treacă o maşină. Îi urmă.

– Nu ai nici o idee unde ne aflăm? întrebă Levine, privind către raptori.

– Nu, spuse Thorne.

Maşina înainta. Albia se lărgea, deschizîndu-se într-un bazin plat. Bolovanii dispăruseră; acum, de ambele părţi ale albiei, erau copaci. Pete de lumină lunară apăreau ici şi colo. Vizibilitatea crescu.

Dar raptorii dispăruseră. Thorne opri maşina, coborî geamul şi ascultă. Îi auzea şuierînd şi mîrîind. Sunetul părea să vină dinspre stînga.

Thorne băgă maşina în viteză şi părăsi albia, trecînd printre ferigi şi pe lîngă un pin.

– Crezi că băiatul a supravieţuit căderii de pe deal? întrebă Levine.

– Nu ştiu, spuse Thorne. Nu-mi dau seama.

Conduse încet înainte. Ajunseră la o spărtură în frunziş şi văzură un luminiş în care ferigile fuseseră călcate în picioare. Dincolo de luminiş, se zărea malul rîului, cu apa lucind în bătaia lunii. Reuşiseră cumva să se înapoieze la rîu.

Dar luminişul le atrăgea atenţia. În spaţiul larg, văzură scheletele palide, uriaşe, ale cîtorva apatozauri. Cuştile toracice uriaşe, arcuri de oase albe, luceau în lumina argintie.

Grămada întunecată a unui cadavru încă neconsumat zăcea în centru, acoperită cu un nor de muşte.

– Ce-i asta? se miră Thorne. Pare un cimitir...

– Da, spuse Levine. Dar nu-i.

Raptorii erau adunaţi cu toţii într-o parte, luptîndu-se pentru cadavrul lui Eddie. De cealaltă parte a luminişului văzură trei ridicături scunde de pămînt; zidul era spart în multe locuri. În cuiburi văzură multe fragmente de coajă de ou. Se simţea un miros puternic de putreziciune.

Levine se aplecă înainte, privind.

– Este cuibul raptorilor, spuse el.

În întunecimea trailerului, Malcolm se ridică, încruntîndu-se de durere. Înşfăcă radioul.

– L-aţi găsit? Cuibul?

Radioul pîrîi.

– Da. Aşa cred, spuse Levine.

– Descrie-l, porunci Malcolm.

Levine vorbi liniştit, raportînd forme, estimînd dimensiuni. Pentru Levine, cuibul velociraptorilor părea neîngrijit, făcut de mîntuială. Era surprins, pentru că de obicei cuiburile dinozaurilor dovedeau o ordine desăvîrşită. Levine le tot văzuse, în săpăturile din Montana pînă în Mongolia. Ouăle din cuib erau aranjate în cercuri concentrice clare. Deseori, într-un cuib se găseau mai mult de treizeci de ouă, sugerînd faptul că mai multe femele cooperau la un singur cuib. Numeroase fosile de adulţi fuseseră găsite în apropiere, indicînd faptul că dinozaurii avuseseră grijă de ouă în comun. În cîteva săpături, fusese posibil să se stabilească chiar şi o ordine spaţială: cuibul în mijloc, adulţii mişcîndu-se cu grijă pe margini, ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze ouăle care se cloceau. În această structură rigidă, dinozaurii erau reminiscenţa descendenţilor lor, păsările, care şi ele dovedeau o precizie uimitoare a curtării, împerecherii şi construirii cuiburilor.

Dar velociraptorii se comportau diferit. Scena din faţa ochilor lui dădea impresia de dezordine, de haos: cuiburi strîmbe; adulţi care se certau între ei; prea puţini pui şi tineri; coji împrăştiate; margini de cuib dărîmate pentru că se călcase pe ele. Pe lîngă cuiburi, Levine zări oase mici care probabil aparţineau puilor morţi.. În luminiş nu văzu nici un pui.

Erau trei tineri, dar aceştia trebuiau să se apere singuri şi aveau deja multe răni pe trup. Tinerii păreau slabi, subnutriţi. Pîndind de la distanţă prada adusă, erau atenţi, bătînd în retragere de îndată ce adulţii îi atacau.

– Şi apatozaurii? întrebă Malcolm. Cadavrele?

Levine numără patru, în diferite stadii de descompunere.

– Trebuie să-i spui lui Sarah, făcu Malcolm.

Dar Levine se întreba altceva: cum ajunseseră acolo cadavrele acelea uriaşe? Nu muriseră accidental, cu siguranţă că animalele ar fi evitat cuibul acesta. Nu fuseseră tîrîte acolo, erau prea mari. Deci, cum ajunseseră acolo? O idee îi zăcea în minte, nu foarte limpede, deşi atît de logică...

– L-au adus pe Arby? întrebă Malcolm.

– Da, spuse Levine. L-au adus.

Privirà către cuib, încercînd să-şi închipuie ce urma. Apoi Thorne îl înghionti.

– Uite cuşca, spuse el, arătînd cu degetul. La capătul îndepărtat al luminişului, zăcînd pe pămînt, parţial acoperită de tufe, Levine văzu lucirea barelor de aluminiu. Dar nu-l vedea pe Arby.

– Acolo, spuse Levine.

Raptorii nu luau în seamă cuşca, luptîndu-se încă lîngă trupul lui Eddie. Thorne scoase o puşcă Lindstradt, deschise camera încărcătorului. Văzu şase săgeţi.

– Nu ajung, spuse el şi închise camera.

În luminiş erau cel puţin zece raptori.

Levine cotrobăi pe bancheta din spate a maşinii, găsi rucsacul care căzuse la podea.

Desfăcu fermoarul şi scoase un mic cilindru argintiu, de mărimea unei sticle de suc. Cilindrul avea gravate pe el craniul cu oasele încrucişate. Dedesubt, se putea citi: ATENŢIE, TOXIC! METACOLINĂ (MIVACURIUM).

– Ce-i asta? întrebă Thorne.

– Ceva pus la cale la Los Alamos, răspunse Levine. E un neutralizator zonal fără efecte letale. Eliberează un aerosol cu colinesterază cu acţiune rapidă. Paralizează toate formele de viaţă preţ de trei minute. O să-i scoată din uz pe raptori.

– Dar băiatul? spuse Thorne. N-o poţi folosi. Ai să-l paralizezi şi pe el.

Levine arătă cu degetul.

– Dacă aruncăm canistra în dreapta cuştii, gazul o să fie dus în cealaltă parte, către raptori.

– Sau nu, spuse Thorne. Puştiul ar putea fi rănit rău de tot.

Levine dădu din cap. Puse cilindrul înapoi în rucsac, apoi rămase cu privirile înainte, către raptori.

– Deci, făcu Levine. Acum ce urmează?

Thorne privi către cuşca de aluminiu acoperită cu ferigi. Apoi văzu ceva care-l făcu să tresară: cuşca se mişcă puţin, barele lucind în lumina lunii.

– Ai văzut? întrebă Levine.

– O să-l scot pe puşti de-acolo, mîrîi Thorne.

– Cum?

– După moda veche, spuse Thorne.

Coborî din maşină.

Sarah acceleră, gonind motocicleta pe malul noroios al rîului. Raptorul era chiar în faţă, tăind în diagonală faţă de ele, îndreptîndu-se către apă.

– Hai! strigă Kelly. Hai!

Raptorul le văzu şi schimbă direcţia, îndepărtîndu-se şi mai mult. Încerca să capete distanţă, dar motocicleta gonea mai repede pe malul deschis. Ajunseră alături de animal, apoi Sarah părăsi malul, îndreptîndu-se către cîmpie. Raptorul devie către dreapta, adîncindu-se în cîmpie. Îndepărtîndu-se de rîu.

– Ai reuşit! strigă Kelly.

Sarah îşi păstră viteza, apropiindu-se de raptor. Părea că acesta renunţase la ideea traversării rîului şi că acum nu mai avea nici un plan. Fugea pur şi simplu pe cîmpie. Iar ele cîştigau teren fără încetare. Kelly era entuziasmată. Încercă să şteargă noroiul de pe puşcă, pregătindu-se să tragă din nou.

– La naiba! strigă Sarah.

– Ce?

– Priveşte!

Kelly se aplecă înainte şi privi peste umărul lui Sarah. Chiar în faţă, văzu turma de apatozauri. Erau la numai cincizeci de iarzi de primul animal enorm, care mugi şi se răsuci, brusc înspăimîntat. Trupurile lor luceau verde-cenuşiu în lumina lunii.

Raptorul ţîşnea direct către turmă.

– Cred c-o să-l pierdem! Sarah ambală motorul, apropiindu-se şi mai mult. Trage! Acum!

Kelly ţinti şi trase. Arma tresări. Dar raptorul continuă să alerge.

– Ratat!

În faţă, apatozaurii se răsuceau, călcînd pămîntul în picioare. Cozile lor groase biciuiau prin aer. Dar erau prea lenţi ca să fugă. Raptorul, în schimb, fugea înainte, năpustindu-se direct pe sub apatozaurii uriaşi.

– Ce facem acum? strigă Kelly.

– N-avem de ales! ţipă Sarah.

Se trase paralel cu raptorul chiar atunci cînd intrau în zona de umbră de sub primul animal.

Kelly îi zări curba pîntecului atîrnînd la un metru deasupra capului lor. Labele îi erau groase ca nişte trunchiuri de copaci, bătînd pămîntul şi răscolindu-l.

Raptorul continuă să alerge, strecurîndu-se la iuţeală printre labele dinozaurului. Sarah manevră şi-l urmări. Deasupra lor, animalele mugeau şi se răsuceau. Trecură pe sub un alt pîntec, ieşiră din nou în lumina lunii, apoi intrară iarăşi în umbra. Se aflau acum în mijlocul turmei. Parcă treceau printr-o pădure mişcătoare.

Chiar în faţă, o labă uriaşă coborî cu un duduit care scutură pămîntul. Motocicleta tresări şi Sarah coti spre stînga; frecară pielea animalului.

– Ţine-te! strigă ea şi coti din nou, urmărind raptorul. Deasupra lor, apatozaurii mugeau şi se foiau. Raptorul ocolea şi se întorcea, apoi scăpă, îndepărtîndu-se de turmă.

– La naiba! spuse Sarah, răsucind motocicleta.

O coadă biciui aproape de pămînt, ratîndu-le de foarte puţin, apoi scăpară şi ele, rămînînd în cursă numai cu raptorul.

Motocicleta gonea din nou peste cîmpie.

– Ultima şansă! strigă Sarah. Fă-o!

Kelly ridică puşca. Sarah conducea brutal şi repede, apropiindu-se mult de raptor. Animalul se răsuci să o

înghiontească, dar ea îşi păstră poziţia şi-l lovi puternic cu pumnul în ţeastă.

– Acum!

Kelly lipi ţeava de carnea gîtului şi apăsă trăgaciul. Arma avu un recul puternic, lovind-o în burtă.

Raptorul continua să fugă.

– Nu! strigă ea. Nu!

Deodată, raptorul căzu, rostogolindu-se în iarbă; Sarah răsuci motocicleta şi opri.

Raptorul se afla la numai cinci iarzi distanţă, zbătîndu-se în iarbă. Apoi se linişti.

Sarah luă arma şi deschise încărcătorul. Kelly văzu încă cinci săgeţi.

– Am crezut că asta era ultima, rosti ea.

– Am minţit, spuse Sarah. Aşteaptă aici.

Kelly rămase lîngă motocicletă, în vreme ce Sarah păşea atentă prin iarbă. Sarah mai trase un foc, apoi aşteptă cîteva clipe. După care se aplecă.

Cînd se întoarse, ţinea cheia în mînă.

În cuib, raptorii continuau să sfîşie cadavrul, adunaţi cu toţii într-o parte. Dar brutalitatea lor scădea; unele animale se îndepărtau, frecîndu-şi botul cu labele din faţă, îndreptîndu-se către mijlocul luminişului.

Apropiindu-se de cuşcă.

Thorne urcă în spatele jeepului, dînd la o parte acoperişul de pînză. Verifică arma pe care o ţinea în mînă.

Levine trecu pe scaunul şoferului. Porni motorul. Thorne se potrivi mai bine şi se prinse de bara din spate. Se întoarse către Levine.

– Dă-i drumul!

Jeepul porni către luminiş. Lîngă pradă, raptorii ridicară privirile surprinşi, cînd văzură intrusul. Deja maşina trecuse de mijlocul luminişului, de scheletele enorme care-şi înălţau coastele largi mult deasupra capului lor; apoi Levine coti către stînga, trăgînd lîngă cuşca de aluminiu. Thorne sări din

maşină şi prinse cuşca cu ambele mîini. În beznă, nu putea spune cît de rău fusese rănit Arby; băiatul era întors cu fața în jos. Levine coborî din maşină. Thorne țipă la el să urce înapoi, săltă cuşca deasupra capului şi o puse în spatele maşinii. Sări în spate, alături de cuşcă, iar Levine băgă în viteză. În urma lor, raptorii mîrîiră şi porniră în urmărire, fugind printre coastele golite de carne ale scheletelor gigantice. Traversara luminişul cu o viteză incredibilă.

Cînd Levine accelera mai tare, primul dintre raptori făcu un salt înalt, aterizînd la spatele maşinii şi prinzînd pînza cu colții. Animalul şuieră şi se ținu bine.

Levine acceleră şi jeepul se îndepărtă, tresăltînd, de luminiş.

În bezna, Malcolm se cufunda înapoi în visele provocate de morfină. Imagini îi pluteau dinaintea ochilor: peisaje, afişaje multicolore de computer, folosite acum pentru studierea evoluției.

În acea lume matematică, de piscuri şi văi, populațiile erau imaginate urcînd piscurile adaptării sau alunecînd în văile neadaptării. Stu Kauffman şi colaboratorii lui arătaseră că organismele avansate aveau constrîngeri interne complexe care le predispuneau mai degrabă la prăbuşirea de pe vîrf şi coborîrea în vale. Cu toate astea, în acelaşi timp, creaturile complexe erau ele însele selectate de către evoluție. Pentru că ființele complexe erau capabile să se adapteze singure. Cu unelte, prin învățare, prin cooperare.

Dar animalele complexe obținuseră flexibilitatea adaptativă cu oarecare preț – îşi vînduseră independența. Nu mai era necesar să-şi schimbe trupurile pentru a se adapta, pentru că acum adaptarea lor era comportamentală, determinată social. Acest comportament necesita învățare. Într-un fel, la animalele superioare adaptarea nu mai era transmisă generației următoare prin ADN. Acum se transmitea prin învățare. Cimpanzeii îşi învățau puii să prindă termite cu un băț. Asemenea acțiuni necesitau cel puțin rudimente de cultură, o

viață structurată social. Dar animalele crescute în izolare, fără părinți, nu erau funcționale pe de-a-ntregul. Animalele de la zoo deseori nu-și puteau îngriji propriile progenituri, pentru că nu văzuseră niciodată cum se face. Își ignorau puii, sau îi rostogoleau, sau îi zdrobeau, sau pur și simplu se plictiseau de ei și-i ucideau.

Velociraptorii erau printre cei mai inteligenți dinozauri și cei mai feroci. Ambele trăsături cereau control comportamental. Cu milioane de ani în urmă, în lumea dispărută din jurasic, comportamentul lor ar fi fost determinat social, trecut de la bătrîni la tineri. Genele controlau capacitatea de a realiza asemenea structuri, dar nu asigurau structurile în sine. Comportamentul adaptativ era un fel de moralitate; se dezvoltase de-a lungul a multe generații pentru că se descoperise că funcționa – comportamentul era acela care permitea membrilor speciilor să coopereze, să conviețuiască, să vîneze și să crească pui.

Dar pe această insulă, velociraptorii fuseseră re-creați într-un laborator genetic. Deși aspectul lor fizic era determinat de genetică, comportamentul lor nu. Raptorii cei noi apăruseră pe lume lipsiți de bătrînii care să-i dirijeze, care să le arate felul bun de-a fi. Erau pe cont propriu și în acest fel se și comportau – într-o societate fără reguli, fără structură, fără cooperare. Trăiau într-o lume necontrolata, în care fiecare era pentru sine, unde cel mai rău și mai pervers supraviețuia, iar toți ceilalți mureau.

Jeepul prinse viteză, tresăltînd puternic. Thorne se ținea de mînere, ca să nu fie aruncat afară. În urma lui, văzu raptorul fluturînd, continuînd să se țină cu colții de pînză. Nu-i dădea drumul. Levine conduse înapoi pe malul noroios al rîului și coti spre dreapta, urmînd firul apei. Raptorul se ținea în continuare, tenace.

Chiar în față, zăcînd în noroi, Levine văzu un alt schelet. Un alt schelet? De ce erau scheletele astea acolo? Dar nu era vreme de cugetare – conduse înainte, trecînd pe sub șirurile

de coaste. Fără faruri, se apleca forţîndu-se să vadă la lumina lunii, căutînd obstacolele din faţa lor.

În spatele maşinii, raptorul se chinui să înainteze. Dădu drumul pînzei de acoperiş şi se prinse cu colţii de cuşcă, începînd să o tragă jos din maşină. Thorne se aruncă înainte, prinse celălalt capăt al cuştii. Cuşca se răsuci, răsturnîndu-l pe Thorne pe spate.

Se văzu într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu raptorul – iar acesta din urmă cîştiga.

Thorne îşi prinse picioarele în jurul scaunului din faţă, încercînd să reziste. Raptorul mîrîi; Thorne simţi furia animalului înnebunit că putea pierde priza.

– Uite! strigă Levine, întinzîndu-i o armă lui Thorne.

Thorne era întins pe spate, ţinînd cuşca cu ambele mîini. Nu putea lua arma. Levine privi în urmă, analizînd situaţia. Se uită apoi în oglinda retrovizoare. În spate, văzu restul turmei încă urmărindu-i, mîrîind. Nu putea încetini. Thorne nu putea da drumul cuştii.

Continuînd să conducă repede, Levine se răsuci pe scaun şi ţinti cu arma în spate.

Încercă să manevreze arma, ştiind că i-ar fi putut atinge accidental pe Thorne sau pe Arby.

– Fii atent! striga Thorne. Fii atent!

Levine reuşi să scoată piedica şi îndreptă ţeava direct spre raptorul care încă se ţinea cu colţii de barele cuştii. Animalul ridică privirea şi cu o mişcare rapidă prinse în dinţi ţeava. Ataca arma.

Levine trase.

Ochii raptorului se deschiseră larg cînd săgeata i se înfipse în gît. Scoase un sunet gîlgîitor, apoi intră în convulsii, căzînd din jeep – şi smucind în cădere arma din mîinile lui Levine.

Thorne se ridică în genunchi şi trase cuşca înăuntrul maşinii. Privi înăuntru, dar nu-şi putu da seama în ce stare era Arby. Uitîndu-se în spate, văzu ceilalţi raptori aflaţi încă în urmărire, dar care acum se aflau la douăzeci de iarzi distanţă şi pierdeau teren.

Radioul de bord şuieră.

– Doc, recunoscu Thorne vocea lui Sarah.

– Da, Sarah.

– Unde sînteţi?

– Urmăm albia rîului, spuse Thorne.

Norii de furtună dispăruseră. Era o noapte cu lună. Înapoia lui, raptorii continuau să urmărească jeepul, dar rămîneau tot mai departe.

– Nu vă văd farurile, spuse Sarah.

– Nu mai avem.

Se făcu o pauză. Radioul pîrîi. Vocea ei deveni încordată:

– Ce s-a întîmplat cu Arby?

– L-am recuperat, spuse Thorne.

– Slavă Domnului. Cum se simte?

– Nu ştiu. Trăieşte.

Peisajul se deschise. Ajunseseră într-o vale largă, cu iarba argintată de lună. Thorne privi împrejur, încercînd să se orienteze. Apoi îşi dădu seama: se întorseseră pe cîmpie, dar erau departe către sud, probabil de aceeaşi parte a rîului cu foişorul. În cazul acesta, puteau ajunge pînă la drumul de pe culme, aflat undeva în stînga.

Drumul avea să-i ducă înapoi în luminişul unde se afla trailerul rămas. Şi unde-ar fi putut fi în siguranţă.

Îl înghionti pe Levine, arătînd către dreapta.

– Mergem într-acolo!

– Da, Doc.

– O să ne întoarcem la trailer pe drumul de pe culme.

– Bine, spuse Sarah. O să dăm de voi.

Sarah privi către Kelly.

– Unde e drumul de coastă?

– Cred că e cel de-acolo, spuse Kelly, arătînd către şira coastei, la stîncile de deasupra lor.

– Bine, zise Sarah şi ambală motorul.

Jeepul duduia peste cîmpie, cufundat în ierburile înalte. Mergeau repede. Raptorii nu se mai vedeau.

– Se pare că ne-au pierdut urma, spuse Thorne.

– Poate, făcu Levine.

Cînd ieşiseră din albie, văzuse cîteva animale ţîşnind către stînga. Acum stăteau probabil ascunse în ierburi. Nu era sigur că aveau să renunţe atît de uşor.

Jeepul forţa drumul către stînci. În faţă văzură un drum în serpentine, urcînd dinspre vale. Era drumul de coastă, era sigur de asta.

Acum, că terenul era mai blînd, Thorne se strecură printre scaune şi se aplecă peste cuşcă. Privi printre bare la Arby care gemea uşor.

Jumătate din faţa băiatului era pătată de sînge, iar cămaşa îi era udă. Dar ochii îi erau deschişi şi părea că-şi poate mişca braţele şi picioarele.

Thorne se aplecă mai aproape de bare.

– Hei, fiule, zise el blînd. Mă auzi?

Arby dădu din cap, gemînd.

– Cum te simţi acolo?

– Am avut şi clipe mai bune, spuse Arby.

Jeepul rula pe drumul noroios şi se îndrepta în sus, de-a lungul serpentinelor. Levine simţi un fel de uşurare cînd se ridicară pe creastă, îndepărtîndu-se de vale. Se aflau pe drumul de culme şi se îndreptau spre un loc sigur.

Privi către culme. Atunci, în lumina lunii văzu formele întunecate, aflate deja pe vîrful drumului, sărind în sus şi-n jos.

Raptori.

Aşteptîndu-i.

Opri.

– Acum ce facem?

– Dă-te la o parte, spuse Thorne încruntat. De-aici conduc eu.

Pe marginea haosului

Thorne ajunse pe creastă şi coti spre stînga, accelerînd. Drumul se întindea în bătaia lunii, o bandă îngustă între peretele de stîncă din stînga şi prăpastia abruptă din dreapta. La douăzeci de picioare deasupra văzu raptorii, sărind şi pufnind în fuga lor paralelă cu maşina.

Levine îi văzu şi el.

– Ce facem? întrebă.

Thorne clătină din cap.

– Uită-te în trusa de scule. În torpedo. Găseşte ceva.

Levine se aplecă grăbit, cotrobăind în beznă. Thorne ştia că intraseră în necaz. Arma lor dispăruse. Se aflau într-un jeep cu acoperiş de pînză, iar raptorii îi înconjuraseră. Bănuia că se aflau la o jumătate de milă distanţă de luminiş şi de trailer.

Încă o jumătate de milă.

Thorne încetini la curba următoare, îndepărtînd maşina de marginea prăpastiei.

Dincolo de curbă, văzu un raptor ghemuit în mijlocul drumului, aşteptîndu-i, cu capul aplecat ameninţător. Thorne acceleră către el. Raptorul sări în sus, cu labele din spate ridicate.

Ateriză pe capota maşinii, zgîriind cu ghearele tabla. Se izbi de parbriz, împrăştiind o pînză de crăpături fine în sticlă. Cu trupul animalului zăcînd pe parbriz, Thorne nu vedea nimic. Pentru că drumul era primejdios, frînă.

– Hei! strigă Levine, rostogolindu-se înainte.

Raptorul de pe capotă alunecă într-o parte. Acum Thorne putea să vadă iarăşi şi călcă pedala de acceleraţie. Levine căzu înapoi pe spate şi maşina ţîşni înainte. Dar trei raptori atacară maşina din lateral.

Unul sări către portieră şi muşcă oglinda. Ochiul lucios al animalului era aproape de faţa lui Thorne. Forţă maşina către stînga, frecînd-o de peretele stîncos al drumului. La zece iarzi înainte, din perete se ivea un bolovan. Aruncă o privire către raptorul care continua să se ţină tenace, chiar în clipa în care bolovanul se izbi în oglindă, smulgînd-o. Raptorul dispăru.

Drumul se lărgi puţin. Acum, Thorne avea mai mult loc să manevreze. Simţi o izbitură grea şi ridică privirea să vadă pînza acoperişului sfîşiindu-se deasupra capului. Gheare îi trecură pe lîngă ureche.

Răsuci maşina către dreapta, apoi din nou către stînga. Ghearele se retraseră, dar animalul rămăsese deasupra, îndoind cu greutatea trupului pînza. Alături, Levine scoase un cuţit mare de vînătoare şi-l înfipse prin pînză. Imediat, alte gheare se iviră, sfîşiind mîna lui Levine. Acesta ţipă de durere şi scăpă cuţitul. Thorne se aplecă şi întinse mîna către podea, după el.

În oglinda retrovizoare, văzu încă doi raptori pe drumul din urma lor, urmărind jeepul.

Se apropiau.

Dar drumul era mai larg acum şi Thorne acceleră. Raptorul de pe acoperiş privi în jos, prin parbrizul spart. Thorne strînse cuţitul în pumn şi-l înfipse în sus cu toată puterea, iar şi iar... Nu părea se aibă vreun efect. Cum drumul cotea, trase de volan către dreapta, apoi către stînga, clătinînd maşina; raptorul de pe acoperiş pierdu priza şi se rostogoli pe spate. În cădere, sfîşie aproape toată pînza. Animalul sări la pămînt şi lovi cei doi raptori care îi urmăreau. Impactul îi dezechilibră pe toţi trei; căzură, mîrîind, în prăpastie.

– Şi cu asta, basta! strigă Levine.

Dar, o clipă mai tîrziu, un alt raptor sări de pe stînci şi fugi după ei, la numai cîţiva iarzi distanţă de maşină.

Apoi, cu o uşurinţă înspăimîntătoare, raptorul sări în spatele jeepului.

De pe locul pasagerului, Levine se holbă cuprins de spaimă. Raptorul era cu totul în maşină, cu capul aplecat, cu labele din faţă ridicate, cu botul deschis, într-o poziţie clară de atac. Şuiera către el.

„S-a terminat“, gîndi Levine.

Era şocat: întregul trup porni să-i asude, se simţi ameţit şi-şi dădu seama într-o clipă că nu putea face nimic, că erau ultimele clipe înainte de moarte. Creatura şuieră din nou, pocni din fălci, se ghemui să sară – şi brusc o spumă albă îi apăru la colţurile gurii. Dădu ochii peste cap. Balele porniră să-i curgă din bot. Începu să se chircească vizibil, cu trupul cuprins de spasme. Se prăbuşi pe o parte în spatele maşinii.

Din urmă, le văzu pe Sarah pe motocicletă şi pe Kelly ţinînd în mînă arma.

Thorne încetini şi Sarah trase lîngă ei. Îi dădu lui Levine cheia.

– Pentru cuşcă! strigă ea.

Levine o luă cu gesturi ţepene, aproape că o scăpă din mînă. Era şocat. Abia se mişca.

Neîndemînatic. Aproape că murise, gîndi el.

– Ia-i arma, spuse Thorne.

Levine privi către stînga, unde alţi raptori alergau paralel cu maşina. Numără şase, dar erau probabil mai mulţi. Încercă din nou să numere, cu mintea îngreunată...

– Ia naibii odată arma aia!

Levine luă puşca de la Kelly, simţindu-i în mîini metalul rece .

Maşina porni să tuşească, să încetinească, iar să tuşească. Să înainteze în salturi.

– Ce-i asta? întrebă el, întorcîndu-se către Thorne.

– Probleme, spuse Thorne. Am rămas fără benzină.

Thorne scoase maşina din viteză şi o lăsă să meargă, pierzînd viteză. Înainte, se afla o ridicătură mică, iar dincolo

de ea, după curbă, se vedea drumul coborînd din nou. Sarah venea pe motocicletă în spatele lor, scuturînd din cap.

Thorne îşi dădu seama că singura lor şansă era să depăşească ridicătura.

Spuse către Levine:

– Descuie cuşca. Scoate-l de acolo.

Levine se mişca dintr-o dată repede, aproape cuprins de panică, dar se tîrî totuşi în spate şi introduse cheia în lacăt. Cuşca se deschise. Levine îl ajută pe Arby să iasă.

Thorne privi acul vitezometrului coborînd. Mergeau cu douăzeci şi cinci de mile pe oră... apoi douăzeci... cincisprezece.

Raptorii, alergînd alături, începură să se apropie, simţind că maşina avea probleme.

Cincisprezece mile pe oră. Şi încă încetineau...

– A ieşit, spuse Levine din spate. Închise uşa cuştii.

– Aruncă repede cuşca, spuse Thorne.

Cuşca se rostogoli în spate, sărind în vale.

Zece mile pe oră.

Maşina părea să se tîrască.

Apoi se văzură trecuţi de ridicătura, coborînd de cealaltă parte, prinzînd din nou viteză. Douăsprezece mile pe oră. Cincisprezece. Douăzeci. Luă curbele cu grijă, încercînd să nu frîneze.

– N-o să ajungem la trailer! ţipă Levine cît îl ţineau plămînii, cu ochii măriţi de spaimă.

– Ştiu.

Thorne vedea către stînga trailerul, de care erau separaţi însă printr-o uşoară ridicătură de teren. N-o puteau depăşi. Dar mai sus, drumul se bifurca, alunecînd către dreapta, către laborator. Şi dacă-şi amintea el bine, drumul cobora continuu.

Thorne coti spre dreapta, îndepărtîndu-se de trailer.

Văzu acoperişul larg al laboratorului, o suprafaţă plată în lumina lunii. Urma drumul pe lîngă laborator, spre satul lucrătorilor. Văzu casa managerului în dreapta, apoi depozitul

de provizii, cu pompele de benzină în faţă. Aveau oare vreo şansă să mai găsească benzină?

– Uite! se bîlbîi Levine, arătînd în spate. Uite! Uite!

Thorne privi peste umăr şi văzu că raptorii rămăseseră în urmă, renunţînd la urmărire. În apropierea laboratorului, păreau să ezite.

– Nu ne mai urmăresc! strigă Levine.

– Mda, mormăi Thorne. Dar unde-i Sarah?

În spate, motocicleta lui Sarah dispăruse.

Trailer

Sarah Harding răsuci mînerele ghidonului şi ţîşni înainte, peste ridicătura din faţă. Trecu de culme şi începu să coboare către trailer. Patru raptori mîrîiau în urmă. Acceleră, încercînd să le-o ia înainte, să cîştige cîţiva iarzi preţioşi.

Pentru că avea nevoie de ei.

Se aplecă în spate şi-i strigă lui Kelly:

– Uite ce-i! Trebuie sa te mişti repede!

– Poftim? strigă Kelly.

– Cînd ajungem la trailer, sari jos şi intri. Nu mă aştepţi. Ai înţeles?

Kelly dădu din cap, încordată.

– Orice s-ar întîmpla, nu mă aştepţi!

– Bine.

Harding forţa motorul şi porni către trailer, apoi frînă brusc. Motocicleta aluneca pe iarba udă, se lovi de peretele trailerului. Dar Kelly deja sărise jos, gonind împiedicat către uşă; intră. Sarah avusese de gînd să tragă motocicleta înăuntru, dar raptorii erau foarte aproape, prea aproape. O aruncă spre ei şi dintr-o mişcare sări prin cadrul uşii, aterizînd pe podea.

Se răsuci şi trînti uşa cu piciorul, chiar în clipa în care primul dintre raptori se lovea de aceasta.

Înăuntrul trailerului întunecat, ţinu uşa blocată pe cînd animalele izbeau în mod repetat în ea. Pipăi după încuietoare, dar nu o găsi.

– Ian! Uşa asta se încuie?

Auzi vocea lui Malcolm, visătoare în întuneric.

– Viaţa este un cristal, spuse el.

– Ian, încearcă să fii atent!

Apoi Kelly veni lîngă ea, pipăind în sus şi-n jos pe toc. Raptorii se izbeau în uşă.

După un timp, spuse:

– E aici. Lîngă podea.

Harding auzi un clinchet metalic şi se îndepărtă.

Kelly se ridică şi o luă de mînă. Raptorii băteau şi mîrîiau.

– O să fie totul bine, spuse liniştitor Harding.

Se apropie de Malcolm care zăcea încă în pat. Raptorii pocneau din fălci la fereastra de alături şi zgîriau geamul cu ghearele. Malcolm îi privea calm.

– Gălăgioşi, ticăloşii ăştia, nu?

Alături de el, trusa medicală era deschisă, iar o seringă zăcea pe pernă. Probabil că se injectase din nou singur.

Prin fereastră se vedeau animalele care încetaseră să mai atace geamul. Sarah auzi scrîşnetul metalului venind dinspre uşă, apoi văzu raptorii tîrînd motocicleta. Săreau pe ea furioşi. În scurt timp, aveau să găurească cauciucurile.

– Ian! Trebuie să ne mişcăm repede...

– Eu nu mă grăbesc, spuse el calm.

– Ce fel de arme avem aici? întreba ea.

– Arme... păi... nu ştiu... oftă el. La ce ai nevoie de arme?

– Ian, te rog!

– Vorbeşti atît de repede, spuse el. Ştii, Sarah, chiar că ar trebui să te relaxezi.

În trailerul cufundat în întuneric, Kelly era speriată, dar se mai liniştise cînd o auzise pe Sarah vorbind despre arme. Şi Kelly începu să vadă că Sarah nu se lăsa oprită în nici un fel din cale. Voi să imite atitudinea ei, să creadă şi ea că poate face orice-şi pune în gînd.

Kelly ascultă glasul doctorului Malcolm şi îşi dădu seama că acesta nu avea să le fie de nici un ajutor. Era drogat şi nu-i păsa. Iar Sarah nu cunoştea trailerul. Kelly însă da; mai cotrobăise odată, în căutarea mîncării. Parcă-şi mai amintea...

În beznă, deschise iute sertarele. Se chinui să vadă ceva. Era sigură că unul dintre sertarele de jos avea un pachet marcat cu semnul morţii. Poate că înăuntru se afla vreo armă, gîndi ea.

O auzi pe Sarah spunînd:

– Ian, încearcă să gîndeşti!

Apoi, pe doctorul Malcolm:

– O, m-am gîndit, Sarah. Am avut cele mai minunate gînduri. Ştii, toate cadavrele acelea de la cuibul raptorilor sînt un exemplu minunat de...

– Nu acum, Ian!

Kelly cotrobăi prin sertare, lăsîndu-le deschise ca să ştie în care căutase. Trecu mai departe şi, la un moment dat, simţi sub palme o pînză aspră. Se aplecă în faţă. Găsise.

Kelly scoase un pachet pătrat, învelit în pînză, surprinzător de greu.

– Sarah. Uite, spuse ea.

Sarah Harding duse pachetul la fereastră, în bătaia lunii. Desfăcu fermoarul şi privi conţinutul. Pachetul era împărţit în sectoare. Văzu trei calupuri pătrate dintr-o substanţă cu aspect de cauciuc. Alături era un cilindru mic, argintiu, ca o butelie mică de oxigen.

– Ce-i asta?

– Am crezut ca e o idee bună, spuse Malcolm. Dar acum nu mai sînt sigur. De fapt...

– Ce-i asta? făcu ea, întrerupîndu-l, încercînd să-l ţină atent.

– Nu sînt letale, spuse Malcolm. Trupa lui Alexander. Am vrut să avem...

– Ce-i asta? spuse ea, ţinîndu-i dinaintea ochilor un calup.

– O fumigenă de teren. Ai să faci...

– Fum? spuse ea. Face numai fum?

– Da, dar...

– Ce-i asta? spuse ea, ridicînd cilindrul argintiu care avea o inscripţie.

– O bombă cu colinesterază. Degajează un gaz. Produce paralizie pe termen scurt. Sau cel puţin aşa se spune...

– Cît de scurt?

– Cîteva minute, cred, dar...

– Cum funcţionează? întrebă ea din nou, răsucind cilindrul în mînă.

La unul dintre capete avea un dop cu un cui. Sarah începu să-l scoată ca să arunce o privire la mecanism.

– Nu! zise el. Aşa o declanşezi. Tragi cuiul şi o arunci. Porneşte în trei secunde.

– Bine, spuse ea.

Grăbită, strînse trusa medicală, aruncînd seringa înăuntru şi închizînd capacul.

– Ce faci? întrebă alarmat Malcolm.

– Plecăm de-aici, spuse Sarah în drum către uşă.

Malcolm oftă.

– E atît de bine să ai un bărbat pe lîngă casă, spuse el.

Cilindrul zbură prin aer, răsucindu-se în lumina lunii. Raptorii erau cam la cinci iarzi distanţă, adunaţi în jurul motocicletei. Unul dintre ei ridică privirea şi văzu cilindrul care ateriză în iarbă, la cîţiva paşi distanţă.

Sarah rămase lîngă uşă, aşteptînd.

Nu se întîmplă nimic.

Nici o explozie.

Nimic.

– Ian! N-a mers!

Curios, unul dintre raptori ţopăi către locul unde căzuse cilindrul. Se aplecă şi ridică în colţi obiectul lucios.

Sarah oftă.

– N-a mers...

– Hei, lasă, spuse Malcolm calm.

Raptorul scutură din cap, muşcînd cilindrul.

– Acum ce facem? spuse Kelly.

Se auzi o explozie puternică şi un nor dens se răspîndi prin luminiş. Raptorii fură înghiţiţi de ceaţă.

Harding închise iute uşa.

– Şi acum, ce facem? întrebă Kelly.

Cu Malcolm sprijinindu-se de umărul ei, traversară luminişul. Norul de gaz se disipase cu cîteva minute în urmă. Pe primul raptor îl găsiră zăcînd în iarbă, cu ochii deschişi, absolut nemişcat. Dar nu era mort: Harding îi văzu pulsînd venele de la gît. Animalul era doar paralizat. Sarah întrebă, adresîndu-i-se lui Malcolm:

– Cît o să ţină efectul?

– N-am nici o idee, spuse Malcolm. Cît vînt este?

– Deloc, Ian.

– Atunci o să dureze un timp.

Înaintară. Acum, raptorii zăceau împrejurul lor. Păşiră peste trupuri, simţind mirosul de putred al carnivorelor. Unul dintre ei zăcea peste motocicletă. Sarah îl lăsă jos pe Malcolm, iar acesta se aşeză cu un oftat. După o clipă, porni să cînte: „Aş vrea să fiu în ţinutul bumbacului, vremurile de odinioară nu se uită..."

Harding trase de ghidonul motocicletei, încercînd să o scoată de sub raptor. Animalul era prea greu.

– Lasă-mă pe mine, ceru Kelly şi întinse mîinile către ghidon.

Harding merse în faţă. Fără să ezite, înconjură gîtul raptorului cu braţele şi-i săltă capul. Simţi un val de greaţă. Pielea fierbinte şi solzoasă o zgîrie pe braţe şi pe obraji. Icni cînd ridică animalul de jos.

„În Dixieland... du-du-du-du... să trăieşti şi să mori în Dixie..."

– Ai reuşit? o întrebă ea pe Kelly.

– Încă nu, spuse Kelly, trăgînd de ghidon.

Sat

Sarah coborî cu motocicleta către satul lucrătorilor. Privind peste Kelly, văzu jeepul parcat la magazin, nu departe de stația de benzină. Frînă și coborîră cu toții. Kelly deschise ușa magazinului și-l ajută pe Malcolm să intre. Sarah aduse motocicleta în magazin și închise ușa.

– Doc? spuse ea.

– Sîntem aici, răspunse Thorne. Cu Arby.

La lumina lunii care se filtra prin ferestre, magazinul arăta la fel cu oricare altul de pe marginea șoselei. Exista un frigider cu ușă de sticlă pentru sucuri; cutiile nu se vedeau, din pricina murdăriei de pe geam. Un raft avea atîrnate pe el bomboane și acadele cu învelitorile verzui, prin care mișunau larve. În raftul cu reviste, titlurile erau vechi de cinci ani.

Într-o parte, erau rafturi cu provizii de bază: pastă de dinți, aspirină, loțiune de bronzat, șampon, perii. În continuare se aflau rafturile cu haine, tricouri, pantaloni scurți, ciorapi, rachete de tenis, costume de baie. Și cîteva suveniruri: brelocuri, scrumiere, pahare.

În mijlocul încăperii, ca o insulă, tronau casa de marcat, un cuptor cu microunde și un filtru de cafea. Ușa cuptorului stătea larg deschisă; un animal își făcuse cuib înăuntru. Filtrul de cafea era crăpat și acoperit cu pînze de păianjen.

– Ce mizerie, se îngrozi Malcolm.

– Mie îmi convine locul, spuse Sarah.

Ferestrele erau bătute în cuie. Pereţii păreau destul de solizi. Hrana din conserve mai putea fi folosită. Văzu un indicator care spunea „sală de odihnă“, ceea ce însemna că trebuia să existe şi o baie. Aveau să fie în siguranţă aici, cel puţin pentru o vreme.

Îl ajută pe Malcolm să se întindă pe podea. Apoi merse către locul unde Thorne şi Levine îngrijeau de puşti.

– Am adus trusa medicală, anunţă ea. Cum se simte?

– Cam bătut, spuse Thorne. Cîteva taieturi. Însă nimic rupt. Capul arată cam rău.

– Mă dor toate, spuse Arby. Chiar şi gura.

– Să caute cineva o lumină, ceru Sarah. Ia să mă uit, Arby. Bine, îţi lipsesc vreo doi dinţi, de aceea te doare. Dar se rezolvă. Tăietura de la cap nu-i chiar atît de urîtă.

O şterse cu un pansament umed, apoi se întoarse către Thorne:

– Cît mai este pînă la venirea elicopterului?

Thorne privi ceasul de la mînă.

– Două ore.

– Şi unde aterizează?

– Terenul e la cîteva mile de aici.

Fără să se oprească din îngrijirea lui Arby, Sarah dădu din cap.

– Bine. Deci avem două ore ca să ajungem la terenul de aterizare.

– Cum asta? întrebă Kelly. Maşina e în pană de benzină...

– Nu-ţi face griji, spuse Sarah. Ne gîndim noi la ceva. O să fie bine...

– Întotdeauna spui asta, remarcă Kelly.

– Pentru că întotdeauna e adevărat, spuse Sarah. Gata, Arby, acum am nevoie de ajutorul tău. Am să te ridic în picioare şi tu ai să-ţi scoţi tricoul...

Thorne se trase lîngă Levine. Acesta avea o privire sălbatică şi mişcări smucite.

Drumul cu jeepul părea să-l fi adus la limită.

– Despre ce vorbeşte? Sîntem prinşi aici. Prinşi! strigă el isteric. Nu putem merge nicăieri. Nu putem face nimic. Vă spun, o să murim cu toţii...

– Ia mai taci, se răsti Thorne, prinzîndu-l de braţ şi trăgîndu-l mai aproape. Nu supăra copiii!

– Ce mai contează? făcu Levine. Or să afle asta mai devreme sau mai tîrziu sau... Au! Mai uşor...

Thorne îl strînse puternic de braţ. Se aplecă spre el.

– Eşti prea bătrîn ca să te porţi ca un măgar, şopti. Adună-te, Richard! Mă auzi?

Levine dădu din cap.

– Bine. Uite ce e. Eu o să ies, să văd dacă funcţionează pompele de benzină.

– N-au cum să funcţioneze, spuse Levine. Nu, după cinci ani. Îţi spun, asta-i pierdere de timp...

– Richard, rosti Thorne. Trebuie să verificăm pompele!

Se lăsă o clipă de tăcere. Cei doi se priviră în ochi.

– Adică vrei să ieşi? făcu Levine.

– Da.

Levine se încruntă. Urmă o nouă pauză.

Ghemuită lîngă Arby, Sarah întrebă:

– Unde e lumina, băieţi?

– O clipă, spuse Thorne şi se aplecă spre Levine. Bine?

– Bine, spuse Levine, trăgînd aer în piept.

Thorne merse la uşa din faţă, o deschise şi păşi afară, în întuneric. Levine închise uşa după el. Thorne auzi broasca închizîndu-se.

Imediat se întoarse şi bătu uşor în geam. Levine deschise uşa de cîteva degete.

– Pentru numele lui Dumnezeu, şopti Thorne. Nu încuia!

– Dar m-am gîndit...

– Nu încuia uşa, fir-ar să fie!

– Bine, bine... Îmi pare rău!

– Doamne, făcu Thorne.

Închise din nou uşa şi se întoarse către noaptea de afară.

Satul era liniştit. Thorne auzea doar fîşîitul cicadelor. Aproape prea linişte, gîndi el. Dar poate că i se părea, prin comparaţie cu mîrîiturile raptorilor. Thorne rămase multă

vreme cu spatele lipit de uşă, privind către terenul deschis. Nu văzu nimic.

În sfîrşit, merse pînă la jeep, deschise portiera şi cotrobăi după radio. Îl atinse; alunecase sub scaunul pasagerului. Îl scoase şi îl duse înapoi la magazin; bătu în uşă.

Levine o deschise şi spuse:

– Nu e încuiată...

– Ia, făcu Thorne, înmînîndu-i radioul, după care închise uşa.

Din nou se opri să pîndească. Nu se auzea nimic. Luna plină strălucea. Nu bătea vîntul.

Înaintă şi privi de aproape pompele de benzină. Mînerul primeia dintre ele era ruginit şi acoperit cu pînze de păianjen. Scoase furtunul şi apăsă. Nu se petrecu nimic. Mai strînse o dată. Nici o picătură. Bătu în geamul care acoperea contorul şi acesta îi căzu în mînă. Înăuntru, un păianjen se strecură peste cifrele de metal.

Nu era nici un strop de benzină.

Trebuiau să găsească benzină, altfel nu puteau ajunge la elicopter. Se încruntă, gîndindu-se. Erau nişte pompe simple, de felul celor pe care le puteai găsi în aşezările izolate. Era şi normal, de vreme ce se aflau pe o insulă.

Se opri să mediteze.

Erau pe o insulă... Asta însemna că toate obiectele erau aduse cu avionul sau barca. De cele mai multe ori cu barca. Bărci mici, din care proviziile se descărcau cu mîna. Ceea ce însemna...

La lumina lunii, se aplecă, cercetînd baza pompei. Exact cum prevăzuse, nu existau containere îngropate. Văzu o ţeavă de plastic îngropată imediat la suprafaţă. Urmări direcţia în care se îndrepta ţeava – undeva, în partea laterală a magazinului.

Thorne o urmă, mişcîndu-se cu atenţie. Se opri o clipă să asculte, apoi îşi continuă drumul.

Ajunse lîngă perete şi văzu ceea ce se aştepta să vadă: butoaie de cincizeci de galoane, înşirate lîngă zid. Erau trei, legate între ele. Probabil că toată benzina de pe insulă era turnată aici.

Bătu uşurel în butoaie. Erau goale. Ridică unul, sperînd să audă un clipocit. Nu aveau nevoie de mai mult de un galon sau două...

Nimic.

Butoaiele erau goale.

Cu siguranţă, însă, trebuiau să mai existe şi altele. Făcu iute un calcul. Un laborator de mărimea asta trebuia să aibă cel puţin vreo şase maşini, poate chiar mai multe. Chiar dacă mergeau cu economie, tot consumau treizeci, patruzeci de galoane pe săptămînă. Ca să fie sigură, compania trebuia să depoziteze rezerva pe două, poate chiar pe şase luni.

Ceea ce însemna între zece şi treizeci de butoaie. Iar butoaiele de oţel erau grele, prin urmare probabil că fuseseră depozitate în apropiere. Poate chiar la numai cîţiva iarzi distanţă...

Se întoarse încet, cercetînd locurile. Luna strălucea şi acum putea să vadă mai bine.

Dincolo de magazin, era un spaţiu deschis, după care se ridicau tufe mari de rododendroni, mascînd cărarea spre terenul de tenis. Plasa de sîrmă era acoperită cu plante agăţătoare.

Spre stînga, se afla prima colibă. Nu-i vedea decît acoperişul întunecat. În dreapta terenului, lîngă magazin, creştea un desiş gros, deşi se zărea o spărtură...

O cărare.

Înaintă, lăsînd în urmă magazinul. Apropiindu-se de spărtura întunecată, văzu o linie verticală şi-şi dădu seama că era o uşă de lemn, deschisă. Ascuns, în spatele desişului, se afla o magazie. Cealaltă uşă era închisă. Cînd se apropie, văzu un indicator ruginit, cu o inscripţie roşie, scorojită. În lumina lunii, literele păreau negre.

PRECAUCION
NON FUMARE
INFLAMMABLE

Se opri să asculte. Auzi raptorii mîrîind în depărtare, dar păreau să fie foarte departe, tocmai sus, pe deal. Dintr-un motiv necunoscut, se ţineau la distanţă de sat.

Thorne aşteptă, cu inima bătîndu-i, privind fix către intrarea întunecată a magaziei. Apoi se hotărî să intre. Aveau nevoie de benzină. Înaintă.

Cărarea spre magazie era udă din pricina ploii, dar înăuntru magazia era uscată. Se obişnui cu întunericul. Locul era strîmt, nu mai mult de patru metri pe patru. La lumina lunii, văzu aranjate la un capăt o duzină de butoaie ruginite. Alături, încă trei sau patru. Thorne le clătină repede, unul după altul. Erau goale.

Toate, goale.

Simţindu-se înfrînt, Thorne se întoarse către intrare. Se opri o clipă, privind afară. Atunci auzi sunetul inconfundabil al unei răsuflări...

Înăuntrul magazinului, Levine trecea de la o fereastră la alta, încercînd să-l urmărească din priviri pe Thorne. Trupul îi era încordat. Ce făcea Thorne? Se îndepărtase atît de mult de magazin... Nu era un lucru înţelept. Levine continua să arunce priviri uşii din faţă; ar fi vrut s-o încuie. Cu uşa descuiată nu se simţea în siguranţă.

Acum Thorne intrase în tufişuri, dispărînd cu totul. Şi trecuse ceva timp, cel puţin un minut sau două...

Levine privi pe fereastră şi-şi muşcă buzele. Auzi mîrîitul depărtat al raptorilor şi-şi dădu seama că aceştia rămăseseră la intrarea laboratorului. Nu urmăriseră vehiculele, nici măcar acum. De ce? se întrebă el. Nedumerirea asta îi făcea bine. Îl liniştea. Era o întrebare la care trebuia să răspundă. De ce raptorii nu înaintaseră de lîngă laborator, spre sat?

Îi veniră în minte tot felul de explicaţii. Raptorii aveau o teamă instinctivă faţă de laborator, locul naşterii lor. Îşi aminteau cuştile şi nu mai voiau să fie prinşi. Dar bănuia o explicaţie probabilă, mult mai simplă – zona constituia teritoriul altui animal. Era marcat şi apărat, iar raptorii se fereau să intre. Chiar şi tiranozaurul trecuse în grabă, fără să se oprească.

Al cui să fi fost teritoriul?

Levine privi nerăbdător pe fereastră, aşteptînd.

– Ce se aude cu lumina aia? strigă Sarah, din partea cealaltă a încăperii. Am nevoie de lumină.

– Într-o clipă, spuse Levine.

La intrarea în magazie, Thorne rămase tăcut, ascultînd.

Auzi o răsuflare uşoară, pufăită, ca a unui cal. Un animal mare, care aştepta. Sunetul venea de undeva, din dreapta lui. Thorne întoarse încet privirile.

Nu văzu nimic. Luna strălucea puternic peste satul lucrătorilor. Distinse magazinul, pompa de benzină, forma întunecată a jeepului. Privind către dreapta, văzu un spaţiu deschis şi tufe de rododendroni. Dincolo de ele, terenul de tenis.

Nimic altceva.

Privi atent, cu urechile ciulite.

Pufăitul continua. Abia un pic mai tare decît o briză slabă. Dar asta nu era briză: copacii şi tufele nu se mişcau.

Sau se mişcau?

Thorne simţea că ceva nu e în regulă. Ceva aflat chiar sub ochii lui. Ceva ce putea fi văzut, dar pe care el nu reuşea să-l vadă. Forţîndu-se să privească, avu impresia că ochii îi jucau feste. I se păru că zăreşte o mişcare uşoară în tufele din dreapta. Frunzele păreau să mişte în lumina lunii. Să mişte, apoi să se oprească iarăşi.

Dar nu era sigur.

Thorne privi înainte, chinuindu-se. Începu să se gîndească la faptul că nu tufele îi atrăseseră atenţia, ci mai degrabă gardul de sîrmă. Pe mai toată întinderea, gardul era acoperit cu plante agăţătoare, dar în cîteva locuri se vedea modelul de diamant al sîrmei împletite. Iar modelul ăsta avea ceva ciudat. Gardul părea să se mişte.

Thorne privi cu atenţie. Poate chiar mişcă, gîndi el. Poate că este un animal, dincolo de gard, care se împinge în el, făcîndu-l să se mişte. Dar nici asta nu prea părea să fie explicaţia.

Era altceva...

Brusc, luminile din magazin se aprinseră. Lumina trecu prin ferestre, aruncînd modele geometrice peste luminişul întunecat şi peste tufele de lîngă terenul de tenis. Şi, preţ de o clipă – doar o clipă –, Thorne văzu că tufele aveau o formă ciudată şi că, de fapt, erau doi dinozauri de şapte picioare înălţime, stînd unul lîngă altul şi privind ţintă către el.

Trupurile lor păreau acoperite cu un model de lumini şi umbre care-i făceau să se confunde perfect cu frunzele din apropiere, ba chiar şi cu gardul terenului de tenis. Thorne era nedumerit.

Camuflajul lor fusese perfect – prea perfect – pînă ce luminile de la ferestrele magazinului îi surprinseseră.

Thorne privi animalele cu răsuflarea tăiată. Apoi îşi dădu seama că modelul de lumini şi umbre era doar în partea de jos a trupului lor, pînă la jumătatea toracelui. Deasupra, aveau un model diamantat care le făceau să se confunde cu gardul.

Sub ochii lui Thorne, modelul complex al pielii lor se şterse, animalele căpătară o nuanţă cretoasă şi începură să apara dungi verticale, potrivindu-se cu umbrele aruncate de ferestre.

Şi, chiar sub ochii lui, dinozaurii dispărură din nou. Abia dacă le mai putea distinge, cu mare efort, conturul. Nici nu i-ar fi zărit, dacă n-ar fi ştiut că sînt acolo.

Erau cameleoni. Dar cu o putere de mimare pe care Thorne n-o mai întîlnise...

Încet, bătu în retragere, adîncindu-se în întunericul din magazie.

– Dumnezeule! exclamă Levine, privind pe fereastră.

– Îmi pare rău, spuse Harding, dar a trebuit să aprind lumina. Băiatul ăsta are nevoie de ajutor. N-o pot face în întuneric.

Levine nu-i răspunse. Privea pe fereastră, încercînd să înţeleagă ceea ce văzuse.

Acum îşi dădu seama ce zărise în ziua în care Diego fusese ucis. Clipa aceea, în care i se păruse că ceva nu era în regulă... Levine ştia acum. Dar asta depăşea toate cunoştinţele lui despre animalele terestre şi...

– Ce este? se interesă Harding, venind lîngă el la fereastră. E Thorne?

– Priveşte, spuse Levine.

Ea privi printre gratii.

– La tufişuri? Unde? Ce trebuie să...

– Priveşte, repetă el.

Ea insistă ceva mai mult, apoi clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu văd nimic.

– Porneşte de la partea de jos a tufelor, îi spuse Levine. Apoi ridică ochii foarte încet... Priveşte... Şi-ai să vezi conturul.

Îi auzi oftatul.

– Îmi pare rău...

– Atunci închide lumina, insistă el. Şi ai să vezi.

Ea stinse lumina şi, preţ de o clipă, Levine zări animalele distinct, cu trupurile palide cu dungi verticale în lumina lunii. Aproape imediat, modelul începu să slăbească.

Harding se întoarse, se înghesui lîngă el şi de această dată văzu imediat animalele, după cum se aşteptase Levine.

– Măi să fie, spuse ea. Sînt doi?

– Da. Unul lînga altul.

– Şi... Modelul slăbeşte în intensitate?

– Da. Slăbeşte.

Sub ochii lor, dungile de pe piele fură înlocuite cu modelul frunzelor de rododendron din spate. Din nou, cei doi dinozauri deveniră invizibili. Dar un model atît de complex cerea ca straturile epidermei lor să fi fost aranjate în acelaşi fel cu cromatoforele nevertebratelor marine. Subtilitatea trecerii, rapiditatea schimbării...

Harding se încruntă.

– Ce sînt? întrebă ea.

– Cameleoni cu un meşteşug neegalat, fireşte. Deşi nu sînt sigur că le-am putea spune cameleoni, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, cameleonii au doar priceperea...

– Ce sînt? întrebă din nou, nerăbdătoare, Sarah.

– Aş spune că sînt *Carnotaurus sastrei*. Un specimen din Patagonia. Doi metri înălţime, cu cap uşor de recunoscut – observi botul scurt, ca de buldog, şi o pereche de coarne deasupra ochilor? Aproape ca nişte aripioare...

– Sînt carnivore?

– Da, fireşte, au...

– Unde-i Thorne?

– A intrat în nişte tufe acum cîteva timp. Nu l-am văzut, dar...

– Ce facem? îl întrerupse ea.

– Să facem? se miră Levine. Nu prea înţeleg?

– Trebuie să facem ceva, şopti ea copilăreşte. Trebuie să-l ajutăm pe Thorne să se întoarcă.

– Nu ştiu cum, spuse Levine. Animalele astea cîntăresc probabil cinci sute de funzi fiecare. Şi sînt două. I-am spus de la început să nu iasă. Acum...

Harding se încruntă. Privind afară, porunci:

– Du-te şi aprinde din nou lumina.

– Aş prefera să...

– Du-te şi aprinde din nou lumina! Levine se ridică nervos. Tocmai făcuse o descoperire remarcabilă, o caracteristică nebănuită pînă acum la dinozauri – deşi nu fără precedent printre vertebratele cu care se înrudeau –, şi acum femeiuşca asta musculoasă lătra ordine către el. Levine se simţea ofensat. Nici n-o considera savant. Era o... naturalistă. Un cercetător de teren care uitase teoria. Unul dintre aceia care umblă prin rahat de animale şi-şi imaginează că face o cercetare adevărată. Numai o viaţă drăguţă în natură, atît. Nu era pic de ştiinţă în...

– Aprinde! strigă Harding, privind pe fereastră.

El aprinse lumina şi porni înapoi către fereastră.

– Stinge!

Grăbit, se întoarse şi-o stinse.

– Aprinde!

Aprinse iarăşi lumina.

Sarah se ridică de lîngă fereastră şi traversă încăperea.

– Nu le place, spuse ea. Îi necăjeşte.

– Probabil că perioada refractară...

– Da, aşa cred. Uite. Deschide astea...

Sarah luă o mînă de lanterne de pe un raft, i le înmînă, apoi luă baterii de pe raftul de alături.

– Sper să mai funcţioneze.

– Ce ai de gînd să faci? se interesă Levine.

– Să facem, rosti ea, rînjind. Noi, amîndoi.

Thorne stătea în întunericul din magazie, privind afară prin uşile deschise. Cineva aprinsese şi stinsese lumina din magazin. Apoi, un timp, rămăsese aprinsă. Acum se stinse din nou.

Zona din faţa magaziei era luminată numai de lună.

Auzi o mişcare, un fîşîit uşor. Percepu din nou răsuflarea. Apoi îi văzu pe cei doi dinozauri mergînd pe labele din spate, cu coada ţeapănă. Modelul de pe piele părea să se schimbe în timpul mersului şi erau greu de urmărit, dar se îndreptau cu siguranţă către magazie.

Ajunseră la intrare, silueta trupurilor conturîndu-se în sfîrşit limpede în lumina lunii.

Semănau cu nişte tiranozauri micuţi, în afară de protuberanţele de deasupra ochilor; aveau labele din faţă foarte mici, aproape ca nişte cioturi. Carnivorele îşi aplecară capul şi priviră înăuntru, cu grijă. Pufăind, adulmecînd. Cozile li se legănau încet în spate.

Erau prea mari ca să intre şi, preţ de o clipă, Thorne speră să nu încerce. Apoi primul îşi aplecă gîtul, mîrîi şi păşi înăuntru.

Thorne îşi ţinu răsuflarea. Încercă să se gîndească la ce avea de făcut, dar nu-i venea nici o idee. Animalele erau

metodice; primul se dădu la o parte, ca să-l lase şi pe celălalt să intre.

Brusc, din latura magazinului, vreo şase spoturi luminoase căzură peste ei. Spoturile se mişcau, lovindu-le trupurile. Treceau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat ceva.

Dinozaurii se vedeau limpede şi asta nu le plăcea. Mîrîiră şi încercară să se ferească din lumină, dar spoturile se agitau continuu, găsindu-i, încrucişîndu-şi drumurile peste ei. Pe cînd lumina trecea de colo-colo pe torsul lor, pielea pălea drept răspuns, reproducînd mişcarea razelor după trecerea spotului. Trupurile li se dungau cu alb, se întunecau iarăşi, apoi se dungau din nou...

Spoturile nu-şi încetau mişcarea, doar că acum băteau direct în figura dinozaurilor, în ochii lor... Ochii uriaşi clipiră sub cornițe; animalele îşi răsuciră capetele şi se aplecară, parcă încercînd să se ferească de muşte.

Dinozaurii deveniră agitați. Se întoarseră cu spatele şi mugiră puternic spre luminile mişcătoare.

Spoturile se deplasau în continuare rapid, fără să obosească, tăind noaptea. Modelul mişcărilor era complex, ameţitor. Dinozaurii mugiră din nou şi făcură un pas amenințător către lumini. Dar erau numai pe jumătate convinşi. Se vedea limpede că nu le plăcea să aibă în preajmă luminile acelea mişcătoare. După o clipă, se retraseră, cu luminile urmărindu-i, împingîndu-i către terenul de tenis...

Thorne înaintă.

O auzi pe Harding spunînd:

– Doc? Mai bine-ai ieşi de acolo, înainte să se întoarcă!

Thorne înaintă repede către lumini. Ajunse lîngă Levine şi Harding, care legănau mănunchiuri de lanterne minuscule.

Se întoarseră cu toții în magazin.

Înăuntru, Levine trînti uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

– N-am mai fost niciodată atît de speriat...

– Richard, spuse Harding cu răceală. Abține-te!

Traversă încaperea şi puse lanternele pe tejghea.

– A fost o nebunie să ieşim, protestă Levine, ştergîndu-şi fruntea.

Era plin de sudoare, iar cămaşa îi era pătată.

– De fapt, a fost o nimica toată, îl puse la punct Harding. Apoi, întorcîndu-se către Thorne: Ai observat că aveau o perioadă refractară pentru răspunsul dermic? La repezeală, poţi face comparaţie cu caracatiţa. Presupunerea mea a pornit de la ideea că dinozaurii ăştia sînt aidoma celorlalte animale care se bazeaza pe camuflaj. În principiu, atacă numai în ambuscade. Nu sînt nici deosebit de iuţi, nici prea activi. Stau nemişcaţi ore întregi, într-un mediu care nu suferă schimbări, disparînd în fundal, aşteptînd o pradă întîmplătoare. Dar dacă trebuie să se adapteze mereu la schimbarile de lumină, ştiu că nu se mai pot ascunde. Încep să se teamă. Şi dacă ajung să se teamă îndeajuns, pînă la urmă fug. Ceea ce s-a şi întîmplat...

Levine se întoarse şi privi furios către Thorne.

– Asta numai din vina ta. Daca nu te-ai fi îndepărtat, să te plimbi...

– Richard, spuse Harding, oprindu-l. Avem nevoie de benzina, altfel nu mai plecam de aici. Tu nu vrei să plecăm?

Levine nu spuse nimic. Se smiorcăi.

– Oricum, zise Thorne, în magazie nu era benzină.

– Hei, exclamă Sarah. Ia uite cine-i aici!

Arby se apropie, sprijinindu-se de Kelly. Se schimbase cu haine găsite în magazin: un şort de baie şi un tricou pe care scria „Laboratoarele de bioinginerie InGen“, iar dedesubt, „Noi facem Viitorul“.

Arby avea un ochi învineţit, o vînătaie pe obraz şi o tăietură pe frunte, pe care Harding i-o bandajase. Braţele şi picioarele îi erau învineţite rău. Dar mergea şi reuşi chiar să afişeze un zîmbet ştrengăresc.

– Cum te simţi, fiule? întrebă Thorne.

– Ştiţi ce-aş vrea acum cel mai mult? făcu Arby.
– Ce? întrebă Thorne.
– O Coca-Cola dietetică, spuse Arby. Şi o mulţime de aspirine.

Sarah se aplecă peste Malcolm, care mormăia încet, privind în tavan.
– Cum se simte Arby? întrebă el.
– O să fie bine.
– Are nevoie de morfină?
– Nu. Nu cred.
– Bine, spuse Malcolm.
Întinse braţul, răsucindu-şi manşeta.

Thorne scoase cuibul de pasăre din cuptorul cu microunde şi încălzi cîteva conserve de carne. Găsi un pachet de farfurii de carton decorate cu modele de Halloween – bostani decupaţi şi lilieci – şi scoase pe farfurii conţinutul conservelor, ajutîndu-se cu lingura. Cei doi copii mîncară hămesiţi.
Îi întinse o farfurie şi lui Sarah, apoi se întoarse către Levine.
– Tu nu vrei?
Levine privea pe fereastră.
– Nu.
Thorne ridică din umeri.
Arby se apropie cu farfuria în mînă.
– Mai este?
– Sigur, spuse Thorne şi-i întinse farfuria lui.

Levine se aşeză lîngă Malcolm.
– Ei, cel puţin am avut dreptate într-o problemă. Insula asta e o adevărată lume pierdută – un sistem ecologic neatins. Am avut dreptate încă de la început...
Malcolm ridică privirea.
– Glumeşti? spuse el. Ce te faci cu apatozaurii aceia morţi?

– M-am gîndit şi la asta, zise repede Levine. E limpede că raptorii i-au ucis. Apoi...

– Ce-au făcut? exclamă Malcolm. Şi i-au tîrît la cuibul lor? Animalele astea cîntăresc sute de tone, Richard. O sută de raptori n-ar putea să tîrască unul. Nu, nu, oftă el. Cadavrele trebuie să fi plutit pe rîu şi au rămas agăţate de mal. Raptorii şi-au făcut cuibul acolo unde a existat o sursă convenabilă de hrană – apatozaurii morţi.

– Se poate...

– Dar de ce atît de mulţi apatozauri morţi, Richard? De ce nu ajunge nici un animal la maturitate? Şi de ce sînt atît de mulţi prădători pe insulă?

– Avem, fireşte, nevoie de mai multe date..., începu Levine.

– Nu, nu avem nevoie, spuse Malcolm. N-ai trecut prin laborator? Deja cunoaştem răspunsul.

– Care e? se enervă Levine.

– Prionii, răspunse Malcolm, închizînd ochii.

Levine se încruntă.

– Ce sînt ăia prioni?

Malcolm oftă.

– Ian, spuse Levine. Ce sînt ăia prioni?

– Pleacă, spuse Malcolm, dînd din mînă.

Arby era ghemuit într-un colţ, aproape adormit. Thorne răsuci un tricou şi-l puse sub capul băiatului. Arby mormăi ceva şi zîmbi.

În cîteva minute, începu să sforăie.

Thorne se ridică şi se apropie de Sarah, care stătea lîngă fereastră. Afară, cerul începea să se lumineze deasupra copacilor, devenind de un albastru-palid.

– Cît mai avem? întrebă ea.

Thorne îşi privi ceasul de la mînă.

– Poate o oră.

Sarah începu să se plimbe.

– Trebuie să găsim benzină, decise ea. Dacă avem benzină, putem conduce jeepul la terenul de aterizare al elicopterului.

– Dar nu există benzină, spuse Thorne.

– Trebuie să fie pe undeva, continuă ea să se plimbe. Ai încercat la pompe...

– Da. Sînt goale.

– Dar înăuntrul laboratorului?

– Nu cred.

– Unde în altă parte? În trailer?

Thorne clătină din cap.

– E numai o remorcă. Celălalt avea un generator auxiliar şi nişte rezervoare de benzină. Dar s-a prăbuşit de pe stînci...

– Poate că rezervoarele nu s-au spart în cădere. Mai avem motocicleta. Poate ajung pînă acolo şi...

– Sarah, spuse el.

– Merită să încercăm.

– Sarah...

De la fereastră, Levine rosti încet:

– Capul sus! Avem musafiri!

Mamă bună

În lumina de dinaintea zorilor, dinozaurii ieşiră din tufe şi se îndreptară direct către jeep. Erau şase, cu ciocuri de raţă mari şi maronii, cu înălţimea de cincisprezece picioare, cu boturi încovoiate.

– Maiazauri, spuse Levine. Nu ştiam că sînt şi dintr-ăştia pe-aici.

– Ce fac?

Uriaşele animale se îngrămădiseră împrejurul maşinii şi începuseră să o sfîşie.

Unul rupse acoperişul de pînză. Altul lovi bara de direcţie, clătinînd maşina înainte şi înapoi.

– Nu înţeleg, făcu Levine. Sînt hadrozauri. Ierbivore. Agresivitatea asta nu le e caracteristică.

– Mda, mormăi Thorne.

Sub ochii lor, maiazaurii rostogoliră maşina. Jeepul se opri pe o parte. Unul dintre adulţi dădu cu spatele şi se urcă pe portieră. Picioarele lui uriaşe îndoiră tabla înăuntru.

Dar cînd jeepul se rostogoli, două cutii albe de spumă expandată se rostogoliră la pămînt. Maiazaurii păreau să fie atenţi la aceste cutii. Băgară botul în spumă, împrăştiind cu alb de jur împrejur. Păreau grăbiţi, cuprinşi parcă de frenezie.

– Ceva de mîncare? se miră Lavine. Un fel de conservă de dinozauri? Ceee?

Capacul unei cutii se deschise şi văzură înăuntru un ou spart. Din ou ieşea o bucăţică de carne. Maiazaurii încetiniră. Mişcările lor erau acum blînde, grijulii.

Trîmbiţară şi mîrîiră. Trupurile lor uriaşe blocau priveliştea.

Se auzi un scîncet.

– Nu-i adevărat, spuse Levine.

Pe pămînt, se foia un animal micuţ. Trupul îi era maroniu deschis, aproape alb.

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu la loc. Abia dacă avea o lungime de braţ, iar în jurul gîtului îi atîrnau inele de piele încreţită. După o clipă, un al doilea animal se rostogoli lîngă el.

Harding oftă.

Încet, unul dintre maiazauri îşi aplecă ţeasta uriaşă şi prinse cu blîndeţe puiul în ciocul lat. Rămase cu gura deschisă şi se ridică. Puiul stătea liniştit pe limba adultului, privind împrejur cu capul ridicat.

Fu ridicat şi al doilea pui. Adulţii tropăiră o vreme prin preajmă, ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce să facă, apoi, trîmbiţînd puternic, se îndepărtară.

Lăsară în urmă o maşină sfărîmată.

– Cred că acum benzina nu mai este o problemă, spuse Thorne.

– Cred că nu, răspunse Sarah.

Thorne privi resturile maşinii, clătinînd din cap.

– Mai urît ca într-o ciocnire frontală, constată el. Parcă a trecut prin compactor. N-a fost construită pentru forţe atît de mari.

Levine pufni.

– Inginerii din Detroit nu se aşteaptă ca pe maşina lor să se caţere un animal de cinci tone!

– Mi-ar fi plăcut să văd cum rezistă maşina noastră la aşa ceva, spuse Thorne.

– Asta pentru că am întărit-o noi?

– Da, zise Thorne. Am construit-o ca să reziste la forţe uriaşe. Am testat-o cu computerul, i-am adăugat structurile acelea în fagure, toată...

– Stai puţin, îl întrerupse Harding, întorcîndu-se de la fereastră. Despre ce vorbeşti?

– Despre cealaltă maşină, spuse Thorne.

– Care cealaltă maşină?

– Maşina pe care am adus-o noi. Explorer-ul.

– Fireşte, făcu ea, brusc însufleţită. Mai e o maşină. Am uitat cu totul! Explorer-ul!

– E de domeniul trecutului, spuse Thorne. A făcut scurtcircuit noaptea trecută, cînd mă întorceam la trailer. Am trecut printr-o baltă şi am scurtcircuitat-o.

– Şi ce? Poate că...

– Nu, clătină Thorne din cap. Un scurt ca ăsta distruge RV-ul. E o maşină electrică. A crăpat.

– Sînt surprinsă că nu aveţi siguranţe pentru asta.

– Păi, nu prea le-am pus, deşi la această ultimă versiune... Se opri şi clătină din cap. Nu-mi vine să cred.

– Maşina are siguranţe?

– Da. Eddie le-a pus în ultima clipă.

– Deci maşina ar mai putea funcţiona?

– Probabil, dacă resetezi siguranţele.

– Unde e? întrebă ea, îndreptîndu-se spre motocicletă.

– Am lăsat-o pe drumul acela de coastă, care coboară către foişor. Dar, Sarah...

– E singura noastră şansă, i-o reteză ea.

Scoase casca, potrivi microfonul la obraz şi duse motocicleta la uşă.

– Ţineţi legătura cu mine. Mă duc să găsesc maşina.

O privirǎ pe fereastră. În lumina din zori, ea se urcă pe motocicletă şi porni pe deal în sus.

Levine o privi îndepărtîndu-se.

– Ce şanse crezi că are?

Thorne clătină din cap şi-atît.

Radioul pîrîi.

– Doc...

Thorne ridică receptorul.
– Da, Sarah.
– Urc dealul acum. Văd... sînt şase.
– Raptori?
– Da. Sînt... Ascultă. Am să încerc pe altă potecă. Văd...
Radioul pîrîi.
– Sarah?
Legătura se întrerupea.
– ... fel de potecă... aici... cred că mai bine...
– Sarah, spuse Thorne. Se întrerupe legătura.
– ... acum. Aşa că... -ţi-mi noroc.
Se auzi bîzîitul motorului, apoi un alt sunet, care ar fi putut fi mîrîitul unui animal sau doar un zgomot static. Thorne se apleacă, ţinînd radioul aproape de ureche. Apoi, brusc, radioul păcăni şi tăcu.
– Sarah?
Nici un răspuns.
– Poate că a închis, fu de părere Levine.
Thorne clătină din cap.
– Sarah?
Nimic.
– Sarah? Eşti acolo?
Aşteptară.
Nimic.
– La naiba, spuse Thorne.

Timpul trecea greu. Levine stătea la fereastră şi privea afară. Kelly sforăia într-un colţ. Arby stătea lîngă Malcolm, adormit. Iar Malcolm mormăia o melodie inventată pe loc.

Thorne şedea pe podea, în mijlocul încăperii, cu spatele sprijinit de tejghea. Din cînd în cînd, ridica receptorul şi încerca să o cheme pe Sarah, dar nu primea nici un răspuns.

Încercă pe toate cele şase canale. Pe nici unul dintre ele nu primi vreun răspuns.

Pînă la urmă, renunţă să mai încerce.

Radioul pîrîi.

– ... blestemăţiile astea. Niciodată nu funcţionează ca lumea, mîrîi ea. Nu-mi pot da seama... chestii... dracu'!

La capătul încăperii, Levine se ridică.

Thorne înşfăcă radioul.

– Sarah? Sarah?

– În sfîrşit, rosti ea cu voce spartă. Unde naiba aţi fost, Doc?

– Eşti bine?

– Fireşte că sînt bine.

– Ai ceva la radio. Se întrerupe...

– Da? Şi ce să fac?

– Încearcă să deşurubezi capacul de la baterii. Probabil că e un contact prost...

– Nu. Întrebam de maşina.

– Ce? spuse Thorne.

– Sînt în maşină, Doc. Am ajuns. Acum ce fac?

Levine aruncă o privire către ceas.

– Mai sînt douăzeci de minute pînă ajunge elicopterul, spuse el. Ştii, s-ar putea să reuşească.

Dodgson

Dodgson se trezi, îndurerat şi înţepenit, pe podeaua de beton a magaziei. Se ridică în picioare şi privi pe fereastră. Văzu dungi roşii pe fundalul palid al cerului. Deschise uşa magaziei şi ieşi.

Îi era foarte sete şi îl durea tot trupul. Porni pe sub copaci. Jungla era liniştită în zori.

Avea nevoie de apă. Mai mult decît orice, avea nevoie de apă. Undeva, în stînga lui, auzea gîlgîitul unui pîrîu. Se îndreptă într-acolo, grăbindu-se.

Printre copaci, vedea cerul luminîndu-se. Ştia că Malcolm şi grupul lui mai erau încă aici. Trebuiau să aibă un plan ca să scape de pe insulă. Dacă ei puteau scăpa, atunci putea şi el.

Ajunse pe o ridicătură şi privi în jos, către pîrîu. Părea limpede. Se grăbi să coboare la el, întrebîndu-se dacă nu cumva era poluat. Nu-i păsa. Înainte să ajungă la pîrîu, se împiedică de o liană şi căzu, înjurînd.

Se ridică în picioare şi privi în urmă. Atunci văzu că nu de o liană se împiedicase.

Era o bretea verde de rucsac.

Dodgson trase de bretea şi de sub frunze apăru întregul rucsac. Era sfîşiat şi pătat cu sînge închegat. Conţinutul se răsturnă printre ferigi. Muştele bîzîiau peste tot. Dar văzu un aparat de fotografiat, o cutie metalică pentru hrană şi un

bidon de plastic pentru apă. Căută iute printre ferigi. Nu mai găsi mare lucru, în afară de nişte bomboane topite.

Dodgson bău apa şi îşi dădu seama că îi era foarte foame. Deschise cutia de metal, sperînd să dea peste nişte hrană mai acătării. Dar cutia nu conţinea hrană. Era plină cu polistiren.

Iar în mijloc, un radio.

Îl deschise. Luminiţa de la baterii se aprinse puternic. Trecu de pe un canal pe altul, auzind doar zgomot static.

Apoi, o voce de bărbat:

– Sarah? Aici Thorne. Sarah?

După o vreme, o voce de femeie:

– Doc. Mă auzi? Am spus că sînt în maşină.

Dodgson ascultă şi zîmbi.

Deci exista o maşină...

În magazin, Thorne ţinea radioul aproape de obraz.

– Bine, spuse el. Sarah? Ascultă cu atenţie. Urcă în maşină şi fă exact ce-ţi spun.

– Bine, spuse ea. Dar mai întîi spune-mi: Levine e acolo?

– E aici.

Radioul pîrîi.

– Întreabă-l dacă e vreo primejdie din partea unui dinozaur verde, cam de şase picioare înălţime şi cu frunte bombată.

Levine dădu din cap.

– Spune-i că da. Li se spune pachycephalozauri.

– A spus că da, răspunse Thorne. Sînt pachycephalo-nu-mai-ştiu-cum şi trebuie să ai grijă. De ce?

– Pentru că sînt vreo cincizeci în jurul maşinii!

Explorer

Explorer-ul stătea în umbra din mijlocul drumului, sub copaci. Maşina se oprise chiar într-o depresiune, unde, fără îndoială, pe timpul nopţii fusese o baltă mare. Balta devenise însă acum o mlaştină, datorită unei duzini de animale care stăteau în ea, beau şi se rostogoleau pe marginile ei. Erau dinozaurii verzi şi cu frunte bombată pe care Sarah îi urmărea de cîteva minute, gîndindu-se ce să facă. Asta nu numai pentru că erau aproape de băltoacă, ci şi pentru că stăteau în faţa şi pe lateralele maşinii.

Urmărise pachycephalozaurii cu nelinişte. Harding petrecuse o mulţime de timp pe teren cu animalele sălbatice, dar de obicei cu animale pe care le cunoştea. După o lungă experienţă, ştia cît de mult se putea apropia şi în ce condiţii. Dacă ar fi fost o turmă de bivoli, ar fi trecut fără nici o ezitare prin mijlocul ei. Dacă ar fi fost o turmă de bizoni americani, ar fi mers cu grijă, dar tot ar fi trecut. Dacă ar fi fost o turmă de bivoli africani, nu s-ar fi apropiat.

Trase microfonul mai aproape de gură şi întrebă:

– Cît timp mai avem?

– Douăzeci de minute.

– Atunci mai bine mă duc acolo, spuse ea. Vreo idee?

Se făcu pauză. Radioul pocni.

– Levine spune că nimeni nu ştie nimic despre animalele astea, Sarah.

– Grozav!

– Levine spune că nu s-a recuperat niciodată un schelet complet. Aşa că nimeni nu s-a putut exprima faţă de comportamentul lor, în afară de faptul că, probabil, erau animale agresive.

– Grozav, repetă ea.

Sarah cerceta poziţia maşinii şi crengile de deasupra. Era o zonă umbrită, liniştită.

Radioul pîrîi.

– Levine spune că poţi încerca să treci printre ei. Dar fără mişcări bruşte...

Sarah privi animalele şi gîndi: frunţile acelea bombate trebuie să le folosească la ceva.

– Nu, mersi, spuse ea. Am să încerc altceva.

– Ce?

În magazin, Levine întrebă:

– Ce-a spus?

– Că o să încerce altceva.

– Ca de exemplu? făcu Levine.

Se apropie de fereastră şi privi afară. Cerul se tot lumina. Se încruntă. Lucrul ăsta trebuia să aibă nişte consecinţe, gîndi el. Ceva ce ştia că avea să se întîmple, dar la care nu se putea gîndi...

Ceva în legătură cu lumina zilei...

Şi teritoriu.

Teritoriu.

Levine ridică din nou privirile către cer, încercînd să-şi adune gîndurile. Ce avea să se schimbe dacă venea ziua? Scutură din cap, renunţînd pentru moment.

– Cît durează să pună siguranţele la loc?

– Doar un minut sau două, spuse Thorne.

– Atunci s-ar putea să mai avem timp, rosti Levine. Dinspre radio se auzea zgomot static; o auziră pe Harding:

– Bine. Am ajuns lîngă maşină.

– Unde?

– Lîngă maşină, spuse ea. Într-un copac.

Harding se căţără pe creangă, îndepărtîndu-se de trunchi, simţind-o aplecîndu-se sub greutatea ei. Creanga părea destul

de suplă. Se afla acum la zece picioare deasupra maşinii, clătinîndu-se în jos. Cîteva animale de dedesubt ridicaseră ochii spre ea, dar turma părea fără astîmpăr. Animalele care stăteau în noroi se ridicară şi începură să se foiască.

Le urmări cozile biciuind agitate aerul.

Continuă să înainteze; creanga se apleca şi mai mult. Era alunecoasă din pricina ploii de peste noapte. Încercă să se potrivească deasupra maşinii. Pînă acum mergea destul de bine, gîndi ea.

Brusc, unul dintre animale atacă trunchiul copacului în care se căţărase ea, izbindu-l cu putere. Impactul fu surprinzător de violent. Copacul se clătină, ramura pe care se căţărase Sarah se clătină în sus şi-n jos; Sarah se forţă să se ţină bine.

La naiba, gîndi ea.

Se ridică o dată cu creanga, coborî din nou, apoi pierdu priza. Mîinile îi alunecară pe frunzele şi coaja ude şi căzu. În ultima clipă, îşi dădu seama că avea să cadă *lîngă* maşină. Apoi lovi pămîntul, aterizînd în noroi.

Chiar lîngă animale.

Radioul pîrîi.

– Sarah? strigă Thorne.

Nu veni nici un răspuns.

– Acum ce mai face? întrebă Levine, plimbîndu-se neliniştit. Aş vrea să văd ce face.

În colţul încăperii, Kelly se ridică, se frecă la ochi.

– De ce nu folosiţi camerele video?

– Ce camere video? întrebă nedumerit Thorne.

Kelly arătă cu degetul către casa de marcat.

– Acela-i un computer.

– Chiar?

– Mda. Aşa cred.

Kelly căscă şi se aşeză în scaunul din faţa casei de marcat. Părea să fie un terminal simplu, deci nu avea acces la prea

multe, dar merita să încerce. Conectă aparatul. Nu se întîmplă nimic. Închise şi deschise comutatorul. Nimic.

Fără să vrea, îşi clătină picioarele şi lovi un cablu de sub masă. Se aplecă şi văzu că terminalul nu era conectat la reţeaua electrică. Băgă ştecherul în priză.

Ecranul se aprinse şi apăru un singur cuvînt: LOGIN.

Ca să treacă mai departe, ştia că avea nevoie de o parolă. Arby avea o parolă. Îi aruncă o privire – dormea. Nu voia să-l trezească. Îşi aminti că scrisese parola pe o bucată de hîrtie pe care-o băgase în buzunar. Poate că mai era încă acolo, gîndi ea. Traversă încăperea, luă legătura de haine ude, murdare de noroi şi începu să cotrobăie prin buzunare. Găsi portofelul, cheia de la casa lui şi alte cîteva lucruşoare. În sfîrşit, în buzunarul de la spate găsi o bucată de hîrtie. Era udă şi murdară de noroi. Cerneala se întinsese, dar încă se mai putea citi:

VIG/&*849/

Kelly luă hîrtia şi se întoarse la computer. Bătu caracterele cu grijă şi apăsă tasta de confirmare. Ecranul se goli şi apăru o altă imagine. Era surprinsă. Imaginea înfăţişa altceva decît văzuse mai devreme, în trailer.

InGen

Site B Network Services

Intrase în sistem. Dar totul părea altfel. Poate pentru că nu intrase în reţeaua radio, gîndi ea. Probabil că intrase în sistemul de laborator. Avea o interfaţă mai accentuat grafică din pricină că terminalul era conectat prin cablu. Poate chiar prin fibre optice.

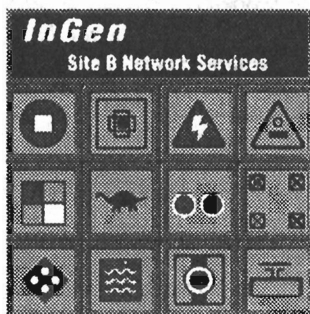
Din cealaltă parte a încăperii, Levine spuse:

– Kelly? Ce faci?

– Lucrez, răspunse ea.

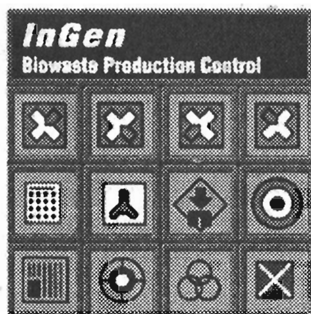
Cu grijă, începu să tasteze. Şiruri de iconuri apărură rapid pe ecran, unul după altul.

—

Ştia că priveşte un fel de interfaţă grafică, dar înţelesul imaginilor nu-i era limpede şi nici nu avea legendă la ele. Cei care lucraseră cu acest sistem fuseseră probabil antrenaţi să le cunoască. Dar Kelly nu le ştia. Voia să intre în sistemul video, dar nici una dintre imagini nu sugera această funcţie. Deplasă cursorul pe ecran, gîndindu-se cum să facă.

Se hotărî să meargă pe ghicite. Alese iconul cu model de diamant din colţul din stînga jos şi clică pe el.

– O-ho, făcu Kelly, alarmată.

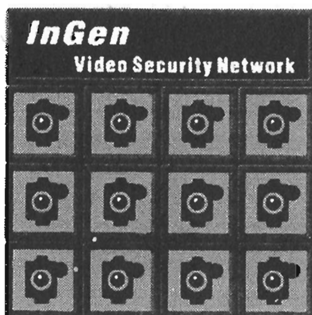
Levine privi spre ea.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, spuse ea. E bine.

Clică iute pe frontispiciu şi se întoarse la ecranul de dinainte. De data asta, încercă unul dintre iconurile triunghiulare.

Ecranul se schimbă iarăşi:

Asta e, gîndi ea. Imediat apărură imagini video. Pe monitorul casei de marcat, imaginile erau minuscule, dar acum se obişnuise cu teritoriul şi manevră iute imaginile, folosind cursorul.

– Ce căutăm? întrebă ea.

– Explorer-ul, o lămuri Thorne.

Kelly clică pe ecran. Imaginea se mări.

– L-am prins, exclamă ea.

– Chiar? făcu Levine, părînd surprins.

Kelly îl privi şi spuse:

– Da, chiar.

Cei doi bărbaţi se apropiară şi priviră ecranul peste umărul ei. Vedeau Explorer-ul şi un drum umbrit. Vedeau pachycephalozaurii, mulţi, foindu-se în jurul maşinii. Animalele loveau cauciucurile şi bara de direcţie.

Dar nu o vedeau nicăieri pe Sarah.

– Unde e? întrebă Thorne.

Sarah Harding era sub maşină, cu faţa în noroi. Se tîrîse acolo după ce căzuse – era singurul refugiu – şi acum privea labele animalelor.

– Doc, şopti ea. Eşti pe fir? Doc? Doc!

Dar blestematul de radio iarăşi nu funcţiona. Dinozaurii tropăiau şi sforăiau, încercînd să o scoată de sub maşină.

Apoi îşi aminti că Thorne spusese ceva despre deşurubatul capacului de la baterii.

Întoarse radioul şi strînse mai tare capacul.

Imediat, în cască se auzi zgomot static.

– Doc, spuse ea.

– Unde eşti? întrebă Thorne.

– Sub maşină.

– De ce? Ai încercat deja?

– Ce să încerc?

– Să o porneşti. Maşina...

– Nu, spuse ea. N-am încercat s-o pornesc, am căzut.

– Păi, dacă tot eşti acolo dedesubt, poţi verifica siguranţele, spuse Thorne.

– Siguranţele sînt sub maşină?

– Unele. Uită-te în dreptul roţilor din faţă.

Sarah se răsuci, alunecînd în noroi.

– Bine. Mă uit.

– E o cutie chiar înapoia barei de direcţie. Puţin spre stînga.

– O văd.

– Poţi s-o deschizi?

– Cred că da.

Se tîrî înainte şi trase de încuietoare. Capacul cedă. Privea acum trei comutatoare negre.

– Văd trei comutatoare şi toate apăsate spre înainte.

– Înainte?

– Către partea din faţă a maşinii.

– Hmm, spuse Thorne. N-are sens. Ce scrie pe ele?

– Scrie „15VV“ şi „02R“

– Bine, spuse el. Asta e explicaţia.

– Ce?

– Cutia e montată pe dos. Apasă toate comutatoarele. Eşti uscată pe mîini?

– Nu, Doc. Sînt fleaşcă, zac în blestemăţia asta de noroi.

– Atunci foloseşte-te de mîneca de la cămaşă sau de altceva.

Harding se trase mai aproape de bara de direcţie. Dinozaurii cei mai apropiaţi pufăiră şi loviră bara. Se aplecară şi-şi răsuciră gîturile, încercînd să ajungă pînă la ea.

– Le miroase rău gura, spuse Sarah.

– Ce-ai spus?

– Nimic, făcu ea şi anclanşă comutatoarele unul după altul; auzi un bîzîit din maşina de deasupra. Bine. Am reuşit. Maşina scoate un zgomot.

– Asta-i bine, spuse Thorne.

– Acum ce fac?

– Nimic. Mai bine ai aştepta.

Se lăsă pe spate în noroi, privind labele dinozaurilor.

– Cît timp mai avem? întrebă.

– Cam zece minute.

– Eu sînt blocată aici, Doc, anunţă ea.

– Ştiu.

Privi animalele. Erau de jur împrejurul maşinii. Păreau să devină din ce în ce mai agitate. Băteau din picioare şi pufăiau nerăbdătoare. De ce erau atît de neliniştite? se întrebă ea. Apoi, brusc, toate o zbughiră din loc. Fugiră către partea din faţă a maşinii şi tot înainte pe drum. Sarah se răsuci şi le privi fugind.

Se lăsă tăcerea.

– Doc? făcu ea.

– Da.

– De ce-au plecat?

– Rămîi sub maşină, spuse Thorne.

– Doc?

– Nu vorbi.

Radioul se întrerupse.

Sarah aşteptă, fără să ştie ce avea să se întîmple. Auzise tensiunea din vocea lui Thorne. Nu ştia de ce. Dar acum auzea un sunet uşor şi văzu două picioare lîngă portiera şoferului.

Două picioare cu cizme pline de noroi.

Cizme bărbăteşti...

Harding se încruntă. Recunoscuse încălţările. Recunoscuse pantalonii kaki, chiar şi aşa, murdari de noroi.

Era Dodgson.

Cizmele se întoarseră către portieră. Auzi clinchetul încuietorii.

Dodgson urca în maşină.

Harding acţionă atît de iute încît nu avu timp să gîndească. Icnind, se aruncă pe o parte, întinse mîinile, prinse gleznele şi trase cu putere. Dodgson căzu, scoţînd un strigăt de surpriză. Căzu pe spate şi se răsuci furios.

O văzu şi se încruntă.

– Fir-ar să fie, făcu el. Am crezut că te-am terminat pe vas...

Harding se înroşi de furie şi începu să se tîrască de sub maşină. Dodgson se ridică în genunchi şi ea era pe jumătate ieşită, însă simţi pămîntul cutremurîndu-se.

Imediat îşi dădu seama de ce. Îl văzu pe Dodgson privind peste umăr şi lipindu-se de pămînt. Grăbit, porni să se strecoare sub maşină, lîngă ea.

Ea se răsuci în noroi, privind în lungul maşinii. Văzu tiranozaurul apropiindu-se pe potecă. Pămîntul vibra la fiecare pas. Dodgson se tîra către centrul maşinii, apropiindu-se de Sarah, dar ea nu-l băgă în seamă. Privea labele uriaşe, cu gheare încovoiate, care se apropiară de maşină şi se opriră. Tălpile aveau trei picioare lungime. Auzi mugetul tiranozaurului.

Se uită la Dodgson. Ochii lui erau măriţi de groază. Tiranozaurul se opri lîngă maşină. Laba uriaşă se întoarse. Auzi animalul uriaş adulmecînd deasupra. Apoi, mugind din nou, îşi lăsă capul în jos. Falca îi atinse solul. Nu-i putea vedea ochii, doar falca. Tiranozaurul adulmecă iarăşi, încet.

Îi simţea.

Alături de ea, Dodgson tremura necontrolat. Dar Harding era ciudat de calmă. Ştia ce avea de făcut. Iute, îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se cu ceafa şi umerii de roata din spate a maşinii. Dodgson se întoarse chiar cînd cizmele ei începură să-i împingă picioarele. Să le scoată de sub maşină...

Îngrozit, Dodgson se luptă, încercînd să se tragă înapoi, dar poziţia ei era mult mai puternică. Centimetru cu centimetru, cizmele lui ieşeau în lumina rece a dimineţii. Sarah gemea pe cînd împingea, concentrîndu-se asupra fiecărui strop de energie. Cu voce piţigăiată, Dodgson spuse:

– Ce naiba faci?

Auzi mîrîitul tiranozaurului. Văzu laba uriaşă mişcîndu-se.

– Opreşte! Ai înnebunit? Opreşte-te! strigă Dodgson.

Dar Harding nu se opri. Îşi sprijini cizma de umărul lui şi împinse înca o dată.

Preţ de cîteva clipe, Dodgson se luptă să reziste, apoi brusc trupul îi alunecă foarte uşor; văzu tiranozaurul prinzîndu-l de picior şi trăgîndu-l pe Dodgson de sub maşină.

Dodgson înhăţă în mîini cizma lui Sarah, încercînd să opună iarăşi rezistenţă, încercînd s-o tragă după el. Ea îşi sprijini cealaltă cizmă de figura lui şi lovi cu putere. Bărbatul alunecă.

Îi văzu chipul îngrozit, cenuşiu, gura deschisă. Nici un cuvînt nu-i ieşi de pe buze. Îi văzu degetele săpînd în noroi, lăsînd şanţuri adînci pe cînd era tîrît afară. Apoi tot trupul îi fu scos de sub maşină. Era ciudat de linişte. Îl văzu pe Dodgson răsucindu-se pe spate şi privind în sus. Văzu umbra tiranozaurului acoperindu-l. Văzu capul uriaş coborînd, cu fălcile deschise.

Şi-l auzi pe Dodgson începînd să ţipe cînd fălcile se închideau peste trupul lui, care se ridica în aer.

Dodgson se simţi smucit în aer, la douăzeci de picioare deasupra solului şi continuă să ţipe fără întrerupere. Ştia că în orice clipă animalul putea să strîngă din fălci şi el avea să moară. Dar fălcile nu se închiseră. Dodgson simţi o durere înţepătoare în coaste, dar fălcile nu se închiseră.

Continuînd să ţipe, Dodgson se simţi cărat în junglă. Crengile înalte îi biciuiau faţa. Răsuflarea fierbinte a animalului îi ardea trupul. Salivă îi cădea pe piept. Se gîndi că o să leşine de groază.

Dar fălcile nu se închiseră.

Înăuntrul magazinului, priveau cu toţii cum Dodgson era purtat între fălcile tiranozaurului.

Prin radio, îi auziră ţipetele îndepărtate.

– Vezi? spuse Malcolm. Există un Dumnezeu...

Levine se încruntă.

– Rex-ul nu l-a ucis, arată el către ecran. Uite, încă mai dă din braţe. De ce nu l-a ucis?

Sarah Harding aşteptă pînă ce ţipetele slăbiră. Se tîrî de sub maşină. Deschise portiera şi urcă la volan. Cheia era în contact; o prinse cu degetele murdare de noroi. O răsuci.

Se auzi o tuse metalică, apoi un oftat. Luminile de bord se aprinseră. Apoi, linişte. Mergea maşina? Răsuci volanul şi acesta se mişcă uşor. Deci direcţia asistată funcţiona.

– Doc...

– Da, Sarah.

– Maşina funcţionează. Mă întorc.

– Bine, spuse el. Grăbeşte-te.

Băgă în viteză şi simţi transmisia prinzînd. Maşina era neobişnuit de silenţioasă. De aceea, Sarah reuşi să audă duduitul slab al elicopterului.

Ziuă

Sarah conducea pe sub coroanele dese ale copacilor, înapoi către sat. Auzea crescînd sunetul elicopterului. Apoi acesta trecu mugind pe deasupra mașinii, nevăzut din pricina frunzișului. Sarah lăsase geamul în jos și asculta. Părea să se îndrepte către dreapta ei, către sud.

Radioul pîrîi.

– Sarah!

– Da, Doc.

– Ascultă, nu putem comunica cu elicopterul!

– Bine, spuse ea, înțelegînd ce trebuia să facă. Unde e terenul de aterizare?

– Către sud. Cam la o milă. E un luminiș. Ia-o pe drumul de coastă.

Sarah ajunse la intersecție. Văzu drumul de coastă pornind către dreapta.

– Bine, anunță ea. Am plecat.

– Spune-le să ne aștepte, spuse Thorne. Apoi întoarce-te și ia-ne și pe noi.

– Toată lumea e bine? întrebă ea.

– Bine, răspunse Thorne.

Ea urmă drumul, auzind o schimbare în sunetul elicopterului. Probabil că aterizase. Rotoarele continuau să funcționeze, șuierînd încet, ceea ce însemna că pilotul nu voia să oprească motoarele.

Drumul cotea către stînga. Sunetul elicopterului răsuna acum ca un duduit înfundat. Sarah acceleră, luînd forţat curba. Drumul era încă ud din pricina ploii din noaptea trecută. Maşina nu ridica nori de praf. Nu putea arăta nimănui că era acolo.

– Doc! Cît or să aştepte?

– Nu ştiu, răspunse Thorne prin radio. Îl vezi?

– Încă nu, spuse ea.

Levine privi pe fereastră. Cercetă cerul care se lumina printre copaci. Dungile roşii dispăruseră.

Acum era de-un albastru strălucitor. Venise dimineaţa.

Ziua...

Atunci îi veni ideea. Tremură, cînd îşi dădu seama. Se apropie de fereastra din partea cealaltă, privind către terenul de tenis. Urmări locul în care fuseseră carnotaurii noaptea trecută. Plecaseră...

După cum se şi temea.

– Asta-i prost, spuse el.

– Abia acum e opt, anunţă Thorne, privindu-şi ceasul.

– Cît o să-i mai ia? întrebă Levine.

– Nu ştiu. Trei, patru minute.

– Şi ca să se întoarcă?

– Încă cinci minute.

– Sper să rezistăm atît de mult, zise Levine, încruntîndu-se.

– De ce? făcu Thorne. Sîntem în regulă.

– În cîteva minute, o să avem aici lumina directă.

– Ei şi?

Radioul păcăni.

– Doc, spuse Sarah. Îl văd. Văd elicopterul!

Sarah ajunse dincolo de ultima curbă şi zări terenul de aterizare în stînga. Elicopterul era acolo, cu elicea în mişcare. Văzu o altă intersecţie, din care pornea un drumeag spre stînga, la vale, intrînd în junglă, apoi ieşind în luminiş. Conduse pe acesta, coborînd printr-o serie de curbe strînse,

forțîndu-se să meargă încet. Se afla acum din nou în junglă, sub coroanele arborilor. Terenul se îndreptă; Sarah traversă un pîrîu și acceleră.

Chiar în fața exista o spărtură între copaci, prin care se vedea luminișul luminat. Zări elicopterul. Rotoarele începură să se rotească mai iute – pleca! Observă pilotul în cabina lui rotundă, purtînd ochelari de soare. Pilotul verifică ceasul, întoarse capul către copilot și aparatul începu să se ridice de la sol.

Sarah claxonă, accelerînd nebunește. Dar știa că ei n-o puteau auzi. Mașina sărea peste denivelări.

– Ce se întîmplă? strigă Thorne. Sarah! Ce se întîmplă?

Ea conducea înainte, cu capul scos pe geam, țipînd:

– Așteptați! Așteptați!

Dar elicopterul se ridica deja în aer, ieșind din cîmpul ei vizual. Sunetul începu să slăbească. Cînd mașina se năpusti în luminiș, Sarah văzu elicopterul îndepărtîndu-se, pierzîndu-se dincolo de peretele de stîncă.

Elicopterul dispăru.

– Să rămînem calmi, mormăia Levine, plimbîndu-se prin magazin. Spune-i să se întoarcă imediat. Și să rămînem calmi!

Părea să vorbească pentru sine. Se plimba de la un perete la altul, lovind scîndurile cu pumnii. Clătina din cap nefericit.

– Spune-i să se grăbească. Crezi că poate fi aici în cinci minute?

– Da, zise Thorne. De ce? Care-i problema, Richard?

Levine arătă spre fereastră.

– Ziua, spuse el. Aici sîntem prinși în capcană pe timp de zi.

– Și noaptea am fost tot în capcană, replică Thorne. Și ne-am descurcat!

– Ziua e altfel, îl contrazise Levine.

– De ce?

– Pentru că noaptea, spuse el, aici e teritoriul carnotaurilor. Celelalte animale nu intră. N-am văzut alte creaturi prin

preajmă, noaptea trecută. Dar, o dată cu venirea zilei, carnotaurii nu se mai pot ascunde. Nu în spații deschise, în lumină directă. Așa că pleacă. Și teritoriul nu le mai aparține.

– Ceea ce înseamnă...?

Levine aruncă o privire către Kelly, care stătea așezată în fața calculatorului. Ezită și spuse:

– Crede-mă pe cuvînt. Trebuie să plecăm de-aici imediat!

– Și unde să mergem?

Stînd la computer, Kelly asculta discuția dintre Thorne și doctorul Levine. Se juca între degete cu hîrtia pe care Arby scrisese parola. Era foarte nervoasă. Felul în care vorbea doctorul Levine o făcea foarte nervoasă. Ar fi vrut ca Sarah să se înapoieze cît mai repede. Se simțea mai bine cu ea alături.

Kelly nu voia să se gîndească la situația în care se aflau. Se ținuse tare pînă ce venise elicopterul. Dar acum elicopterul plecase. Și observă că nici unul dintre bărbați nu pomenea nimic despre revenirea lui. Poate că știau ei ceva. Poate că știau că nu mai avea să se întoarcă...

Doctorul Levine spunea că trebuie să plece din magazin. Thorne îl întreba pe doctorul Levine unde să meargă. Levine spunea:

– Aș prefera să plec de pe insulă, dar nu văd cum. Așa că va trebui să ne întoarcem la trailer. Acum, acolo este locul cel mai sigur.

Înapoi la trailer, gîndi ea. Unde merseseră ea și cu Sarah, ca să-l recupereze pe Malcolm. Kelly nu voia să se întoarcă la trailer.

Voia, în schimb, să se întoarcă acasă.

Încordată, Kelly netezi bucata de hîrtie udă, lipind-o de masă. Doctorul Levine se apropie.

– Lasă joaca, spuse el. Vezi dac-o poți găsi pe Sarah!

– Vreau acasă, scînci Kelly.

Levine oftă.

– Știu, Kelly, zise el. Cu toții vrem să ajungem acasă.

Și se îndepărtă din nou, grăbit, încordat.

Kelly dădu la o parte hîrtia, o întoarse pe partea cealaltă și o strecură sub tastatură, pentru cazul în care-ar mai fi avut

nevoie de ea. Văzu ceva scris pe spatele hîrtiei. O scoase din nou la iveală.

Citi:

ZONA B – LEGENDĂ

ARIPA ESTICĂ	ARIPA VESTICĂ	CHEI DE ÎNCĂRCARE
LABORATOR	CHEI DE ASAMBLARE	INTRARE
PERIFERIC	MIEZ PRINCIPAL	GEO TURBINĂ
DEPOZIT	SAT LUCRĂTORI	MIEZ GEO
STAŢIE BENZINĂ	PISCINĂ/TENIS	GRĂDINĂ VERDE
CASĂ MANAGERI	CĂRARE	CONDUCTE GAZ
SECURITATE UNU	SECURITATE DOI	CONDUCTE TERMICE
DOC RÎU	DEBARCADER	SOLAR UNU
DRUM MLAŞTINĂ	DRUM RÎU	DRUM CULME
DRUM MUNTE	DRUM STÎNCĂ	STAUL

Îşi dădu seama de îndată: era o copie de pe monitorul computerului din casa lui Levine, din noaptea în care Arby recuperase fişierele din computer. Parcă trecuse de-atunci un milion de ani, parcă fusese în altă viaţă. Dar trecuseră abia... cît? Două zile?

Îşi aminti cît de mîndru fusese Arby cînd recuperase datele. Îşi aminti cum încercaseră să înţeleagă ceva din lista asta. Acum, fireşte, toate denumirile aveau un sens.

Erau locuri: laboratorul, satul lucrătorilor, magazinul, staţia de benzină...

Privi lista.

Nu, că asta-i bună, gîndi ea.

– Doctore Thorne, spuse ea. Cred c-ar fi bine să vă uitaţi la asta...

Thorne privi fix ceea ce indica pe listă degetul fetei.

– Crezi? spuse el.

– Asta scrie aici: debarcader.

– Îl poţi găsi, Kelly?

– Adică prin video? ridică ea din umeri. Pot să încerc.

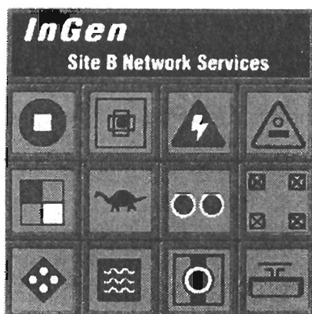
– Fă-o, spuse Thorne.

Privi cum Levine, aflat în cealaltă parte a încăperii, loveşte iarăşi pereţii.

Ridică receptorul.
– Sarah? Aici Doc.
Radioul pîrîi.
– Doc? Trebuie să opresc un minut.
– De ce? întrebă Thorne.

Sarah Harding oprise pe marginea drumului de coastă. La vreo cincizeci de iarzi înainte, văzu tiranozaurul, coborînd pe drum. Îl ţinea pe Dodgson în bot. Şi Dodgson încă mai trăia!
Trupul i se mişca. Crezu chiar că-l aude ţipînd.
Fu surprinsă să descopere că nu simţea nimic pentru el. Privi fără emoţie cum tiranozaurul părăseşte drumul şi coboară panta spre junglă.
Sarah porni maşina şi înaintă cu atenţie.

La consola computerului, Kelly rulă imaginile video, una după alta, pînă ce găsi un doc de lemn, acoperit de un debarcader deschis la capătul cel mai îndepărtat. Interiorul debarcaderului părea în stare bună; nu erau prea multe liane şi ierburi care să-l acopere. Văzu o şalupă legată de doc, legănîndu-se. Văzu trei butoaie cu benzină într-o parte. Şi dincolo de debarcader se vedeau apa şi soarele; părea un rîu.
– Ce crezi? făcu ea către Thorne.
– Cred că merită să încercăm, spuse acesta, privind peste umărul ei. Dar unde e? Găseşti o hartă?
– Poate.
Se chinui să ajungă înapoi la afişajul principal, cel cu iconuri ciudate.

Arby se trezi şi se apropie să vadă ce făcea.

– Drăguţă grafică... Ai intrat şi tu?

– Da, răspunse ea. Am intrat. Dar nu reuşesc să mă descurc.

Levine păşea în continuare nervos, privind pe fereastră.

– E bine, spuse el, dar se luminează din ce în ce mai tare. Nu înţelegeţi? Trebuie să scăpăm de aici. Clădirea asta are un singur perete. E potrivită pentru tropice, dar e practic o magazie!

– O să reuşim, îl asigură Thorne.

– Încă trei minute, poate. Adică, uite, spuse Levine.

Se apropie de uşă şi o izbi cu pumnul.

– Uşa asta e...

Cu un pocnet, lemnul din jurul încuietorii zbură în ţăndări şi uşa se deschise brusc. Levine fu aruncat înăuntru, aterizînd brutal pe podea.

Un raptor stătea şuierînd în prag...

O cale de scăpare

Aşezată la consolă, Kelly îngheţase de groază. Îl privi pe Thorne aruncîndu-se dintr-o parte, izbind cu toată greutatea uşa, trîntind-o peste raptor. Surprins, animalul fu aruncat în spate.

Uşa îi prinse o labă. Thorne se sprijini de uşă. De cealaltă parte, animalul mîrîia şi lovea.

– Ajutaţi-mă! strigă Thorne.

Levine se ridică clătinîndu-se în picioare şi fugi la uşă, adăugînd şi greutatea lui.

– Ţi-am spus eu! urlă el, plin de reproş.

Brusc, magazinul fu înconjurat de raptori. Mîrîind, atacau ferestrele, muşcau grilajul de metal. Se izbeau în pereţii de lemn, răsturnînd rafturile, împrăştiind pe podea conservele şi sticlele. În cîteva locuri, lemnul începuse să crape.

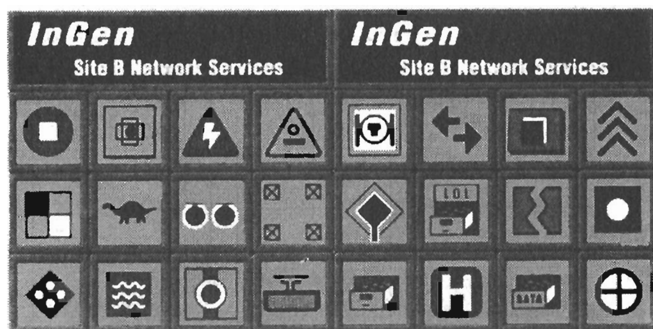
Levine strigă în spate, către Kelly:

– *Găseşte o cale de scăpare!*

Kelly privi totul îngrozită. Uitase de computer.

– Haide, Kel. Concentrează-te.

Ea se întoarse din nou înspre ecran, nesigură. Selectă crucea din colţul stîng. Nu se întîmplă nimic. Selectă cercul din stînga sus. Brusc, începură să apară iconuri, umplînd rapid tot ecranul.

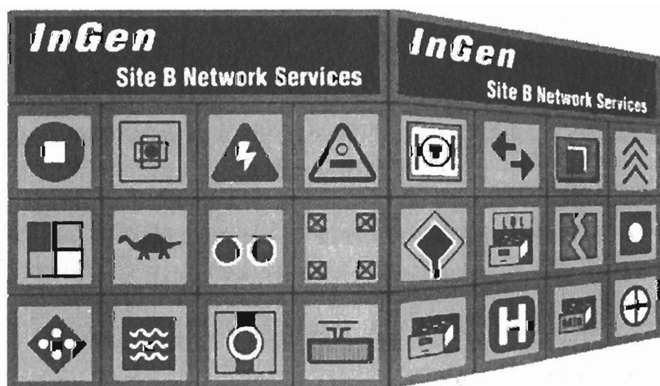

– Nu-ţi face griji, trebuie să existe o cheie, o încurajă Arby. Trebuie doar să ştim cum...

Dar Kelly nu-l asculta. Apăsa alte butoane şi selecta la întîmplare, încercînd să declanşeze ceva, să capete o explicaţie. Orice...

Brusc, întreaga imagine porni să se distorsioneze, să se răsucească.

– Ce-ai făcut? întrebă Arby alarmat.

Kelly asuda.

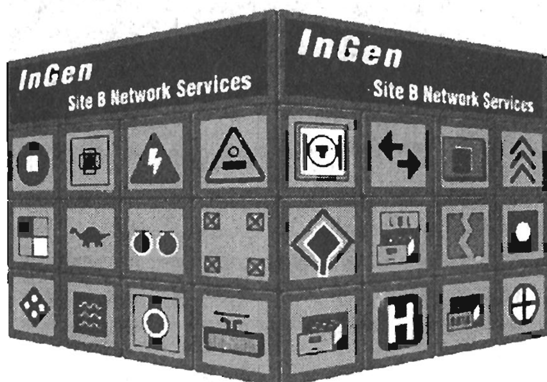
– Nu ştiu, spuse ea, retrăgîndu-şi mîinile de pe tastatură.

– E mai rău, zise Arby. Mai mult ai stricat...

Imaginea continua să se strîngă, iconurile distorsionîndu-se sub ochii lor.

– Haideţi, copii! strigă Levine.

– Încercăm! răspunse Kelly.

– Devine un cub, spuse Arby.

Thorne împinse frigiderul înalt, cu uşă de sticlă, în faţa intrării. Raptorul izbi din nou, răsturnînd cuţiile dinăuntru.

– Unde sînt armele? întrebă Levine.

– Sarah are trei în maşină.

– Grozav!

La ferestre, unele gratii erau atît de îndoite încît spărgeau sticla. Pe peretele din dreapta, lemnul era crăpat, deschizîndu-se în spărturi largi.

– Trebuie să scăpăm de aici, strigă Levine către Kelly. Trebuie să găsim o cale!

Fugi în spatele magazinului, în baie. O clipă mai tîrziu se întoarse.

– Sînt şi în spate!

Totul se petrecea foarte repede.

Pe ecran, Kelly văzu un cub rotitor pe care nu ştia cum să-l oprească.

– Haide, Kel, spuse Arby, privind-o cu ochii umflaţi. Poţi. Concentrează-te. Haide...

Toţi cei din încapere strigau. Kelly privi cubul de pe ecran, simţindu-se pierdută şi fără speranţă. Nu mai ştia ce să facă. Nu mai ştia de ce stă acolo. Nu mai ştia ce rost aveau toate. De ce nu era Sarah acolo?

Din spatele ei, Arby spuse:

– Haide. Ia iconurile pe rînd, Kel. Poţi. Haide. Concentrează-te!

Dar ea nu se putea concentra. Nu putea selecta iconurile, se roteau prea repede pe ecran. Probabil existau procesoare paralele care se ocupau de grafica afişată. Kelly rămase privind. Porni să se gîndească la o mulţime de lucruri – lucruri care-i veneau întîmplător în minte.

Cablul de sub birou...

Legătură prin fir...

Multă grafică...

Sarah vorbindu-i în trailer...

– Haide, Kel. Trebuie s-o faci. Găseşte o scăpare!

În trailer, Sarah spunea: „Cei mai mulţi oameni îţi dau sfaturi greşite."

– E important, Kel, insista Arby, tremurînd lîngă ea.

Kelly ştia că Arby se concentra asupra computerului în care vedea calea de a bloca evenimentele. Calea...

Peretele se crăpă, o scîndură lată de o palmă se rupse înspre interior şi un raptor îşi strecură capul în încăpere, mîrîind şi pocnind din fălci.

Nu-i ieşea din minte cablul de sub birou. Cablul de sub birou... Lovise cu piciorul cablul de sub birou.

Cablul de sub birou...

– E important, spuse Arby.

Atunci îi veni ideea.

– Nu, exclamă ea. Nu e important!

Şi coborî de pe scaun, strecurîndu-se sub birou.

– Ce faci? ţipă Arby.

Dar Kelly găsise deja răspunsul. Văzu cablul computerului intrînd în podea. Văzu o tăietură în lemn. Pipăi podeaua, trăgînd de ea cu degetele. Brusc, reuşi să deschidă un panou. Privi în jos. Beznă.

Da.

Era destul loc să se tîrască pe acolo. Ba nu, mai mult. Un tunel.

– Aici! strigă ea.

Frigiderul se prăbuşi. Raptorii năvăliră prin uşă. Din lateral, alte animale forţau intrarea prin pereţi, răsturnînd lăzile. Raptorii dădura buzna în încăpere, mîrîind. Găsiră legătura de haine ude ale lui Arby şi porniră s-o sfîşie furioşi.

Vînau cu mişcări iuţi.

Dar oamenii plecaseră.

Evadare

Kelly era în frunte, ţinînd în mînă o lanternă. Mergeau în şir indian printre zidurile ude de beton. Se aflau într-un tunel cu latura de patru picioare, străbătut pe latura stîngă de seturi de cabluri metalice. Pe lîngă tavan treceau ţevi de apă şi gaz. Tunelul mirosea a stătut. Kelly auzi chiţcăitul şoarecilor.

Ajunsera la o intersecţie în Y. Kelly privi cu atenţie în ambele părţi. Spre dreapta era un pasaj lung şi drept, pierdut în beznă. Ducea probabil la laborator, gîndi ea. La stînga, tunelul era mult mai scurt, cu trepte la capăt.

Se îndreptă spre stînga.

Se tîrî printr-o deschizătură îngustă în beton şi împinse trapa de lemn de deasupra. Ieşi într-o magazie mică, plină de cabluri şi ţevi ruginite. Soarele se strecura prin ferestrele sparte. Ceilalţi urcară în urma ei.

Privi afara pe fereastră şi o văzu pe Sarah Harding coborînd cu maşina dealul, în direcţia lor.

Harding conducea Explorer-ul de-a lungul rîului. Kelly stătea lîngă ea pe scaunul din faţă. Văzură un indicator de lemn, anunţînd debarcaderul din faţă.

– Deci grafica de pe ecran ţi-a dat ideea, Kelly? întrebă cu admiraţie Sarah.

Kelly dădu din cap în semn că da.

– Mi-am dat seama, brusc, că nu conta ce aveam pe ecran. Conta doar faptul că vedeam o mulţime de date manipulate, milioane de pixeli rotindu-se acolo şi asta însemna că trebuie să existe un cablu. Iar pentru un cablu e nevoie de spaţiu.

Destul spaţiu ca să poată umbla un instalator, în cazul în care era nevoie de vreo reparaţie.

– Deci te-ai uitat sub birou.

– Da, spuse ea.

– Asta-i foarte bine, aprobă Harding. Cred că oamenii ăştia îţi datorează viaţa.

– Nu cred, zise Kelly, ridicînd din umeri.

Sarah îi aruncă o privire scurtă.

– Toată viaţa, ceilalţi oameni vor încerca să-ţi fure meritele. Nu ţi le refuza chiar tu.

Pe lîngă rîu, drumul era noroios şi năpădit de ierburi. Auziră strigătele depărtate ale dinozaurilor, undeva în spatele lor. Harding coti pe lîngă un copac prăbuşit, apoi văzură debarcaderul.

– Hopa, spuse Levine. Am un presentiment urît.

Văzută din afară, clădirea era ruinată şi năpădită de ierburi. Acoperişul se găurise în cîteva locuri. Nimeni nu rosti nici un cuvînt, în clipa cînd Harding trase Explorer-ul în faţa unor uşi duble, încuiate cu un lacăt ruginit. Coborîră din maşina şi înaintară prin noroi pînă la glezne.

– Chiar crezi că au vreo barcă pe-aici? făcu Arby cu îndoială în glas.

Malcolm se sprijini de Harding, în vreme ce Thorne izbi cu toată greutatea în uşi. Lemnul putred se crăpă. Lacătul căzu la pămînt.

– Ţine-l, spuse Harding şi trecu braţul lui Malcolm peste umărul lui Thorne.

Apoi, cu piciorul, făcu o spărtură în uşa, suficientă pentru a se tîrî înăuntru.

Intră imediat în beznă. Kelly se grăbi s-o urmeze.

– Ce vezi? întrebă Levine, trăgînd de scînduri ca să lărgească gaura. Un păianjen păros trecu iute peste scînduri, fugind.

– E o barcă aici, spuse Harding. Şi arată bine.

Levine băgă capul prin gaură.

– Să fiu al naibii, exclamă el. Chiar s-ar putea să plecăm de aici!

Răsplată

Lewis Dodgson se prăbuşi.

Căzu din gura tiranozaurului, cu capul în jos şi se lovi de marginea dură a unui val de pămînt. I se tăie răsuflarea şi pe moment ameţi. Deschise ochii şi văzu un zid de noroi uscat. Simţi în nări un miros de putreziciune. Apoi auzi un sunet care-l îngheţă: un scîncet subţire.

Se ridică într-un cot şi văzu că se afla în cuibul tiranozaurului. Zidul de pămînt îl înconjura inaccesibil, din toate părţile.

Erau trei pui, printre care şi acela cu piciorul învelit în folia de aluminiu. Puii scînceau excitaţi, împiedicîndu-se în vreme ce se îndreptau către el.

Dodgson se ridică în picioare, nesigur. Celălalt tiranozaur adult se afla la capătul îndepartat al cuibului, mîrîind. Cel care-l adusese stătea alături, profilîndu-se deasupra lui.

Dodgson privi puii apropiindu-se, cu gîturile îndoite şi dinţii mici şi ascuţiţi. Apoi se întoarse, vrînd să fugă. Într-o clipă, adultul apleca botul, răsturnîndu-l pe Dodgson. Apoi, ridică iarăşi capul, aşteptînd. Veghind.

Ce dracu' se întîmplă? gîndi Dodgson. Se ridică la loc, cu grijă. Din nou fu răsturnat. Puii scînciră şi se apropiară şi mai mult. Le vazu trupurile mînjite cu resturi de carne şi excremente. Le simţi mirosul. Se ridică în patru labe şi începu să se îndeparteze tîrîş.

Fu prins de picior şi ţinut. Privi în urmă şi văzu tiranozaurul care-l cărase în fălci.

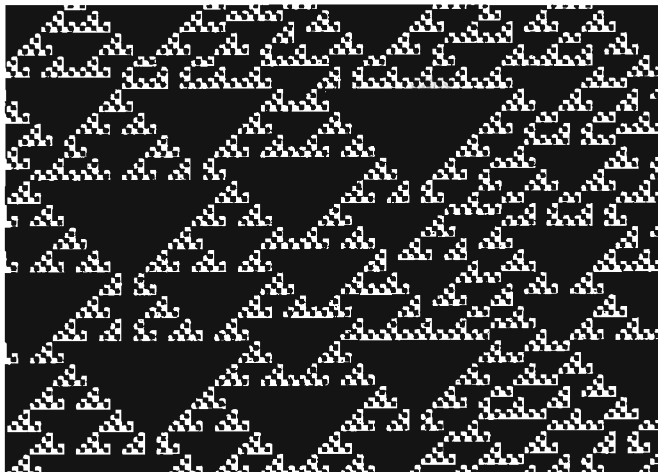
Animalul îl ţinu blînd un moment. Apoi muşcă şi oasele se rupseră şi se sfărîmară.

Dodgson ţipă de durere. Nu se mai putea mişca. Nu mai putea face altceva decît să ţipe.

Puii înaintară şi mai iute. Preţ de cîteva clipe, păstrară distanţa, zvîcnind cînd şi cînd din capete ca să muşte fulgerător. Cînd văzură că Dodgson nu mai mişcă, unul sări pe piciorul lui şi începu să muşte din carnea sîngerîndă. Altul i se căţără pe pîntece şi-i înfipse dinţii în coaste.

Al treilea i se urcă pe faţă şi-l muşcă de obraz. Dodgson urlă. Văzu puiul smulgîndu-i carnea de pe figură. Sîngele curgea din botul animalului. Puiul îşi lăsă capul pe spate şi înghiţi, apoi se întoarse, deschise din nou fălcile şi muşcă adînc din gîtul lui Dodgson...

A ȘAPTEA CONFIGURAȚIE

„Restabilizarea parțială poate apărea după eliminarea elementelor distructive. Supraviețuirea este parțial determinată de evenimente întîmplătoare“

IAN MALCOLM

Plecare

Barca lăsă în urmă rîul din junglă şi se cufundă în întuneric. Pereţii peşterii întorceau ecoul motorului; Thorne manevra prin curentul iute. Spre stînga, era o cascadă luminată de o rază rătăcită. Apoi ieşiră la lumină, între peretele înalt şi valurile violente, în plin ocean. Kelly scoase un strigăt de victorie şi-şi aruncă braţele în jurul gîtului lui Arby, care se încruntă şi zîmbi.

Levine privi în urmă către insulă.

– Trebuie să recunosc, nu m-am gîndit c-o să reuşim. Dar cu camerele video pe care le-am instalat şi cu legătura în stare de funcţionare, cred c-o să putem aduna în continuare date, pînă ce vom avea un răspuns definitiv pentru dispariţia speciilor...

Sarah Harding îl privi gînditoare.

– Poate că da, poate că nu!

– De ce nu? E o Lume Pierdută perfectă!

Ea îl cercetă piezis.

– Ba deloc, spuse. Sînt prea mulţi prădători, îţi mai aminteşti?

– Aşa se pare, dar nu ştim...

– Richard, îl întrerupse ea. Ian şi cu mine am verificat. Pe insula asta s-a făcut o greşeală cu mulţi ani în urmă. Pe cînd laboratorul încă mai producea...

– Ce greşeală?

– Manufacturau pui de dinozauri şi nu ştiau cu ce să-i hrănească. Un timp, le-au dat lapte de capră, şi asta-i bine. Este un produs hipoalergic. Dar cînd carnivorele au crescut, le-au dat un extract special cu proteine animale. Iar extractul se fabrica din carne de oaie!

– Şi ce-i rău în asta? făcu Levine.

– În grădinile zoologice nu se foloseşte niciodată carne de oaie, spuse ea. Din pricina pericolului de infecţie.

– Infecţie, repetă cu voce joasă Levine. Ce fel de infecţie?

– Prioni, interveni Malcolm din partea cealaltă a bărcii.

Levine îi privi tîmp.

– Prionii, spuse Harding, sînt entităţile cele mai simple cauzatoare de boală, chiar mai simple decît viruşii. De fapt, sînt doar nişte fragmente de proteine. Sînt atît de simpli, încît nici măcar nu pot invada un organism, trebuie să fie mai întîi ingeraţi. Dar o dată înghiţiţi, produc boli: jigodia, la oi; boala vacilor nebune; şi kuru, o boală cerebrală la om. Iar dinozaurii au căpătat o boală prionică numită DX, de la un lot de extract proteic infectat. Laboratorul s-a luptat ani de zile cu boala, încercînd să scape de ea.

– Şi n-a reuşit?

– Un timp, a părut că da. Dinozaurii se dezvoltau bine. Dar s-a întîmplat ceva. Boala a început să se răspîndească. Prionii sînt eliminaţi o dată cu fecalele, aşa că este posibil...

– În fecale? se miră Levine. Compii mîncau fecale...

– Da, compii sînt infectaţi cu toţii. Compii sînt prădători mici; ei răspîndesc proteinele, infectînd şi alte prădătoare. Pînă la urmă, toţi raptorii s-au îmbolnăvit.

Raptorii atacă animale sănătoase, pe care nu le prind întotdeauna. O muşcătură şi animalul este infectat. Astfel, pas, cu pas, infecţia s-a răspîndit din nou pe toată insula. De aceea mor devreme animalele. Iar decesele rapide aprovizionează un număr mare de prădătoare, mai mare decît ar fi de aşteptat...

Levine era neliniştit.

– Ştii, mărturtisi el, unul dintre compi m-a muşcat şi pe mine...

– Eu nu mi-aş face griji, spuse Harding. S-ar putea să faci o mică encefalită, dar probabil că n-o să fie decît o durere de cap. Te duc la un doctor în San José.

Levine începu să asude. Îşi şterse fruntea cu mîna.

– De fapt, nu prea mă simt bine.

– E nevoie de o săptămînă, Richard, preciză Harding. Sînt sigură c-o să scapi cu bine.

Levine se lăsă moale în scaun, cu un aer nefericit.

– Dar lucrul cel mai important, spuse Sarah, este că insula asta n-o să ne spună nimic despre dispariţia speciilor...

Malcolm privi în spate către stînci.

– Poate că aşa trebuie să fie, interveni el. Pentru că dispariţia speciilor a fost întotdeauna un mare mister. Pînă acum s-a întîmplat de cinci ori pe planeta asta şi nu de fiecare dată din pricina vreunui asteroid. Toată lumea e interesată de evenimentul din cretacic în care au murit dinozaurii, dar mai există astfel de evenimente şi în jurasic şi în triasic. Deşi au fost severe, nu se compară cu evenimentul din permian, cînd a dispărut optzeci la sută din viaţa de pe planetă, în mare şi pe

uscat. Nimeni nu ştie de ce s-a petrecut respectiva catastrofă. Dar mă întreb dacă nu cumva *noi* o să fim cauza celei ce va urma...

– Cum adică? întrebă Kelly.

– Fiinţele umane sînt atît de distrugătoare, spuse Malcolm. Uneori, îmi vine să cred că sîntem un fel de ciumă ce va curăţa pămîntul. Distrugem atît de bine, încît mă gîndesc că asta e funcţia noastră principală. Poate că, o dată la cîţiva eoni, unele animale ajung în stare să le ucidă pe toate celelalte, să facă curăţenie şi să lase evoluţia să treacă la o nouă fază.

Kelly clătină din cap. Se întoarse cu spatele la Malcolm şi veni să se aşeze lîngă Thorne.

– Apleci urechea la chestia asta? făcu el. Eu nu prea aş lua-o în serios. E doar o teorie. Oamenii nu se pot stăpîni să nu le inventeze, dar toate teoriile sînt nişte fantezii. Şi încă în stare de schimbare! Cînd America era un ţinut nou, oamenii credeau în ceva numit flogiston. Ştii ce-i asta? Nici nu contează, pentru că nu există. Mai credeau că patru umori controlează comportamentul. Şi mai credeau că Pămîntul are o vechime de doar cîteva mii de ani. Acum credem că Pămîntul are patru miliarde de ani şi credem în fotoni şi electroni şi credem că întreg comportamentul uman este controlat de ego şi de respectul de sine... Aceste credinţe sînt mai bune, mai ştiinţifice.

– Chiar aşa?

Thorne ridică din umeri.

– Şi asta e tot o fantezie. Nu e adevărat. Ai văzut vreodată un „respect de sine“? Îmi aduci şi mie unul pe o farfurie? Dar un foton? Poţi?

Kelly scutură din cap.

– Nu, dar...

– Nici n-ai să poţi vreodată. Pentru că lucrurile astea nici nu există. Oricît de în serios le-ar lua oamenii, spuse Thorne. Peste cîteva sute de ani, oamenii se vor gîndi la noi şi vor rîde. Vor spune: „Ştii în ce credeau oamenii? Credeau în fotoni şi electroni. Poţi să-ţi imaginezi ceva atît de prostesc?“ Şi vor rîde cu poftă, pentru că atunci vor avea alte fantezii, mai bune, mai noi. Thorne clătină din cap. În acelaşi timp, simţi cum mişcă barca? Asta-i marea. E adevărată. Simţi sarea din aer? Simţi lumina pe piele? Toate astea sînt adevărate. Ne vezi împreună. Şi asta-i adevărat. Viaţa e minunată. E un dar – să trăieşti, să vezi şi să respiri. Nu mai există nimic altceva. Acum uită-te la busolă şi spune-mi unde-i sudul. Vreau să merg la Puerto Cortés. A venit vremea să ne întoarcem acasă...

Precizări

Acest roman este o operă de ficţiune. M-am inspirat din lucrările cercetătorilor din multe domenii. Sînt îndatorat în special lucrărilor şi speculaţiilor lui John Alexander, Mark Boguski, Edwin Colbert, John Conway, Philip Currie, Peter Dodson, Niles Eldredge, Stephen Jay Gould, Donald Griffin, John Holland, John Horner, Fred Hoyle, Stuart Kauffman, Christopher Langton, Ernst Mayr, Mary Midgley, John Ostrom, Norman Packard, David Raup, Jeffrey Schank, Manfred Schroeder, George Gaylord Simpson, Bruce Weber, John Wheeler şi David Weishampel.

Îmi rămîne să spun doar că vederile exprimate în această carte sînt ale mele, nu ale lor, şi să reamintesc cititorilor că, la un secol şi jumătate după Darwin, aproape toate punctele teoriei evoluţiei sînt încă puternic combătute şi dezbătute.